

JÚLIA QUINN

Sir Phillipnek
szeretettel

GABO

... Tudom, hogy azt mondod, egyszer majd szeretni fogom a
fiúkat, de erre azt mondom: soha! SOHA!!! Három felkiáltójellel!!!

*- Eloise Bridgerton nyolcévesen, anyjának,
Violet Bridgerton zárt ajtaja mögül.*

... Sosem gondoltam volna, hogy egy szezon ilyen érdekes lehet!
A férfiak olyan fessek és elbűvölőek. Tudom, hogy hamar
szerelembe esek! Hogyan lehetne másképp?

- *Eloise Bridgerton, bátyjának, Colinnak,
Londonban, elsőbálozóként.*

... Biztos vagyok abban, hogy sosem megyek férjhez. Ha lenne
valaki, aki hozzám való, akihez való vagyok, az igazi, akinek én
vagyok az igazi, nem gondolod, hogy már rá kellett volna
találnom?

- *Eloise Bridgerton, legjobb barátjának,
Penelope Bridgertonnak, hatodik londoni szezonja folyamán.*

... Ez az utolsó esélyem. Két kézzel ragadom meg az esélyt,
szélnek eresztem az elővigyázatosságot. Sir Phillip, imádkozom,
legyen olyan, amilyennek gondoltam. Mert, Sir Phillip, ha Ön
tényleg olyan, amilyennek levelei ábrázolják, azt hiszem, szeretni
tudom. És ha Ön is ugyanígy érez...

- *Eloise Bridgerton írta egy darab papírra, úton Sir Phillip Crane-
nel megbeszélte első személyes találkozására.*

Prológus

1823. február

Gloucestershire, Anglia

Igazán ironikus, hogy az egész egy oly napfényes napon történt.

Miután hat hétig egyfolytában szürke volt az ég, időnként eső vagy hó esett, ez volt az első napfényes nap. Phillip érzéketlennek tartotta magát az időjárás szeszélyeire, de az ő hangulata is javult, szélesen elmosolyodott. Muszáj volt kimennie a természetbe. Képtelen volt a négy fal között maradni. Senki nem tudta megállni, hogy ki ne menjen ilyen gyönyörű napsütésben.

Különösen, hogy a napfény áldását a legszürkébb tél közepén kapták.

Még most, egy hónappal később sem volt képes elhinni, hogy a napfény ilyen szemérmetlenül incselkedett vele.

Hogyan lehetett olyan vak, hogy nem számított rá? Házasságkötésük óta együtt élt Marinával. Nyolc hosszú éve ismerte az asszonyt. Számíthatott volna arra, ami történt. Valójában azonban...

Nos, valójában számított rá. Csak nem akarta beismerni magának, hogy számított rá. Talán csak áztatni, sőt védeni akarta magát. Elrejtőzni a nyilvánvaló elől, abban a reményben, hogy ha nem gondol rá, soha nem is következik be.

De bekövetkezett. Ráadásul egy napfényes napon. Istennek nyilván beteges humorérzéke van.

Lenézett whiskyspoharára, amit teljesen váratlanul üresnek talált. Nyilván kiitta az átkozott folyadékot, mégsem emlékezett rá. Nem érezte részegnek magát, legalábbis nem olyan részegnek, mint amilyennek lennie kellett volna. Olyan részegnek sem, amilyen lenni akart volna.

Kinézett az ablakon. A nap éppen lenyugvóban volt a horizonton. Az is napfényes nap volt. Ez nyilván megmagyarázza kivételes búskomorságát. Legalábbis remélte. Magyarázatot akart, szüksége volt magyarázatra, arra a szörnyű fáradtságra, mely szinte teljesen eluralkodott rajta.

A búskomorság megrémisztette.

Jobban fél tőle, mint bármi mástól. Jobban, mint a tűztől, a háborútól, még a pokolnál is jobban. A gondolat, hogy szomorúságba süpped, hogy olyan lesz, mint az asszony...

Marina búskomor volt. Marina búskomorságban töltötte egész életét, legalábbis életének azt a részét, melyben Sir Phillip ismerte.

Akkor is napfényes nap volt, amikor...

Akarattal, erősen behunyta a szemét; nem volt egészen biztos benne, hogy a mozdulattal az emlék felidézését vagy elosztatását akarta elérni. Akkor is napfényes nap volt, amikor...

- Sosem gondolta volna, hogy mostanában ilyen áldott napfényt érez a bőrén, ugye, Sir Phillip?

Phillip Crane a nap felé fordította arcát, szemét lehunyva hagyta, hogy a napfény a bőrét melegítse.

- Tökéletes - mormogta. - Illetve tökéletes volna, ha nem lenne ilyen átkozott hideg.

Sir Phillip titkára, Miles Carter diszkréten felnevetett.

- Nincs olyan hideg. A tó idén be sem fagyott, csak néhány jégfolt alakult ki rajta.

Phillip vonakodva elfordult a naptól és kinyitotta a szemét.

- De még nincs tavasz.

- Ha tavaszt kíván, uram, tán kéne egy pillantást vetnie a naptárra.

Phillip oldalvást pillantott rá.

- Mondja csak, pimaszkodásért fizetem magát?
- Igen, uram. ^{SIR, PHILLIPNEK SZERETETTEL} Káadásul elég nagyvonalúan.

Phillip mosolygott magában, ahogy még néhány pillanatig ott álltak és élvezték a napfényt.

- Azt hittem, nincs ellenére a szürkeség - jegyezte meg Miles könnyed, társalgó hangon, amikor visszaértek Phillip üvegházába.

- Nincs ellenemre - felelte Phillip. A született sportemberek magabiztosságával lépkedett. - De az, hogy nincs ellenemre a borult ég, nem jelenti azt, hogy nem inkább a napfényt szeretem - mondta, aztán pár pillanatra elgondolkodott. - Kérem, mondja meg Millsby nőrsznek, hogy ma vigye ki egy kicsit a gyerekeket sétálni. Persze meleg kabátot, sapkát, kesztyűt kell rájuk adni, de jó lenne, ha egy kis napfény érné az arcukat. Túl sokáig gubbasztottak a négy fal között.

- Mindannyian így vagyunk ezzel - jegyezte meg Miles halkan.

Phillip felkacagott.

- Valóban. - Hátranézett, az üvegházra. A postáját kéne olvasnia, leveleket kéne írnia, de néhány maggal foglalkoznia kellett és egyáltalán semmi ok nem volt arra, hogy ne halasztaná el egy-két órával a Milesszal való munkát. - Menjen csak - mondta titkárának -, keresse meg a nőrszöt. Később is dolgozhatunk. Hiszen maga úgylis gyűlöli az üvegházat.

- Nem az évnék ebben a szakában - felelte Miles. - Ilyenkor jólesik a meleg.

Phillip homlokát ráncolva pillantott Romney Hall felé.

- Huzatosnak meri nevezni őseim kastélyát?
- Minden ősi kastély huzatos.

- Az igaz - felelte Phillip vigyorogva. Meglehetősen kedvelte Miiest, aki hat hónapja dolgozott nála. Azért vette fel, hogy segítsen megbirkózni a rengeteg irattal, amely a kis

birtok vezetésével kapcsolatban összegyűlt. Miles egész jó titkár volt. Fiatal, de jó. Szikár humora jól illett a házhoz, mely nevetésnek bővében sosem volt. A személyzet nem mert viccelődni Sir Phillippel, és Marina ... nos, magától értetődik, hogy Marina sem nevetett, nem is tréfálkozott.

A gyerekek néha megnevették Phillipet, de ez másfajta humor volt, ráadásul többnyire nem is tudta, mit mondjon nekik. Megpróbálta, de aztán túl furcsának, túl harsánynak, túl erősnek tűnt, ha egyáltalán lehetséges ilyen. Aztán csak azon kapta magát, hogy egyszerűen elküldte őket, azt mondta nekik, menjenek vissza a nőrszhöz.

Könnyebb volt így.

- Menjen hát - szólt Phillip, azzal elküldte Miest a feladatra, amit valószínűleg inkább neki kellett volna megtennie.

Aznap még nem látta a gyerekeket és úgy gondolta, meg kéne látogatnia őket, de nem akarta elrontani a napot azzal, hogy valami szigorúságot mond, ami pedig adott lelki állapotában elkerülhetetlennek tűnt.

Majd megkeresi őket, amikor Millsby nőrsszel kijönnek a szabadba. Ez jó ötlet lehet. Mutathat nekik valami növényt, beszélhet róla, és minden tökéletesen egyszerű és kellemes marad.

Phillip belépett az üvegházba és behúzta maga után az ajtót. Mélyet szippantott a páradús levegőben. Botanikát tanult Cambridge-ben; sőt, ő volt a legjobb a csoportban és talán tudományos pályára lépett volna, ha bátyja nem hal meg a Waterlooi csatában, így hozva olyan helyzetbe a másodszüllött Phillipet, hogy kénytelen volt földesúrrá és vidéki úriemberré lenni.

Úgy érezte, rosszabbul is járhatott volna. Hiszen lehet akár földesúr és városi úriember is. Itt a birtokon legalább viszonylag háborítatlanul élhetett botanikai szenvedélyének.

PHILLIPNEK SZERETÉTTTEL JÁTVA

A munkaasztal fölé hajolt, megvizsgálta a legújabb folyamatot: borsót ültetett, és úgy akarta nemesíteni, hogy a borsoszemek a hüvelyben nagyobbak legyenek. Nem járt még szerencsével azonban. A legutóbbi tenyészet nemcsak megismesodott, hanem meg is sárgult, ami egyáltalán nem várt eredmény volt.

Phillip elkomorult, aztán halványan elmosolyodott és az üvegház hátsó részébe ment, újabb készletért. Sosem bánta nagyon, ha kísérletei nem hozták a kívánt eredményt. Úgy vélte, a kényszerűség az újítások szülőanyja.

Véletlen. Minden a véletlenen múlik. Ezt természetesen egyetlen tudós sem vallaná be, de a nagy találmányok többsége

úgy jött létre, hogy a felfedező valami egészen más problémát kívánt megoldani. Nevetve söpörte félre az összeaszott borsószemeket. Ha így megy tovább, év végére megtalálja a köszvény gyógy módját.

Vissza a munkához. Maggyűjteménye fölé hajolt, kisimította, hogy jobban megvizsgálhassa mindegyik szemet.

Felnézett, a frissen lemosott üvegtáblákon túlra pillantott. A mezőn mozgás keltette fel a figyelmét. Piros villanás.

Piros. Phillip mosolygott magában, fejét ingatta. Biztosan Marina. Az ő kedvenc színe a piros, amit Phillip mindig is furcsának tartott. Aki valaha is időzött a társaságában, azt hihette volna, hogy valami sötétebb, komorabb színt kedvel.

Figyelte, ahogy eltűnik a sarjerdő fái közt, aztán figyelmét újra a munkának szentelte. Marina ritkán ment ki a szabadba. Az utóbbi napokban ritkán hagyta el szobáját. Phillip örült, hogy Marina végre kiment a napra. Ettől lelki egyensúlya talán helyreáll egy kicsit. Természetesen nem teljesen. Phillip nem gondolta, hogy akár a nap is képes meggyógyítani a lelkét. De egy fényes, meleg nap arra elég talán, hogy néhány órára kimozduljon és arcára mosoly derüljön.

A Fennvaló a megmondhatója, a gyerekeknek is nagy szüksége van egy kis mosolyra. Szinte minden este meglátogatták anyjukat a szobájában, de ez nem volt elég.

Felsőhajtott, büntudat vett rajta erőt. Nem olyan apa, mint amilyenre szükségük lenne, ezt pontosan tudta. Próbálta azzal áztatni magát, hogy megtesz mindent, ami tőle telik, hogy sikerült elérnie azt, ami egyetlen célja volt, amikor szülővé lett: nem úgy bánik a gyerekekkel, ahogy apja bánt vele.

Mégis tudta, hogy ez nem elég.

Határozott mozdulattal felállt a munkapad mellől. A magokvárhatnak. Talán a gyerekei is várhatnak, de ez nem jelenti azt, hogy várniuk is kell. Neki kéne a természetben sétálnia veliik, nem Millsby nőrsznek, aki azt sem tudta, mi a különbség a lombhullató és toboztermő fák között, és a rózsára nyilván azt mondaná, hogy százszorszép, és...

Újra kinézett az üvegen, és eszébe jutott, hogy hiszen még csak február van, Millsby nőrsz nyilván egyetlen virágot sem fog látni ebben az időben, ám ez mégsem változtatott a tényen, hogy neki kéne a gyerekeivel sétálni a természetben. Ebben legalább igazán jó volt, és nem akarta elhárítani magától ezt a feladatot.

Kilépett az üvegházból és elindult, de az út harmadát sem tette meg Romney Hall felé, amikor megtorpant. Ha a gyerekeihez csatlakozik, el kell vinnie őket az anyjukhoz is. Nagyon vágytak az anyjuk társaságára, akkor is, ha nem tett mást, csak megsimogatta a fejüket. Igen, fel kell keresniük Marinát. Ez üdvösebb, mint a természetbeni séta.

Am tapasztalatból tudta, hogy nem szabad feltételezésekbe bocsátkoznia Marina lelki állapotát illetően. Az, hogy kimerészketet a szabadba, egyáltalán nem jelenti azt, hogy jól van. És Phillip gyűlölte, amikor a gyerekek búskomor állapotában látták anyjukat.

Megfordult, elindult a sarjerdő felé, ahol néhány pillanattal korábban Marinát eltűnni látta. Körülbelül kétszer olyan gyorsan haladt, mint Marina; ^{SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL} nem tarthat sokáig utolérni és meggyőződni hangulatáról. Visszamehet a gyereklakosztályba, mielőtt a gyerekek Millsby nőrsszel elindulnának.

Határozott léptekkel haladt az erdőben, könnyen követte Marina nyomát. A talaj nedves volt, és Marina nyilván nehéz csizmát visel, mert lábnyomai határozottan kirajzolódtak a talajon. A nyomok a hegyoldalon vezettek lefelé, ki az erdőből, füves tisztásra.

- A fenébe! - mordult fel Phillippe. Hangja alig volt hallható a feltámadó szélben. Kezéből napellenzót formálva kémlelte a vidéken a feltűnő piros színt.

Nem látta az elhagyott kunyhó mellett, nem látta a kísérletekre használt parcella közelében, sem a nagy görgeteg kőnél, amit gyerekkorában oly sokszor megmászott. Észak felé fordult. Szeme összeszűkül, amikor végre meglátta az asszonyt. A tó irányában haladt.

A tóhoz.

Phillip szája tátva maradt a csodálkozástól, ahogy nézte, hogy az asszony lassan a vízpart felé megy. Nem dermedt meg a döbbenettől; inkább olyan volt... mintha lelassult volna az idő, mintha minden megsűrűsödött levegőben, lassú mozdulatokkal történne... szeme érzékelte, elméje lassan fogta fel a furcsa látványt. Marina nem tud úszni. Úgy gondolta, Marina pontosan tudja, hogy tó van a birtokon, de házasságuk nyolc éve folyamán sosem gondolta volna, hogy lejár oda. Elindult felé. Lába valahogy felismerte, amit elméje nem volt hajlandó elfogadni. Amint az asszony a sekély vízbe lépett, Phillippe meggyorsította lépteit, de még mindig túl messze volt tőle, nem tehetett mást, minthogy a nevéet kiáltta.

Ha meghallotta sem mutatta jelét, csak ment tovább, folytatta lassú útját, a mélység felé, feltartóztathatatlanul.

- Marina! - kiáltott Phillip és már rohant felé. Ha teljes erőből rohan, akkor is legalább egy perc, míg odaér. - Marina!

Az asszony elérte a homokpad szélét, lelépett róla, a mélységbe süllyedt; eltűnt a fegyvercsőszürke vízben, piros kabátja néhány pillanatig még a felszínen lebegett, aztán azt is elnyelte a mélység.

Phillip újra az asszony nevéet kiáltotta, bár Marina már nem hallhatta tán. Phillip csúszva, gurulva ért le a hegyen a tóhoz;

volt elég lélekjelenléte ahhoz, hogy levegye kabátját, csizmáját, mielőtt a jéghideg vízbe vetette magát. Az asszony alig egy perce volt a vízben; Phillip tudta, hogy ez talán nem elég idő a megfulladáshoz, de a keresés minden másodperce közelebb sodorta a halálhoz.

Phillip számtalanszor úszott már a tóban, pontosan tudta, hol végződik a homokpad; gyors, egyenletes karcsapásokkal ért el ahhoz a ponthoz, alig vette észre, hogy a víz lefelé húzza nehéz ruháit.

Meg tudja találni. Meg kell találnia.

Mielőtt túl késő.

A víz alá bukott, kinyitotta a szemét, a zavaros vízbe nézett. Marina nyilván homokot kavart fel a tó aljzatáról, és ő is ezt tehetette, mert finom szemcsék lebegtek körülötte, az átlátszatlan vízben nehéz volt látni.

De Marinát végül a szín mentette meg; Phillip hatalmas erővel úszott a tó alja felé, ahol ernyedtt sárkányként látta lebegni a piros kabát szárnyát. Marina nem tiltakozott, amikor férje a víz színére húzta; eszméletlen volt már, ernyedtt súlyként feküdt a férfi karjában.

A felszínre bukkantak, Phillip szaporán, mélyeket lélegzett, hogy levegővel töltse meg égő tüdejét. Egy pillanatig nem is volt másra ereje, csak lélegezni; teste észlelte, hogy magát kell megmentenie, mielőtt mást is megmenthetne. Az-

SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL JÓTS

tán a part felé húzta feleségét, óvatosan, fejét végig a víz felett tartva, bár nem látta, hogy lélegezne.

Végre kiértek a partra, kihúzta a vizet a fűtől elválasztó keskeny kavicsos sávra. Gyors, ideges mozdulatokkal kereste az asszony arca előtt a levegőmozgás halvány jeleit, de teljesen mozdulatlan volt.

Phillip nem tudta, mit tegyen; sosem gondolta volna, hogy vízbefúlástól kell megmentenie valakit, ezért azt tette, ami a legésszerűbbnek tűnt: arccal lefelé fordította, ölébe kapta feleségét, hátát csapkodta. Először nem történt semmi, de a negyedik erős ütés után Marina felköhögött, szájából sáros víz buggyant ki.

Phillip gyorsan hanyatt fordította az asszonyt.

- Marina! - szólt hozzá sűrgetőn, arcát enyhén paskolgatva. - Marina!

Az asszony ismét köhögött, teste görcsösen megrándult. Aztán hirtelen, ösztönösen mély levegőt vett, tüdeje kényszerítette, hogy éljen, bár ő másra vágyott.

- Marina! - szölongatta Phillip megkönnyebbülten. - Hála istennek!

Nem szerette az asszonyt. Sosem szerette igazán, de a felesége volt, gyermekei anyja, bánatnak és kétségbeesésének levethetetlen köpönyege alatt jó ember. Nem szerette, de halálát sem kívánta. Az asszony zavartan, révülő tekintettel pislogott. Aztán mintha felismerte volna, hol van, kicsoda a férfi, suttogva szól: - Ne!

- Vissza kell vinnem téged a házba - mondta a férfi nyersen. Maga is csodálkozott, mennyire feldühítette az az egyetlen szó.

Ne.

Hogy merészeli visszautasítani a megmentését? Eldobná magától az életet csak azért, mert szomorú? A búskomorsága nagyobb, mint a két gyermekük iránti szeretet és felelősség? Az élet mérlegén a szomorúság többet nyom a latban, mint az, hogy a gyerekeknek anya kell?

- Hazaviszlek - mordult Phillip, és nem túl gyengéden felkapta feleségét. Az asszony már lélegzett, és teljesen bizonyosan tudatánál volt. Semmi nem indokolta, hogy úgy bánjon vele, mintha törékeny virágszál lenne.

- Ne! - zokogta az asszony halkán. - Kérlek, ne! Nem akarok... nem akarom...

- Hazajössz - jelentette ki a férfi, és nagy léptekkel elindult felfelé a hegyen; észre sem vette, hogy ázott ruháját testére fagyasztja a hideg szél. Azt sem vette észre, hogy a sziklás föld felséríti csupasz talpát.

- Nem tudok - suttogta az asszony olyan elhaló hangon, mintha minden energiáját kimerítené ebben a két szóban.

És miközben Phillip hazafelé cipelte terhét, csak arra volt képes gondolni, milyen találó ez a két szó: *nem tudok*.

Valahogy az asszony egész életét összegezte.

Mire leszállt az éjszaka, nyilvánvalóvá lett, hogy a láznak sikerül elvégeznie azt, amit a tó vize nem tehetett meg.

Phillip olyan gyorsan hazavitte Marinát, amilyen gyorsan csak tudta; a házvezetőnő, Mrs. Hurley segítségével lehúzta róla a nedves ruhát és a nyolc évvel korábban volt esküvőn

hozományba kapott libatoll dunyha alatt próbálták felmelengetni áthűlt testét.

- Mi történt? - kérdezte Mrs. Hurley elképedve, amikor a háza bebotorkált a küszöbön. Phillip nem akart a főbejáraton át bemenni, ahol megláthatják a gyerekek, ráadásul a konyhaajtó jó húszyardnyival közelebb is volt.

- A tóba esett - felelte kurtán, komoran.

Mrs. Hurley kétkedő, ám egyben együttérző pillantással nézett rá, és Phillip tudta, hogy tudja az igazat. Házasságkötésük óta a Crane családnak dolgozik, és ismerte Marina borongós kedélyállapotát.

Amint Marinát ágyba fektették, kitessékelte a férjet a szobából. Ragaszkodott hozzá, hogy Phillip is váltson ruhát, nehogy ő is halálra fázzon. Ám Phillip visszatért Marina mellé. Ott a helye, mint férj, gondolta büntudattal; az utóbbi években kerülte felesége társaságát.

Nyomasztó volt Marinával lenni. Nehéz.

De ezúttal nem szabad kivonnia magát kötelezettsége alól. Ott ült az asszony ágya szélén egész nap és egész éjszaka. Gyolccsal törölgette a verejtéket homlokáról, és amikor nem rázta a hideg, próbált meleg húslevest nyeletni vele.

Biztatta, hogy küzdjön, győzze le a lázat, bár tudta, hogy szavai süket fülekre találnak.

Három nap múlva az asszony meghalt.

Ezt akarta, de Phillip számára ez nem volt vigasz, ahogy ott állt a hét éves ikrek előtt és próbálta megmagyarázni, hogy édesanyjuk nincs többé az élők sorában. Ott ült velük a gyerekszobában; teste túl nagy volt ahhoz, hogy az apró székekre leüljön; mégis leült, perecként összekucorodva és kényszerítette magát, hogy a szemükbe nézzen, miközben a szavakkal küszködött.

A gyerekek alig szóltak, ami egyáltalán nem volt jellemző rájuk. De nem tűntek meglepettnek, amit Phillip nagyon zavarónak érzett.

- Nagyon... nagyon sajnálom... - bukott ki belőle a szó. Nagyon szerette a gyerekeit és sok mulasztása volt velük szemben. Nem is tudta, hogyan legyen apjuk; hogy a pokolba vehetné át az anya szerepét is?

- Nem a te hibád - mondta Olivér. Barna szemével felkavaró tekintettel nézett apjára. - Beleesett a tóba, ugye? Nem te lökted bele.

Phillip csak bólintott, nem tudta, mit mondjon.

- És most boldog? - kérdezte Amanda halkán.

- Azt hiszem, igen - felelte Phillip. - A mennnyországból folyton benneteket nézeget. Biztosan boldog.

Az ikrek ezen mintha elgondolkodtak volna egy kicsit.

- Remélem, boldog - mondta Olivér végül. Hangja határozottabb volt, mint arc kifejezése. - Ott talán nem sír többet.

Phillip érezte, hogy torka elszorul. Nem is érzékelt, nem is sejtette, hogy a gyerekek hallották Marina zokogását. Csak éjszaka fogta el a sírás; a gyerekek szobája közvetlenül Marina szobája fölött volt, de Phillip mindig úgy gondolta, hogy már elaludtak, amikor anyjukat elfogta a sírás.

Amanda egyetértően bólintott, kis szőke feje fel-le mozdult.

- Ha most boldog, akkor örülök, hogy eltávozott...

- Nem eltávozott - vágott a szavába Olivér. - Meghalt.

- Nem. Eltávozott - ragaszkodott véleményéhez Amanda.

- Az egy és ugyanaz - jegyezte meg Phillip kereken, határozottan, és azt kívánta, bárcsak ne kellett volna megmondani nekik az igazat. - De azt hiszem, most boldog.

És ez valahogyan igaz is volt. Hiszen Marina ezt akarta. Hiszen lehet, hogy végig ezt akarta.

Amanda és Olivér egy ideig csendben ültek, tekintetüket a padlóra szegezték, lábukat lóbálták Olivér ágya szélén. Olyan kicsinek tűntek az ágy szélén, ami láthatóan túl magas volt nekik! Phillip elkomorult. Hogyan lehet, hogy ezt nem vette észre soha? Nem kéne nekik alacsonyabb ágyakban aludni? Mi van, ha éjszaka leesnek?

Az is lehet, hogy ehhez már elég nagyok. Talán már nem esnek le éjjelente az ágyról. Lehet, hogy sosem estek le.

Lehet, hogy tényleg nagyon rossz apa. Talán tudnia kéne ezeket a dolgokat.

Talán... talán... Behunyta szemét, felsóhajtott. Lehet, hogy nem kéne ennyit gondolkodnia, egyszerűen csak igyekeznie kéne, hogy minden tőle telhetőt megtegyen, és ezzel elégedjen meg.

- El fogsz menni? - kérdezte Amanda, fejét felemelve.

Phillip a kislány mélykék szemébe nézett. Akár az anyja szeme.

- Nem - súgta határozottan, azzal letérdelt elé és kezébe fogta a kicsi kezét. Olyan aprónak, oly törekenynek tűnt!

- Nem - ismételte, mintha meg kéne erősítenie, amit mondott.
- Nem megyek el. Nem fogok elmenni.

Phillip lenézett whiskyspoharára. Megint üres volt. Furcsa, hogy a whiskyspohár milyen hamar és észrevétlenül ki tud ürülni, miután már vagy négyszer telitöltötte az ember.

Gyűlölte, ha felidéződött ez az emlék. Nem is igazán tudta, mi volt a legrosszabb: az, amikor a jeges víz alá merült, vagy az, amikor Mrs. Hurley odafordult hozzá és azt mondta: „eltávozott”? Vagy az, amikor a bánatos arcú, rettegő tekintetű gyerekeit kellett látnia?

Ajkához emelte a poharat, kiitta az utolsó néhány cseppet is. A legrosszabb egészen biztosan az volt, amikor a gyerekeivel szembe kellett néznie. Azt mondta nekik, hogy nem hagyja el őket, és nem is hagyta el... nem is tudná elhagyni őket; de az egyszerű jelenlét nem volt elég. Többre van szükségük. Olyan valakire van szükségük, aki tudja, hogyan kell szülőnek lenni, aki tudja, hogyan kell velük beszélni, aki megérti, tanítja és neveli őket.

És mivel másik apát nemigen szerezhet nekik, úgy gondolta, ideje elgondolkodnia azon, hogy másik anyát keressen nekik. De ez persze még túl korai. Senkit sem vehet feleségül, míg le nem telik a hivatalos gyászidő. Ám ez nem jelenti azt, hogy nem kereshet senkit. Felsőhajtott, a karosszékben hirtelen magába roskadt. Feleségre van szüksége. Szinte mindegy, milyen feleségre. Nem érdekli, milyen a nő külseje. Nem érdekli, van-e pénze. Nem érdekli, tud-e fejszámolni, lovagolni vagy beszél-e franciául.

Csak vidám nő legyen. Boldog.

Ez olyan sok, ami egy feleségtől elvárható? Naponta legalább egy mosoly. Esetleg egy kis csilingelő nevetés?

És szeresse az ikreket. Vagy legalábbis olyan jól játssza, hogy szereti őket, hogy ne vegyék észre a különbséget. Ez nem nagy elvárás egy feleségtől, ugye?

- Sir Phillip?

Phillip felnézett; átkozta magát, hogy résnyire nyitva hagyta dolgozószobájának ajtaját. Titkára, Miles Carter dugta be a fejét.

- Mi az?

- Levél, uram - közölte Miles, azzal közelebb ment és átadta a borítékot. - Londonból.

Phillip lenézett a borítékra. Homloka ráncba szaladt a nyilvánvalóan női kézírás láttán. Kurta bölintással elküldte Miest, aztán fogta a levelet, és a viaszpecsét alá csúsztatta. Egyetlen papírlap esett ki. Phillip ujjai közt dörzsölgette. Jó minőség. Drága papír. Nehéz, merített papír. Egyértelmű, hogy a feladó nem spórolt a bérmentesítési költséggel.

Aztán megfordította a papírt és elolvasta az írást:

Bruton Street 5.

London

Sir Phillip Crane részére

Kérem, fogadja őszinte részvéteimet, hitvese, az én kedves Marina kuzinom halála miatt. Bár hosszú évek teltek el azóta, hogy legutóbb találkoztam vele, kedves emlékeim között őrzöm ezt a találkozást. Halála mélyen elszomorított.

Kérem, ne tévovázzon megírni, ha tehetek bármit, amivel csilapíthatom fájdalmát ebben a nehéz időszakban.

Üdvözlettel: Miss Eloise

Bridgerton

Phillip a szemét dörzsölte. Bridgerton... Bridgerton. Vajon Marinának voltak Bridgerton rokonai? Nyilvánvalóan, ha az egyikük levelet küld.

Felsóhajtott. Maga is meglepődött, hogy tollért, papírért nyúlt. Sok részvétnyilvánító levelet kapott Marina halála óta. Úgy tűnt, barátai és rokonai el is feledkeztek róla, miután férjhez ment. Phillip úgy érezte, nem kéne ezen háborognia, meglepődnie sem. Marina alig hagyta el a hálószobáját; könnyű elfelejteni valakit, akivel szinte sosem találkoznak.

Miss Bridgerton választ érdemel. Akár csak udvariasság, akár nem (és Phillip nem volt egészen biztos abban, hogy teljes mértékben tisztában van a feleség elhalálása esetén esedékes teendőkkkel), mégis helyesnek tűnt erre a levélre válaszolni.

Ezért fáradt sóhajjal a papírra illesztette a tollat.

1524. május

Valahol London és Gloucestershire között, út közben, éjszaka.

Kedves Miss Bridgerton!

Köszönöm kedves levelét, melyben a feleségem halála feletti járásban vigasztalt. Nagy figyelmesség volt öntől, hogy időt szakított egyl emberre, akivel sosem találkozott. Hálám jeléül kérem, fogadja el ezt a lepréselt virágot. Csak egy közönséges piros mécsvirág (Silene dioica), de itt Gloucestershire-ven ettől ragyognak a mezők, és úgy tűnik, idén korán kinyílt.

Ez volt Marina kedvenc vadvirága.

*Tisztelettel: Sir
Phillip Crane*

~Lz:se Bridgerton kisimította ölében a többször elolvasott le- • e^
-.-papírját. Nem sok fény volt már, alig lehetett látni a szavakat. bár telihold világított be a kocs ablakán. Ez azonban r.em számított. A levél minden szavát emlékezetébe véste; i znom lepréselt virágot, melynek szirmai inkább rózsaszínek mint vörösek voltak és biztonságban őrizte egy bátyja könyvtárából elcsent könyv lapjai között.

Nem lepődött meg nagyon, amikor Sir Philliptől válasz érkezett. A jó modor ennyit mindenkitől megkívánt, bár Eloise - ;esanyja, a jó modor legnagyobb tudója azt mondta, hogy EJoise kissé túl komolyan veszi a levelezését.

Természetesen teljesen megszokott volt, hogy az Eloise társadalmi rangjában álló hölgyek hetente több órát töltöttek levélírással, de Eloise már régen elkötelezte magát, hogy minden nap ennyi időt szán erre. Szeretett leveleket írni, különösen olyan embereknek, akiket már évek óta nem látott (élvezte elképzelni, mennyire meglepődnek, amikor kinyitják a borítékot), ezért szinte minden születésnapon, halálhírkor, gratulálni méltó eseménykor és együttérzés nyilvánítások alkalmával tollat ragadott.

Nem volt egészen biztos abban, miért küldözgeti ezen üzeneteit, csak abban, hogy sok időt töltött az akkoriban nem Londonban élő testvéreinek való levélírással, és nagyon könnyűnek tűnt üzenetet küldeni távoli rokonoknak, és jól érezte magát a szekreterénél.

És bár mindenki küldött néhány sort válaszul - hiszen Eloise a Bridgerton család tagja, és egy Bridgertont senki nem akart

megsérteni -, soha senki nem küldött ajándékot... még olyan csekélységet sem, mint egy lepréselt virág.

Eloise behunyta szemét és elképzelte a finom rózsaszín szirmokat. Nehéz volt elképzelni, hogy egy férfi kézbe vesz egy ilyen törekeny virágot. Négy bátyja magas, erős, széles vállú, nagy kezű férfi; ők nyilván egy szempillantás alatt akaratlanul is felmorzszolták volna szegény növényt.

Felkeltette érdeklődését Sir Phillip válasza, különösen az, hogy a virág latin nevét is leírta és rögtön választ fogalmazott neki.

Kedves Sir Phillip!

Nagyon köszönöm a gyönyörű préselt virágot. Nagyon kellemes meglepetés volt, amikor kilebegett a borítékból. És milyen drága emlék a kedves Marináról!

Nem lehetett nem észrevennem, hogy ön ismeri a virág latin nevét. Tán botanikus?

*Üdvözlettel: Miss Eloise
Bridgerton*

Alattomos dolog volt kérdéssel befejezni a levelet. így szegény Sir Phillip kénytelen lesz válaszolni rá.

És Sir Phillip ^{SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL} ebben nem is okozott csalódást neki. Alig tíz nap telt el, és Eloise kézhez kapta a választ.

Kedves Miss Bridgerton!

Valóban botanikus vagyok, Cambridge-ben tanultam, bár jelenleg nem kötődöm egyetlen ecetemhez vagy tudományos társasághoz sem. Itt, Romney Hallban, saját üvegházamban kísérletezek. Önt is érdekli a tudomány?

Volt valami nagyon izgalmas ebben a levelezésben. Talán egyszerűen az, hogy van valaki, aki nincs vele rokon kapcsolatban, mégis hajlandó írásos párbeszédet folytatni vele. Akárhogy is, azonnal válaszolt.

Kedves Sir Phillip!

Jaj, dehogy! Úgy értem, attól tartok nem vagyok tudományos elme, bár számolni elég jól tudok. Inkább a humán stúdiumok érdekelnek; bizonyára észlelte, hogy nagyon szeretek leveleket írni.

Barátsággal:

Eloise Bridgerton

Eloise kissé bizonytalan volt abban, hogy ilyen bizalmas üdvözléssel zárja levelét, de úgy határozott, ha már szándékosan eltér a normától, inkább a merészség felé hajlik. Sir Phillip nyilvánvalóan hozzá hasonlóan élvezte a levelezést. Ha nem így lenne, talán nem kérdéssel fejezte volna be levelét. A válasz két hét múlva érkezett meg.

Kedves Miss Bridgerton!

Ez is a barátság egy formája, ugye? Bevallom, eléggé elszigetelten élek itt vidéken, és ha az emberrel nem néz szembe

mosolygós arc a reggelizőasztalnál, legalább baráti leveleket kapjon, nemde bár?

Újabb virágot küldök önnek. Ez egy Geranium pratense, közismertebb nevén mezei gólyaorr.

*Nagy tisztelettel:
Phillip Crane*

Eloise nagyon jól emlékezett erre a napra. Hálósobájában ült, karosszékben az ablak mellett, és nézte a gondosan lepréselt lila virágot. Szinte egy örökkévalósának tűnő hosszan nézte. Vajon a férfi udvarolni akar neki? Levélben?

Aztán egy nap a többitől nagyon eltérő üzenetet kapott.

Kedves Miss Bridgerton!

Élég hosszú ideje levelezünk és bár személyesen sosem találkoztunk, nem mutattak be minket hivatalosan egymásnak, úgy érzem, jól ismerem önt. Remélem, ön is így érez.

Kérem, bocsásson meg, ha túl merész vagyok, de azért írok, hogy meghívjam, látogasson meg engem Romney Hallban. Remélem, megfelelő idő elteltével úgy találjuk, hogy egymáshoz illünk, akkor, ha feleségül kérem, talán igent mond nekem.

Természetesen megfelelő gardedám áll rendelkezésére. Ha elfogadja meghívásomat, azonnal intézkedem és Romney Hallba hozatom megöszvegnilt nagynénémet. Remélem, megfontolja ajánlatomat.

*Szeretettel,
Phillip Crane*

Eloise ezt a levelet azonnal a fiókba rejtette. Képtelen volt megfontolni a kérdést. Ez a férfi feleségül akar venni valakit, il<ii nem ismer?

Ez nem egészen igaz. Hiszen ismerték egymást. Egyévnnyi levelezéssel többet mondtak egymásnak, mint sok férj és feleség házasságuk teljes ideje alatt.

De mégis. Hiszen sosem találkoztak személyesen.

Eloise visszagondolt arra a sok házassági ajánlatra, amiket .1/ évek folyamán visszautasított. Mennyit is? Legalább hatot. Nem is mindegyik kérőjére emlékezett. A visszautasításnak nem volt más oka, csak az, hogy a kérők nem voltak... Egyik sem volt az Igazi.

Ez olyan nagy igény?

Fejét ingatta. Tudta, hogy ez nagyon elkényeztetett-lányo-
\an hangzik. Nem, nem „a” tökéletes férjre van szüksége. Csak
valakire, aki számára tökéletes.
SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

Pontosan, tudta, miket beszélnek róla a társasági matrónák.
Hogy túl nagyok az igényei, és ez rosszabb, mint ha buta lenne.
Azt mondták, a végén még vénkisasszony marad... illetve már
nem is ezt mondják, hanem azt, hogy vénkisasz- .szony *maradt*.
Az ember lánya nem érheti meg hajadonon a huszonnyolcadik
életévét úgy, hogy ezt ne sutognák a háta mögött.

Vagy ne mondanák egyenesen a szemébe. Mintha arcul <
sapnák ezzel.

De az egészben az volt a mulatságos, hogy Eloise egyáltalán
nem bánta helyzetét. Legalábbis mostanáig.

Eddig eszébe sem jutott, hogy tényleg vénlány maradhat, (\s
meglehetősen élvezte kialakult életvitelét. Csodálatos családban
élt, az ábécé betűinek sorrendjében elnevezett fivérei, nővére,
húgái körében. Összesen heten voltak testvérek. Három idősebb
és három fiatalabb közt ő volt a középső. Anyja elbűvölő és már
azért sem nyaggatja, hogy menjen végre férjhez.

Eloise-nak még mindig prominens helye volt a társaságban, a
Bridgerton család tagjait mindenki szerette és tisztelte

(időnként félték is tőlük), és Eloise vidám, ellenállhatatlan
személyisége miatt vénlánykorúság ide vagy oda, mindenki
kereste a társaságát.

Ám az utóbbi időben...

Felsőhajtott; hirtelen huszonnyolc évesnél sokkal idősebbnek
érezte magát. Az utóbbi időben nem érezte magát olyan
vidámnak. Az utóbbi időben kezdte úgy gondolni, hogy a
hóbortos matrónáknak mégis igazuk van és nem fog magának
férjet találni. Talán tényleg túlságosan válogatós, túlságosan
eltökélt, hogy bátyjai és nővére példáját követi, akik igazi
szenvédélyes szerelmet találtak házastársukban (akkor is, ha ez a
szenvédélyes nagy szerelem nem egészen a kapcsolat kezdeteitől
volt jelen).

Lehet, hogy a kölcsönös tiszteleten és szereteten alapuló
házasság jobb, mint a semmi. De nehéz volt ezekről az érzésekről
valakivel beszélni. Anyja oly sok évig sürgette, hogy találjon
végre férjet magának; Eloise nagyon szerette, de nehéz lett volna
megalázkodni és beismerni, hogy igaza volt, szót kellett volna
fogadni neki. Bátyjaitól sem remélt támogatást. Legidősebb
bátyja, Anthony valószínűleg személyes feladatának tekintette

volna, hogy megfelelő férjet válasszon neki, és szegény embert a
házasság igájába kényszerítse.

Benedict túlságosan álmodozó volt, ráadásul szinte alig jött le
Londonba, inkább a vidék csendjét szerette. Ami Colint illeti... ez
teljesen más történet, külön fejezetet érdemel.

Eloise úgy érezte, Daphne nővérel beszélhetne a dologról,
de valahányszor elment hozzá látogatóba, Daphne mindig olyan
átkozottul boldog volt, olyan áldott szerelemben élt férjével, úgy
gyönyörködött négy gyermekében, hogy ezt a témát felvetni sem
lehetett neki. Hogyan adhat egy teljesen kiegyensúlyozott nő
tanácsot valakinek, aki Eloise helyzetében van? Francesca pedig a
világ másik végén, Skóciában él. Ráadásul Eloise úgy érezte, nem
lenne tisztességes, ha ostoba gondjaival terhelné. Hiszen az ég
szerelmére, Francesca huszonhárom évesen megözvegyült! Eloise
félelmei és aggodalmai az övéihez képest szörnyen csekélynek
tűntek.

És talán ezért vált oly bűnös élvezetté Sir Phillippele folytatott
levelezése. A Bridgerton család nagy és harsány família. Szinte
lehetetlen bármit titokban tartani, különösen a lányok • lótt; a
31 legfiatalabb, Hyacinth olyan kíváncsi, hogy a Napóleon elleni

háborút fele annyi idő alatt meg lehetett volna nyerni, ha öfelségének eszébe jutott volna Hyacinth Bridgertont kémként bevetni az ellenség ellen.

Sir Phillip a maga furcsa módján az övé volt. Soha nem kellett megosztania senkivel. Az övé. Csinos paksamétában, lila szalaggal átkötve az íróasztal fiókjának kellős közepén, levélpapír és írószerszámok között, melyekkel leveleit írta.

Sir Phillip az ő titka. Csak az övé.

Es mivel személyesen sosem találkoztak, Eloise lelki szemei előtt alakította ki magában a férfi képét; a levelek alkotiák a csontvázat, saját képzelete szerint egészítette ki emberi alakká. Ha van tökéletes férfi, a képzeletében életre kelt Sir Phillip Crane. És most Sir Phillip találkozni akar vele? Találkozni? Vajon megőrült? Elrontani a tökéletes udvarlást?! Ám ekkor megtörtént az, amit addig mindenki lehetetlennek gondolt. Eloise barátnője, Penelope Featherington, akivel évekig a lehető legszorosabb, bizalmas kapcsolatban volt, férjhez ment. Sőt, *Colin* Bridgertonhoz, vagyis az ő bátyjához ment férjhez!

Eloise akkor sem lepődött volna meg jobban, ha a hold leesett volna az égről, egyenesen az ő hátsó kertjükbe.

Nagyon örült Penelope boldogságának. Igazán örült. És Colin boldogsága is örömmel töltötte el. Talán az egész világon őket kedvelte a legjobban és nagyon lelkes volt, hogy végre megtalálták a boldogságot. Náluk jobban talán senki nem érdemelte meg.

De ez nem jelentette azt, hogy házasságuk nem hagyott nagy űrt az ő életében.

Amikor vénkisasszonyi életét fontolgatta, és igyekezett meggyőzni magát, hogy ezt akarja, férfi nélkül akar élni, és elképzelte, milyen lesz így az élet, mindig ott volt a képben Penelope; úgy tervezte, ketten, együtt maradnak vénkisasszonyok. Elfogadható, majdhogynem bátor dolog volt huszonnyolc évesen hajadonnak lenni, amíg Penelope is huszonnyolc éves hajadon volt. Nem mintha nem *akarta* volna, hogy Penelope férjet találjon magának; csak hogy ez soha a legkevésbé sem tűnt valószínűnek. *Eloise* tudta, hogy Penelope csodálatos lány, kedves, okos és szellemes, de a társaságbeli úriemberek ezt mintha sosem vették volna észre. A társaságban töltött oly sok - összesen tizenegy - év alatt Penelope egyetlen házassági ajánlatot sem kapott. Soha senki, a legfelszínesebb érdeklődést sem mutatta iránta.

Eloise a maga módján arra számított, hogy Penelope ott marad, ahol van, és az marad, aki volt, legfőképpen *Eloise* legjobb barátja. Társa a vénkisasszonyiségben.

És az egészen az volt a legrosszabb - ami miatt *Eloise*-t büntudat mardosta -, hogy soha nem gondolt bele, mit érzett volna Penelope, ha esetleg ő ment volna férjhez előbb, amit, az igazat megvallva titkon mindig is remélt.

De most Penelope boldogan él *Colinnal* és *Eloise* belátta, hogy házasságban élni nagyszerű dolog. És egyedül volt. Egyedül a zsúfolt London kellős közepén, nagy, szerető családban.

Nehéz elképzelni ennél nagyobb magányt.

És hirtelen jött *Sir Phillip* merész kezdeményezése... A levelet mélyen a levélkötegebe rejtette, az íróasztal középső fiókjába, az újonnan vásárolt acélkazettába zárva, csak azért, hogy ne fogja el a kísértés, naponta vagy hatszor átolvasni. ... Nos, ez már izgalmasabbnak tűnt.

Őszintén szólva napról napra izgalmasabbnak tűnt a kezdeményezés. *Eloise* egyre nyugtalanabb lett, egyre elégedetlenebb a sorsával, amit - be kellett ismernie - ő választott magának.

Ezért egy napon, miután elment meglátogatni Penelope-t, de a komornyik közölte, hogy *Mr.* és *Mrs.* *Bridgerton* éppen nincs abban a helyzetben, hogy látogatókat fogadjon (mind- e/t olyan hangon, amiből még *Eloise* is tudta, mit jelent ez), döntésre jutott. Ideje volt, hogy saját kezébe vegye élete alakítását, ő határozza meg sorsát, és ne csak bálról bárla járjon abban a reményben, hogy egyszer csak elébe toppan a tökéletes férfi, az igazi, annak ellenére, hogy új férfiember nem bukkant fel Londonban, és miután egy teljes évtized eltelt első bálja óta, találkozott már mindenkivel, aki korban és nemben hozzá illene.

Azt mondogatta magában, hogy ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy feleségül kell mennie *Sir Phillip*hez; egyszerűen megvizsgálja azt, ami kitűnő lehetőségnek ígérkezik az életében. Ha nem illenek egymáshoz, nem *muszáj* összeházasodniuk; hiszen ő nem ígért semmit a férfinak.

De ha *Eloise*-ra jellemző volt valami, az biztosan, hogy ha egyszer valamit elhatározott, gyorsan meg is valósította. Nem, nem, jegyezte meg (legalábbis az ő vélekedése szerint) meglehetősen lenyűgöző őszinteséggel, két jellegzetesség színezi minden cselekedetét: szeret gyorsan cselekedni és kitartó. Penelope egyszer azt mondta róla, hogy olyan, mint a kutya, ami csontot kapott.

És Penelope nem tréfált.

Amint *Eloise* megragadott valami elképzelést, a *Bridgerton* család teljes ereje sem tudta eltéríteni kitűzött céljától. (Márpedig a *Bridgerton* család tényleg erőteljes hatást képes kifejteni.) Talán egyszerű véletlen szerencse volt, hogy *Eloise* céljai

és a család céljai addig sosem kerültek összeütközésbe, legalábbis fontos kérdésekben sosem.

Eloise tudta, sosem támogatnák, hogy vakon nekivágjon a vidéknek és találkozzon egy férfival, akit nem ismer. Anthony valószínűleg azzal a követeléssel állt volna elő, hogy Sir Phillip jöjjön Londonba és találkozzon az egész családdal, és Eloise el sem tudott volna képzelni olyan jelenetet, ami nagyobb valószínűséggel űzne el bármilyen reménybeli kérést. Azok, akik eddig a kegyeit keresték, legalább ismerték a londoni társaságot és tudták, mire vállalkoznak; szegény Sir Phillip azonban, aki - saját levélbeli bevallása szerint - diákkora óta be sem tette a lábát Londonba, és sosem vett részt a társasági szezon eseményein, csapdában érezhetné magát.

Így az egyetlen lehetőség az maradt, hogy Gloucestershire-be utazik, és miután ezt néhány napig fontolgatta, arra a következtetésre jutott, hogy ezt mindenképpen titokban kell megejtenie. Ha a családja tudomást szerez tervéről, minden bizonnyal megtiltják, hogy elutazzon.

Eloise azonban méltó ellenfél, és a végén ő kerekedhet felül, de hosszú és fájdalmas csata lesz. Nem is beszélve arról, hogy ha a témában tartott akár hosszas, akár nem hosszas vita után mégis elengednék, legalább két családtagot küldenének vele, hogy elkísérjék és vigyázzanak rá.

Eloise megborzongott. Ez a két családtag minden bizonnyal az anyja és Hyacinth lenne.

Szentséges isten! Senki nem eshet szerelembe, ha ők ketten a közelben vannak! Sőt, tartós baráti viszony sem szövődhet, ami Eloise reményei szerint létrejöhet ebből a látogatásból.

Úgy határozott, hogy nővére, Daphne bálja alatt szökik el. Nagy esemény lesz, sok vendég, és éppen elég zaj és kavardás ahhoz, hogy legalább hat óráig, sőt talán tovább se tűnjön fel senkinek, hogy nincs jelen a bálban. Anyja mindig azon volt, hogy pontosan - sőt, korán - érkezzenek, ha valamelyik családtagjuk adott társasági estélyt, így legkésőbb nyolckor a bálterembe és férje házában lesznek. Ha korán elszökik és a bálterembe hajnalig tart... nos, akkor már majdnem hajnal lesz, mielőtt valaki észreveszi, hogy elment és addigra már félúton Gloucestershire felé.

Így ha félúton nem is, elég messze ahhoz, hogy ne lehessen könnyen a nyomára akadni.

Az egész szinte félelmetesen könnyűnek bizonyult. Az egész család figyelmét elvonta valami bejelentés, amire Colin készült, és Eloise-nak csak annyit kellett tennie, hogy a hölgyek helyiségébe vonulással kiment a kiosztra, aztán hazamegy, ahol a hátsó kertben elrejtette az utazótáskáit. Innen csak egy rövid sétát kellett tennie a sarokig, ahol az előre rendelt bérkocsi várakozott.

Szent ég, ha tudta volna, hogy ilyen egyszerű egyedül boldogulni a világban, már évekkkel ezelőtt megtette volna!

És most itt van, Gloucestershire felé, sorsa felé gördül vele a kocsis, és Eloise úgy gondolta - illetve remélte, bár nem is igazán tudta, gondolja vagy reméli -, hogy jó döntést hozott, amikor útra kelt. Táskáiban csak néhány váltás ruha volt és pár levél, amit egy olyan férfi írt neki, akivel sosem találkozott.

Egy férfi, akit reménye szerint szeretni tud.

Ez rettenetesen izgalmas.

Ez rettenetes.

Lehet, jegyezte meg magában, ez a legnagyobb megfontolatlanság, amire életében vetemedett és el kellett ismernie, hogy életében hozott már néhány ostoba döntést.

Az is lehet, hogy ez az egyetlen esélye a boldogságra.

Eloise elkomorult. Kezd eluralkodni a fantáziája. Ez rossz jel. Olyan gyakorlatiassággal és következetességgel kell viszonyulnia ehhez a kalandhoz, amivel mindig is próbálta meghozni a döntéseit. Még nincs késő visszafordulni. Hiszen valójában mit is tud erről a férfiről? Egyévnyi levelezés során elég sokat mesélt magáról.

Harmincéves, nála két évvel idősebb.

Cambridge-ben tanult, botanikát.

Nyolc évig volt unokanővére, Marina férje, ami azt jelenti, hogy huszonegy évesen nősült.

Barna haja van.

Egyetlen foga sem hiányzik.

Báró.

Gloucestershire-ben, Tetbury közelében, Romney Hallban él. A kastélyt a tizennyolcadik században építették.

Szeret tudományos traktátusokat és verseket olvasni, de a regényeket nem, a filozófiai műveket pedig még kevésbé kedveli.

Szereti az esőt.

Kedvenc színe a zöld.

Sosem járt külföldön.

Nem szereti a halat.

Eloise ideges nevetésben tört ki. Nem szereti a *halat*? Eny- s nyit tud róla?

- Ez nyilván elegendő alap a házasságra - dünnyögte magában, és igyekezett tudomást sem venni a hangjába lopózó félelemről. És a férfi mit tud róla? Mi vezethette arra, hogy j feleségül kérjen egy teljesen idegen nőt?

Próbálta felidézni, mit írt neki sok-sok levelében.

Huszonnyolc éves.

Barna haja van (ami azt illeti, gesztenyebarna), és egy foga sem hiányzik.

Szeme szürke.
Nagy és szerető családja van. A bátyja vikomt.
Még kicsi volt, amikor apja meghalt, egy ártatlan méhcsi- pés okozta halálát.

PHILLIPNEK SZERET ETTÉL

I liijlamos sokat beszélni. (Szent ég, tényleg képes volt ezt Ininl?)

Szeret verseket és regényeket olvasni, de tudományos hakl.Uusokat és filozófiai műveket egyáltalán nem.

I gyszer járt Skóciában, de számára ebben ki is merült az Utazgatás.

Kedvenc színe a lila.

Nem szereti a birkahúst, és kifejezetten utálja a véres hurkrtt,

I Ijabb ideges nevetés hagyta el ajkát. De így legalább semmivel sem különb egyik a másiknál, gondolta némi gúnnyal. K inézett a kocsi ablakán, mintha abból valahogy megtudhatna, hol járnak a Londonból Tetburybe vezető úton.

I lomlokát ráncolva nézett le az ölében tartott papírra, .i/ián újra összehajtotta Sir Phillip levelét. Visszacúsztatta a a I aggal átkötött paksamétába, amit retiküljében tartott, az- i ni ujjaival idegesen dobolt combján.

Volt oka idegesnek lenni.

Hiszen maga mögött hagyta otthonát, és mindent, ami Ismerős volt.

Hton van Anglia másik végébe és senki nem tud róla.

Senki.

Még Sir Phillip sem.

Mivel annyira sietett elhagyni Londont, hogy elhanyagolta azt az apróságot, hogy levelezőtársát érkezéséről értesítse. Nem felejtette el; inkább, mondhatni... addig halogatta a feladatot, míg túl késő lett.

Ma értesítette volna, kénytelen lett volna elkötelezni ma- C.át az utazás mellett. így még mindig van esélye bármelyik pillanatban visszafordulni. Azt mondogatta magában, hogy szereti, ha választási lehetősége van, ha különböző lehetségeségek közül ő dönthet, ám az igazság az volt, hogy egyszerűen megrémült és attól tartott, hogy teljesen elveszti bátorságát. Ráadásul Sir Phillip kérte, hogy találkozzanak. Nyilván örül, hogy meglátogatja, ugye?

Sir Phillip felkelt az ágyból és elhúzza a drapériákat hálókamrájában. Tökéletes fény, ragyogó napsütés. Megint.

Tökéletes.

Öltözőszobájába botorkált, hogy ruhát keressen magának. Régen elbocsátotta a személyzetet, akik ezeket a feladatokat el szokták látni. Nem tudta megmagyarázni miért, de Marina halála után nem akarta, hogy reggelenként bárki is benyomuljon a hálószobájába, szétrántsa a függönyöket és kiválassza aznapi ruháit.

Elbocsátotta Miles Cartert is, aki Marina halála után nagyon barátságos akart lenni vele. A fiatalember azonban valahogy még rosszabb érzést keltett benne ezzel, ezért hathavi fizetéssel és kitűnő ajánlólevéllel útjára bocsátotta.

Marinával töltött házassága alatt folyamatosan arra vágyott, hogy beszélgethessen valakivel, mert felesége oly gyakran nem volt abban az állapotban, hogy szólni lehessen hozzá. De most, hogy meghalt, egyedül akart lenni, nem kereste, senki társaságát.

Úgy vélte, valahogy utalhatott erre a titokzatos Eloise Bridgertonnak írt számos levele valamelyikében, mert miután több mint egy hónapja elküldte a nem-házasság-de-talán-valami-ami-ahhoz-vezethet tartalmú meghívólevelét, semmi válasz nem érkezett, ami különösen azért meglepő, mert Eloise Bridgerton addig mindig kedves fürgeséggel mindig válaszolt.

Elkomorult. A titokzatos Eloise Bridgerton nem is olyan titokzatos. Leveleiből nagyon nyílnak és becsületesnek, határozottan derűs egyéniségnek tűnt, és ha már erről van szó, mostanában már ezt tartotta a feleség legfontosabb tulajdonságának.

Olyan inget rángatott magára, amiben dolgozni szokott. Így tervezte, hogy a nap nagy részét az üvegházban tölti, Konyákigkoszban. Meglehetősen csalódott volt, hogy Miss Bridgerton nyilvánvalóan valamiféle zavart elméjű alaknak írtja, akit mindenképpen kerülni kell. Pedig a hölgy tökéletes megoldásnak tűnt gondjaira. Nagyon szeretett volna pótanyát Amandának és Olivernek, de a két gyerek annyira kezelhetetlenné vált, hogy elképzelhetetlennek tartotta, akadna nő, aki hajlandó lenne vele a házasság szentségében élni és ezzel egy életre (vagy legalábbis nagykorúságukig) elkötelezni magát a két kis ördög mellett.

Miss Bridgerton azonban huszonnyolc éves, nyilvánvalóan vénkisasszony. És már több mint egy éve levelezésben áll egy teljesen idegen férfival. Nyilván már eléggé kétségbe lehet esve, hogy vénkisasszony marad. Hát nem értékelné, hogy férjet találhat magának? Ő otthont tudna adni neki, vagyos ember és csak harmincéves. Vágyhat-e ennél többre egy nő?

Bosszús, sőt, mondhatni meglehetősen szalonképtelen ki-
39
lejezéseket mormogott, miközben lábát a nadrágba csúsztatta. A

hölgy nyilván többre vágyik, különben lett volna benne anyyi udvariasság, hogy legalább elutasító levelet írjon.

BANG!

Phillip a mennyezetre nézett és elkomorult. Romney Hall régi, masszív épület- volt, vagyis ha a mennyezetben valami dübörög, az azt jelenti, hogy a gyerekek valami nagyon nagy tárgyat ejtettek le (lökdösnek? görgetnek?).

BANG!

Összerezzent. Ez a hang az előzőnél is hangosabb volt. A nőrsz azonban ott van fent, és mindig jobban tudott bánni velük, mint ő. Ha egy percen belül fel tudja húzni a csizmáját, kiérhet a házból, mielőtt a gyerekek nagyobb kárt tennének, vagyis úgy tehet, mintha semmi sem történt volna.

Csizmájáért nyúlt. Igen, kitűnő gondolat. Hallótávolságon kívül nem is gondol arra, mi történik odafönt. Öltözékének többi darabját lenyűgöző gyorsasággal kapkodta magára, aztán kilépett a hallba és gyors léptekkel a lépcső felé indult.

-Sir Phillip! Sir Phillip!

A fenébe! A komornyik szólította. Phillip úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

-Sir Phillip!

- A fenébe! - mormogta a ház ura.

Ezt a hangos kiáltást már semmiképpen nem hagyhatta figyelmen kívül, ha nem akarta, hogy a személyzet sajnálkozva nyüzsgjön körülötte, joggal feltételezve, hogy megsüketült.

- Mi az, Gunning? - kérdezte és lassan megfordult.

- Sir Phillip - szólt Gunning köhécselve. - Látogató érkezett.

- Látogató érkezett? - kérdezett vissza ugyanazokkal a szavakkal Phillip. - Ez volt a forrása...

- ...annak a zajnak? - egészítette ki a mondatot segítőkészen Gunning.

- Igen.

- Nem - felelte a komornyik köhécselve. - A zajt nyilván a gyermekei okozták, uram.

- Értem - mormogta Phillip. - Mily ostoba is vagyok, hogy mást feltételeztem!

- Nem hiszem, hogy bármit is összetörtek volna, uram.

- Micsoda megkönnyebbülés és változatosság!

- Valóban, uram, de mint mondtam, látogató érkezett.

Sir Phillip felmordult. Ki a fene jön ilyen korán reggel?

Még rendes társasági vizitaidőben sem szoktak látogatók érkezni a házhoz. Gunning mosolyogni próbált, de arcizmai

Imcsán engedetlenül rándultak a mosolyba; láthatóan kijött gyakorlatból.

Emlékszik uram, hogy régebben jöttek látogatók a házhoz?

Ez a baj az olyan komornyikkal, aki a ház urának születési-
előtti családját látogatja. Tökélyre vitték az udvariasan
gúnyos megjegyzések alkalmazását.

- Ki jött?

- Nem tudok biztosat a látogató kilétét illetően, uram.

- Hogyhogy nem tud biztosat a látogató kilétét illetően? -
kérdezte Phillip hitetlenkedve.

- Úgy, hogy nem kérdeztem, uram.

- Jól emlékszem, hogy ez a komornyikok feladatai közé
tartozik?

- A látogató neve iránt érdeklődni, uram?

- Igen - mordult Phillip és azon tűnődött, vajon Gunning azt
akarja-e kipróbálni, mennyire vörösödik el munkaadója arca,
mielőtt megüti a guta és eszméletét veszve terül el a padlón.

- Úgy gondoltam, ezt a kérdést meghagyom önnek, uram.

- Úgy gondolta, meghagyja nekem ezt a kérdést - ismételte
Phillip némiképp átfogalmazva a komornyik szavait. Rájött, hogy
kérdéznie teljesen felesleges.

- Igen, uram. Hiszen a hölgy önnel szeretne beszélni.

- Minden eddigi látogatónk velem szeretett volna beszélni, és
eddig nem érezte akadályoztatva magát, hogy megkérdezze a
nevüket.

- Ami azt illeti, uram...

- Egészen biztos vagyok benne... - próbált a komornyik
szavába vágni Phillip.

- ...ide nem szoktak látogatók jönni - fejezte be a mondatot
Gunning. Nyilvánvalóan ő nyerte a szócsatát.

Phillip szóra nyitotta száját, hogy rámutasson, igenis szoktak
látogatók érkezni a házhoz, hiszen most is vár odalent valaki, de
rájött, hogy igazából nincs értelme vitába szállni.

- Rendben - felelte igen ingerülten. - Lemegyek.

Gunning valósággal sugárzott az örömtől.

- Kitűnő döntés, uram.

Phillip döbbenet nézett komornyikjára.

- Gunning, maga beteg?

- Nem, uram. Miért kérdezi, uram?

Nem tűnt túl udvariasnak rámutatni, hogy a széles mosolytól
Gunning ábrázata ló pofájához vált meglehetősen hasonlatossá,
ezért Phillip nem tett megjegyzést.

- Semmi, semmi... - mormogta és elindult lefelé.

Látogató? Ki lehet az? Már közel egy éve nem érkezett látogató,
amióta minden szomszéd letudta a kötelező részvétlátogatást. Sir

Phillip úgy érezte, nem is igazán hibáztathatja őket azért, hogy nem nyitják rájuk az ajtót; a legutóbbi vendég látogatásakor Olivér és Amanda eperdzsemmel kente be a székeket.

Lady Winslet erős dührohamot kapott, melyet Phillip egészségtelennek tartott a hölgy élemedett korában.

Phillip az utolsó lépcsőfokra lépve, a hallba fordulva elkomorult. A látogató hölgy. Gunning hölgyet említett.

Ki az ördög...

Megtorpant; sőt, megtántorodott.

Mert a hallban álló hölgy fiatal volt, bájos, szép, és amikor felnézett és tekintetük találkozott, Sir Phillip olyan ragyogó, fájón gyönyörű szürke szempárt pillantott meg, amelyet még sosem látott.

Önfeledten el tudott volna merülni abban a szempárban.

Márpedig képzelhetjük, hogy ha valaki, Sir Phillip egyáltalán nem használja könnyedén az „önfeledten elmerül” kifejezést.

Aztán, ezen nyilván nem csodálkozol, csak beszéltem és beszéltem, szóval túl sokat. Egyszerűen nem tudtam abbahagyni, de úgy tapasztaltam, mindig ezt teszem, amikor ideges vagyok. Csak remélni tudom, hogy életem most kibontakozóban lévő részében kevesebb okom lesz idegeskedésre.

Eloise Bridgerton bátyjának, Colinnak az első bálról, amelyen bevezették a londoni társaságba.

A hölgy megszólalt.

Sir Phillip? - kérdezte, és mielőtt a ház urának lehetősége lett volna megerősítő bólintással felelni, villámsebessen folytatta: - Mélységesen sajnálom, hogy bejelentés nélkül jöttem, ele igazán nem volt más választásom, és az igazat megvallva, ha üzenetet küldtem volna, valószínűleg később kézbesítették volna önnek, mintsem ideérjek, amitől az üzenet meglehetősen okafogyottá vált volna; biztos vagyok benne, hogy ön egyetért és... •

Sir Phillip csak állt és bámult. Tudta, a hölgy úgy gondolja, követni tudja gondolatmenetét, de hamar elvesztette a fonalat, azt sem érzékelte, hol végződik az egyik szó és hol kezdődik a másik.

- .. .hosszú volt az út és attól tartok, egy szemhunyást sem aludtam és kérem, bocsássa meg talán zilált megjelenésemet és...

A hölgy szóáradata, megjelenése hatására megszédült. Vajon nagy udvariatság lenne, ha leülne?

- ...nem hoztam magammal nagy poggyászt, de nem volt választásom, és...

Ezt túl hosszú beszéd és semmi jele, hogy valaha is vége lenne. Sir Phillip határozottan úgy érezte, ha egy perccel is tovább hagyja beszélni a hölgyet, forogni kezd vele a világ vagy a hölgy fog menten elalélni attól, hogy beszél, de levegőt nem vesz és a padlóra esve beüti a fejét. Akárhogy is, valamelyikük sérülést szenvedhet; ha ez az állapot nem szűnik hamar, fájdalom lehet a következménye.

- Madame - szólalt meg a torkát köszörülve.

A hölgy, ha hallotta is a ház urának hangját, ennek semmi jelét nem adta, hanem a kocsiról beszélt, ami nyilvánvalóan az ajtóig hozta.

- Madame! - szólt a ház ura, ezúttal kicsit hangosabban.

- ...de akkor én... - a hölgy felnézett, ellenállhatatlanul gyönyörű sűrű szemével felpillantott és Sir Phillip egy pillanatra vészesen megszédült. - Parancsoljon! - szólt a hölgy.

Most, hogy a hölgy rá figyelt, Sir Phillip mintha teljesen elfelejtette volna, miért is akarta, hogy rá figyeljen.

- Ööö - szólalt meg nem éppen értelmesen, aztán összeszedte magát. - Szabad megtudnom a nevét, madame?

A hölgy vagy öt hosszú másodpercig csak nézett, ajka megnyílt a meglepetéstől, majd végre válaszolt: - Eloise Bridgerton vagyok, természetesen.

Eloise egészen bizonyos volt abban, hogy túl sokat beszélt, és azt is tudta, hogy túl gyorsan mondta, amit mondott, de többnyire akkor esett ebbe a hibába, amikor felfokozott érzelmi állapotban volt, és miközben büszke volt arra, hogy ritkán ideges, úgy tűnt, az adott pillanat teljesen alkalmas ezen a mi állapot feltárására, ráadásul Sir Phillip - ha az előtte illn jól megtermett férfiember valóban ő -, egyáltalán nem i ily,in volt, mint amilyennek levelei alapján elképzelte.

- ön Eloise Bridgerton?

Eloise Bridgerton felnézett a férjira és döbbsent csodálkozó in kifejezését látva érezte, hogy egyre kavarg benne a bosz- a/tl4ág.

Természetesen én vagyok. Ki más lehetnék?

El sem tudtam képzelni, hogy...

Ön hívott meg - mutatott rá Eloise.

Ön pedig nem válaszolt a meghívásomra - felelte

Phillip.

Eloise feszegetve toporgott. Ez igaz. Nagyon is igaz, el kell hmcni. Ő azonban nem akarta elismerni. Legalábbis ott és akkor nem.

Nem igazán volt lehetőségem válaszolni - hebegte, az- i.ni amikor a férfi arcán látszott, hogy ezt nem tartja kielégítő magyarázatnak, hozzátette: - Mint az imént is említettem.

Sir Phillip csak nézte, kicsit tovább, mint Eloise feszen- j»i's nélkül állhatta; sötét szeme kifürkészhetetlenül szemlélte. A/tán megszólalt: - Egy szót sem értettem abból, amit mondott.

Eloise érezte, hogy ajka elkerekedik, arca a meglepetés... m m, a bosszúság kifejezését veszi fel.

■ Nem is figyelt rám? - kérdezte.

Igyekeztem figyelni!

Eloise elfintorodott.

- Hát jó - mondta, és magában ötig számolt latinul, ■ mclótt folytatta: - Kérem, bocsásson meg. Elnézését kérem, hogy bejelentés nélkül érkeztem. Szörnyű neveledenség ez lAlem.

A férfi három egész másodpercig hallgatott. Eloise számolta a csendet.

- Elfogadom a bocsánatkérését.

Eloise köhécselt.

- És természetesen - folytatta a ház ura szintén köhécselve és körülnézve, hátha van valaki a közelben, aki megmenthetné őt a hölgytől - örülök, hogy itt van.

Valószínűleg udvariatlanság lett volna rámutatni, hogy a hangjából egyáltalán nem úgy hallatszott, mintha valóban örülne, de Eloise csak állt ott, a férfi arcát, markáns állát nézte és próbálta elhatározni magát, mit mondhat ebben a helyzetben, hogy ne sértse meg a ház urát.

Eloise a dolgok sajnálatos minőségének tekintette, hogy neki, akinek általában mindenről volt mondanivalója, aki mindenhez képes volt megjegyzést fűzni, éppen neki, most semmi nem jutott az eszébe.

Szerencsére Sir Phillip megmentette a helyzetet, legalábbis megakadályozta annak súlyosbodását azzal, hogy rákérdezett: - Ez minden poggyásza?

Eloise kihúzta magát, örült, hogy viszonylag triviális témára térhet.

-Igen. Nem igazán... - Elhallgatott. Vajon tényleg el kell mondania, hogy éjnek évadján szökött el otthonról? Ez meglehetősen rossz fényt vetne rá, sőt a családjára is. Nem igazán tudta, miért, de nem akarta Sir Phillippel tudatni, hogy tudatosan és szándékosan elszökött otthonról. Nem volt benne biztos, hogy miért gondolta így, de olyan halvány érzése volt, hogy ha Sir Phillip megtudná a valót, a következő postakocsival rögtön

visszaküldené Londonba. És mivel találkozásuk ez idáig nem olyan boldog és romantikus egymásra találás volt, amilyennek elképzelte, még nem akarta feladni. Különösen azért nem, mert ez azt jelentené, hogy meghunyászkodva kell hazatérnie a nagy csalárhoz. - Menynyi az öcsém szesipoggyászm - felelte határozottan.

Rendben. Én... - ismét körülnézett, ezúttal kissé két- > (-Inesettnek tűnt, amit Eloise egyáltalán nem talált hízeltgőin k Gunning! - kiáltotta.

A komornyik olyan hamar megjelent a hallban, hogy nyil- v.in hallgatózott.

Parancsoljon, uram!

Szobát... kell... előkészítenünk Miss Bridgerton számára.

Már megtettem, uram - biztosította Gunning.

Sir Phillip kissé elvörösödött.

Remek - mordult. - A kisasszony nálunk marad. Menynyi időre is? - kérdezte kérdőn a vendégre nézve.

Két hétig - felelte Eloise, remélve, hogy ezzel illő idő- iariamot mondott.

-Két hétig - ismételte Sir Phillip, mintha a komornyik ncin hallotta volna a választ. - Természetesen minden tőlünk i< Ihetőt meg kell tennünk, hogy vendégünk jól érezze ma- Kát.

- Természetesen, uram - fejezte ki egyetértését a komornyik.

-Rendben - mondta Sir Phillip, bár még látszott rajta, liogy kissé feszélyezi az egész helyzet. Vagy ha nem is a „feszélyezi" a pontos kifejezés, talán felzaklatja, ami még rosz- szabb.

Eloise csalódott volt. Könnyed, sármos férfinak képzelte, olyannak, mint bátyja, Colin, akinek kápráztató a mosolya és mindig, a legkínosabb helyzetekben is tudja, mit kell mondani.

Sir Phillip azonban úgy nézett ki, mintha bárhol szívesebben lenne, mint ott, ahol éppen van, amit Eloise egy cseppet sem talált bátorítónak, mivel az „ott, ahol éppen van" helyzetben ő is benne volt. Sőt, Eloise elvárta volna, hogy a férfiú legalább valami erőfeszítést tegyen arra vonatkozóan, hogy meghatározza, vajon elfogadható feleség lenne-e belőle.

És azt is elvárta volna, hogy ez az igyekezet megfelelő legyen, mert ha valóban igaz, hogy az első benyomás a legfontosabb, ő a maga részéről kételkedett benne, hogy elfogadható férjnek tudná tekinteni Sir Phillipet.

Feszélyezetten mosolygott a ház urára.

- Szeretne helyet foglalni? - szólalt meg végre Sir Phillip.

- Nagyon kedves. Köszönöm.

Sir Phillip olyan tétován nézett körül, hogy Eloise-nak az volt az érzése, alig ismeri ki magát a saját kastélyában.

- Erre - hebegte, a hallból nyíló egyik ajtó felé mutatva. - A szalonba.

Gunning köhécselt.

Sir Phillip komor tekintettel pillantott rá.

- Esetleg valami frissítőt kívánt rendelni, uram? - kérdezte a komornyik féltő gondossággal.

- Ó... igen, persze - felelte Sir Phillip köhécselve. - Természetesen. Talán...

- Teát esetleg? - javasolta Gunning. - Egy kis süteménnyel?

- Kitűnő.

- Miss Bridgerton talán megéhezett - folytatta a komornyik. - Készíttethetek kiadósabb reggelit.

Sir Phillip ekkor várakozón nézett Eloise-ra.

- A tea és sütemény tökéletes - felelte, bár valóban éhes volt.

Eloise elfogadta Sir Phillip karját, és a ház ura a szalonba kísérté és a kék csíkos szaténkanapéra ültette a hölgyet. A helyiség szép és tiszta volt, de a bútorzat kissé kopottas. Az egész ház kissé elhanyagoltnak tűnt, mintha a ház ura pénzsűkében lett volna, vagy egyszerűen nem érdekelt volna az állapota.

Eloise hajlamos volt azt gondolni, hogy az utóbbi sejtés is lehetett meg az igazságnak. Úgy vélte, lehetséges, hogy Sir Phillip nyújtott erőforrásai nem bőségesek, de a környék csodálatos, és dinikora a birtokra behajtott a kocsija, jól láthatta az üvegházat ahhoz, hogy megállapítsa, kitűnő állapotban van. Az, hogy Sir Phillip botanikus, bőven magyarázhatja, hogy még a kert- és a környezetre nagy gondot fordít, a házbelsőt hervadni **hagyja**.

Nyilvánvalóan feleségre van szüksége.

Kezét ölében összefogva figyelte, hogy a férfi leül vele a karosszékre, amit nyilvánvalóan nála kisebb termetű emberre szabtak.

Nagyon látszott rajta, hogy feszeng és (Eloise bátyjai megfigyelése alapján pontosan ismerte a tüneteket) úgy nézett ki, mint aki legszívesebben káromkodna, de Eloise úgy vélte, a férfi hibája, hogy éppen azt a karosszékot választotta, így udvariasnak és biztatónak szánt mosollyal nézett rá. Várta, hogy a házigaazda jogán Sir Phillip kezdje a beszélgetést.

Sir Phillip köhécselt.

Eloise előrehajolt.

Sir Phillip ismét köhécselt.

Eloise is köhécselt.

Sir Phillip megint csak köhécselt.

- Egy kis teát esetleg? - kérdezte Eloise, mert úgy érezte, még egy köhécselést képtelen lenne elviselni.

Sir Phillip hálásan nézett fel, és Eloise nem volt biztos abban, hogy ez annak köszönhető-e, hogy teát kínált neki, vagy mert megtörte a kínos csendet.

- Igen - felelte a ház ura. - Az nagyon jó lenne.

Eloise válaszolni akart, és ekkor jutott eszébe, hogy ez Sir Phillip háza és neki nincs lehetősége teával kínálni, hiszen ő vendég. Nem is szólva arról, hogy erre a tényre a férfinak is pontosan emlékeznie kellett.

- Igen - felelte Eloise. - Biztosan nemsokára hozzák.

- Igen - jegyezte meg Sir Phillip ültében feszengve.

- Kérem, bocsásson meg, hogy bejelentés nélkül érkeztem - szólt, bár ezt nem először mondta. De mondani kellett valamit; Sir Phillip talán hozzászólt már a furcsa hallgatásokhoz, de Eloise szeretett kitölteni minden csendet.

- Semmi probléma.

- Mégis úgy érzem, probléma. Szörnyű modortalanság volt ez tőlem, és őszintén bocsánatot kérem.

Sir Phillip meglepődött ettől a nyílt beszédétől.

- Köszönöm. Biztosíthatom, hogy egyáltalán nem probléma. Én csak...

- Meglepődött? - igyekezett segíteni.

- Igen.

Eloise bólintott.

- Nos, igen, hát bárki meglepődne ezen. Gondolhattam volna erre és igazán sajnálom, hogy kényelmetlenséget okoztam önnek.

Sir Phillip mondani akart valamit, aztán mégsem mondta, hanem kinézett az ablakon.

- Napfényes időnk van - jegyezte meg inkább.

- Igen - felelte Eloise a látható valóságot megállapítva.

A férfi vállat vont.

- Azt hiszem, estére esni fog.

Eloise nem igazán tudta, mit mondjon erre, ezért csak bólintott és lopva figyelte a férfit, míg az továbbra is az ablakon nézett kifelé. Nagyobb termetű, érdekesebb, kevésbé figyelmes és finom modorú volt, mint amilyennek képzelte. Leveleit könnyed, jó stílusban írta; Eloise... nyugodtabbnak, derűsebbnek, karcsúbbnak, egyáltalán nem hízásnak indultnak, de mégis, kevésbé izmosnak képzelte. Úgy nézett ki, mintha mezei munkát végezne; különösen megerősítette ezt a képzetet a durva szövésű anyagból készült nadrág és

- De...

- Igazán nem szükséges újra mentegetőznie - vágott a szavába. - Semmiért nem kell mentegetőznie.

Ismét borzalmas csend következett. Mind a ketten vágya- kozón néztek az ajtó felé, várta- k, hogy Gunning belépjen a megmentő teával.

Eloise ujjával a kanapé párnáján dobolt, amit anyja nyilván szörnyű nevetlenségnek talált volna. Sir Phillipre nézett és némi elégedettséggel töltötte el, hogy a férfi ugyanazt teszi, j Sir Phillip hirtelen felnézett és látta, hogy vendége nézi, és bosszantó félmosollyal pillantott fel, amikor meglátta, hogy Eloise Bridgerton keze is nyughatatlan.

A hölgy azonnal mozdulatlanságba dermedt.

A férfirra nézett, szó nélkül biztatta - könyörgött neki? -, j hogy mondjon végre valamit. Bármit.

A férfi azonban nem szólt.

Ettől Eloise nagyon rosszul érezte magát. Muszáj megtör-|nie a hallgatást. Természetellenes ez a csend. Túl szörnyű.

Az emberek beszélgetni szoktak egymással. Ez...

m.i | \i sem értette, miféle kétségbeesés készítette arra, hogy nyissa ajkát.

fin...

Ám mielőtt kimondhatta volna, amit mondani akart, vér- l ii'y i-./ .ió sikoltás hasított a csendbe.

I loise felugrott.

Mi volt...

A gyermekeim - felelte Sir Phillip beletörődő sóhajjal.

Önnek vannak gyermekei?

I /revette, hogy vendége felállt, ezért fáradtan bár, de ő I* (elállt.

Természetesen.

I loise döbbenetben állt.

Egy szóval sem említette, hogy vannak gyermekei.

Mr Phillip szeme összeszűkült.

Ez önnek problémát jelent? - kérdezte meglehetősen • Ifi hangon.

Természetesen egyáltalán nem probléma - felelte Eloise I Iv.r dühösen. - Imádom a gyerekeket. Annyi unokaöcsém ■ unokahúgom van, hogy meg sem tudom számolni, és biz- i" .11 hatom önt, hogy én vagyok a kedvenc nagynénjük. De ez m in menti a tény, hogy nem tett említést a gyermekeiről.

Ez lehetetlen - felelte Sir Phillip fejét ingatva. - Bizonyá- i .i< lkerülte a figyelmét.

Eloise oly hirtelenséggel kapta fel fejét, hogy csoda, hogy nem törött ki a nyaka.

Ez nem olyasmi, ami elkerülné a figyelmemet - felelte kissé élesen.

Sir Phillip vállat vont, egyértelmű volt, hogy nem veszi figyelembe a hölgy tiltakozását.

- Sosem említette a gyermekeit. És ezt be is tudom bizonyítani.

Sir Phillip karba fonta a kezét, nyilvánvalóan hitetlenkedve nézett rá.

Eloise az ajtóhoz lépdelt.

- Hol az úti táskám?

- Gondolom pontosan ott, ahol hagyta - felelte Sir Phillip, leereszkedő hanghordozással. - Illetve valószínűbb hogy már fent a szobájában. Az én személyzetem nem *ennyire* figyelmes.

Miss Bridgerton megvető pillantást vetett a ház urára.

- Minden egyes levele itt van nálam és biztosíthatom, egyikben sem szerepel a „gyermekeim” szó.

Phillip szája tátva maradt a csodálkozástól.

- Ön megőrizte a leveleimet?

- Természetesen. Ön nem őrizte meg az én leveleimet?

Sir Phillip csak pislogott.

- Hát..

Miss Eloise Bridgerton alig kapott levegőt.

- Ön nem őrizte meg a leveleimet?

Phillip sosem értette a nőket és elég gyakran előfordult, hogy hasonló esetben kész volt minden embertani és orvosi tudományos megállapítást mellőzve teljesen különálló fajnak tekinteni őket. Teljesen elfogadta azt a tapasztalati tény, hogy a férfiember ritkán tudja, mit kell mondani a nőknek, mit szeretnének hallani, de ezúttal ő is nagyot hibázott.

- Biztos vagyok benne, hogy néhányat megőriztem - próbálkozott.

A kisasszony ajka dühös vonallá préselődött.

- Illetve nyilván a levelek többsége megvan - tette hozzá szinte rögtön.

A kisasszony láthatóan fel volt háborodva. Rájött, hogy Eloise Bridgertonban rettentő akarat lakik.

Nem mintha szándékosan váltam volna meg tőlük - i'»l>.ilt
valahogy kijutni a szégyen feneketlen mélységéből. • -.ik nem
tudom pontosan, hova tettem őket.

Érdeklődéssel figyelte a folyamatot, melyben a kisasszony
<«LSIR PHILLIP/anyate őmuralmát és szusszant egyet. Tekintete
azonban viharos szürke maradt.

Mindegy - jegyezte meg nőies szeszéllyel. - Amúgy sincs |i I'
ntősége.

Phillip ezzel teljes mértékben egyetértett, ám elég okos v i >I(
ahhoz, hogy ennek a véleményének konkrétan ne adjon hangot.

Rádásul a kisasszony hangjából egyértelmű volt, hogy véli
inénye szerint van jelentősége. Nagyon is nagy jelentősége van.

Ujabb sikoltás remegtette meg a levegőt, majd éles recs-
<-i iies hallatszott. Phillip felszisszent. Mintha bútor keserves i« Mi
sének hangja lett volna.

Eloise a mennyezet felé pillantott, mintha arra számítana, hogy
bármelyik pillanatban vakolatdarabok potyoghatnak rá.

- Nem kéne odamennie hozzájuk? - tette fel a teljesen logikus
kérdést.

Sir Phillip pontosan tudta, hogy ezt kéne tennie, de a világ
minden szentségéért sem tette volna. Amikor az ikrek tomboltak,
senki sem volt képes megfékezni őket, és szerinte a „tombolás” szó
éppen ezt jelentette. Az volt a véleménye, hogy könnyebb
szabadjára engedni őket, hagyni, hogy csinál-
lanak, amit csak akarnak, míg össze nem esnek a fáradtságtól (ami általában elég
hamar bekövetkezett), és az után beszélni velük. Valószínűleg nem
ez a legüdvösebb gyermeknevelési módszer, és nyilván egyetlen
szülő sem javasolta volna, de az embernek csak bizonyos
mennyeiségű energiája van nyolcéves Ikrek megnevelésére, és attól
tartott, nála ez az erő már vagy lel éve elfogyott.

JÚLIA c.....C;\

Qüinn

- Sir Phillip! - szólította meg Eloise.

A ház ura felsóhajtott.

- Természetesen igaza van.

Nyilván nem jó, ha az érdektelen szülő benyomását kelti Miss
Bridgertonban, akit, ha meglehetősen esetlenül és körülményesen is,
de végső soron arra akart rávenni, hogy anyjuk helyett anyja legyen a
két ördögfiókának, akik éppen a ház lerombolásán munkálkodnak.

- Kérem, bocsásson meg - mondta és a hölgy felé pillantott, azzal
kilépett a hallba. - Olivér! - üvöltött. - Amanda! j

Nem lehetett benne egészen biztos, de mintha úgy hallotta volna,
hogy Miss Bridgerton rémült nevetést fojtott el.

Igen nagy ingerültség vett rajta erőt, dühös pillantást vetett a hölgy felé, bár tudta, hogy nem lett volna szabad így néznie rá. Úgy vélte, Miss Bridgertonnak pontosan kéne tudnia, hogy nőként jobban boldogulna a két pokolfajzattal.

Erős léptekkel a lépcsőhöz vonult és újra az ikrek nevét kiáltotta. Másrészt talán nem kéne ilyen ridegnek lennie. Remélte - nem, buzgón imádkozott -, hogy Eloise Bridgerton jobban tudjon bánni velük, mint ő.

Szentséges ég! Ha ez a huszonnyolc éves kisasszony meg tudná nevelni őket, ha viselkedni tudnának, naponta háromszor megcsókolná a lába nyomát!

Olivér és Amanda befordultak a lépcsőre és letrappoltak a földszintre. Egyáltalán nem tűntek megszeppentnek.

- Mi történt? - kérdezte Sir Phillip igen szigorúan.

- Mi történt? Mi az, hogy mi történt? - kérdezett vissza Olivér pimaszul.

- Mi volt ez a sikítás? - mordult Sir Phillip.

- Nem mi, hanem ki. Amanda volt - jelentette ki Olivér.

- Igaz - erősítette meg a megvádolt.

Phillip további magyarázatot várt, és amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a beismerést nem követi kifejtés, rákérdezett: I i Amanda miért sikított?

Béka volt - magyarázta a szóban forgó gyermek.

Béka?! Amanda bólintott. Az ágyamban.

Értem - konstataálta Phillip. - Van valami elképzelésed, ImKyan kerülhetett oda?

Igen. Én tettem oda - felelte a kislány. Phillip hirtelen Olivérré pillantott, akinek a kérdést sze- r, < / .te, de erre újra lányára nézett. A saját ágyadba tettél békát? Amanda bólintott. Phillip köhécselt.

Miért? Amanda vállat vont.

Mert ahhoz volt kedvem.

Phillip úgy érezte, menten leesik az álla csodálkozásában,

Mert ahhoz volt kedved?

Igen.

Alihoz, hogy békát tegyél a saját ágyadba? Ebihalakat akartam tenyészteni - magyarázta. Az ágyadban?

Melegnek és kényelmesnek találtam. Én pedig csak segíteni akartam neki - tette hozzá < >11 ver.

Ebben nem kételkedek - jegyezte meg Phillip epésen. - I 'e miért sikítottál?

Én nem sikítottam - méltatlankodott Olivér. - Csak Amanda.

- Amandát kérdeztem! - közölte Phillip és erős késztetése támadt, hogy kezét megadóan magasba emelje és visszavonuljon az üvegházba.

- Rám néztél, apa - mondta Olivér. Aztán, mintha apja túl ostoba lenne, hogy ezt felfogja, hozzátette: - Amikor feltetted a kérdést.

Phillip mély levegőt vett, aztán arcának izmait szándékosan megmozdítva türelmes arckifejezést igyekezett magára öltetni és ismét lányához fordult.

A kislány vállat vont.

- Mert elfelejtettem, hogy oda tettem a békát.

- Azt hittem, az élete van veszélyben! - jegyezte meg Olivér felettébb színpadiasan.

Phillip úgy határozott, hogy ezt a témát inkább nem feszegeti tovább.

- Ha jól emlékszem, megegyeztünk - mondta kezét karba fonva, szigorú tekintettel nézve le gyermekeire -, hogy nem hozhattok békákat a házba.

- Nem ezt mondtad, apa - ellenkezett Olivér Amanda heves bólogatása mellett. - Azt mondtad, varangyokat nem hozhatunk a házba.

- Semmiféle kételtűt nem tűrök idebent - mordult Sir Phillip.

- De mi van akkor, ha haldoklik? - kérdezte Amanda; szép kék szemében könnyek gyűltek.

- Akkor sem.

- Na de...

- Odakint gondozhatod.

- De mi van akkor, ha odakint hideg van és fagy, és szegénynek arra van szüksége, hogy a házban, meleg ágyban ápoljam?

- A békáknak hidegben a helyük - vágott vissza Sir Phillip. - Ezért kételtűek. Hidegvérnek.

I Ja de mi van akkor, ha...

Nem! - kiáltott Sir Phillip. - Sem békát, sem varangyot,
..... sem szöcskét nem tűnök háznál!

Amanda levegő után kapkodott.

Amikor Sir Phillip felsóhajtott. Sosem tudta, mit mondjon a gyerekeknek, és lány úgy nézett ki, mint aki menten sírva fakad. Az ég szerelmére, hogy az a... - szólalt meg az elcsigázott apa, és éppen időben vette észre magát, hogy a gyerekek nem úgy fejezzék be a mondatot, ahogy indította. - Mi az, Aminda? A kislány szipogott, zokogott.

Kés mi lesz Bessie-vel? Sir Phillip falat keresett, ami mellett megtámaszkodhatna, tőle közelben nem volt ilyen.

Természetesen nem akartam azt a látszatot kelteni, hogy

■ - inett spánieled is ebbe a kategóriába tartozna.
I lát, mondhattad volna, hogy Bessie kivétel - szipogott Amanda és meglepően, sőt gyanúsán gyorsan helyreállt lelki súlyát. - Nagyon elszomorítottál.

Sir Phillip a fogát csikorgatta.

Sajnálom, hogy szomorúságot okoztam. Amanda úgy bólintott, mint valami kegyes királynő, Sir Phillip felsóhajtott. Mikor kerekedtek felül az ikerkék ilyen ikerpárokban? Egy olyan jól megtermett és (legalábbis tényleg úgy gondolni, hogy) intelligens embernek, mint ő, mindegyikükéne egy nyolcéves ikerpárral bántania.

De nem; legjobb szándéka ellenére megint elvesztette 1/2 irányítást a beszélgetés felett és már gyakorlatilag menesztette (-előzött).

Kétségkívül sikertelenebbnek semmitől nem érezte volna magát.

Ht.

- Na jó - mondta, mert szeretett volna minél előbb szabadulni. - Menjetek. Nagyon sok dolgom van.

A gyerekek egy pillanatig ott álltak, tágra nyílt szemmel, pislogva nézték.

- Egész nap? - kérdezte Olivér.

- Egész nap? - ismételte Sir Phillip visszhangként. - Mit egész nap? Miről beszélsz?

- Egész nap sok dolgod lesz? - egészítette ki a kérdést Olivér.

- Igen - felelte az apa kurtán.

- Mi lenne, ha elmennénk sétálni az erdőbe, mezőre? - javasolta Amanda.

- Nem tehetem - felelte, bár maga is szeretett volna menni. Ám az ikerkék olyan bosszantóak, és biztos volt benne, hogy elvesztené a békétűrését, és annál jobban semmitől nem borzadt.

- Segíthetnénk az üvegházban - mondta Olivér.

A rombolás talán pontosabban kifejezte volna a segítség jellegét.

- Nem!

Sir Phillip kénytelen volt határozottan megtiltani gyermekei jelenlétét az üvegházban. Attól tartott, nem tudná fékezni magát, ha tönkretennék munkáját.

- Na de...

- Nem! - csattant fel, és nagyon nem tetszett neki hangjának tónusa.

- Na de...

- Ók a gyerekei? - szólt egy hang a háta mögül.

Sir Phillip megfordult. Eloise Bridgerton állt a háta mögött. Nem elég, hogy bejelentés nélkül érkezett, de beleüti az orrát abba, ami nem az ő dolga.

- Tessék? - szólt a vendéghez Sir Phillip. Nem is igyekezett hangjában leplezni, mennyire bosszantja ez a közbelépés.

Moise Bridgerton tudomást sem vett a ház urának bosszú- f í-
H ól, közvetlenül a gyerekekhez szólt.

Kik vagytok?

PHILLIPNEK SZERETETTEL
Maga kicsoda? - szegezte neki a kérdést Olivér. Amanda
«/«iiu- résnyire szűkült.

Phillip azon a reggelen először nem tudott parancsolni un-
i/inainak. Igen komor képet mutatott. Kezét karba fonta, i i .ul<,
hogyan boldogul a helyzettel Miss Bridgerton.

Miss Bridgerton vagyok - felelte.

Maga ugye nem az új nevelőnőnk? - kérdezte Olivér, i v
m.ikvással vegyes rosszindulattal.

Jaj, dehogy! Miért? Mi történt az előző nevelőnőtökkel?

Sir Phillip köhécselt. Hangosan.

Az ikrek értették a célzást.

Ó, semmi, semmi - felelte Olivér.

Miss Bridgerton láthatóan a legkevésbé sem tévesztette
Hiiy,,\z ártatlanság szándékosan alakított látszata, de bölcsen hí v
döntött, nem feszegeti tovább a témát, és csak annyit fele li Vendég
vagyok.

Az ikrek egy pillanatig elgondolkodtak ezen, aztán Aman- • l i
szólalt meg: - Nem akarunk vendégeket.

Majd Olivér is hozzátette a magáét: - Nincs szükségünk » .
n(légekre.

Gyerekek! - szólt rájuk Sir Phillip. Nem akart Miss Miulgerton
oldalára állni, miután a hölgy olyan kotnyeles "li, de nem volt más
választása. Nem engedhette, hogy gyer- nirkei udvariatlanul
viselkedjenek.

Az ikrek egyszerre fonták karba kezüket és úgy néztek el Miss
Bridgerton mellett, mintha ott sem lett volna.

Bocsánatot kértek Miss Bridgertontól! - mennydörgött i.iluk Sir
Phillip.

A gyerekek dacosan bámultak.

JHÍJA QUINT ff . 3

Most azonnal! - kiáltott rájuk az apjuk.

- Bocsánatot kérünk - hebegték, de senkit nem tévesztet tek
volna meg azzal, hogy azt lehessen hinni, tényleg komolyan
gondolják.

- Vissza a szobátokba! Mindketten! Most azonnal! - szóll Sir
Phillip élesen.

Büszke katonákként, állukat felszegve vonultak vissza. Magyon megkapó látvány lett volna, ha Amanda a lépcső előtt nem néz vissza, és nem ölti ki a nyelvét.

- Amanda! - üvöltött rá Sir Phillip, és nagy léptekkel el indult felé.

A gyermek erre fürge rókaléptekkel felszaladt.

Sir Phillip néhány pillanatig mozdulatlanul állt, keze ökölben, ^{-rftk} SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL remegett. Szerette volna, ha gyermekei csak egyszer ' rendesen viselkednének, ne válaszoljanak kérdésre kérdéssel, legyenek udvariasak a vendégekhez és ne öltsenek rájuk nyelvet, és...

Csak egyszer szerette volna jó apának érezni magát, azt, hogy tudja, mit csinál.

És nem felemelni a hangját. Gyűlölte, amikor fel kell emelnie a hangját, gyűlölte a rémület villanását, amit gyermekeinek szemében látni vélt.

Gyűlölte az emlékeket, amiket ez felidézett benne.

-Sir Phillip!

Miss Bridgerton. A pokolba, majdnem elfeledkezett róla, hogy a vendég is jelen van. Megfordult.

- Tessék! - szólt, dermedten, hogy iménti megaláztatásának a hölgy is tanúja volt. Ettől még jobban haragudott rá.

- A komornyik bevitte a tálcát - mondta a szalon felé mutatva.

Sir Phillip kurtán bólintott. Minél előbb ki akart menni a szabadba. Minél távolabb akart lenni a gyerekeitől és a nőtől, aki látta, milyen rossz apa. Eleredt az eső, de nem érdekelte.

lő étvágyat a reggelihez! - mondta. - Ha kipihente ma- i i satlakozom önhöz.

Azzal sietve kilépett az ajtón. Az üvegházba indult, ahol yriliil lehet a növényeivel, akik nem beszélnek, nem viselőnek rosszul és nem avatkoznak semmibe.

• megérted, miért mondtam nemet neki, amikor fe-tarr- kért. Nagyon kellemetlen ember és rossz természetű. Ues és figyelmes férfifehez szeretnék feleségül menni, aki i : m i k velem, mintha királynő lennék. Vagy legalábbis v:-:pió. Ez nyilván nem is olyan nagy igény.

Eloise Bridgerton legjobb barátnőjének, Penelope Featheringtonnak, futárral küldött üzenet, miután Eloise megkapta első házassági ajánlatát.

BBSánra Eloise már szinte biztos volt benne, hogy szörnyű Wrsr követett el. Azért volt csak *szinte* biztos benne, mert a scía elkövetésénél csak a hibák elkövetésének beismerésétől v vgot jobban. Így hát igyekezett jó képet vágni és úgy sr.r.intha ez a rettenetes helyzet végső soron jóra fordul-

dgdőbbsent, sőt, szája is tátva maradt a csodálkozástól, ■nrkr Sir Phillip mindössze egy odavetett „Jó étvágyat!” ■■adattal kísélt az ajtón. Fél Anglián át utazott meghívá- sn és alig fél órával érkezése után a ház ura magára hagyja * Egonban?

Nem várta, hogy Sir Phillip első látásra beleszeret és a lá-femjr.cz omolva el nem múló szenvedélyéről vall neki, de a - Kicsoda ön?" kérdésnél és „Jó étvágyat!" kívánásnál t-v kicsivel többet remélt.

Illetve lehet, mégis azt várta, hogy Sir Phillip első látásr] beleszeret. Dús álmod szöött arról, hogy milyen lehet ez a fej fi... már tudta, hogy ez az imázs nem felel meg a valóságnak Hagyta, hogy ábrándot alkosson magának a tökéletes férfiről, ebben a képzeletben ringassa magát és nagyon fájt, hogy ez i férfi a valóságban nemcsak hogy nem tökéletes, hanem egyei nesen rossz modorú.

És ami a legrosszabb az egészben... hogy csakis magát hibáztathatta ezért. Sir Phillip sosem tüntette fel magát hamis színben hozzá írt leveleiben (bár Eloise úgy vélte, meg kellett volna említenie, hogy gyerekei vannak, mielőtt házasságot ajánlott).

Álmai csak álmok. Saját maga kreálta illúzióvilág. Ha a férfi nem olyan, mint amilyennek ő elképzelte, az csak az ő hibája.] Olyasmint várt, ami nem is létezett. És tudhatta volna.

Sőt, úgy látszik, ez a férfi nem is jó apa, és ez igen fontos figyelmeztető jel.

Nem, ez így nem igazságos. Nem ítélné meg ilyen felszínesen mindössze abból, amit látott. Semmi nyoma annak, hogy a

gyerekeket bántalmazná vagy nem kapnának rendszeresen enni, vagy egyéb szörnyűségek, de Sir Phillipnek nyilvánvaló-] an fogalma sincs, hogyan kell bánni velük. Abból, amit látott, megállapította, hogy a ház ura nem értett szót velük, nevelési hibákat vétett, és abból, ahogy a gyerekek viselkedtek vele, egyértelmű volt, hogy viszonyuk legalábbis hűvös.

Szent ég, hiszen szinte könyörögtek neki, hogy töltsé ve- | lük a napot! Az a gyerek, aki elég figyelmet kap szüleitől, so- | sem viselkedik így. Eloise és testvérei gyerekkoruk felét azzal töltötték, hogy igyekeztek kikerülni a szülői figyelem köréből, I hiszen felügyelet nélkül könnyebben lehet rosszkodni.

Az ő apja csodálatos ember volt. Még csak hétéves volt,! amikor meghalt, de jól emlékszik rá; esti mesét szokott raon-] dani nekik, kirándulni vitte őket Kent mezőin, néha az összes J

'ith-sir phillipnek szeretettel

i., . ti. ni gyereket, néha csak egy szerencsést, aki apával ket- Ifklit ii lehetett.

i\ ilv.invaló volt számára, hogy ha nem javasolta volna III i liillipnck/ hogy járjon utána, miért sívalkodnak a gyere- i ni inukra hagyta volna őket. Illetve hagyta volna, hogy a p,. 1.1 . !•; lecsillapítása vagy viselkedésük elviselése valaki más 0<<"| .i legyen. És beszélgetésük végére az is kiderült számára, Imin Mi rhillip legfőbb életcélja az volt, hogy ne kelljen fog- Ullo i/ni.i a gyerekeivel.

I egyáltalán nem nyerte el Eloise tetszését.

i iMiys/crítette magát, hogy felkeljen az ágyból, bár nagyon Mi uli volt. Ám valahányszor lefeküdt, furcsa érzése keletke-

- H nulótájon, és azon kapta magát, hogy levegőért kapkod, ni egyszerű sírás, hanem igazi, testremegtető zokogás
- i tj< |e volt. Ha nem kel fel és nem foglalja le magát valami-

i l • pielen lesz uralkodni magán.

I . úgy érezte, nem tudná elviselni magát, ha erőt venne mii.i .1 sírás.

Il.li odakint még szürkéség volt és szemerkélt az eső, kint iii >ia az ablakot. Szélcsend volt, így nem eshetett be az égi iU i. I iiss levegőre volt szüksége. Ha egy kis hideg éri az ar-

- H, .mól lehet, hogy nem lesz jobban, de nyilván rosszabbul -i in,

A/ ablakból látta Sir Phillip üvegházát. Úgy vélte, a ház in i meg mindig ott van, mert nem hallotta jelenlétét a ház- |i ni v.igyis nem hallott erős lépteket és azt sem, hogy gyer- iih ln ivel kiabálna. Az üveg párák volt és csak zöldet látott iil.ilicnt, talán a növények zöld levélsátorát. Milyen ember l/ aki jobban szereti a növényeket

az embereknél? Nyilván in in olyan, aki szereti a kifinomult beszélgetéseket.

I i czte, hogy válla meggörnyed. Eloise a fél életét azzal töl- i> iiiie, hogy értelmes, tartalmas beszélgetésekre vágyott.

De ha ez az ember ilyen remete, miért válaszolt az eM levelére? Hiszen Sir Phillip hozzá hasonlóan igyekezett fenni tartani levelezésüket. Nem is beszélve arról, hogy házassíif ajánlatot tett. I la nem akarna magának társaságot, nem hívd volna meg ide.

Mélyeket lélegzett a párás, hűvös levegőben, aztán kihúzd magát. Nem igazán tudta, mivel kéne töltenie a napot. M.tl szunyókált egy kicsit; a kimerültséget gyorsan elnyomta a szol morúság. De senki nem szólt neki, hogy az ebéd tálalva vaiJ ahogy semmi olyasmit sem közöltek vele, hogy a ház vendül geként bármiben jelenlétére számítanak.

Ha itt marad ebben a kissé sivár és huzatos szobában, biz tosan megbolondul. Vagy agyonzokogja magát, amit mások ban sem szívlelt, és elborzasztotta a gondolat, hogy ő is ezi tegye.

Nem látott semmilyen okot, ami gátolta volna, hogy pró«| bálja egy kicsit felfedezni a házat. És közben esetleg találha |l magának valami ennivalót. Reggel a teához megette mind a négy muffint; annyi vaját és narancslekvárt fogyasztott hozzá, amennyit az udvariasság megengedett, de még mindig nagyon éhes volt. Annyira, hogy úgy érezte, akár erőszakra is képes egy sonkás szendvicsért.

Átöltözött. Barackszínű muszlinruhát vett fel, ami szép és nőies volt, de nem túl fodros. És ami a legfontosabb: könnyű volt felvenni és letenni. Ez igen fontos tényező, ha az embel kénytelen a szobalány segítségét nélkülözni.

Gyorsan a tükörbe pillantott és megállapította, hogy nem kápráztató szépség, de szalonképes, és kilépett a hallba.

Ott azonban azonnal a nyolcéves Crane ikrekbe ütközött! Nagyon úgy nézett ki a helyzet, mintha órák óta lesben álltak volna.

-Szép napot! - szólt Eloise és megvárta, míg feltápasz-1 kodnak a padlóról. - Milyen kedves, hogy üdvözöltök!

Ní-m azért vagyunk itt, hogy üdvözljük magát! - je-

..... I< i Amanda, és felmordult, amikor Olivér könyökkel

nh.l közé bökött.

SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

Nem azért vagytok itt? - kérdezte Eloise meglepettnek ini

hangon. - Akkor azért jöttetek, hogy az ebédlőbe kísér- ■ I Meg

kell mondanom, eléggé éhes vagyok.

Nem - felelte Olivér kezét karba fonva.

Nrm is azért? - tűnődött Eloise. - Hadd találjam ki. i nt .(/ért,

hogy a szobátokba menjünk és megmutassátok h« kaitokat.

Nem! - felelték egyszerre.

\kkor nyilván azért, hogy megmutassátok a házat. Elég iKV. i\s

azt hiszem, egyedül eltévednék.

Nem azért vagyunk itt.

Nem? Ugye nem akarjátok, hogy eltévedjek?

Nem - felelte Amanda. - Illetve dehogynem! i loise

értetlenséget színlelt.

Azt akarjátok, hogy eltévedjek? \in.inda bólintott. Olivér csak

szorosabbra fonta a karját III isa előtt és mogorván nézett a

vendégre.

I Imm. Ez érdekes. De aligha magyarázza, miért vagytok ijimn

előtt, ugye? Nem valószínű, hogy kettőtök társasá- ilmi

eltévednék.

I ugy megzavarta őket, hogy tátva maradt a szájuk a cso- * II"

irtástól.

I Igye jól ismeritek a házat és nem tévedtek el?

Természetesen - mordult Olivér, majd Amanda. - Nem r vimk

totyogósok.

A/.t látom - felelte Eloise és elgondolkodva bólintott. 11

iiyogósokat nem hagynának magukra az ajtóm előtt várain

Hléggé el lennének foglalva pelenkával, partedlivel, és vei)

hasonló holmikkal. I líhez a gyerekeknek nem volt hozzáfűzni

valója.

- Apátok tudja, hogy itt vagytok?

- Dolga van.

- Nagyon sok dolga van.

- Nagyon elfoglalt ember.

- Túl elfoglalt, hogy *magával* legyen.

Eloise érdeklődéssel nézte és hallgatta, ahogy az ikrell
villámsebesen sorolták ezen állításokat. Egymást túllícitálv
igyekeztek bizonyítani, mennyire elfoglalt ember Sir Phillip

- Szóval azt mondjátok, apátoknak nagyon sok dojjg van.

A gyerekek csak álltak és bámultak; csodálták, milyen nyúl godtan összefoglalja az elhangzottakat, aztán bölintottak. I

- De ez még nem ad magyarázatot arra, miért vagytok atl ajtóm előtt - tűnődött Eloise. - Mert nem hiszem, hogy apái tok küldött ide benneteket maga helyett... - Megvárta, ml az ikrek tagadón ingatják fejüket, aztán hozzátette: - Hacsalil nem... Ó, tudom már! - szólt izgatottan és megengedte mai gának, hogy okossága mosolyra fakassza. Kilenc unokaöccsn és unokahúga van. Nagyon jól tudta, hogyan kell gyerekekkelj beszélni. - Azért vagytok itt, hogy elmondjátok, varázserőtölt van és előre meg tudjátok mondani, milyen lesz az idő.

- Nem - felelték, de Eloise kuncogást hallott.

- Nem? Az kár. Mert ez a folytonos szemerkélő eső elégi elkedvetlenítő, ugye?

- Nem - felelte Amanda meglehetősen erélyesen. - Apa szereti az esőt, ezért mi is szeretjük.

- Szereti az esőt? - kérdezte Eloise meglepetten. - Az nagyon furcsa.

- Nem furcsa - felelte Olivér apja védelmében. - Apánij nem furcsa. Apám tökéletes. Ne mondjon ilyesmit róla.

- Nem mondtam - felelte Eloise és azon tűnődött, mi a csoda történik éppen. Először arra gondolt, hogy az ikrek el akarják ijeszteni. Talán hallották, hogy apjuk feleségül akarja!

n vi mii i\s nem akartak maguknak mostohaanyát, különösen |#iilt alapján nem, amiket a cselédlány mondott reggelinél

• Ini.. n.ik, hogy egymás után jöttek a nevelőnők és tehetet- | i ii kikben, az idegösszeomlás határán távoztak.

i •« ha ez lett volna az egyszerű igazság, vajon nem úgy •i uiak volna beállítani, hogy valami nincs rendben Sir i hillippcl? Ma azt akarnák, hogy menjen el, nem próbálnák un rr.yozni, hogy apjuk szörnyűséges férj lenne, akihez nem - iilniii's, nem szabad feleségül menni?

Biztosíthatlak benneteket, hogy egyikőtöknek sem aka-

• ■ I n»sszat - mondta Eloise. - Ami azt illeti, alig ismerem az •'ili -..ipátokat.

I la bánatot okoz apának, akkor én... én... I loise nézte, ahogy szegény kisfiú elvörösödve küszködik i .mvakkal és a bátorsággal. Óvatosan, lassan leguggolt mellé, liiikv arcuk egy magasságban legyen, és azt mondta: - Olivér, I ii i m iletszavamra nem azért vagyok itt, hogy bánatot okozzak . .li •..ipátoknak,

(líliver nem válaszolt, ezért Eloise a kislány felé fordult.

Amanda...

Menjen innen - bökte ki Amanda, karját olyan szorosan "v,, cfonva maga előtt, hogy arca teljesen vörös volt. - Nem il ujuk, hogy itt maradj~~ó~~

I lát, pedig legalább egy hétig maradok - mondta Eloise inv. ibbra is határozott hangon. A gyerekeknek együttérzésre,

• •• i. lán nagy szeretetre is szükségük van, de ugyanígy szükségé- r. i s fegyelmezni is őket és megmutatni, ki az úr a háznál.

Aztán Olivér minden jel nélkül előreleüdült, és teljes ■ mhól meglökte.

liloise egyensúlya az adott testhelyzetben, guggolva bi- mnyitalan volt. Hanyatt esett, elegánsnak egyáltalán nem m vczhető mozdulattal hátrabukfencezett, úgy, hogy biztos lehetett benne, az ikrek sokat láttak alsószoknyáiból.

- Hát... - szólt hozzájuk, miután felállt és karját keresztbej fonva szigorúan nézett le rájuk. Az ikrek több lépést hátráltak, kaján ujjongás és rémület volt a tekintetükben; mintha nem hitték volna el, hogy egyiküknek volt mersze a vendéget fellökni. - Ez igazán nem volt bölcs dolog tőletek.

- Most meg fog verni minket? - kérdezte Olivér. Hang-ja dacos volt, de félelemmel remegett, mintha valaki egyszer már megverte volna őket.

-Természetesen nem - felelte Eloise szinte azonnal. - Nem hiszek abban, hogy a gyerekverés hatásos módszer. Nem I hiszem, hogy bárkit is szabadna megverni. - *Kivéve azokat, akik gyerekeket vernek*, tette hozzá magában.

Ezt mintha kissé megkönnyebbülten hallgatták volna.

- Emlékeztetni szeretnék azonban benneteket - folytat-1 ta Eloise -, hogy ti ütöttetek először.

- Nem ütés volt, hanem lökés - helyesbített Olivér.

Eloise önkéntelenül felsóhajtott. Számíthatott volna erre. I

- Ha nem akarjátok, hogy megverjenek benneteket, ehhez ! az elvhez kell tartanotok magatokat.

- Az arany szabály - szólalt meg Amanda.

- Pontosan - felelte Eloise szélesen mosolyogva. Nem iga- ' zán hitte, hogy egyetlen okító beszélgetéssel megváltoztatja az életüket, mindazonáltal kellemes volt remélni, hogy amit mondott, elgondolkodásra készíti őket.

- De ez nem jelenti azt - mondta Amanda elgondolkod- 1 va -, hogy inkább otthon kéne ezt az arany szabályt alkalmaz- 1 nia?

Eloise úgy érezte, hogy az öröm röpke pillanata abban a minutában szertefoszlott, próbálta elképzelni, milyen logi- j kai ugrással jutott Amanda erre a javaslatra, és szinte látta, hogy ebből egyenesen azt a következtetést vonja le, hogy legjobb lenne őt az Amazonhoz száműzni.

Mi is mi itthon vagyunk - folytatta Amanda, nyolcéves Mi-
i.l.hr/, képest rendkívül fölényes hangnemben. - Tehát mi is | -m.ik
haza kell mennie.

I / . nem így működik - felelte Eloise élesen. I r igen - felelte

Amanda önelégült bólintással. - Ne

• • • I. I másnak, amit magadnak nem kívánsz. Mi nem
mentünk

• in, iga házába, maga se jöjjön a miénkbe!

I udtad, hogy nagyon okos vagy? - kérdezte Eloise. Amanda mintha
bólintani akart volna, de láthatóan gya- i- .I.v.issal mérlegelte Eloise
dicséretét, ezért nem fogadta el. I loise lehajolt, hogy arcuk egy
magasságban legyen. I)e én is nagyon okos vagyok - jegyezte meg
nagyon ko-

....ly és kissé dacos hangon.

A gyerekek tágra nyílt szemekkel néztek rá; szájuk tátva ni
ii.uh a csodálkozástól, ahogy nézték ezt a felnőttet, aki

..... <len addig ismert felnőttől különbözött.

Megértettük egymást? - kérdezte Eloise, azzal felegyene-

• i lett, kihúzta magát és rnegtévésztoén könnyedén lesimítot- 11
n/.oknyáját.

A gyerekek nem feleltek, ezért Eloise felelt helyettük.

Nagyszerű. Akkor most megmutatnátok, merre van az - I>eillő?

Szörnyen éhes vagyok.

Tanóránk van éppen - felelte Olivér. Valóban? - kérdezte

Eloise homlokát ráncolva. - Mily • iilekes! Akkor most rögtön
vissza kell mennetek a tanuló- • ibába! Attól tartok, elmaradtatok a
tanulásban, miután oly ink időt töltöttetek az ajtóm előtt
várakozással.

I Ionnán tudta, hogy... - kérdezte Amanda, de kérdését
megszakította Olivér könyöke, mellyel testvérét erősen oldal- ki
bökte.

Hét testvérem van - felelte Eloise úgy ítélve meg, hogy
\manda kérdése választ érdemel akkor is, ha fivére nem engedte
befejezni a mondatot. - Nem igazán tudtok újat mutatni nekem az
efféle hadviselésben.

Ám ahogy az ikrek a hallban rohantak előre, Eloise mély
aggodalommal alsó ajkába harapott. Úgy érezte, nem kellett volna
ilyen kihívással zárni beszélgetésüket. Gyakorlatilag, hadüzenetet
intézett Oliverhez és Amandához, hogy találják meg a módját,
hogyan lehet őt kiűzni a házból.

És bár egészen biztos volt benne, hogy ebben nem fognak
sikerral járni, hiszen ő Bridgerton lány és konokabb, mint amilyen
konokságot a két gyerek elképzelni tud, olyan érzés volt, hogy
minden tőlük telhetőt megtesznek a cél elérése érdekében.

Eloise megborzongott. Angolna az ágyban, tintába mártott haj, dzsem a székeken. Mindez megtörtént már vele, és nem igazán szerette volna, ha bármelyik megismétlődne... különösen nem, ha nála húsz évvel fiatalabb gyerekek teszik.

Felsőhajtott és azon tűnődött, vajon mibe keveredett. Jobb, ha megkeresi Sir Phillipet és nekifog a feladatnak, hogy megítélje, illenek-e egymáshoz. Mert ha egy vagy két hét múlva tényleg elutazik, és sosem látja viszont a Crane családot, nem akarta kitenni magát oly zaklatásnak, hogy egerekkel és pókokkal legyen kénytelen érintkezni, illetve a cukortartóban sót találjon.

Gyomra megkordult. Nem tudta pontosan, vajon a gyomorkordulás a cukortartóban található só gondolatára következett-e be. De határozottan ideje volt valamit enni. És inkább előbb, mint utóbb; még mielőtt az ikrek megtalálják a módját, hogy megmérgezzék az ételét.

Phillip tudta, hogy nagy baklövést követett el. De a fenébe is, ez az átkozott nőszemély bejelentés nélkül állított be! Ha előre jelezte volna érkezését, felkészülhetett volna, kigondol-

volna költői mondatokat, amikkel meglepheti a holmi' i Vajon ez a nőszemély tényleg azt hiszi, hogy szabadon u könnyeden írta a leveleket? Hogy nem küszködött meg mhml n szóval? Az első változat sosem sikerült (bár mindig . i. | |i»l)|> levélpapírjára írta, mindig remélve, hogy ezúttal az Jfei' piobálkozást is bejön).

\ pokolba is! Ha előre jelezte volna érkezését, még egy-két n, uitikus gesztust is elő tudott volna készíteni. A virág jó il< i például, és havaiamiben sikeres volt, a virágok természet- n-m In n bizonyosan.

Am ez a nő egyszerűen csak megjelent, mintha valami ii"nból toppant volna elő, és ő mindent elfuserált.

A/ sem segített, hogy Miss Eloise Bridgerton *nem* olyan ..11. mint amilyennek elképzelte.

Az ég szerelmére, hiszen huszonnyolc éves vénkisasszony. ¹ mmyának kéne lennie. Sőt, talán lóarcúnak. De nem, ő..

Nos, Sir Phillip nem volt egészen biztos abban, hogyan ii 11 lr a hölgyet. Nem mondhatni, hogy szép, de valahogy mi K'i kápráztatóan vonzó: haja gesztenyebarna, szeme a légii i.abb, legszebb szürke. Olyan nő, akit a gesztusai, az arc- 1111 ki tesz széppé. Értelem van a tekintetében, kíváncsiság ... tatkozik abban, ahogy a fejét oldalra hajtja. Vonásai érde- 1-i Nfk, szinte egzotikusak, arca szív alakú, mosolya széles.

Nem mintha sokat látott volna ebből a mosolyból. Erről 1/ o nem éppen legendás bája, illetve bájának legendás hiánya gondoskodott.

Kezét egy kupac nedves földbe mélyesztette és egy maii l' nyit egy kis agyagcserépbe tett; nem tömködté le, hogy i' il nőhessen benne a növény. Mi a fenét csináljon most? Házassági tervét azokra a levelekre alapozta, amiket Miss Eloise ni ulgerton és ő az elmúlt egy évben váltottak egymással. Nem \ i il(ideje (és az igazat megvallva hajlandósága sem) azért ud- • arolni egy nőnek, hogy az ikreknek anyjuk helyett anyja legyen; tökéletesnek tűnt (nem is beszélve arról, hogy sokka | | kényelmesebb volt) levelezés útján szerezni feleséget.

Egy nő, akinek vérszesen közeleg a harmincadik születés» napja és még mindig hajadon, nyilván nagyon hálás, ha házassági ajánlatot kap. Természetesen nem várta el tőle, hogy látatlanban, találkozás nélkül mondjon igent, és maga sem volt hajlandó hivatalosan elkötelezni magát a gondolatnak úgy, hogy nem találkozott. De arra számított, hogy a hölgy legalább egy kicsit vágyik férjhez menni.

Ám ez a nő nagyon fiatalos, szép, okos, magabiztos és szent ég, ugyan miért akarna egy ilyen nő feleségül menni va lakihez, akit nem is ismer? Nem is beszélve arról, hogy mién kötné magát egy kifejezetten vidéki birtokhoz Gloucestershire legeldugottabb részén! Phillip szinte egyáltalán nem volt tájékozott a divat dolgaiban, de azt még ő is meg tudta állapítani, hogy a hölgy jól szabott ruhát visel, és valószínűleg a legújabb divat szerint öltözik. Nyilván Londonba akar utazgatni és társasági életet akar érní, barátokkal összejárni.

Ezt Romney Hallban nemigen kaphatja meg.

Szinte haszontalannak tűnt az is, hogy jobban megismerje. A hölgy úgysem marad sokáig és ostobaság lenne felszítania reményeit.

Felsőhajtott, mordult egyet és káromkodott. Most keresnie kell egy másik nőt, neki udvarolni. A fenébe, az is ugyanolyan nehéz, hogy másik nőt találjon, akinek udvarolhat. Ezen a környéken nincs nő, aki akár csak szóba állna vele. A partiképes nők mind tudnak az ikrekről, és egyikük sem hajlandó vállalni a felelősséget az ő ördögfióka gyerekeiért.

Minden reményét Miss Bridgertonba vetette és most úgy tűnik, róla is le kell mondanía.

A kellenél kissé keményebben tette le a cserepet egy polcra; felszisszent, amint a cseréptörés hangja visszhangzott az üvegházban.

\ 11 i |;v sóhajjal mártotta sáros kezét egy vödör elpiszkolódni vi/hr. Kezet me>sott. Udvariatlan volt hozzá. Még mindig li'ii,'

bosszús volt, hogy a hölgy bejelentés nélkül érkezett > . , »l. a/, idejét rabolja... vagy ha még nem rabolta, majd (••l |. hiszen nyilvánvalóan még ma este összecsomagol, és in hrtgyl.

i >«• < /, nem mentség az alól, hogy udvariatlan volt a hölgy- , , i Hiszen nem Miss Bridgerton hibája, hogy ő nem tud i • im.i .1 gyerekeivel, arról pedig végképp nem tehet, hogy reg- gj | | iissz viselkedésük elrontotta a hangulatát.

A ajtó mellett felakasztott törölközővel megtörölte kezét, mi Kilépett a szemerkélő esőbe és a ház felé indult. Talán ni n i bedidő van. Senkinek nem árt, ha asztalhoz ül vele és mii ii iasan beszélgetnek egy kicsit.

I'iadásul itt van a hölgy. Miután annyi energiát áldozott ■ i. vetekre, ostobaságnak tűnt, hogy nem próbálja legalább 'inkilelni, illenének-e egymáshoz. Csak egy idióta küldené In/fi vagy hagyná, hogy elmenjen úgy, hogy feleségnek- il'!. Igáról nem győződik meg, valószínűtlen, hogy maradna, gondolta Sir Phillip, de im in is lehetetlen, és legalább meg kell próbálni.

Szemerkélő ködös esőben haladt a ház felé; letörölte a Mhai a lábtörölőben, amit a házvezetőnő mindig az oldalbe- 111111.11 éppen erre a célra tartott. Piszkos volt, zilált, mint

.....lig, amikor az üvegházban dolgozott, és a személyzet

in ii megszokta, hogy ilyen állapotban lássa a ház urát, de Sir i hillip úgy vélte, meg kell tisztálkodnia, mielőtt megkeresi . i bédelni

hívja Miss Bridgertont. Hiszen a hölgy londoni nyilván ellenére lenne, ha nem tökéletesen tiszta és ápolt i. ilival kéne egy asztalhoz ülnie.

Aivágott a konyhán, szívélyesen bölintott egy cselédlány- n il, aki éppen sárgarépat mosott egy tál vízben. A cselédlépcső • Konyha másik ajtaja mellett volt, és...

<TK. SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

- Miss Bridgerton! - szólt igen meglepetten. A hölgy a konyhaszékek mellett ült, kezében félig elfogyasztott jókorai sonkás szendvics. Láthatóan meglehetősen otthon érezte magát a konyhaszékeken. - Mit keres ön itt?

- Sir Phillip - felelt a hölgy és bólintással üdvözölte a ház urát.

- Nem kell a konyhában ennie - jegyezte meg mogorván, mely mogorvaságnak más oka nem volt, mint hogy a hölgy éppen ott volt, ahol nem számított rá.

Ez, valamint az a tény, hogy a hölgy kedvéért át akart öltözni ebédhez, amivel általában nem szokott bajlódni és a hölgy zilált állapotban találta, meglehetősen irritálta.

- Tudom - felelte Miss Bridgerton fejét kissé oldalra hajtva, bámulatosan gyönyörű szürke szemével nézve rá. - De ételre és társaságra vágytam, és úgy tűnt, itt mindkettőt meglelem.

Ez vajon szándékos inzultus? Sir Phillip ebben nem lehetett biztos és a hölgy olyan ártatlannak tűnt, így inkább nem vette figyelembe ezt a megjegyzést.

- Éppen tiszta ruhát akartam felvenni és meghívni önt, hogy ebédeljen velem.

- Boldogan átmegyek a reggelizőszalonba és fogyasztom el ott a szendvicsemet, ha csatlakozna hozzám - mondta Eloise. - Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Smith szívesen ké- i szítene önnek is ilyen szendvicset. Nagyon finom. - A sz- \ kácsnőre nézett. - Ugye, Mrs. Smith?

- Szívesen, Miss Bridgerton - felelte a szakácsné. Sir Phillip szája tátva maradt a csodálkozástól. Ilyen barátságos hangon talán még nem hallotta beszélni, amióta szolgálatában áll.

Eloise felállt, hátrébb tolta a konyhaszéket és kézbe fogta tányérvját.

- Akkor csatlakozik hozzám, uram? - szólt Sir Philliphez. ¹ - Nincs semmi kifogásom az öltözete ellen.

Mi Phillipnek pedig egy szempillantásnyi ideje sem volt (iniulolni, hogy ellenzi a kisasszony tervét, máris ott talál-

..... i hölgygel szemben a reggelizőszalonban a kis keit I' i i.il mellett, amit az utóbbi időben sokkal gyakrabban lim n.ili, mint az ebédlő hosszú asztalát, ami mellett nagyon iiiiv<>snak érezte magát. Az egyik cseléd lány utánuk hozta t mi fi Itndgerton elé tett teakészletet és miután a kisasszony ím 111 idézte, kér-e a ház ura teát, szakértő mozdulatokkal ké- - n< n neki.

N Irglehetősen zavaró érzés volt. Miss Bridgerton igen ügye- i n egy irányította, hogy az ő céljainak feleljen meg és valahol y .1/. sem számított, hogy eredetileg is aiTa akarta kérni, i|h ■

lmdőljenek együtt. Sir Phillip szerette úgy érezni, hogy ha in li gesen is, de ő az úr saját otthonában.

Találkoztam a gyermekeivel - szólt Miss Bridgerton a (9*41 K-szét ajkához emelve.

I udom. Ott voltam - felelte Sir Phillip és örült, hogy a liolc.v kezdeményezett beszélgetést. így levette a válláról ezt i ii iliet.

Nem, nem. Miután ön kiment.

'ti Phillip kérdőn nézett. A szobám ajtaja előtt vártak rám - magyarázta.

N/örnyű érzés szorította össze Sir Phillip gyomrát. Vajon inivrl várták vendégét az ajtaja előtt? Egy zsák élő békával? I |i,v zsák döglött békával? Gyermekei nem voltak kedvesek ii. \ i-lőnőkkel, és el sem tudta képzelni, hogy könyörületeseb- li I lennének egy olyan hölgyvendéggel, aki nyilvánvalóan leli. iséges leendő mostohaanyjukként van a házban.

Mi Phillip köhécselt zavarában. Örömmel tapasztalom, hogy ön túlélte e találkozást. (!), igen. Sikerült valamiféle megállapodásra jutnunk. Megállapodásra? - Aggódón, fürkészőn szemlélte a höl- rv i Valamiféle megállapodásra?

Miss Bridgerton legyintett, és folytatta az étkezést.

- Miattam nem kell aggódnia.

- És a gyerekeim miatt?

A hölgy kifürkészhetetlen mosollyal nézett rá.

- Természetesen miattuk sem kell aggódnia.

- Örülök - felelte a ház ura, azzal fogta az elé tett szend- vicset és nagyot harapott bele. Amint lenyelte a falatot, egye-1 nesen a hölgy szemébe nézett és újra megszólalt: - Elnézését® kell kérnem azért, ahogyan ma reggel üdvözöltem. Nem volt I éppen szívélyes fogadtatás.

A kisasszony fejedelmi bólintással fogadta a bocsánatké- rést.

- Én kérem bocsánatát, hogy bejelentés nélkül érkeztem. I Nagy illetlenség volt ez részemről.

A ház ura is bólintott.

- Ön azonban már elnézést kért a reggel történetek miatt, a én pedig nem.

A hölgy mosolygott, igazi, őszinte mosollyal mosolygott, és ettől Phillip szíve hevesebben dobogott. Szent ég, amikor mosolyog, teljesen megváltozik az arca! Levelezésük egy éve alatt egyszer sem gondolt arra, nem is álmodta, hogy Miss Bridgertontól eláll a lélegzete.

- Köszönöm - szólt a hölgy, és arca halvány rózsaszínné pirult. - Ez nagyon kedves öntől.

Sir Phillip köhécselt és zavartan feszengett ültében. Mi baja van, hogy jobban feszélyezi a mosolya, mint a komorsága?

- Nos - szólt ismét köhécselve, némiképp komoran. - Most, hogy ezt az udvariassági kört is letudtuk, rátérhetünk ittléte okára.

<TK. SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

Eloise letette a szendvicset és nyilvánvaló meglepetéssel nézett vendéglátójára. Nyilvánvalóan nem várta, hogy ennyire nyíltan kimondja.

i Ip.y tudom, házastársat keres - jegyezte meg Miss Hii.li't iion.
11 ön?

I Ijöttem ide - jelentette ki a hölgy.

'II l'hillip átható tekintettel nézett rá, míg a hölgy feszen- ftiml nem kezdett ültő helyében.

Ön nem olyan, mint képzeltem, Eloise.

Irlen körülmények között nem gondolom illőnek, hogy « l - n •./.(nevemen szólítson. Ami azt illeti, ön sem olyan, ami- ■fimek képzeltem.

.11 Phillip hátradőlt a széken, halvány mosollyal nézte

• hölgyet.

Ps milyennek képzelt?

ön milyennek képzelt engem? - kérdezett vissza Eloise.

'ii Phillip úgy nézett rá, mint aki jelezni akarja, észrevet- ii In.gy hártotta a kérdést, aztán igen nyíltan kifejezte, amit gnhilnl: - Nem képzeltem, hogy ilyen szép.

I loise a váratlan bóktól kissé megszéduült. Aznap reggel Mi in .1 lehetó legjobban nézett ki, de még ha a lehető legjob-

..... . volna ki, akkor sem számított a legszebb hölgyek

lhi/i társasági körökben. A Bridgerton lányokat általában . . |»nek, elevennek, csinosnak tartották; őt is és lánytestvéreit i< l.eiüvelték és több házassági ajánlatot is kaptak, de a férfiak iiiinih.i azért kedvelték volna őket, mert közkedveltek voltak, H. in .ízért, mert szépségük elkápráztatta őket.

I',n... ó... - érezte, hogy elpirul, amitól elborzadt, amitől |n ilig még jobban elpirult. - Köszönöm.

A férfi kegyesen bólintott.

Nem értem kristálytisztán, miért hatott önre meglepe- ii il.ent a megjelenésem - mondta Miss Bridgerton, és igen inhös volt magára, amiért oly hevesen reagált a bókra. Szent

• i mintha soha senki nem bókolt volna még neki! De ez a li iii i sak ott ül és nézi. Nézi, csak nézi, és...

Megborzongott.

Pedig a helyiség egyáltalán nem volt huzatos. Vajon atto is meg lehet borzongani, ha az embernek... túlzottan mele van?

- Ön írta, hogy hajadon maradt. Nyilván van valami ok hogy nem ment férjhez.

- Nem azért, mert nem kaptam volna házassági ajánlatot - felelte Eloise, mert úgy érezte, erről feltétlenül tájékoztatnia kell ezt a férfit.

- Nyilvánvalóan nem ez volt az oka - felelte bókként felér bólintással. - De nem tudom megállni, hogy ne csodálkozzak azon, hogy egy olyan hölgy, mint ön, miért... miért érzi szükségét, hogy... szóval hogy engem vegyen számításba.

Eloise ránézett, érkezése óta először. A maga nyers, kissé rendetlen módján meglehetősen szép férfi volt. Sötét hajára nagyon ráfért volna a nyírás és bőrét kissé megfogta a nap, ami meglehetősen érdekes volt, tekintve, hogy az utóbbi időben milyen kevés napfényben volt részük. Magas termetű, teste ímos és laza, sportos eleganciával ült a széken, lábát keresztbe téve, ami elfogadhatatlan lenne londoni szalonokban.

Arckifejezése arról árulkodott, hogy nem is igazán érdekelte, hogy modora nem felel meg az illendőség szabályainak. Ez nem olyan dacos attitűd volt, amit oly gyakran tapasztalt a társasági fiatalemberek körében. Sok ilyen emberrel találkozott, akik sportot űztek a szabályokkal való szembeszállásból, aztán azzal rontották el a hatást, hogy világgá kürtölték, milyen merészek és botrányosak.

De Sir Phillip ebben is más volt. Eloise nagyban mert volna fogadni, hogy soha eszébe sem jutott, hogy nem úgy ül, ahogy ezt az illem előírja és biztos volt benne, hogy az sem jutott soha eszébe, hogy ezt a szabályszegést másokkal tudassa.

(Ili az az azon tűnődött, vajon erről ismerszik-e meg egy igazán... C., iliztos férfi, és ha igen, akkor miért... miért érezte

ilyet... szóval hogy éppen őt vegye számításba, illemlen, amit eddig látott belőle, a reggeli gorombaságtól. Alninc nyilván egyáltalán nem lennének nehézségei, hogy mi magán magának.

Ahiii vagyok itt - szólalt meg végül, mert eszébe jutott, im. li-ii kérdést intézett hozzá jövelele célját illetően -, H miután számos házassági ajánlatot visszautasítottam - imli.i, és pontosan tudta, hogy szerényebb női személy mi li megsúlyozta volna olyan kínosan a „számos” szót, de li. I. n volt ezt megállni -, úgy találom, hogy mégis sze- ... I Injhez menni. Leveleiből úgy tűnt, hogy ön alkalmas li hi-t. Úgy ítélt meg, hogy kár lenne nem találkozni >i. I hogy erről a valóságban is meggyőződhessek. \ Iriii bólintott. I Jagyon ésszerű megfontolás.

I s ön? - kérdezett vissza a hölgy. - Ön hozta fel elsőként i, i. >.ig gondolatát. Miért nem talált magának feleséget a invfkbeli hölgyek közül?

ii l'hillip egy pillanatig szóhoz sem jutott, csak pislogott iif.v
nézett a hölgyre, mintha csodálkozna, hogy nem talál- 11 m.igától.
Végül megszólalt.

CHRISTOPHER PHILLIPNEK SZERETETTEL
I.lálkozott a gyerekeimmel. I loise kis hóján félrenyelte a
sonkás szendvics falatot, lessék?

A gyermekeim - közölte a férfi kurtán. - Találkozott ve- l Azt
hiszem, kétszer is. Ön mondta.

Igen, de mi... - Érezte, hogy szeme tágra nyílik. - Ó, ké- H ne
mondja, hogy minden partiképes környékbeli höl- . i rliasztottak
öntől! 'ii l'hillip komoran nézett rá.

- A környékbeli hölgyek többsége fontolóra sem hajandi" venni a lehetőséget.

- Nem is olyan rosszak - mondta némi éllel.

- Anya kell nekik - jelentette ki Sir Phillip nyíltan. Eloise összevonta a szemöldökét.

- Nyilván találhatna romantikusabb megoldást arra, hogy meggyőzzön, legyen a felesége.

Phillip elgyötört sóhajt hallatott, végigsimított kócos hajján.

- Miss Bridgerton! - szólt, aztán helyesbített: - Eloise! Őszinte leszek önnel, mert az igazat megvallva sem erőm, sem türelmem nincs romantikus beszédek és okosan fel épített történeteket kitalálni. Feleségre van szükségem. A gyermekemnek anya kell. Azért hívtam meg önt ide, hogy nézzék meg, hajlandó lenne-e betölteni ilyen szerepet, illetve ille nének-e egymáshoz.

- Melyiket? - kérdezte Eloise nagyon halkán.

Sir Phillip összeszorította a kezét, ujjpercei az asztalterítőt súrolták. Miért ilyenek a nők? Valamiféle kódolt nyelven beszélnek?

- Hogy érti azt, hogy melyiket? - kérdezte türelmetlen színezetű hangon.

- Melyik szerepet szeretné betölteni velem? - kérdezte Eloise még mindig halkán. - Inkább feleséget keres, vagy anyát a gyermekeinek?

- Mindkettőt egyben. Azt hiszem, ez teljesen nyilvánvaló volt.

- Melyiket szeretné jobban?

Sir Phillip sokáig csak nézte Eloise-t. Tudta, hogy ez nagyon fontos kérdés, olyan fontos, hogy talán az udvarlás végét is jelentheti. Tanácstalanul vállat vont.

- Sajnálom, nem tudom, hogyan válasszam szét ezt a kettőt.

t | » | ir komolyan bólintott. I ni ni... Azt hiszem, igaza van.

n l'hillip megkönnyebbülten sóhajtott fel, bár nem is i. mennyire feszült volt. Valahogy... isten tudja, ho- .1 sikerült megfelelő választ adnia. Vagy legalábbis nem > n U'it választ.

i lufié kissé feszengett, mocorgott a széken, és a tányérján ■ n' Ifiig elfogyasztott szendvicstre mutatott.

N< m folytatnánk inkább az étkezést? - javasolta. - Ön • -li lelétt az üvegházban volt. Nyilván nagyon éhes.

ii l'hillip bólintott, evett egy falatot és hirtelen nagyon i - • lett volt az életével. Még mindig nem volt biztos abban, i y Miss Bridgerton hajlandó Lady Crane lenni, de ha még-

i Igy ítélte meg, neki semmi kifogása nem lenne a hölgy > n

I • «• úgy látszott, nem olyan könnyű udvarolni neki, mint • il\i nnek gondolta. Egyértelművé vált, hogy neki nagyobb ikiege van a hölgyre, mint fordítva. Arra számított, hogy

• i i l'hidgerton kétségbeesett, sőt tán szólni való aggszúz, H .r/onban előrehaladott kora ellenére egyáltalán nem i \ ni Úgy ítélte meg, Miss Bridgertonnak több választási In ínsége van, melyek közül ő csak az egyik.

Miigis, nyilván valami arra készítette, hogy elinduljon ott-iiitói és egészen Gloucestershire-ig meg se álljon. Ha london- ■ leu- olyan tökéletes, miért utazott hozzá?

l >e .ihogy az asztal másik oldalán ülő hölgyet nézte, ahogy in mosoly árad, arra gondolt, nem is érdekli, miért indult oiihonról. (sak azt kell elérnie, hogy maradjon.

4. fejezet

Sajnálattal hallom, hogy Caroline hasfájós és sokat kell vele 'Jjrődnöd. Persze az is kellemetlen, hogy Amelia és Belinda neheztelnek kistestvériük születése miatt. De nézd a dolgok jó oldalát, Daphne! Sokkal nehezebb dolgod lenne, ha ik- -eid születtek volna.

Eloise Bridgerton nővérének, Hastings hercegnének, egy hónappal Daphne harmadik gyermekének születése után.

5 r Phillip fütörészve sétált át a halion a lépcső irányába, üierr.etetlenül elégedett volt az életével. A délután nagy részét Ifcis Bridgerton társaságában töltötte, illetve Eloise társasáéi: in igazította ki magát, és valamiért meg volt győződve —: 1 hogy a hölgy kiváló feleség lenne. Nyilvánvalóan okos, a znvel oly sok testvére van (az unokaöccsöket és unokahú- jntr. nem is említve)-, tudja, hogyan kell bánni Oliverrel és ■■andával is.

lí elég csinos, gondolta. A délután folyamán többször is *x: a kapta magát, hogy nézi, és azon tűnődik, milyen érzés w/mz ölelni, hogyan fogadná csókját.

Teste megfeszült a gondolatra. Oly régen volt asszonnyal, ac* eve. Nem is emlékezett már, mikor.

Ami azt illeti, igazság szerint oly sok éve, hogy egy férfiem- ■t sem merné megmondani.

Nem kért a helyi fogadóban szolgáló nők felajánlott bájaiból, mivel a gyakrabban mosdó, és ami azt illeti, kevésbe névtelen nőket szerette.

Vagy a sokkal névtelenebbeket. Hiszen a fogadóban szolgálók nemigen hagyják el a falut, amíg ő él, és Phillip túlságosan szeretett a helyi fogadóban időzni ahhoz, hogy folyton olyan nőkkel találkozzon ott, akiket egyszer megfektetett, de többé nem mutat érdeklődést irántuk.

És Marina halála előtt... nos, meg sem fordult a fejében, hogy megcsalja, bár az ikrek kicsi kora óta nem használták együtt a hitvesi ágyat.

A szülés után búskomorság vett rajta erőt. Marina mindig törékenynek és magába fordulónak tűnt, de csak Olivér és Amanda születése után merült el saját világában, a szomorúság és kétségbeesés félhomályában. Phillip tehetetlenül, rettenettel nézte, ahogy felesége szemében a külvilág iránti figyelem napról napra tompul, míg tekintete félelmetesen üressé nem vált, és az asszony árnyéka volt annak a nőnek, akit feleségül vett.

Tudta, hogy az asszonyok szülés után egy ideig nem szerelmeskedhetnek férjükkel, ám Sir Phillipnek akkor sem volt lelki ereje ráerőszakolni magát, amikor Marina testileg már felépült. Hogyan vágyhatna kéjjel férfiember olyan nőre, aki úgy néz ki, mint aki menten sírva fakad?

Amikor az ikrek már egy kicsit nagyobbak voltak, és Phillip úgy gondolta - pontosabban remélte -, hogy Marina jobban van, felkereste feleségét hálószobájában.

Egyszer.

Az asszony nem utasította el, de a maga részéről nem vett részt a szeretkezésben. Csak feküdt, nem mozdult, elfordította a fejét, szeme nyitva volt, alig pislogott.

Mínta ott sem lett volna.

Úgy ment ki abból a szobából, hogy úgy érezte, mintha valahogy in' mszakolta volna az asszonyt, bár az egy szóval sem til-
MI'MOIt,

I • után soha még csak nem is érintette. J« in volt olyan nagy a vágya, hogy ráerőszakolja magát

■ i y nlyan nőre, aki holttestként feküdt alatta.

i •. soha többé nem akarta úgy érezni magát, mint azon az éjszakán. Amikor visszaért saját hálószobájába, gyom- m i.n ialma rögtön kibukott belőle. Remegett. Undorodott ItMgatól. Úgy viselkedett, mint valami állat. Kétségbeesetten |*»• • I 'illa az asszonyban felkelteni a vágyat, valami, akár a leg- tin l»> viszonzást kapni. Amikor kiderült, hogy ez lehetetlen, l> Mubödött rá és meg akarta büntetni, l» ez rémülettel töltötte el.

Inl durva volt. Úgy érezte, nem okozott fizikai fájdalmat i" lil, de nem volt gyengéd. És személyiségének ezt az oldalát Inlia löbbé nem akarta megtapasztalni. I)c Marina meghalt. Meghalt.

I s Hloise teljesen más. Nem riad meg a legkisebb zajtól, • i. ni zárkózna a szobájába, nem csipegetné az ételt és nem ili iia tele a párnáját.

liloise-nak van lelki ereje. Van tartása,

liloise *boldog*.

T,s ha ez nem jó ismervé a jó feleségnek, akkor fogalma ím s, hogy mi az.

A lépcső aljánál megállt, elővette zsebóráját, megnézte, inrnnyi az idő. Azt mondta Eloise-nak, hogy hét órákor va-

■ ..(iáznak és az ajtaja előtt várja, hogy lekísérje az ebédlőbe. Nem akart túl korán érkezni, nehogy túlságosan türelmetlen- in K tűnjön.

Ugyanakkor elkésni sem lenne ildomos. Nem előnyös, h,i a hölgy azt hiszi, érdektelen a számára.

Összecskta zsebóráját, bosszúsán nézett fel. Úgy viseli kedik, mint valami iskolás gyerek. Ez nevetséges. Ő az úr ü' háznál, elismert tudós. Nem fogja a percekét számolni, csal azért, hogy egy nő kegyét elnyerje.

De bár ezt gondolta, még egyszer felnyitotta zsebórája fedelét. Három perc múlva hét óra. Kitűnő. Éppen elég ide je lesz, hogy felmenjen a lépcsőn, és a hölgy ajtaja előtt lesz pontosan a megbeszélt idő előtt egy perccel.

Szélesen elmosolyodott, élvezte a vágy langyos hullámát, ahogy elgondolta, milyen lesz estélyi ruhában. Remélte, hogy kéket visel. Nagyon jól állna neki a kék.

Még szélesebben elmosolyodott. Nagyon szép lehet úgy is, ha semmit nem visel.

Ám amikor megpillantotta a folyosón, szobája előtt, azt látta, hogy Eloise haja tiszta fehér lett.

Sőt, úgy tűnt, teste többi része is teljesen kifehéredett.

A kénköves pokolba!

- Oliveeer! - üvöltötte. - Amaaandaaa!

- Ó, már nincsenek itt! - szólt Eloise. Dühös tekintettel nézett a ház urára, aki kénytelen volt konstatálni, hogy csak ez a dühös tekintet volt mentes a meglehetősen vastag lisztréteg okozta fehérségtől.

Még jó, hogy időben be tudta csukni a szemét. Sir Phillip mindig is csodálta a nők gyors reflexét.

- Miss Bridgerton - mondta és kezét nyújtotta, hogy segítsen, aztán rögtön visszahúzta, mert rájött, hogy ezzel nem tud segíteni. - Ki sem tudom fejezni, mennyire...

- Ne kérjen elnézést helyettük! - csattant fel Eloise.

- Rendben... Természetesen. De megígérem, hogy...

Elakadt a szava. Miss Bridgerton olyan pillantással nézett rá, amitől Napóleon is menten elhallgatott volna.

.11 l'hillip - mondta olyan lassan, megfontoltan, mint- ► nv.. ii <

• illapítania kéne magát, nehogy dühében rávesse Mint láthatja,

- uhu

H l'hillip testi épségének védelmében önkéntelenül hátéi ii

I la jól sejtem, az ikrek meglátogatták. I'l %ejti - felelte a hölgy nem kis gúnnyal. - Aztán elisz- • il \ kis gyávák most sehol sincsenek. i Jyllván a közelben vannak - tűnődött és nem szólt sémin >gy Kloise gyávának nevezte a gyerekeit, amit szerinte n. illemeitek, de igyekezett úgy folytatni a beszélgetést, illia vendége nem tűnt volna kísérteties jelenségnek. v ilahogy ez tűnt a legjobb megoldásnak. Vagy legalábbis

.....wj'.oldásnak, amivel a legkisebb az esélye annak, hogy

T i nlgerton két kézzel torkon ragadja. I Jyilván szeretnék látni az eredményt - tette hozzá, m. i: egy lépést hátrált, ahogy a hölgy köhögött, és ezzel ili lliöt kavart maga körül. - Ugye nem hallott nevetést, nil ..i .1 liszt önre zúdult? Padlódeszka-reccsenést? I loise csak bámult.

Kendben - jegyezte meg Sir Phillip és arca megvonaglott I lim-, érzéstől. - Kérem, bocsásson meg. Ostoba vicc volt.

Nehéz lett volna bármit is hallani a fejemre esett vö- " Imppanásán kívül - mondta a hölgy olyan szűk ajakrés- i hogy a ház ura. attól tartott, állkapocscsontja menten elli lk

A fenébe! - mormogta Sir Phillip és Eloise tekintetét kö- 11*• megpillantotta a szőnyegen felborult nagy fémvödrot, mii! egy kis liszttel. - Megsérült? \ vendég tagadón ingatta fejét.

\ férfi kinyújtotta a kezét, megérintette az inzultust szen- • h n fejét, sebet, duzzanatot keresett a finom bőrön.

- Sir Phillip! - kiáltott fel a hölgy és igyekezett kiszaba] dúlni a két nagy férfikéz közül. - Meg kell kérnem, hogy... I

-Maradjon nyugton! - parancsolta a hölgy halántékán simítva kezét. Bizalmas érintés volt, és Sir Phillip furcsamóil élvezetesnek találta. Eloise magasságban pontosan illett hosw zá, és ha nem lett volna lisztes, nem biztos, hogy meg tud.i volna állni, hogy ne hajoljon le és ne adjon lágy csókot hom 1 okára.

- Jól vagyok - szólt a hölgy szinte kínosan mordulva, él kiszabadította magát a férfikezek közül. - A liszt nehezebbli volt, mint a vödör.

Phillip lehajolt, felállította a vödröt, megemelte. Eléfl könnyű volt, nyilván nem okozhatott nagy sérülést, de akkm is, nem olyan tárgy volt, amit az ember szívesen érez a fején

- Biztosíthatom, hogy túlélem!

A ház ura köhécselt.

- Gondolom, szeretne megfürödni.

Sir Phillip mintha úgy hallotta volna, hogy a hölgy a „Szeretném annak a két pokolfajzatnak alaposan ellátni a baját!” mondatot mondta volna, ám ha ezt is mondta, igen halkan tette, és mivel legszívesebben a ház ura is ezen késztetésének adott volna hangot, egyáltalán nem vette olybá, hogy Eloise Bridgerton szívtelen teremtés.

- Készítettetek önnek fürdőt - ajánlotta fel hirtelen.

- Ne fáradjon. Az imént vettem fürdőt, a víz még a dézsá!ban van.

Arca megrándult. Kínos. Nagyon kínos. Gyermekei ehhez a rossz tréfához kellemetlenebb időzítést nem is választhattak volna.

- Akkor gondoskodom róla, hogy melegítsék fel még néhány vödörrel! - mondta igen készségesen.

A hölgy olyan pillantással nézett rá, hogy Sir Phillip öszszerezzen. Rosszul választotta meg a szavakat.

' t< r.vHt, intézkedem, i. i v< .i/,i! - felelte Eloise kimérten. >

I.t in a elsietett, hogy kiadja az utasítást valamelyik cse- M in M ii., ám amint sarkon fordult, azt látta, hogy vagy fél Ml amíg.! nézi őket és fogadásokat kötöttek, mennyi ideig imi i.iiml. életben az ikrek, miután Sir Phillip rábukkan bú- «!*••• lyiiloe.

Huui.in rendelkezett, hogy azonnal készítsenek új fürdő- ►>•• i < hv,átért Eloise mellé. Már ő is lisztes volt, semmi nem (pllti i hogy megfogja a hölgy kezét.

Mm/asztóan sajnálom - mormogta és igyekezett nem gdl . mi magát. Első reakciója a düh volt, de most... a hölgy h»|,i. in-tősen mulatságosan nézett ki.

I lo|nc csak bámult, nyilván megérezte a férfi hangulatául-iiH-gváltozását.

A h.\/, ura gyorsan komoly ábrázatot öltött, i -.i-tleg nem szeretne visszatérni a szobájába? - kér-

lt

I . hova üljek? - csattant fel a hölgy.⁹³Jji.i/.a volt. Nyilván mindent tönkretenne, amihez csak li" ni, vagy legalábbis alapos tisztításra lenne szükség i ina

Akkor ön mellett maradok és szórakoztatom - felelte Sir Phillip, igyekezett derűsnek tűnni.

Eloise határozottan rosszkedvű pillantással felelt. Phillip jegyezte meg a férfi nagy igyekezetében, hogy a köztük lévő teret. Az ajtókeret felső részén pillantott, és a szerencsétlen eredmény ellenére csodálta a férfiak ügyességét.

Nem tudom, hogyan csinálták - tünődött. A hölgy a megjegyzésen felettébb csodálkozott. Mit számít az?

- Hát... - szólalt meg Sir Phillip, bár észlelte, hogy észrevételével a beszélgetés nem éppen helyes irányt vesz mindazonáltal, ha már elkezdte, be is fejezte a gondolatait. Nyilván megbocsáthatatlan, amit tettek, de úgy tűnik, hogy jól kiszélezték. Nem látom, hova rögzítették a vödröt. És...

- Az ajtólapra állították.

- Tessék?

- Hét testvérem van - felelte a hölgy meglehetősen ritkán. Gondolja, hogy sosem volt még részem ebben a csínyben? Résznyire nyitották az ajtót, és óvatosan az ajtólapra állították a vödröt.

- És ön nem hallotta őket?

Eloise nem felelt, de igen furcsán nézett rá.

- Értem... - szólt a ház ura hirtelen, feszengve. - Ön éppen a kádban volt.

- Nem feltételezem, hogy ön ezzel arra akarna célozni miszerint mindez az én hibámból történt, mégpedig azért mert nem hallottam meg őket - jegyezte meg kissé ingerülten.

-Természetesen nem - sietett felelni Sir Phillip. Misi Bridgerton gyilkos pillantásából úgy ítélte meg, hogy egészsége és testi épsége attól függ, milyen gyorsan fejezi ki a hölgy gyűlöletét a tárgyan. - Azt hiszem, most jobb, ha magára...

Vajon lehet megfelelő leírást találni arra, hogy az ember több font lisztet letakarít magáról?

- Remélhetem, hogy azért velem vacsorázik? - kérdezte] mert úgy ítélte meg, hogy a témaváltás határozottan jól tesz a kialakult hangulatnak.

A hölgy bólintott, igaz, alig érzékelhetően. Nem volt túlradó jókedv ebben a bólintásban, de Phillip úgy érezte, örülhet, ha a hölgy nem hagyja el a grófságot még aznap éjjel.

'•■"lol(a szakácsnak, hogy tartsa melegen az ételt - MMilia
lís megbüntettem az ikreket.

Ne! szólt utána Eloise. Sir Phillip erre hirtelen megállt. ► m.
in, uram, ezt bízva rám. ■ l'hillip lassan megfordult; kissé
bosszantotta a hölgy l|4ti| 'hinilozása.

I'i mtosan mit szándékozik tenni velük?

Vi liik? Semmit. I iillip sosem gondolta volna, hogy egyszer
rtfk-SIR PHILLIPNÉK: "Értesítlek, hogy a nap, ittül ' megijed egy nótól, de isten a tanúja, Eloise
Bridgerton ■ i iii i rémítette.

1.1 mtete határozottan ördögien villant.

Miss Bridgerton - szólította meg kezét keresztbe fonva, i un i
kénytelen vagyok feltenni a kérdést. Mit szándékozik I a
gyermekeimmel?

Meg fontolgom a lehetőségeket, .ti

l'hillip ezen elgondolkodott.

Kemélhetem, hogy holnap reggel még életben találok
nkeif

Igen. És biztosíthatom, hogy minden végtagjuk ép ma-
i »il

l'hillip hosszú pillanatig csak nézte vendégét, aztán .|i i lassú,
elégedett mosolyra húzódott. Úgy érezte, gyerme- i. mek éppen
Eloise Bridgerton bosszújára van szükségük, • H milyen
természetű is legyen az. Hiszen akinek hét testvére in, nyilván
tudja, hogyan kell az ilyesmit a legfortélyosabb, lt i ilattomosabb,
legeredetibb módon megtorolni.

Kendben, Miss Bridgerton - felelte a ház ura és szinte uiili,
hogy gyermekei lizttel szórták be vendégét. - Önre bí- "iiii őket.

Egy órával később, nem sokkal az után, hogy Eloise vacsiit
rához ült, sikítózás kezdődött. I

Sir Phillip elejtette a kanalát; Amanda a megszokottnál 11
rémültebben sikított. I

Eloise kezében meg sem remegett az evőeszköz, ahogy ép pen
egy kanál teknősbékalevest emelt ajkához.

- Nem esett baja - jegyezte meg halkan, majd finoman
megtörölte ajkát a szalvétával.

Aztán kis lábak gyors lépteit hallották, ami azt jelentette hogy
Amanda a lépcső felé rohan.

Phillip mozdult, hogy felálljon.

- Talán jobb lenne, ha én most...

- Halat tettem az ágyába - közölte Miss Bridgerton nem éppen
mosolyogva, de magával eléggé elégedettnek tűnve.

- Halat? - kérdezte a ház ura értetlenül.

- Igen. Ami azt illeti, elég szép, kifejlett példányt.

Sir Phillip félrenyelt, krákogott; lelki szemei előtt az előzőleg
elképzelt ebihal hirtelen éles fogú cápává változott.

- És... - ne tudta megállni, hogy fel ne tegye a kérdést -1 ...és
honnan vette a halat?

- Mrs. Smith-től kértem - felelte a hölgy, mintha mi sem lenne
természetesebb, minthogy Sir Phillip szakácsnője hatalmas
pisztrángokat tart a konyhában.

Kényszerítette magát, hogy visszaüljön. Nem fog Amanda megmentésére sietni. Szándéka volt segíteni; megvolt benne az a furcsa szülői ösztön, hiszen a kislány úgy sikított, mintha a pokol tüze nyaldosná a sarkát.

Ám ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát, és mivel Amanda rossz álmot akart Miss Bridgertonnak, most kénytelen abba feküdni, amit a vendég vetett neki. Kanalát a levesbe mártotta, megemelte, aztán megállt a mozdulatban.

- És mit tett Olivér ágyába?

- Semmit.

ii l'hillip kérdőn vontta össze szemöldökét. t leglepetésként

fogja érni - magyarázta a hölgy hűvös

iluinmal.

'■ii l'hillip elismerően fordította oldalra a fejét. Jó. Nagyon

Inmészetesen meg fogják bosszulni - közölte, mert lIPMuli iheli kötelességének érezte figyelmeztetni a hölgyet.

l' eszén állok rá - jelentette ki cseppet sem aggódón. Az- Mn 'ii l'hillipre pillantott, egyenesen a szemébe nézett, egy (Üli m.ilra megriasztva átható tekintetével. - Gondolom, tud- li | . h.i/.isság céljából hívott meg engem.

•»« >ha semmi ilyesmit nem mondtam nekik.

IVrsze... nyilván nem mondott nekik ilyesmit.

'ii l'hillip éles pillantással nézett rá; képtelen volt eldönti ni vajon a hölgy sértésnek szánta-e a megjegyzést.

Nem érzem szükségét, hogy személyes ügyeimbe be- ■iNMin a gyerekeimet.

I loise vállat vont, mely finom mozdulatot a ház ura felet- pith iluhítónek talált.

Miss Bridgerton, nincs szükségem a tanácsaira abban, li. | \ miként neveljem a gyermekeimet.

Ivgy szót sem szóltam e témában, bár megjegyezném, ii..

("lehetősen elszántnak tűnik abban, hogy nevelőanyát ta- Idlliiii nekik, ami arra engedhet következtetni, hogy mégis- .1 .egítséget szeretne.

Kérem, míg nem határozta el magát egyértelműen, hogy fi Iv.illalja ezt a szerepet, tartsa meg magának a véleményét.

A hölgy jeges pillantást vetett a ház urára, aztán figyelmét . mei a levesre fordította. Ám alig vett kétkanálnyi magához, fi lue/.ett és dacosan kijelentette: - Nevelésre van szükségük.

Gondolja, hogy én ezt nem tudom?

I_s szeretetre is.

Szeretetet kapnak - mormogta a férfi.

ULIA c G\
luINN

- És odafigyelésre is - SZERETETTEL
- Ezt is megkapják.
- Öntől.

Sir Phillip tisztában lehetett azzal, hogy távol áll a tölti¹/] letes apától, de nyilván nem hagyhatja, hogy ezt valaki mM állapítsa meg róla.

- Feltételezem, hogy szégyenletes elhanyagoltságukon on] a megérkezése óta eltelt tizenkét órában lényegesen enyhítőiig

Miss Bridgerton megvetően felhorkant.

- Nem kellett hozzá tizenkét óra, elég volt meghallgatni őket ma reggel, amikor könyörögtek önnek, hogy néhány pes cet töltsön velük.

- Semmi ilyesmi nem hangzott el - felelte a ház ura zsil gerből, de érezte, hogy fülcimpájának pereme melegszi. mint mindig, amikor hazudott. Nem tölt velük elég időt é| megrettent, hogy ez a nő ezt ilyen rövid idő alatt képes volí érzékelni.

- Gyakorlatilag könyörögtek önnek, hogy ne legyen egésái nap a munkájával elfoglalva - mutatott rá dacosan Eloise. Ha egy kicsit több időt töltene velük...

- Ön semmit nem tud a gyerekeimről - sziszegte Sii Phillip. - És semmit nem tud rólam.

Eloise hirtelen felállt.

- Nyilvánvalóan - felelte, és az ajtó felé indult.

- Várjon! - kiáltott Sir Phillip és felugrott. A fenébe! Hogyan történhetett ez? Alig egy órája még meg volt győződve arról, hogy Eloise Bridgerton a felesége lesz, aki pedig most gyakorlatilag elindult vissza Londonba.

Zavartan szusszant. Semmivel sem tudta úgy felbosszantani magát, mint a gyerekeivel, vagy a róluk való beszélgetéssel! Illetve pontosabban azzal, ha arról volt szó, apaként milyen hiányosságai vannak.

ilom. Kérem, bocsásson meg - mondta, és komolyan - I) i*
landolta. Legalábbis annyira komolyan, hogy meg .ih *I*
ul.ilyozni a hölgy távozását. - Kérem! - nyújtotta • i». • i Kérem,
ne menjen el!

Ib in ni löm, hogy úgy beszéljen velem, mintha gyenge- mi |n
Ininék.

Il i v.in valami, amit megtudtam önről az érkezése óta li n t-nkét
órában - mondta, szándékosan utalva a koráb- .. pl hangzottakra
-, az éppen az, hogy ön egyáltalán nem m.,,, hnjú.
i liilm egy kis ideig csak nézte a férfit, majd kezébe tette

i • i,alább addig maradjon, míg Amanda ideér - mondta, i i i ni
hánta, hogy hangja könnyörgő színezetet vett.

I Inhr kérdőn nézett rá.

Ilylván szeretné kiélvezni a győzelmet - jegyezte meg II- ni aztán
még halkabban hozzátette: - Én legalábbis sze- ini in

II tgyla, hogy a ház ura visszaültesse a helyére, de volt • fi rgy
percük együtt, mielőtt Amanda sikítva berontott az 'Cillohe,
szorosan mögötte a nőrsszel.

Apaaaaa! - nyöszörgött Amanda és apja ölébe vetette

••II l'hillip furcsa, esetlen mozdulattal ölelte át. Jó ideje ni ölelte
magához lányát, már el is felejtette, milyen érzés.

Mi a baj? - kérdezte, és megpaskolta a hátát. Amanda felemelte a
fejét apja válláról, ahova bújt és dü- . i ii, vádlón, ujjal mutatott
Eloise felé.

<") - mondta a kislány, mintha magára az ördögre i ilna.

Miss Bridgerton? - kérdezte Phillip. I lalat
tett az ágyamba!

-Te pedig liszttel szórtad be - mondta a szigorú apa A Azt
mondanám, hogy kölcsön kenyér visszajár. Csak azt kai tad, amit
megérdemeltél.

- De te az apám vagy!

- Valóban.

- Az én oldalamon kell állnod!

- Igen. Amikor igazad van.

- Na de halat tett az ágyamba! - zokogott Amanda.

- Érzem a szagát. Gondolom nem ártana megfürdened

- Nem akarok megfürdeni! - nyöszörgött a gyerek. - A |
akarom, hogy büntesd meg!

Phillip erre elmosolyodott.

- A hölgy túl nagy már ahhoz, hogy megbüntessem, nem
gondolod?

Amanda rémült hitetlenkedéssel nézte apját, aztán remegő
ajakkal, levegő után kapkodva azt mondta: - Mondd mt'H neki,
hogy menjen el innen. Most azonnal!

Phillip letette Amandát. Elégedett⁹⁸lt a dolgok alakulás.t val.
Talan Miss Bridgerton nyugalmas jelenléte miatt volt, df mintha a
szokásosnál több türelme lett volna a gyermekhez Nem érzett

sürgető készletét, hogy élesen rászóljon, vagy a/ zal hárítsa a témát, hogy a szobájába számúzi.

- Bocsáss meg, Amanda, de Miss Bridgerton nem a te vendéged, hanem az enyém, és addig marad itt, ameddig kívánja.

Eloise köhécselt. Hangosan.

- Illetve - helyesbített Sir Phillip -, ameddig ő kívánja.

Amanda arca eltorzult az erős gondolkodásban.

- Ami nem jelenti azt - tette hozzá gyorsan Sir Phillip -, hogy bosszanthatod és bánthatod, hogy elúzni próbáld.

- De...

- Semmi de!

- Na de...

'in mondtam?! I u gonosz!

•• t i intem meg okos - felelte Sir Phillip. - És bárcsak m volna halat az ágyadba már hónapokkal ezelőtt! - mi. i. i lemúlten hátrált. - Menj a szobádba, Amanda! i J. i de bűdös!

'..ik magadnak köszönheted. I)r az ágyam... \ padlón kell aludnod. A l< hiány arca remegett a dühtől. Ami azt illeti, egész teste dtti' Az ajtó felé botorkált.

I)«■,,. de...

M11 akarsz mondani, Amanda? - kérdezte lenyűgözően Mrinte.snek szánt hangon.

I) <• Olivért nem büntette meg - súgta a kislány. - Ez nem Mi igazságos tőle. A lisztes vödör Olivér ötlete volt.

Mi l'hillip összevonta a szemöldökét.

Illetve nem egészen az én ötletem volt. Az egészet együtt • i! ilmk ki.

'..i l'hillip nem tudta megállni nevetés nélkül.

I n a helyedben nem aggódnék Olivér miatt, Amanda. Hi. iv. mondta elgondolkodva, végigsimítva állán -, én a |J|lvfilben igenis aggódnék Olivér miatt. Gyanítom, hogy ii . Uridgerton neki is kitalált valami büntetést.

Amandát ez mintha kissé megnyugtatta volna. Alig hallga- |i in köszönt el: - Jó éjszakát, apa!

Aztán hagyta, hogy a nőrsz kivezesse az ebédlőből.

l'hillip figyelmét ismét a leves felé fordította. Nagyon i. gedett volt magával. Nem is emlékezett rá, mikor volt leg-

....bb, hogy úgy került ki az íkrek valamelyikéből folytatott

Mából, hogy úgy érezte, mindent jól csinált. Lenyelt egy ka- ii, il levest, aztán az asztal fölött Eloise-ra nézett és megszólalt: ' ./ .egény Olivér remegni fog a félelemtől.

Eloise arcán látszott, hogy nagyon igyekszik nem m<n(lyogni.

- Nem fog tudni aludni.

Phillip jobbra-balra ingatta fejét.

- Szerintem egy szemhunyaszt sem. De jobb, ha mostálit(H óvatos lesz, Eloise. Ha jól sejtem, fiúgyermekem valamil<l> csapdát fog felállítani szobája ajtajánál, nehogy hasonló ml lepetésben legyen része.

- Ó, nem tervezem, hogy Olivért ma este bármivel is ni* |
lepjem - felelte a hölgy és legyintett. - Azt túl könnyen se |l hetné.
Kedvelem a meglepetés elemét.

- Igen - nevetett a ház ura. - Képzelem.

Eloise önelégült arckifejezéssel válaszolt.

- Szinte azon gondolkodom, hogy örök aggodalomban
hagyom a büntetés bekövetkezte vonatkozásában, ám ez zán nem
lenne igazságos Amandával szemben.

Sir Phillip megborzongott.

- Viszolygok a haltól.

- Tudom. írta.

- Valóban?

Eloise bólintott.

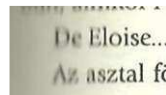
- Furcsa, hogy Mrs. Smith halat tartott a konyhán, de gon-
dolom, a személyzet szereti.

Csend lett, kellemes, barátságos békesség. Étkezés közben,
ahogy egyik fogást a másik után hozták, és semmiségekről be-
szélgettek. Sir Phillip arra gondolt, hogy igazi házasságban élni
végső soron nem is lehet olyan nehéz.

Marina mellett úgy érezte, lábujjhegyen kell járnia a háy ban,
mindig attól tartott, hogy az asszony búskomorságb.t esik és
mindig mély csalódottsággal töltötte el, amikor ez megtörtént, és
hitvese mintha visszavonult volna az életből, és szinte el is tűnt.

Irlict, hogy az igazi házasság ennél könnyebb. Talán
K kell lennie. Barátságos. Kellemes.

11. in is emlékezett rá, mikor beszélt legutóbb valakivel a
..... Iveiről és a nevelésükről. Mindig egyedül viselte a terít •
meg Marina életében is. Maga Marina is teher volt, és fti'H mindig
küszködött a büntudattal, hogy megkönnyeb- Lnii .iMíl/r*r
felesége meghalt.

jlött a nőre pillantott, aki oly váratlanul csöp- , ■ ni
.1/ életébe. Haja szinte vörösen csillogott a hunyorgó Kvi
nv.ilyenben, szeme étellel, szinte pajkosan csillan, ami- In n •
!./..levette, hogy őt nézi.

Mi l'hillip rájött, hogy pontosan ő az, akire szüksége van.

I • I.-., makacs, határozott; a férfiak többnyire nem ilyen fe- lm >
get keresnek, de Sir Phillipnek nagy szüksége volt valaki- .. t.l.i
Romney Hallba költözik és rendbe hozza a dolgokat. '. Mimi sem
volt rendben; sem a ház, sem a gyerekek, sem
II h Im/.ott függönyök, amik Maria életében is félhomályt tar- i-

Iloldogan átruházná családfői hatalmának egy részét fele- ■ gi
le, ha hitvese mindent helyrehozna. Boldogan visszavo- Miilna az
üvegházba és minden mást rábízna inkább. Vajon Eloise
Bridgerton hajlandó lenne ezt vállalni?00

*Könyörgök, anya, MUSZÁJ megbüntetned Daphnét. NEM Z-
ZSÁGOS, hogy csak én nem kapok desszertet lefekvés ri::t.
Ráadásul egy egész hétig. Egy hét túl hosszú idő. Külö- Tcsen
úgy, hogy az egész nag}részt Daphne ötlete volt.*

A tízéves Eloise Bridgerton cédulára írt üzenete
anyja, Violet Bridgerton éjjeli szekrényén

gondolta Eloise, milyen nagy változások következhet-e
egyetlen nap alatt.

ert most, ahogy Sir Phillip végigvezette a házon, látszó- ízért,
hogy megmutassa az arcképcsarnokot, valójában cb an azért, hogy
minél több időt tölthessenek együtt, arra ^p - i:lt, ez a férfi talán
mégis tökéletes férje lehetne.

Lz nem éppen a legköltségesebb megoldás romantika és szen- v
helyett, de esetükben nem lehet tipikus udvarlásról "ni és
mivel két év múlva betölti a harmincat, Eloise igazán
engedhette meg magának, hogy különös igényei :nek.

- -égis, volt valami... gyertyafényben Sir Phillip valahogy még
fessebbnek sőt, talán egy kicsit veszélyesen szépnek. Markáns
arcán esen játszott a remegő gyertyafény, még szabályosabb-
jellemesebbnek tűnt, szinte olyan volt, mint a szobrok, cet a
British Museum termeiben látott. Ahogy ott állt mel- e ; férfi,
nagy kezével birtoklón karon fogva őt, jelenléte osha
beburkolta volna.

Furcsa, borzongató és egy kicsit rémisztő érzés volt.

De egyben jó érzés. Eloise örültséget csinált azzal, hogy éjnek
evadján elszökött otthonról, abban a reményben, hogy megtalálja
a boldogságot egy olyan férfival, akivel még sosem találkozott.
Mégkönnyebbülés volt arra gondolni, hogy talán mégsem volt
teljes tévedés, talán sorsot húzott a sorssal és n nyert.

Semmi nem lenne rosszabb annál, mint ha vissza kéne lo
pakodnia Londonba, beismerni hibáját és az egész családnak
megmagyarázni, mit tett.

Sem magának, sem másnak nem akarta beismerni, hogy
tévedett.

De főként magának nem.

Sir Phillip élvezetes asztaltársnak bizonyult, akkor is, ha nem
volt olyan jó társalgó, mint amilyenekhez Eloise a társaságban
hozzászokott.

De nyilvánvalóan becsületes férfi, és Eloise ezt alapvető
fontosságúnak tartotta. Elfogadta, sőt csodálta az ágyba tett
haltechnikát Amanda esetében. Azok a férfiak, akiket Londonban
ismert, nyilván elborzadtak volna, hogy egy jó nevelést kapott
finom úri nő ilyen alantas, alattomos praktikákhoz folyamodik.

De lehet, hogy éppen ez a taktika beválk. Az, hogy Sir
Philliphez feleségül menjen, logikusan átgondolva kelekótya
ötletnek, a valóságtól elrugaskodott tervnek tűnt; mégsem lehet
teljesen idegennek tekinteni, hiszen¹⁰⁷ már több mint egy éve
leveleztek.

- A nagyapám - mutatott Phillip elrészényülve egy nagy festményre.

- Szép ember volt - jegyezte meg Eloise, bár a félhomályban alig látta a portrét. Aztán a jobb oldali képre mutatott. - Az apja?

Phillip egyetlen kurta bölintással felelt; ajka keskeny vonali i merevedett.

I hol van ön? - kérdezte Eloise, hogy témát váltson, in. 11 megérezte, hogy a férfi nem akar beszélni az apjáról.

Attól tartok, ott.

I In. se követte tekintetét egy képre, amin Phillipet talán 'i inkét éves fiúként ábrázolták. Nem egyedül, hanem egy in i>iik fiúval, aki nyilván a testvére. A bátyja.

Mi történt vele? - kérdezte, mivel nyilván meghalt. Ha

• In. Phillip nem örökölhette volna a házat és a bárói címet.

Waterloo - felelte tömören.

I loise hirtelen, ösztönösen a férfi kezére simította kezét.

Nagyon sajnálom.

I Ugy pillanatra úgy tűnt, Sir Phillip nem válaszol, de végül im* ('szólt.

Senki sem sajnálja nálam jobban.

Mi volt a neve?

George.

ön nyilván nagyon fiatal volt a bátyja halálakor - mond- 11 I loise, és fejben visszszámolt 1815-ig.

I Huszonegy éves voltam. Apám is meghalt két hétre rá.

I .loise ezen elgondolkodott. Huszonegy éves korában neki mái férjnél kellett volna lennie. Az ő rangjabeli fiatal hölgyek- 1-1 szemben ez volt az elvárás. Az ember azt hinné, a huszonegyedik életév betöltésével mindenki felnőtt, de visszatekintve

• ii Phillip lehetetlenül fiatal és tapasztalatlan lehetett ahhoz, In így magára vegyen egy olyan nagy terhet, aminek felvállalása sosem számított.

Marina az ő menyasszonya volt - közölte.

Eloise lélegzete is elállt, a férfi felé fordult, keze lecsúszott i kezéről.

- Nem tudtam.

Sir Phillip vállat vont.

- Nem számít. Szeretné megnézni a képét?

- Igen - felelte Eloise, és rájött, hogy valóban szeretné Iái ni Marinát. Rokonok voltak, de csak távoli unokatestvéreit évek óta nem jártak egymásnál látogatóban. Eloise sötét hajú és világos - talán kék - szemű nőre emlékezett, de többre nem. Egyidősek voltak, ő és Marina, ezért családi összefű veteleken a felnőttek akarata szerint együtt kellett lenniük, de Eloise nem emlékezett arra, hogy életkorukon kívül bá i közös lett volna bennük. Alig lehettek idősebbek, mini Amanda és Olivér, a különbségek már egyértelműen meg mutatkoztak. Eloise eleven gyerek volt; szeretett fára mászni, lépcsőkörlátokon lecsúszni, mindig idősebb testvéreivel akart lenni, könyörgött nekik, hogy vegyék be játékaikba.

Marina csendesebb, szinte elmélkedő lány volt. Eloise emlékezett arra, hogy egyszer kézen fogta és ki akarta vezetni, hogy játsszanak valamit a kertben. De Marina nem akari mást, csak könyvvel leülni egy sarokba.

Eloise azonban megnézte, hányadik oldalon jár, és meg volt győződve róla, hogy Marina nem jutott a harminckettedik oldalon túl.

Arra gondolt, milyen furcsa, hogy így emlékszik erre; de kilencévesen nagyon furcsának találta, miért akarhat valaki inkább a négy fal kötött, könyvvel ücsörögni, ráadásul úgy, hogy nem is olvas, amikor odakint hétágra süt a nap. Eloise a nap további részében hűgával, Francescával sugdolózott; próbálták kitalálni, mit csinál Marina könyvolvasás ürtügyén.

- Emlékszik rá? - kérdezte Phillip.

- Csak egy kicsit - felelte Eloise; nem egészen volt biztos benne, hogy miért nem akarta megosztani vele ezt az emléket. Mindenesetre a valóságnak megfelelően válaszolt. Így emlékszik Marinára arról a húsz évvel korábbi áprilisi hétről, hogy ő Francescával sugdolózott, Marina pedig könyvet bámult.

Így emlékszik arra, hogy Sir Phillip odavezesse Marina portréjához. A szobát a kuzint valamiféle ottománon ülve ábrázolták, sőt a ruhájának szoknyaredői szépen elrendezve. Őlében fiatalabb gyerekként, mellette Olivér olyan ábrán, mint a fiatal fiúkra szoktak erőltetni, hogy komolynak mintha miniatűr felnőttek lennének.

Szép volt - jegyezte meg Eloise. Phillip egy darabig nézte halott felesége képét, aztán, ...ih. nagy akaraterőre lett volna szüksége hozzá, elfordított a fejét és odébb lépett.

Így szerette? Vajon még mindig szereti? Ilyen Marina a bátyja felesége kellett volna legyen; mindegyik rá utalt, hogy Phillip afféle örökségként kapta.

Ilyen nem jelenti azt, hogy nem szerette. Lehet, hogy ti. iul. h. in szerelmes volt belé akkor is, amikor fivére jegyese volt. N. C. v az esküvő után szeretett bele.

Ilyen lopva a férfi arcélére pillantott, ahogy a falon lógó ímlményt nézte elgondolkodón, távolba merengőn. Érzelem. Ilyen arcán, miközben Marina képét nézte. Nem volt biztos benne, mit érzett felesége iránt, de határozottan érzelmeket látott rajta. Hiszen csak egy éve történt, idézte fel Eloise. Egy hivatalos gyászidő, de nem biztos, hogy elég egy szeretett mély elvesztésének kiheveréséhez. Aztán Sir Phillip megfordult. Tekintetük találkozott és Eloise rájött, hogy a férfi őt nézi. Megbűvölte arcának mar. Ilyen szépsége. Ajka megnyílt a meglepetéstől, el akarta kapni a hátsó részét, úgy érezte, elpirul és dadog, hogy rajtakapták, de ilahogy megbűvölte a férfi tekintete és egy szót sem tudott miv. Csak állt ott, a lélegzete is elállt, furcsa hűvű öntötte el a fejét.¹⁰⁹

legfeljebb két karnyújtásnyira álltak egymástól és úgy lezte, mintha egymáshoz érnének.

- Eloise! - súgta a férfi, Eloise legalábbis mintha ezt hal lott volna. Illetve nem hallotta, inkább látta, mint halion.i, hogy ajka formálja a szót.

Aztán a pillanat valahogy megtört. Talán suttogás volt, t.i lán kintről szél törte faág reccsenése. De Eloise végre képe* volt mozdulni, gondolkodni, és visszafordult Marina portréja felé. Mereven nézte néhai unokahúgának komoly arcát.

- A gyerekeknek biztosan hiányzik - mondta Eloise, meri mondania kellett valamit, bármit, amivel újraindíthatja a be szélgetést és visszanyerheti nyugalját.

Sir Phillip egy ideig nem szólalt meg, aztán azt mondta: - Igen, régóta hiányzik nekik.

Eloise ezt meglehetősen furcsa kijelentésnek találta.

- Tudom, mit érezhetnek. Elég kicsi voltam, amikor apám meghalt.

A férfi ránézett.

- Nem tudtam.

Eloise vállat vont.

- Nemigen szoktam beszélni róla. Már régen volt.

Sir Phillip lassú, megfontolt léptekkel visszalépett hozzá.

- Sokáig tartott, míg túl tudta tenni magát a gyászon?

- Nem vagyok biztos benne, hogy az ilyen gyászon az ember valaha is túl tudja tenni magát. Mármint teljesen. Nem gondolok rá minden nap, ha ezt akarja tudni.

Elfordult Marina portréjától; már túl hosszú ideje nézte és kezdte furcsán tolakodónak érezni magát.

- Azt hiszem, a bátyáimnak nehezebb volt. Anthony a leg-idősebb; már kész fiatalember volt, amikor ez történt és nagyon nehéz időket élt át akkor. Igen közel álltak egymáshoz. És természetesen anyámat is borzasztóan megviselte - mondta, és felnézett. - A szüleim rendkívüli módon szerették egymást.

- Hogyan fogadta férje elvesztését?

A/ elején nagyon sokat sírt - mondta Eloise. - Természe- i»«.

It nem akarta, hogy sírni lássuk, de éjjel, amikor azt hitte,

..... il' unk, a szobájában zokogott. Nagyon hiányzott neki

l | i un es nem lehetett könnyű neki hét gyerekkel.

i így tudtam, nyolcan vannak.

I lyacinth akkor még nem született meg. Anyám a nyol-

• 1.IIK hónapban volt vele.

Vént ég! - mormogta a férfi, legalábbis mintha Eloise lm hallotta volna.

I loise-nak fogalma sem volt, hogyan tarthatta magát

• MV | *t,

Váratlanul érte a halál. Méhcsípésbe halt bele. Méhcsí- l'i .1 El tudja ezt képzelni? Megcsípte egy méh és... Nos, i i hiszem, nem szükséges a részletekkel untatnom. Inkább

.....jünk - mondta hirtelen. - Amúgy is túl sötét van ahhoz,

In 'f.v portrékat nézegessünk.

I ./, természetesen hazugság volt. Túl sötét volt ugyan, de I loise a fényviszonyokkal egyáltalán nem törődött. Illetve nrm

azzal törődött. Mindig furcsa érzése volt, amikor apja li iláról beszélt, és nem volt kedve rég halott emberek port- nM közt lenni.

- Szeretném megnézni az üvegházat!

Most?

Igy valóban furcsa kérésnek hangzott.

Holnap. ^{<TK SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL} Majd világosban.

A férfi ajka halvány mosolyra húzódott.

Most is mehetünk.

- De nem fogunk látni semmit.

- Nem fogunk látni mindent - helyesbített a ház ura. - leliholdvan, és viszünk lámpást.

Eloise határozatlanul nézett ki az ablakon.

- Hideg van.

- Vehet fel kabátot - felelte a férfi, és csillogó szemmel nézett le a hölgyre. - Ugye fél?

- Dehogy! - vágta rá, bár tudta, hogy a férfi szándékosan bosszantja, hogy rávegye az üvegház-látogatásra, de így is bedőlt neki.

Sir Phillip igen bosszantóan felvonta szemöldökét.

- Bebizonyítom önnek, hogy én vagyok a legkevésbé bártortalan nő, akit valaha megismert.

- Ebben biztos vagyok - jegyezte meg a férfi halkán.

- Ezt csak úgy mondja. Leereszkedően bánik velem - szól Eloise, ám Sir Phillip nevetéssel válaszolt. - Hát jó. Vezessen!

- Nagyon meleg van! - kiáltott fel Eloise, amikor Phillip becsukta mögöttük az üvegház ajtaját.

- Ami azt illeti, ennél melegebb szokott lenni. A nap az üvegen át felmelegíti a levegőt, de már néhány napja borult az ég.

Sir Phillip gyakran kijárt az üvegházba éjszaka; lámpás fényénél tett-vett, amikor nem tudott aludni. Míg felesége élt, azért ment ki oda, hogy ne is fontolgassa, hogy felkeresse Marinát a hálószobájában.

De soha senkit nem kért arra, hogy vele menjen oda sötétben; még napközben is szinte mindig egyedül dolgozott. Most mindent Eloise szemével látott; a varázslatos fényeket, ahogy a gyöngyházfényű hold bevilágított a levelek között. Napközben az üvegházban lenni nem nagyon különbözött az erdei sétáktól, azzal a kivétellel, hogy Anglia erdeiben nem nőnek broméliák.

De így, az éjszaka sötét sátora alatt a halvány fény oly csalóka illúziót keltett, mintha valami titkos dzsungelben lettek volna, ahol minden sarokban varázslat és meglepetés lapul.

Mi ez? - kérdezte Eloise a munkapadon egy sorban álló . ■ • I. Iti(si agyagcserépre mutatva.

i'Mllip odalépett mellé, furcsán örült, hogy a hölgyet iga- In i'iilckli az üvegházban tenyésző élet. A legtöbbben csak Mellék az érdeklődést, vagy¹¹¹ is tettették, és a lehető leg- ini,nabb kimenekültek.

Kísérlet. Borsókkal kísérletezek. <)lyan borsóval, amit megesszünk? Igen. Olyan fajtát akarok kitenyésztetni, aminek nagyobb liveryében magokat nőnek.

I loise érdeklődéssel nézte a cserepeket. Még nem látott ilt.H; Sir Phillip csak egy hete ültette el a magokat.

Nagyon érdekes. Fogalmam sem volt, hogy ez lehet-

■ ges

Nekem se - ismerte el a férfi. - Egy éve próbálkozom

Hr

fis nem ért el sikert? Az nagyon bosszantó lehet. Voltak sikereim vele. De nem sikerült úgy, ahogy szeret- i ni volna.

Én egyik évben rózsákat akartam nevelni. Mind elpusz-

lill. A rózsatermesztés bonyolultabb, mint az emberek több- • ge gondolná.

I loise ajka kissé megrándult. Láttam, hogy rózsának bővében van. Van kertészem. Egy botanikus kertészt tart? Többször hallotta már ezt a kérdést. Ez pontosan olyan, mint amikor a varrószalom tulajdonsa varrónő segédet tart.

Eloise ezen egy kicsit elgondolkodott, aztán beljebb ment 1/ üvegházban; megállt, hogy megnézzze a különböző növé-

ULIA c „. G\
IUTNN

nyeket és kissé korholta vendéglátóját, hogy nem tart lépési vele, hogy a lámpával világítson neki.

- Egy kicsit dirigálós hangulatában van ma este - jegyezte meg.

Eloise megfordult, látta, hogy a férfi mosolyog, legalábbis somolyog, és igen csúnyán nézett rá.

- Én inkább azt mondanám, hogy határozottan kifejezem a szándékomat.

- Egy határozott nő!

- Csodálkoznék, ha erre a leveleimből nem jött volna rá!

- Ön szerint miért hívtam meg?

- Azt akarja, hogy valaki határozottan rendet tegyen az életében? - kérdezte válla fölött visszapillantva, azzal igen incselkedően odébb lépett.

Sir Phillip azt akarta, hogy valaki foglalkozzon a gyerekeivel, de a pillanat nem tűnt alkalmasnak arra, hogy említést tegyen róluk. Nem így, hogy Eloise úgy néz rá...

Míntha azt akarná, hogy megcsókolja.

Phillip két lassú, ragadozólépést tett felé, maga sem tudta, mit tesz.

- Mi ez? - kérdezte a hölgy valamire mutatva.

- Növény.

- Azt tudom, hogy növény - nevetett fel Eloise. - Mert ha... -

De aztán felnézett, meglátta a férfi tekintetét és elhallgatott.

- Megcsókolhatom? - kérdezte Phillip. Ha Eloise nemet mond, talán nem folytatta volna, de nem hagyott neki sok lehetőséget; mellé lépett, mielőtt válaszolhatott volna. - Szabad? - tette fel újra

a kérdést. Olyan közel volt hozzá, hogy lehelete Eloise ajkát cirógatta.

Eloise bólintott. Alig moccan, de a mozdulat határozottan igent jelentett és Phillip ajkát lágyan, finoman Eloise ajká- «• . i micite, ahogy az ember olyan nőt csókol, akit feleségül .1 .1 u»nni.

Sin I loise karja lassan felfelé mozdult, ^{TK SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL} kezét a férfi nyaka fci >• lonla, és isten segítse, de Phillip többet akart, 'i titkai többet.

Mélyebben csókolta, figyelembe sem vette, hogy amint l<i vei kettéválasztotta ajkait, Eloise meglepetésében leveim . ni kapott. De még ez sem volt elég a férfinak. Érezni ik ni i a nőt, melegségét, élenkségét, testét végig a testéhez 'oi n.mi, ölelni, belé hatolni.

I gyik kezét a lapockájára csúsztatta, a másikkal merészen ni.n| ioi.it fogta. Magához szorította, nem törődve azzal, hogy . Iflgy megérezheti vágya bizonyítékát. Oly régen érzett llyi miit. Olyan átkozottul régen és Eloise olyan jól, oly lá- iiv.in simult a karjába! Akarta.

Minden részében akarta, de még így, hogy szenvedélye el- I...i.ilyosította józan eszét, még így is tudta, hogy ez ma este I. In iellen, ezért elhatározta, hogy azt teszi, ami még lehetsé- h •• vagyis érezni, magához szorítani akarja, karjában tartani, IjjiSz testét testéhez vonni.

is Eloise nem hagyta válasz nélkül. Előbb tétován, mozdult, csak egy kicsit, mintha nem lenne biztos benne, mit csitul, de fokozatosan felbátorodott és önkéntelenül is ártatlanul csábító torokhangokat hallatott.

I ,ttöi a férfi szinte eszét veszttette. Eloise-tól veszttette eszét.

Eloise, Eloise - suttogta. Hangja rekedt, reszelős volt t vágytól. Egyik kezével a hajába túrt, addig simogatta, míg i r,v dús gesztenyebarna fűrt kibomlott és csábítón mellkasára i t uulörödött. Ajka a kecses nyakon siklott, a nő bőrét ízlelget- it örvendett, amikor Eloise hátrahajtotta fejét, hogy jobban hozzáférjen. Aztán, éppen amikor térdét kissé megroggyantva lejjebb hatolt volna, a kulcscsont tájékát kényezttette, EIoi m kiszakította magát az ölelésből.

- Sajnálom - mondta hirtelen, kezével dekoltázsához kapva, bár az a legkevésbé sem volt elcsúszva.

- Én nem.

Tekintete tágra nyílt a férfi merészségén. A férfi nem bánta. Sosem volt nagy mestere a szavaknak, és talán jobb is, h.i Eloise ezt már most megtanulja, mielőtt valami visszafordít hatatlan történe köztük.

Aztán Eloise újabb meglepetést okozott neki.

- Ez csak amolyan társalgási fordulat volt.

- Tessék?

- Azt mondtam, hogy sajnálom. Igazából nem sajnálom Csak ezt szokták mondani.

Eloise feltűnően összeszedettnek, szinte tanítónősnek tűnt ahhoz képest, hogy az imént ¹¹³csókolózott.

-Az emberek folyton ilyesmiket mondanak - folytatta csak ezért, hogy mondjanak valamit, mert nem szívelik a csendet.

Phillip kezdett rájönni, hogy Eloise nem olyan nő, aki kedveli a csendet.

- Ez éppen olyan, mint amikor...

Phillip ekkor újra megcsókolta.

- Sir Phillip!

- Néha a csend egészen jó tud lenni - mondta elégedett mosollyal.

Eloise szája tátva maradt a csodálkozástól.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy túl sokat beszélnek?

Phillip vállat vont; túlságosan élvezte a hölgygel való ilyenén incselkedést ahhoz, hogy ne menjen bele a játékba.

- Szeretném tudatni önnel, hogy itt sokkal szótlanabb és csendesebb vagyok, mint otthon lenni szoktam.

- Ezt nehéz elképzelni!

Mi l'hillip!

i in,ss! - szólt a megszólított, azzal kinyúlt és megfogta i . l ezét, aztán még határozottabban megfogta, hogy ne iii'li< elhúzni. -

Kifejezetten jó, hogy egy kicsit hallassuk a Muciinkat itt.

mi im |> reggel Eloise úgy ébredt, mintha még álmot látott ■lii.i Nem számított arra, hogy a férfi megcsókolja.

11 .ura sem számított, hogy neki ennyire jólesik a csók.

(.vontra hangosan kordult. Úgy határozott, hogy egye- ■ * l mrgy le a reggelizőszalonba. Fogalma sem volt, hogy ott . Sir Phillip. Vajon korán kelő? Vagy délig szeret ágyban ItMi.idni? Nagyon felemásnak tűnt, hogy nem tudja ezeket .nl i .imikor pedig komolyan fontolgatja, hogy hozzámegy i l' -légül.

I i ha már ott ül, tényrjén néhány főtt tojással, vajon mitíjon neki? Mit mond egy nő egy férfinak, miután a férfi nvi Iv r a fülében járt?

Mindazonáltal nagyon jó érzés volt. Attól még ez az egész h Iciiébb botrányos.

Mi van akkor, ha meglátja és köszönni sem tud neki? Ezt n\ ilvan nagyon mulatságosnak találná, miután előző este ép- i" ii a bőbeszédűségével ingerelte.

Kis híján felnevetett. Ő, aki képes minden semmiségről, i y.iUorlatilag bármiről beszélni és ezt gyakran meg is tette, iiiosi nem tudja, mit mondjon, ha Sir Phillip Crane-nel találkozik.

De Sir Phillip Crane megcsókolta őt. És ez mindent megáll oztatott.

Az ajtóhoz ment, meggyőződött róla, hogy jól be van • uikva, csak akkor nyitotta ki. Nem gondolta, hogy Olivér és Nmanda kétszer ugyanazzal a trükkel próbálkozik, de sosem lehet tudni. Nem igazán rajongott a gondolatért, hogy úji.i liztben fürödjék. Vagy valami még komiszabb anyagban A halincidens után valószínűleg valami folyékonyban gon dolkodnak. Valami folyékony és bűdös lehet, amivel legkő zlebb próbálkoznak.

Halkan dudorászva lépett ki a hallba és jobbra, a lépcső felé fordult. ígéretesen kezdődött a nap; végre eloszlottak kis sé a

felhők, fényesség áradt a helyiségbe, amikor kinézett az ablakon, és...

- Aúúú!

Sikítva lendült előre. Lába megakadt valamiben, ami a folyosón volt kifeszítve. Ideje sem volt visszanyerni egyensúlyát; szokása szerint gyors léptekkel haladt, így nagyon nagyot esett.

Arra sem volt ideje, hogy kezét maga elé kapva csökkentse az esés erejét.

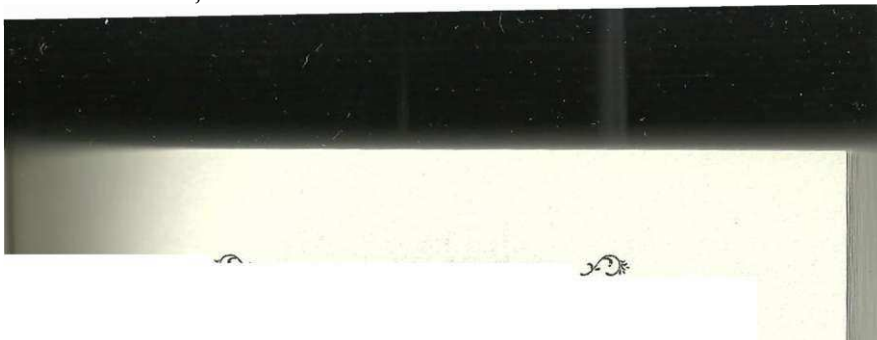
Könnyek égették a szemét. Az álla, szent ég, az álla mini határlángban állt volna. Legalábbis oldalt. Csak annyi ideje volt, hogy kicsit oldalra fordítsa a fejét, mielőtt lekoppant.

Összefüggéstelenül hebegett valamit, olyan hangokat adoli ki magából, amilyeneket azok hallatnak, akiknek olyan testi fájdalmuk van, hogy nem tudják szó nélkül megállni, de értelmetlenül képtelenek szólni. Várta, hogy csillapodjon a fájdalom, arra gondolt, hogy olyan, mintha a lábujját ütötte volna be, ami rövid ideig kegyetlenül fáj, de amint elmúlik a meglepetés, csak tompa fájdalom marad.

De ez a fájdalom nem csillapodott. Állán, halántékán, térden, csípőjén.

Mintha megverték volna.

Lassan, nagy erőfeszítéssel négykézlábra állt, aztán felül háttámlát támasztotta, kezét arcához emelte, szaporán lélegzett, orrán át véve a levegőt, hogy fájdalmán uralkodni tudjon.

sir phillipnek szeretettel

I. Eloise!

Phillip. Nem nézett fel, nem akart összegömbölyödni.
h. Iv étébből elmozdulni.

I. Eloise! Istenem! - kiáltott Sir Phillip, és az utolsó négy lépcsőfokot egyetlen lépéssel átugorva hozzá sietett. Mi történt?

Kiestem - felelte Eloise. Nem akart nyöszörögni, de nem tudta megállni.

Phillip férfitől szokatlan gyengédséggel fogta meg és emelte fel a kezét.

Amit ez után mondott, nemigen mondták még Eloise jeltetésében.

Erre kéne egy darab hús. I. Eloise könnyes szemmel nézett a férfit.

115

Lehorzsolódott? Phillip komoran bólintott. Es lehet, hogy monoklit is kap. Még túl korai ezt megmondani.

I loise próbált jó képet vágni a dologhoz, de nem sikerült.

Nagyon fáj? - kérdezte a férfi törődően. Kloise bólintott, és azon tűnődött, miért van az, hogy a férfi hangjától még jobban sírhatnékja van. Az jutott eszébe a helyzetről, amikor kicsi korában leesett egy fáról. Csúnyán lútna amitotta a bokáját, de valahogy sikerült megállnia, hogy ne sírjon, míg haza nem ért.

Anyja ránézett, és ekkor eleredtek a könnyei. Phillip gyengéden megérintette az arcát, megvonaglott, amikor a hölgy felszisszent.

Meggyógyulok - nyugtatta. Mi történt?

Természetesen pontosan tudta, hogy mi történt. Valami kifeszítettek a hallban olyan helyen, hogy biztosan elessen benne. Nem kellett hozzá sok ész, hogy kitalálja, ki volt az.

De Eloise nem akarta, hogy az emberek bajba kerüljenek. Legalábbis nem olyan bajba, amibe akkor kerülhetnek, ha Sii Phillip elkapja őket. Nem gondolta, hogy szándékosan okoztak ilyen nagy bajt neki.

Ám Phillip már meglátta a vékony zsinórt, amit két asztal lábához kötöttek, mely asztalok az eséstől a hall közepé felé mozdultak el.

Eloise nézte, ahogy letérdel, megfogja a madzagot és megcsavarja az ujjai között. Ránézett, nem kérdően, hanem komoly ténymegállapításként.

- Nem láttam - mondta Eloise, bár ez teljesen nyilvánvaló volt.

Phillip le sem vette róla a szemét, úgy tekerte fel a zsinórt, míg az meg nem feszült.

Eloise visszatartott lélegzettel figyelte. Volt valami szinte rémítő a pillanatban. Phillip mintha észre sem vette volna, hogy elszakította a zsinórt, alig vette észre, milyen erő van benne. Milyen erő, vagy milyen düh.

- Sir Phillip - sűgta, de a férfi nem hallotta.

- Olivér! - üvöltötte. - Amanda!

- Biztos vagyok benne, hogy nem akartak sérülést okozni nekem - kezdte Eloise, és nem volt biztos benne, miért védi őket. Hiszen nyilván rosszat akartak neki, de olyan érzése volt, hogy ha ő büntetné meg őket, sokkal jobban járnának, mint ha apjuk haragját kellene kiállniuk.

- Nem érdekel, mit akartak! - csattant fel Phillip. - Nézze, milyen közel van a lépcső! Mi lett volna, ha legurul?

Eloise a lépcsőt nézte. Valóban közel volt, de annyira nem, hogy leeszen rajta.

- Nem hiszem, hogy...

i zért bűnhődniük kell - mondta a ház ura halálosan in* lv. lemegó hangon.

Meggyógyulok - szólt Eloise. Az égető fájdalom már tiinipult. De attól még eléggé fáj, így amikor Sir Phillip a karjára vette vendégét, a hölgy önkéntelenül felszisszent.

I től Phillip haragja még jobban nőtt.

Agyba viszem - közölte nyersen, kurtán.

I loise nem tiltakozott.

'..(ibalány jelent meg a lépcsőfordulóban, elszörnyedt, I'or meglátta a sötétedő sebet Eloise arcán.

I lozzon valamit erre! - rendelkezett Sir Phillip. - Egy .1 ii.ib húst. Bármit.

A szobalány bólintott, futva indult el, Phillip pedig ölben > lile Eloise-t a szobájába.

Máshol van sérülése? Fáj még valahol?

A csípőm - ismerte el Eloise, ahogy a férfi az ágytakaróra 1' Illette. - És a könyököm.

I'hillip komoran bólintott.

Eltörhetett?

Nem, nem - mondta gyorsan. - Nem, én...

Akkor is ellenőrizni kell - mondta, azzal figyelembe sem v. vr a hölgy tiltakozását könnyeden megtapogatta a karját.

- Sir Phillip, én...

A gyerekeim az imént kis híján megölték önt - mond- 11 es tekintetében nem volt semmi vidámság. - Gondolom, • m in esne neheze, ha elhagyná a Sir megszólítást!

Iloise rossz érzéssel figyelte, ahogy a férfi erős, határozott 1.1 "lekkal az ajtóhoz megy.

Azonnal hozza ide az ikreket! - parancsolta valakinek, valószínűleg egy szobalánynak, aki éppen a folyosón járt. i loise nem tudta elképzelni, hogy a gyerekek nem hallották volna meg apjuk üvöltését, de nem is tudta hibáztatni őket

azért, hogy igyekeztek késleltetni, hogy apjuk ítélőszéke elé álljanak.

- Phillip... - szólt utána Eloise. Hangjával próbálta visszacsalogatni a szobába. - Kérem, hagyja őket rám. Nem olyan súlyos a sérülésem, és...

- Az én gyerekeim - szólt vissza a férfi élesen. - Én fogom megbüntetni őket. Isten tudja, milyen régen meg kellett volna tennem.

Eloise egyre növekvő félelemmel nézte. A férfi szinte remegett a dühtől, és bár ő is el tudta volna fenekelni a gyerekeket, úgy érezte, nem jó, ha apjuk ilyen izzó haraggal bünteti őket.

- Sérülést okoztak önnek - mondta Phillip halkán, de feszülten. - Ez nem elfogadható.

- Nem lesz semmi maradandó bajom - nyugtatta ismét. - Néhány nap múlva már...

- Nem ez a lényeg! - csattant fel a férfi. - Ha én... - Elhallgatott, aztán újra megszólalt. - Ha én nem...

Nem fejezte be a mondatot. Hátát a falnak támasztotta, fejét hátrahajtotta, tekintetével a mennyezetet pásztázta; Eloise nem tudta, mit nézett, mit keresett ott. Úgy vélte, valami választ. Mintha az ember egyszerűen választ kaphatna valami kérdésre úgy, hogy egyszerűen felfelé néz.

Megfordult, komor tekintettel nézett, és Eloise olyasmii látott a szemében, amire nem számított.

Ekkor vette észre, hogy hangjának, testének remegése nem a gyerekei miatt volt, dühe nem a gyerekeire irányult. Nem igazán, és nyilván nem teljes mértékben.

Arckifejezése, az a merev tekintet... öngyűlölet volt.

Nem a gyermekeit hibáztatta.

Hanem saját magát.

Nem lett volna szabad hagynod, hogy megcsókoljon. Ki is mi/la, milyen szabadosságot próbál majd megengedni maciának, ha legközelebb találkoztok? De ami történt, megtör- h'nt, így nem marad más hátra, mint hogy megkérdem: /<> volt?

Eloise Bridgerton húgának, Francescának, a hálószobaaajtó alatt becsúsztatva, azon az éjszakán, amikor Francesca megismerkedett Kilmartin grófjával, akihez két hónap múlva feleségül ment.

Amikor a gyerekek beléptek a szobába (illetve nem léptek, inkább a nőrsz vonszolta be őket), Phillip kényszerítette ma- | Al, hogy ne mozduljon, mereven, hátát a falnak támasztva ill|i>n. Attól tartott, ha a közelükbe megy, félholtra veri őket.

Még jobban félt attól, hogy ha ezt megteszi, nem sajnálja |i Itét.

I /-ért csak állt ott, keresztbe font karral és szigorúan, hanggal nézte őket; hagyta, hogy rettegve remegjenek dühétől, miközben próbálta kitalálni, mit mondjon.

Végül Olivér szólalt meg remegő hangon: - Apa! Phillip azt mondta, ami eszébe jutott, az egyetlent, ami ámitott. -- Látjátok Miss Bridgertont?

Az ikrek bólintottak, de nem néztek rá. Legalábbis nem az in ara, ami a szeme körül kezdett lila lenni.

- Láttok rajta valami szokatlant?

Nem szóltak, kényszeredetten, némán álltak, míg egy sz< i
balány nem jelent meg az ajtóban.

-Sir?

Phillip bólintott, hogy bejöhet, elvette tőle a darab husi, amit
Eloise arcára hozott.

- Éhesek vagytok? - kérdezte gyermekeit. Mivel nem felel
tek, folytatta: - Jó. Mert sajnálatos módon ezt egyikünk sem eszi
meg, ugye?

Az ágyhoz ment, óvatosan leült Eloise mellé.

- Tessék! - mondta, de még mindig olyan dühös vol, hogy
hangja goromba morgásnak hatott. Elhárította Eloise segítségét, a
szem körüli sérült bőrre helyezte, aztán egy darab gyolcsot
rendezett el rajta, hogy a hölgy ne piszkolja össze ujjait, ahogy
arcára szorítja.

Amikor ezzel megvolt, felállt, odament a remegő ikrekhez és
karját keresztbe fonva megállt előttük. És várt.

- Nézzetek rám! - parancsolta, mivel mindketten a pad lót
bámulták.

Amikor felnéztek, rémületet látott a szemükben és ettől
valósággal rosszul volt, de nem tudta, mi más módon reagál
hatna.

- Nem akartuk bántani - suttozta Amanda.

- Valóban? - mordult rájuk érezhető dühvel. Hangjában
fagyos nyugalom csengett, de arcán nagyon is látszott az iszonyú
harag; még Eloise is lapult az ágyban. - LJgy gondoltátok, hogy
nem eshet semmi baja, amikor elesik a zsinórban, amii
kifeszítettetek?! - folytatta Phillip; gúnyos hangja megfon
toltságra utalt, ami még félelmetesebb volt. - Vagy azzal a fel
ismeréssel kalkuláltok, hogy maga a zsinór valószínűleg nem
okozott sérülést, de azt állítjátok, esetekbe sem jutott, hogy ha
elesik, megsérülhet?

Egy szót sem szóltak.

i Imsc ra nézett, aki felemelte a hússzeletet az arcáról és

.....-mii megérintette a sérült területet. A szeme alatti seb fáj-

Idiiii.t mintha percről percre súlyosbodott volna.

A gyerekeknek meg kell érteniük, hogy nem folytathatják löt
Meg kell érteniük, hogy nagyobb tisztelettel viselkedjenek Mi * •
>k iránt. Meg kell tanulniuk, hogy...

Phillip magában szikozódott. Meg kell tanulniuk vala-
nill

A. ajtó felé biccentett.

Velem jöttök - mondta, azzal kilépett a folyosóra, on- m mi
fordult vissza és rájuk kiáltott: - Azt mondtam, velem (inmk.
Most azonnal!

Ahogy kivizsgálta őket a szobából, imádkozott, hogy ne veti
line el az önuralmát.

I l.T.e próbált nem hallgatózni, de nem tudta megállni, hogy in
lyjeljen. Nem tudta, hova viszi a gyermekeit Phillip; le- In i
hogy csak a szomszéd szobába, lehet, hogy a gyereklak- im,
i.ilyba, lehet, hogy a szabadba. De egy dolog biztos volt. \
himentés.

I s miközben úgy gondolta, valóban büntetést érdemei- in l\
mert amit tettek, megbocsáthatatlan és nyilván elég i.ln-ek
ahhoz, hogy ezt felismerjék, mégis, valahogy furcsáim.,|
aggódott értük. Borzasztó rémület látszott rajtuk, ami- Imi Phillip
elvezette őket és eszébe jutott, hogy előző nap i illver azt
kérdezte tőle: „Most meg fog verni minket?”

Hátralépett, amikor ezt kérdezte, mintha ütésre számí- i ina,

Sir Phillip biztosan nem... Nem, ez lehetetlen, gondolta 11.
ii.se. Az egy dolog, ha az ilyen helyzetekben néha elfenekeli ■ I
el, de nyilván nem veri a gyerekeit rendszeresen!

Nem lehet ennyire rossz emberismerő. Előző este hagyta,
hogy ez az ember megcsókolja, sőt viszonzta a csókot. Nyil ván
megérezte volna, ha valami nincs rendben vele, megéri / te
volna a jellembeli kegyetlenséget, ha Phillip olyan lenne, aki veri
a gyerekeit.

Végül egy örökkévalóságnak tűnő idő után Olivér él
Amanda lépett a szobába komoran, vöröslő szemmel. Mo göttük
a hasonlóan komor Sir Phillip, akinek feladata uto védként
nyilvánvalóan az volt, hogy a csiga sebességét mej; haladó
járásra ösztökélje őket.

A gyerekek az ágy mellé álltak, és Eloise elfordította a fejét,
hogy lássa őket. Bal szemével ugyan nem látott, mert a/t

eltakarta a hússzelet, és természetesen éppen az ágy bal feléé álltak.

- Bocsánatot kérünk, Miss Bridgerton - hebegték.
- Hangosabban! - szólt apjuk éles hangon a hátuk mo

gül.

- Bocsánatot kérünk!

Eloise bólintott.

- Ilyen többé nem fog történni - tette hozzá Amanda.
- Mily megkönnyebbülés ezt hallani! - mondta Eloise.

Phillip köhécselt.

- Apánk azt mondja, ki kell engesztelnünk önt - mondt.i

Olivér.

Eloise nem igazán tudta, mit válaszoljon erre.

- Szereti az édességet? - bökte ki Amanda.

Eloise ránézett, ép szemével pislogott zavarában.

- Az édességet? Hogy szeretem-e az édességet?

Amanda bólogatott.

- Hát, azt hiszem, igen. Nem mindenki szereti az édes séget?
- Van egy doboz citromos savanyúcukrom. Hónapok óta rejtegetem. Odaadom.

11'H.se nagyot nyelt, hogy elozlassa a torkában duzzadó
|hinhocot, ahogy Amanda elgyötört arckifejezését nézte. Va-
imii nincs rendben ezekkel a gyerekekkel. Vagy ha nem velük,
• i I mi körülöttük. Valami nincs rendben az életükben.
Rengene unokaöccse és unokahúga elég összehasonlítási alap
volt ilihoz, hogy ezt megítélje.

Köszönöm, Amanda - felelte, és szíve összeszorult. - ' i-
1*tarthatod a citromos savanyú cukrot.

I je adnunk kell önnek valamit - mondta Amanda, és t. Iv.
pillantott apjára.

I loise már éppen tiltakozni akart, hogy erre semmi szük- i<
g ám Amanda arcát látva rájött, hogy mégis szükséges, i.
mnészetesen részben azért, mert Sir Phillip nyilvánvalóan i ic.
iszkodott hozzá, és Eloise nem akarta aláásni szülői tekin- It'lyéi
azzal, hogy ellentmond neki, részben azonban azért,

• in ii az ikreknek meg kell tanulniuk, hogyan tegyék
jóvá, ha v.il.uni rosszat tettek.

I lát jó - mondta Eloise. - Adhattok nekem egy dél- iii,Int.

Egy délutánt?

Igen. Ha jobban leszek, te és a testvéred adhattok ne- l m in
egy délutánt. Még alig láttam valamit Romney Hallból

• 'i l<'l tételezem, ti ketten a ház és a környék minden
szegleti i ismeritek. Körbevezethettek. Feltéve, ha megígéritek,
hogy in ni követték el semmiféle csínyt azon a délutánon - tette
hozzá, mivel egészsége és testi épsége megőrzését fontosnak
laitotta.

Nem lesz semmi csíny - mondta Amanda gyorsan, álla
.... ioly bólintással fel-le járt. - Megígérem.

Olivér! - mordult Phillip, mivel fia nem mondta elég
gyorsan, amit mondani elvárt.

Nem lesz semmi csíny azon a délutánon - mormogta

• iliver.

Phillip gyors léptekkel odament hozzá és galléron ragadi.i

- Soha! - jelentette ki Olivér fojtott hangon. - Soha töb!><
nem lesz semmi csíny! Megígérem, hogy teljesen békén ha gyom
Miss Bridgertont! Nem is szólok hozzá!

- Remélem, azért ez nem teljesen így lesz - mondt.i Eloise
sokatmondóan pillantva Phillipre, és remélve, hogy megfelelően

értelmezte, amit jelezni akart neki: „Most mái békén lehet hagyni a gyereket!” - Hiszen egy délutánt ígérte nekem.

Amanda tétova mosollyal nézett rá, de Olivér ábrázata komor maradt.

- Most elmehettek! - mondta Phillip, és a gyerekek a nyitott ajtón át kiszaladtak.

Távozásuk után a két felnőtt egy teljes percig csendben maradt; fáradt tekintettel bámulták az ajtót. Eloise üresnek, kimerültnek érezte magát, mintha olyan helyzetbe csöppent volna, amit nem igazán értett.

Kis híja volt, hogy nem nevetett fel ideges nevetéssel. Mit is gondol? Hiszen természetesen olyan helyzetbe került, amit nem értett és hazudik magának, ha azt hiszi, tudja, mit kell tenni.

Phillip az ágyhoz indult, de mire odaért, meglehetősen mereven nézett maga elé.

- Hogy van?

- Ha nem veszem le ezt a húsdarabot hamar, azt hiszem, erőt vesz rajtam a hányinger - felelte Eloise meglehetősen szókimondással.

Phillip a tányérért nyúlt, amin a hússzelet érkezett és odanyújtotta a vendégnek. Eloise rátette a húst, a nedves, leffenő hangra összerézett.

- Arcot kéne mosnom. Rosszul vagyok ettől a szagtól.

Phillip bólintott.

- Előbb hadd nézzem meg a szemét!

I Jagy tapasztalata van az ilyesmiben? - kérdezte a meny- •
nr pillantva, amikor a férfi megkérte, nézzen felfelé.

V.m némi tapasztalatom - hüvelykujjával óvatosan meg- ,
'Hii.t az arccsont feletti bőrt. - Nézzen jobbra! I loise
engedelmeskedett. Némi tapasztalata?

Az egyetemen ökölvívás volt a sportom. I s
jól csinálta? rlnllip oldalra fordította a sérült
fejét. Nézzen balra! Elég jól. Tz mit jelent? I
lunyja be a szemét!

I.z mit jelent? - tette fel Eloise a kérdést kitaróan. Nem
csukta be a szemét. I loise engedelmeskedett, behunyta mindkét
szemét, mert • i s.ik az egyiket próbálta behunyni, pilláit
mindig túl szo- in.ni zárta össze. Ez mit jelent?

Nem látta a férfit, csak érezte, hogy mozdulatlaná meredik és elgondolkodik.

<TK. SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

Mondták már önnek, hogy meglehetősen makacs? Folyton szembesítenek e ténnyel. Ez az egyetlen hibám. I rlegzetében hallotta a mosolyt. Az egyetlen?

Az egyetlen, ami említésre érdemes, liloise kinyitotta a szemét. Nem válaszolt a kérdésemre.

- El is felejtettem, mi volt az.

Már éppen meg akarta ismételni, amikor észrevette, hogy In fi csak incselkedik vele. Tekintete elkomorult.

- Csukja be a szemét! Még nem végeztem - szólt rá Sir Inllip, és amikor Eloise engedelmeskedett a kérésnek, hoz-

zátette: - Az *elég jól* azt jelenti, hogy sosem kellett verekednem, ha nem akartam.

- De nem volt bajnok - fejezte ki sejtését a hölgy.
- Kinyithatja a szemét.

Eloise megtette és pislogott, amikor látta, milyen közel van még hozzá a férfi.

Phillip ekkor hátrébb húzódott.

- Nem voltam bajnok.
- Miért nem?

Phillip vállat vont.

- Nem igazán érdekelt.
- Hogy néz ki?
- A szeme?

Eloise bólintott.

- Azt hiszem, semmit nem lehet tenni, hogy meggátoljuk az elszíneződést.

- Nem éreztem, hogy beütöttem volna a szememet - mondta, zavart sóhajjal. - Az arcomra estem.

- Nem kell, hogy közvetlen ütés érje a szemet ahhoz, hogy bevérezenek a körülötte lévő szövetek. Az arcáról látom, hogy közvetlenül itt esett a padlóra - mondta, és megérintei te a bőrt az ütközés helyén, de olyan óvatosan, hogy ne fájjon -, és ez elég közel van ahhoz, hogy a vérzés szétterjedjen az egész környezetére.

Eloise felnyögött.

- Hetekig ilyen rémisztően fogok kinézni.

- Nem hiszem, hogy hetekig tartana.

- Vannak bátyáim - mondta Eloise, mint aki pontosan tudja, miről beszél. - Láttam már monoklit. Benedict egyszei olyant kapott, hogy két hónapig nem múlt el.

- Mi történt vele? - kérdezte Phillip.

- A legidősebb bátyám... - kezdte savanyú ábrázattal.

- Ne is mondjon többet! Nekem is volt bátyám.

Mind bestiális alak - dűnnyögte Eloise, de hangjában jpieiet csengett.

Az ön monoklija valószínűleg sokkal hamarabb elmúlik Melle a férfi, és segített a hölgynek felállni, hogy a mosdóit iiiiyo mehessen. I >e lehet, hogy nem. rlllip bólintott, aztán amikor Eloise a hús szagát mosta bméről, megjegyezte: - Gardedámot kell hívnunk önnek. I loise mozdulatlaná merevedett.

Hi is felejtettem! Ileletelt néhány pillanat, mire a férfi válaszolt.

I)e én nem. I loise törölközőért nyúlt, megszártkozott.

Kérem, bocsásson meg. Természetesen az én hibám. Hi- in nta, hogy gardedámot szerez. Annyira sietve hagytam el

•inlont, hogy el is felejtettem, hogy önnek előkészületeket II lennie.

l'hillip fürkészőn figyelte, azon tűnődött, vendége rájön-e, így elszólta magát, többet árult el, mint amennyit valószínűleg i nini akart. Nehéz volt elképzelni, hogy egy olyan nyitott, • ti*, és rendkívül beszédes nőnek, mint Eloise titkai lehetnek,

meglehetősen szűkszavú volt Gloucestershire-be jövele ii
illetően.

Azt mondta, férjet keres, de Phillip gyanította, az ok légii ih
annyira abban keresendő, miért hagyta el Londont, int abban,
hogymit remélt megtalálni az angol vidéken. I s azt mondta,
sietve hagyta el Londont. Miért kellett sietnie? Mi történt ott?

Már üzentem a nagynénémnek - mondta, közben se- i ii
Hloise-nak visszafeküdni az ágyba, bár a hölgy egészen i
nozottan jelezte, hogy ezt maga szeretné megtenni. - Leli i
küldtem neki még azon a délelőttön, hogy ön megérke- II, de
nem hiszem, hogy csütörtöknél előbb ide érhet. Nem

lakik messze, csak Dorsetben, de nem olyan, aki rögtön ni kel.
Biztos vagyok benne, hogy idő kell neki az összecson golásra és
azokra a dolgokra - legyintett lekicsinylőn -, ai ket a nőknek meg
kell tenniük.

Eloise komoly arccal bólintott.

- Csak négy nap. És önnek nagy személyzete van. **Ne** valami
távoli vadászlatban vagyunk együtt.

- Mindazonáltal az ön jó hírneve súlyosan kompromi tt lódik,
ha kitudódik látogatása.

Eloise nagyot szusszant, aztán fatalista módon vállat von

- Hát, már nem sokat tudok tenni ez ellen - mondta s mére
mutatva. - Ha ebben az állapotban hazatérnék, tölt furcsa
megjegyzést kapnék, mint azért, hogy egyáltalán e mentem
otthonról.

Sir Phillip lassan, megfontoltan bólintott, egyetértését fi jezte
ki, bár gondolatai máshol jártak. Van valami oka, hogy hölgyet
ennyire nem érdekli a jó hírneve? Nem sok időt tölt' társaságban,
de azt tudta, hogy a hajadon hölgyek életkoruk! való tekintet nélkül
mindig sokat adtak a jó hírnevükre.

Lehetséges, hogy Eloise jó hírneve összeomlott még ml előtt
megjelent a háza küszöbén?

Ami azt illeti, özvegyemberként érdekli ez őt egyáltalán

Elkomorult; ez utóbbi kérdést még nem tudta megvála szólni.
Tudta, mit akar, illetve mire van *szüksége*: feleségre t ennek nem sok
köze van a szűzies tisztasághoz és mindazo hoz az ideálokhoz,
amiket a feleségnek való fiatal hölgyekn az elvárások szerint
képviseelniük kell.

Olyan nőre van szüksége, aki belép az életébe és megköny nyíti a dolgokat. Aki vezeti a házat és gyermekeinek anyjul helyett anyja lesz. Egészen elégedett volt, hogy Eloise szem lyében olyan nőt talált, aki iránt vágyat is érzett, de ha olyan csúnya lett volna, mint egy vén banya, nos, örömmel venm

fcU -r'il egy csúnya nőt is, ha ügyes és jól bánik a gyere- I

Mi li.v ez mind igaz lenne, miért érzi olyan bosszantónak pl \ . nhetőséget, hogy Eloise-nak szeretője lehetett? I III. ive nem éppen bosszantó. Nem volt képes pontosan ■felngalmazni érzéseit. Úgy érezte, nagyon kellemetlen a do- Im ..ly.in irritáló, mint amikor az ember cipőjébe kavics M|V vagy enyhe napszúrást kap. Nem szörnyen, katasztrófa- É-iii iossz, de egyszerűen... nem helyes.

I lt -le, ahogy a hölgy a párnákra dől.

< Szeretné, ha magára hagynám és nyugodtan pihenhetne?

i Ini.se felsóhajtott.

A/t hiszem, igen, bár nem vagyok fáradt. Fáj minden m 'l.Mi, de fáradt nem vagyok. Hiszen még csak reggel nyolc 111.1 van.

l'hillip a polcon álló órára pillantott.

Kilenc.

Nyolc vagy kilenc - mondta, és vállat volt, hogy ez nem- igifii számít jelentős különbségnek. - Mindegy. Reggel van =..•1; Vágyódón nézett az ablak felé. - És ma végre nem esik

•1 1 irt.

Szeretne inkább a kertben üldögdélni?

Szeretnék inkább a kertben sétálni - felelte élénk vi- 'I Ifniággal. - De a csípóm fáj egy kicsit. Azt hiszem, egy napot i- ilu-iinem kéne.

lőbb mint egy napot - mordult Sir Phillip.

Valószínűleg igaza van, de biztosíthatom, ilyen tétlen- • ijje nem leszek képes.

l'hillip elmosolyodott. Eloise Bridgerton nem olyan nő, il 1 képes nyugton maradni, naphosszat szalonban ücsörögni hímezni, varrni, bármi olyasmivel foglalkozni, amit a nők Kiv el cernával csinálnak.

A feszengő hölgyet nézte. Nem olyan asszony, aki akáí cd percig is nyugton tud maradni és kész.

- Szeretne könyvet kivinni?

Eloise csalódottnak tűnt. Phillip tudta, szeretné, ha vo]] maradna a kertben, és isten a tudója, ő is nagyon szerei, 11 volna vele maradni, de valahogy úgy érezte, nem szabad vr]]lennie, el kell mennie, ha másért nem, önvédelemből. Mrfl mindig nem nyerte vissza lelki egyensúlyát, nagyon bosszut volt amiatt, hogy gyermekeit meg kellett fenyítene.

Úgy érezte, legalább kéthetente tesznek olyasmit, ami. n büntetést érdemelnek, és ebben tanácstalan volt. Nem ér/ni örömet, hogy büntetnie kellett. Sőt, gyűlölte. Mérheterlenül gyűlölte. Hányingere volt tőle. De mit kellett volna tennie, li.t a gyerekek rosszat csináltak? Próbálta háritani a velük valfl foglalkozást, de amikor a nevelőnő haját éjjel, álmában a l« pedőhöz ragasztották, hogyan kerülhette volna el, hogy fog lalkozzon a dologgal? És amikor egy egész polcnyi terrakolit cserepet törtek össze az üvegházban? Azt mondták, baleset volt, de Phillip pontosan tudta, hogy hazudnak. És miközben tiltakoztak és ártatlanságukat hangoztatták, látta rajtuk, **hagyj** tudják, ők sem hiszik, hogy hisz nekik.

Ezért az egyetlen általa ismert módon büntette meg őket bár egészen addig képes volt megállni, hogy a kezén kívül más használjon e célra. Már amikor egyáltalán tett valamit. Az esetek felében, több mint felében annyira elborították a/ emlékek apjának fegyelmezési szokásairól, hogy inkább meg hátrált, remegve, verejtékezve, elborzadva, mennyire visket ,\ keze, hogy elverje őket.

Aggódott amiatt, hogy túl elnéző velük. Valószínűleg az is volt, mivel a gyerekek viselkedésén nem látszott javulás. Azi mondogatta magának, hogy szigorúbbnak kell lennie, és egy szer bement az istállóba, ostort ragadott...

■ksir philli pnek szeretettel

Megborzongott ettől az emléktől. Közvetlenül a ragasz- ín., incidens után volt, amit csak úgy lehetett megoldani, Inigv le kellett vágni Miss Lockhart haját. Olyan hihetetlenül, > II, pcsztően dühös volt gyerekeire! Szeme vérben forgott, • 4,11 .1/. járt az eszében, hogy megbüntesse őket, hogy mőresre I tniisa őket, hogy jó ember legyen belőlük és megragadta az ■ ■ init...

I) e égette a kezét. Rémulten dobta el, megrettent, mi len- iii .1
következménye, ha tényleg használná.

A gyerekek egy teljes napig nem kaptak büntetést. Phillip .
üvegházba menekült, remegett az undortól, gyűlölte ma- r.ai
azért, amit kis híján megtett.

És azért is, amit képtelen volt megtenni. Nem tudott
gynmekeiből jobb embert nevelni.

Nem tudta, hogyan legyen jó apjuk. Ennyi egészen bizonyos.
Nem tudta, hogyan kell, és talán egyszerűen nem al- k.ilinas
feladatra. Lehet, hogy vannak, akik úgy születtek, hogy tudják,
mit mondjanak, mit tegyenek, és vannak, akik 1 mi mennyire
próbálkoznak, nem tudnak jól megoldani ilyen helyzeteket.

Lehet, hogy azok tudják, hogyan kell apaként viselkedni,
akiknek jó apjuk volt.

Vagyis ő születése óta hátrányban volt ezen a téren.

És most tessék, e hiányosságait Eloise Bridgertonnal pró- balja
pótolni. Talán, ha jó anyát tud adni nekik, eljön az idő, amikor
már nem érez majd mardosó büntudatot azért, hogy nem volt jó
apa.

De semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek szerette
volna és Eloise a megérkezése után egyetlen nappal már fel-
lorgatta az életét. Phillip sosem gondolta volna, hogy vágyik iá,
legalábbis nem olyan hevesen, ahogyan érzett iránta, vala-
hányszor rápillantott. És amikor meglátta a folyosó padlóján
feküdni, vajon miért vett rajta erőt olyan szörnyű érzés?

Aggódott vendége testi épsége miatt és az igazat megvall va
azért is, nehogy az ikrek mesterkedései miatt el akarjon utazni.

Amikor a szegény Miss Lockhart haját az ágyhoz ragasz-
tották, Phillip első reakciója az volt, hogy rettentő dühöt éi zett
gyermekei iránt. Eloise esetében alig gondolt rájuk, amíg meg
nem győződött arról, hogy a hölgynek nem esett komoly baja.

Nem akarta szerelemmel szeretni, nem akart mást, csak jó
anyát a gyermekeinek. És most nem tudta, mit tegyen.

És bár egy délelőtt a kertben Miss Bridgertonnal mennyei nek
tűnt, valahogy képtelen volt megengedni magának ezt a
gyönyört.

Időre, egy kis magányra volt szüksége. Gondolkodnia kellett.
Illetve inkább arra, hogy ne gondolkodjon, mivel a gon-
dolkodástól csak dühös és zavart lett. Földbe kellett merítenie a
kezét, növényeket nyesni, míg elméjében nem tombol ez a sok
gond.

El kellett menekülnie.

Ha ez a gyávaság jele, hát legyen.

I gész életemben nem unatkoztam ennyire. Colin, haza kell jönnöd. Kibírhatalanul unalmas az élet nélküled és nem hiszem, hogy akár egy percig is kibírnám ezt az unalmat. Kérlek, gyere vissza, mert félelmetes, hogy folyton ismétlem magam és ennél semmi nem lehet unalmasabb.

Eloise Bridgerton bátyjának, Colinnak,
ötödik londoni szezonjában.

Elküldött (de nem kézbesített) levél az éppen
Dániában utazgató Colinnak.

i loise az egész napot a kertben töltötte, nagyon kényelmes !<< iii kanapén, amit nyilván Itáliából importáltak, mert tapasztalata szerint sem az angolok, sem a franciák nem tudják, hogyan kell kényelmes bútorokat gyártani.

Nem mintha általában sok időt töltött volna székek és kalupék konstrukciója feletti elmélkedéssel, de mivel teljesen • egyedül volt Romney Hall kertjében, nem igazán tudott má- *on gondolkodni.

Semmin sem tudott gondolkodni, csak azon, hogy milyen kényelmes kerti kanapén ül. És talán azon is, hogy Sir Phillip modortalan fráter, hogy egész nap magára hagyja azok után, hogy két kis szörnyetege - akiknek létezését egyetlen szóval «em tartotta érdemesnek megemlíteni levelezésükben - kis híján rokkanttá, de egy időre legalábbis társaságképtelenné tették.

Tökéletes nap volt, az ég kék, enyhe szellő fúj és Eloise a világon semmire nem tudott gondolni.

Sosem unatkozott ennyire életében.

Nem volt természete tétlenül ücsörögni és számolni az elvonuló felhőket. Inkább szerette tevékenyen tölteni az idői sétálni, végigjárni a sövénykerítés mellett, hog)¹- nem lyukas-e valahol, bármit, csak nem kanapén heverni, és céltalanul bámulni a horizontot.

Vagy ha már ott *kell* ülnie, legalább társaságban ülhetne Úgy gondolta, a felhők is érdekesebbek lennének, ha nem volna egyedül, ha ott lenne vele valaki, akinek azt mondhat ná: *Nézzé, az ott olyan, mint egy nyúl! Ugye?*

De nem, teljesen magára hagyták. Sir Phillip az üvegházban van, látni is lehetett, ahogy mozog odabent, és báí Eloise nagyon

szeretett volna felkelni és odamenni hozzá, ha másért nem, azért, mert a növények nyilván érdekesebbek, mint a szélfúttá felhők, nem akarta megadni a férfinak azt a gyönyörűséget, hogy ő keresse társaságát.

Azok után, hogy délután olyan durván elutasította őt, erről szó sem lehetett. Szent ég, hiszen Sir Phillip szinte meneküli a társaságából! Ez volt az egészben a legfurcsább dolog. Úgy vélte, egészen jól kijönnek egymással, aztán a férfi hirtelen felállt, mondott valami kifogást, hogy dolgoznia kell, aztán úgy elhagyta a házat, mintha pestis fertőzne odabent.

Undok ember.

Eloise kézbe vette a könyvet, amit a könyvtárban választott magának és eltökélten szeme elé tartotta. Most már akkor is olvas, ha a szövegtől halálra unja magát.

Persze ezt mondogatta magának az előző négy alkalommal is, amikor kézbe vette a kötetet. Egyetlen mondaton - ha fegyelmezett volt, egyetlen bekezdésen - sem volt képes túljutni úgy, hogy gondolatai el ne kalandoztak volna; a szöveg

i |u|>íron valahogy összerosódott és mondani sem kell, lingy olvasatlan maradt.

Az <5 hibája, mondogatta magában, mert olyan dühös volt Hli
Phillip, hogy nem figyelt a könyvtárban és felkapta az . I " kötetet, ami a keze ügyébe került.

\ páfrányfélék botanikája. Mit gondolt magában?

I unél is rosszabb, hogy ha a férfi meglátja ezzel a könyv- v. I .1 kezében, nyilván azt hiszi, hogy azért választotta, mert •• il»het akar tudni arról, ami őt érdekli.

Eloise meglepetten hunyorgott, amikor rájött, hogy az nlil.il aljára ért. Egyetlen mondatra sem emlékezett, és azon Mnödött, hogyan lehetséges, hogy szeme végigpásztázta a » avakat anélkül, hogy a betűket elolvasta volna.

I .z nevetséges. Félretette a könyvet, felállt. Néhány lépést mi, hogy kipróbálja, mennyire fáj, vagy nem fáj a csípője. I li'-gedett mosollyal nyugtázta, hogy a fájdalom egyáltalán in in számottevő és enyhe kényelmetlenségnél többnek alig in vezhető. így hát észak felé, a dús rózsabokrok irányába in- iliili, ott előrehajolt, hogy megszagolgassa a bimbókat. Még ... in nyíltak ki, hiszen annak még nem jött el az ideje, de illatuk talán van már és...

-Mi az ördögöt művel?

Hloise sikerrel korrigálta mozdulatát, hogy ne essen bele a mzsabokorba és megfordult.

- Sir Phillip - mondta, mintha nem lenne teljesen egy- ■ nelmű, ki állt előtte.

A férfi dühösnek tűnt.

- Önnek feküdnie kellene!

- Üldögéltem.

- Ülve kellett volna maradnia.

Eloise úgy érezte, az igazság elég jó magyarázat.

- Unatkoztam.

Sir Phillip a távolba, a kerti kanapé felé nézett.

- Nem hozott ki könyvet a könyvtárból?

A hölgy vállat vont.

- Kiolvastam.

A ház ura kétkedően ráncolta homlokát.

A hölgy hasonló tekintettel nézett rá.

- Le kell ülnie - szólt a férfi komoran.

-Teljesen jól vagyok - jelentette ki Eloise és finoman

megpaskolta csípőjét. - Már alig fáj.

Sir Phillip egy ideig ingerülten nézte, mintha mondani akart volna valamit, de nem tudta, mit. Nyilván elég sietősen hagyta el az üvegházat, mert meglehetősen piszkos volt, föl des volt a keze, föld volt minden körme alatt és foltokban a inge is szürke volt. Szörnyen nézett ki, legalábbis ahhoz a/ állapothoz képest, amit Eloise férfiaknál Londonban megszokott, de volt benne valami szinte vonzó, valami meglehetősen primitív és elementáris, ahogy ott állt és sötét ábrázattal nézett rá.

- Nem tudok dolgozni, ha ön miatt kell aggódnom mordult.

- Akkor ne dolgozzon - felelte, mivel teljesen nyilvánvalónak ítélte ezt a megoldást.

- Éppen fontos munkában vagyok ~ dörmögte, és Eloise véleménye szerint legalábbis ez úgy hangzott, mintha valami duzzogó gyerek mondta volna.

- Akkor csatlakozom önhöz - közölte Eloise, és ellépve mellette elindult az üvegház felé. Hogyan döntse el, hogy tényleg egymáshoz illenek-e, ha semmi időt nem töltenek együtt?

A férfi kinyújtotta a kezét, hogy elkapja, aztán eszébe jutott, hogy a keze földes.

- Miss Bridgerton! - szólt élesen. - Nem teheti...

- Nincs szüksége segítségre? - vágott a szavába.

Nincs - mondta olyan hangon, hogy Eloise tényleg nem imli i ebben a témában folytatni a beszélgetést.

Sir Phillip - szólt elég irritáltan, teljesen türelmét vesztig PHILLIPNEK SZERÉ TETTEL kérdezhetek valamit?

A b,1z urát láthatóan meglepte a hirtelen témaváltás, így link bólintott... egyszer, kurtán, ahogy a férfiak bólintanak, ♦mikor idegesek és azt akarják mutatni, hogy urai a helyzetin k

ön ugyanaz az ember, aki tegnap éjjel volt?

A férfi úgy nézett rá, mintha eszelős lenne.

lessék?

Az a kérdés, ön ugyanaz-e, akivel a tegnap estét töltöt- i. m tette fel a kérdést és alig tudta megállni, hogy ne fonja l.e-iésztbe a kezét. - Ugyanaz-e, akivel vacsoráztam, aztán vé- i iii.utam a házat, és akivel kimentem az üvegházba és beszél- t<. nem, és aki úgy tűnt, nagyon élvezzi a társaságomat.

A férfi hosszú percekig csak állt, aztán halkán megszólalt: v.ilóban élvezem a társaságát.

Aickor miért hagyott három óráig egyedül ülni a kert- len?

Nem volt három óra.

Mindegy, mennyi idő...

Negyvenöt perc telt el - közölte Sir Phillip.

Lehet...

- Biztosan.

- Lehet - jelentette ki, főként mert gyanította, hogy a fér- linak igaza lehet, amitől furcsa helyzet áll elő, és a lehet szó jutott eszébe egyetlen lehetőségként, hogy ne jöjjön még jobban zavarba.

-Miss Bridgerton... - szólította meg a ház ura, mely megszólítás éles ellentétben volt azzal, hogy előző este még l loise-nak szólította. És megcsókolta.

- Mint bizonyára sejti - folytatta a férfi hasonló éles han gon - , a ma reggeli epizód a gyermekeimmel felettébb nem használt hangulatomnak. Úgy gondoltam, ilyen állapotban megkímélem társaságomtól.

- Értem - felelte Eloise, érdekesnek találva e büszke kije lentést. - Akkor jó.

Kivéve, hogy Eloise nagyon is biztos volt abban, hogy tény leg érti. Pontosabban érti, hogy a férfi hazudik. Igaz, hogy a gyerekei elrontották a kedvét, de ezen kívül volt valami más i*.

- Akkor nem is zavarom a munkájában - jelentette ki <1/
üveg ház felé mutatva olyan gesztussal, mintha azt szeretné,
•<TK. SIR PHILLIP NEK SZÉPÉTTÉL...>
Hogy a férfi távozzon!

Sir Phillip gyanakvón nézte.

- És mivel tervezi tölteni az időt?

- Azt hiszem, leveleket írok, aztán sétálni megyek - felelte.

- Nem mehet sétálni - mordult rá a ház ura.

Mintha törődne vele, gondolta Eloise.

- Sir Phillip, biztosíthatom, hogy teljesen jól vagyok Nyilván sokkal rosszabbul nézek ki, mint ahogyan érzem magamat.

- íobb lenne, ha rosszabbul lenne, mint ahogy kinéz -
dörmögte a férfi.

Eloise dühösen nézett rá. Hiszen csak monoklija lett, vagyis a sérülés ideiglenesen csúfítja el arcát, de akkor sem kellett volna emlékeztetni megjelenésének előnytelen változására.

- Nem fogom zavarni. Ha jól értem, ez a legfontosabb önnek.

Sir Phillip halántékán lüktetni kezdett egy ér. Eloise ezt nagyon élvezte.

- Menjen csak - mondta, és amikor a férfi nem mozdult, ő
indult el egy kapu felé, ami a kert egy másik részébe vezetett.

Azonnal álljon meg! - parancsolta Sir Phillip, egyetlen)' -.-.el
mellé lépve. - Nem mehet sétálni!

I loise meg akarta kérdezni, mi a tiltás oka, vajon meg is •I
u|i e kötnöni, de inkább nem szólt egy szót sem, mert attól I
nioit, hogy ezzel csak ötleteket adna.

Sir Phillip... nem értem, miért... Ó!

'11 Phillip pedig morgott valamit az ostoba nőkről (és in r.
jelzőket is használt, amiket Eloise lényegesen kevés- I*«
hízalgőnek talált), aztán a karjába vette és elindult vele ,i Keiti
kanapéhoz, és meglehetősen prózaian egyszerűen a i • imazatra
tette.

Maradjon itt! - rendelkezett.

I loise hadarva szólalt meg, próbált szavakat találni erre i In
hetetlenül arrogáns lépésre.

Ön nem teheti, hogy...

Szent ég! Maga egy szent türelmét is próbára tenné!

Íloise dühösen nézett rá.

Mivel lehetne rávenni önt, hogy ne hagyja el ezt a helyet?

- Eogalmam sincs - felelte a valóságnak megfelelően.

Hát jó - felelte a férfi, álla dühös, makacs mozdulattal

ugrott előre. - Akkor járja be az egész vidéket! Ússzon át Fran-
i iországba!

- Innen Gloucestershire-ből? - kérdezte fintorogva.

- Ha valaki rájön a módjára, nyilván ön lesz az. További izép
napot, Miss Bridgerton!

Azzal elment és pontosan ott hagyta Eloise-t, ahol tíz perc-
el korábban volt. Ült a kerti kanapén; annyira meglepődött,
hogy a férfi olyan hirtelen ott hagyta, hogy el is felejtette, hogy
lel akart kelni és bóklászni szándékozott.

Ha Phillip nem lett volna meggyőződve arról, hogy ,i nap
folyamán hülyét csinált magából, Eloise rövid üzenő te, miszerint
a szobájában szeretne vacsorázni, ezt teljesen egyértelművé tette.

Figyelembe véve, hogy a hölgy délután még arról panasz
kodott, hogy nincs társasága, az, hogy az estét egyedül kívánj,i
tölteni, valóságos sértésnek számít.

Sir Phillip egyedül, csendben vacsorázott, ahogy oly sok
hónapja már. Ami azt illeti, több éve, mert Marina életének utolsó
időszakában ritkán hagyta el a szobáját.

Gondolhatnánk, hogy hozzászokott már, de most nyűg talan
volt, kényelmetlen érzése támadt, mert a személyzet is pontosan
tudta, hogy Miss Bridgerton elutasította társaságát.

Magában morogva rágta a beefsteaket. Tudta, hogy észre sem
kéne vennie a személyzetet és úgy élnie az életét, mintha nem is
léteznének, vagy ha léteznek is, mintha teljesen más fajhoz
tartoznának. És bár el kellett ismernie, hogy nemigen érdeklí őt
Romney Halion kívüli életük, attól még őket érdekelte, hogy ő
hogyan él, és meglehetősen utálta, hogy pletykák alanya legyen.

Merthogy aznap este nyilván kibeszélik, amikor a konyha
melletti alkóvban összegyűlnek vacsorára. Nagyot harapott a
zsemlébe. Remélte, hogy azt az átkozott halat esziki, ami Amanda
ágyában járt.

Megette a salátát, a szárnyast, a pástétomot, a levest is; a hús
egészen finomnak bizonyult. De megvolt az esélye, hogy Eloise
meggondolja magát és csatlakozik hozzá a vacsoránál. Makacssága
miatt ugyan nem tűnt valószínűnek, de ha úgy
határozna, hogy mégis megmásítja szándékát, ott akart lenni,
hogy találkozhassanak.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ez csak halvány kívánság a
részéről, azon gondolkodott, felmenjen-e hozzá, de ez még

itl< Io n is illetlenségnek számított, ráadásul kételkedett bentit

11«>gy a hölgy látni akarja.

<TK. SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

Nos, ez nem volt egészen igaz. Sir Phillip úgy vélte, a wlk V
valójában nagyon is szeretne vele találkozni, de azt ii j,i, hogy ő
alázkodjon meg és kérjen elnézést tőle. És még ii i nem is mond
olyasmit, hogy sajnálja, pusztá jelenléte • i \ « nlő lenne azzal,
hogy meghátrált.

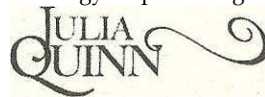
Ami nem lenne a legrosszabb dolog a világon ahhoz ké- i" ,i
hogy már elhatározta, hajlandó a hölgy lába elé borulni
könyörögni neki, hogy menjen hozzá feleségül, ha bele- H V' /ik,
hogy marad és gyermekeinek anyjuk helyett anyja l t Ú g y
érezte, ezt is teljesen elfuserálta délután, sőt, igazság i < i int már
délelőtt.

Ám az, hogy az ember udvarolni akar egy nőnek, nem je- l. mi
azt, hogy tudja, hogyan kell.

A bátyja született erre igen jó készséggel és megvolt a bája 11
hozzá; mindig tudta, mit mondjon, és mit tegyen. George > izi e
sem vette volna, hogy a személyzet úgy nézi, mintha tíz I" ic
múlva már pletykálnának róla, és ami azt illeti, ez indokolt is
volt, mert a személyzet csak olyasmit mondott róla, hogy
„George úrfi nagy gazember". Mindezt mosolyogva és persze
pirulva.

Phillip azonban csendesebb, elgondolkodóbb volt és nyil-
vánvalóan kevésbé alkalmas az apa- és földesúr szerepre. Min-
ilig is úgy tervezte, hogy elhagyja Romney Hallt, soha vissza .cm
néz, legalábbis addig, míg apja él. George-nak kellett vol- n.i
feleségül vennie Marinát, nekik kellett volna fél tucat tőké- Lies
gyerekük legyen, Phillip pedig magának való, csendesen különc
nagybácsi lett volna, aki Cambridge-ben él, minden Idejét az
üvegházában tölti, kísérleteket végez, amiket senki .cm ért és
valójában senkit sem érdekelnek.

így kellett volna lennie, ám mindez egy belgiumi csatamezőn
törtétek miatt egy csapásra megváltozott. Anglia meg-

nyerte a csatát, de ennek Phillip nemigen örült, amikor apj|
visszaparancsolta Gloucestershire-be, és elhatározta, hof.y
rendes örököst farag belőle.

Eltökélte, hogy kisebbik fiának olyanná kell lennie, mim
George, aki mindig a kedvence volt.

Aztán az apa meghalt. Ott, Phillip szeme előtt. Szíve fel mondta a szolgálatot; üvöltő dühében megütötte a guta. Nyilván azt nem tudta elviselni, hogy kisebbik fia már túl nagy ahhoz, hogy a térdére fektesse és jól elnászpángolja.

És Phillip úrfiból Sir Phillip lett, a baroneti rang minden jogával és felelősségével, amit ő sohasem akart.

Sosem akart jogokat és felelőségeket.

Szerette a gyerekeit, jobban, mint magát az életet, ezén úgy érezte, jó, hogy minden úgy történt, ahogy történt, de még mindig úgy érezte, hogy neki semmi nem úgy sike rül, ahogy kéne. Romney Hall prosperált; Phillip számos új mezőgazdasági technikát vezetett be, amiket az egyetemen ta nult, és a mezők végre... sok év után, Phillip maga sem tudt.i, mennyi idő után profitot termeltek. Apja életében egy penny nem sok, annyi jövedelmet sem termeltek.

De a föld az csak föld. A gyerekek hús-vér emberi lények, és minden nap egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy velük teljesen sikertelen; el sem tudta képzelni, mi lehet rossz szabb Miss Lockhart beragasztózott hajánál és Eloise monok lijánál és fogalma sem volt, mit tegyen. Valahányszor beszélni próbált velük, mintha mindig rosszul szólt volna hozzájuk. Vagy nem azt tette, amit tennie kellett volna. Vagy nem tett semmit. Mindezt azért, mert nagyon félt, hogy elveszti önuralmát.

Kivéve akkor. A tegnapi vacsorán Eloise-zal és Amanda val. Nem is emlékezett rá, mikor érzett ilyesmit legutóbb, de pontosan úgy bánt lányával, ahogy kellett. Eloise jelenléte valahogy megnyugtatta; olyan tisztánlátást adott neki, amit

■HXK sir phillipnek szeretette

I.ih.m nem tapasztalt, ha gyerekeivel volt. Képes volt érzé- i M i .1 helyzet komikusságát, pedig máskor általában semmi H nem érzett, csak saját zavarát.

I i- i t is muszáj megbizonyosodnia arról, hogy Eloise ma- • iil, és feleségül megy hozzá. Ezért sem mehet be hozzá ma ffcii hogy próbáljon kibékülni vele.

I lem azért, mert gyűlölte volna, ha megalázkodni kény- Bkn A pokolba is, minden megaláztatást szívesen vállalna 4 i i'l érdekében. Egyszerűen nem akarta, hogy a helyzet ros- Mrihh legyen, mint amilyen.

11 hnap reggel Eloise elég korán kelt, ami egyáltalán nem un glepő, hiszen előző este már fél nyolckor lefeküdt. Szinte iUun a pillanatban megbánta önkéntes száműzetését, hogy illiildte Sir Phillipnek az üzenetet, miszerint a szobájában iiv.ui vacsorázni.

A nap folyamán nagyon dühös volt rá és hagyta, hogy ilulic eluralkodjon gondolkodásán. Igazság szerint nagyon szeretett egyedül enni; gyűlölte a helyzetet, hogy ott kell uh ne az asztalnál egyedül és nem tehet semmit, csak az ételt in heti és számolgathatja, még hány falat, míg lenyeli az ősz- « es burgonyát. Sir Phillip még a legutálatosabb hangulatá- h.iii is jobb a semminél.

Ráadásul még mindig nem volt meggyőződve arról, hogy in in illenének egymáshoz, és ha külön étkeznek, nem figyel- In ii meg személyiségét, temperamentumát.

lehet, hogy mogorva, mint egy medve, de amikor mo- mlyog... Eloise hirtelen megértette, miről beszélt az a sok ii.ital hölgy, amikor szinte áradoztak bátyja, Colin mosolyától (amit Eloise meglehetősen szokványosnak talált; hiszen i olin, az csak Colin).

De amikor Sir Phillip mosolygott, valósággal átalakult Sötét szemében ördögi csillogás jelent meg, csupa vidám ság, pajkosság, mintha tudott volna valamit, amit ő nem. I w nem ettől vert hevesebben a szíve. Hiszen Eloise végső soron Bridgerton lány. Sok-sok pajkos mosolyt látott és büszke vol magára, hogy rá az ilyesmi egyáltalán nem hatott.

Amikor azonban Sir Phillip mosolyogva nézett rá, vol benne valami félenkség, mintha nem szokott volna hölgyeim- mosolyogni. És Eloise-nak olyan érzése volt, hogy Sir Phillip olyan férfi, akinél a kirakós darabjai tökéletesen összeillenek és egyszer majd meglátja benne az értéket. Még ha nem is szereti, értékelni fogja, becsülni és nem veszi természetesnek, hogy vele van.

És Eloise ezért nem csomagolta még össze a holmiját, ezén nem távozott, annak ellenére, hogy a férfi elég mogorván báni vele az előző napon.

Éhes volt, lement a reggelizőszalonba, ahol megtudta, hogy Sir Phillip már reggelizett és elment. Eloise igyekezelni nem kimutatni, mennyire elkedvetleníti ez a tény. Ez nem je lenti azt, hogy a férfi kerüli őt; teljességgel lehetséges, hogy azi feltételezi, ő nem korán kelő és úgy döntött, nem vár rá.

De amikor benézett az üvegházba és üresen találta, elbi zonytalanodott és más társaság után nézett.

Olivér és Amanda tartozik neki egy délutánnal. Eloise ha tározott léptekkel ment fel a lépcsőn. Semmi ok nincs arra, hogy a délutánból ne legyen inkább délelőtt.

- Akartok úszni menni?

Olivér úgy nézett rá, mintha a kisasszony megőrült volna.

- Én megyek - közölte Eloise bólintva. - És te?

- Nem - felelte Olivér.

I n igen - szólt Amanda és nyelvét öltötte fivérére, amiéin Igen bős pillantást vetett rá. - Nagyon szeretek úszni, I I ilivi-i is. Csak túlságosan haragszik önre ahhoz, hogy ezt iiiini'rje.

i Jeni hiszem, hogy jó ötlet lenne - szólalt meg a nőrsz, fgv meghatározhatatlan korú, szigorú kinézetű nő.

Ilulásá! - szólt Eloise könnyedén; első látásra ellenszen- . in I érezte a nőrszöt. Ránézésre látni rajta, hogy hajlamos »b» Idilleket cibálni, kezekre csapni. - Az évszakhoz képest Iflgyi >11 meleg van, és egy kis testmozgás nagyon egészséges.

Mindazonáltal... - szólt a nőrsz meglehetősen sértődött li mgon, amiből bőven kihallatszott, hogy nem tetszik neki ii Imilélyének megkérdőjelezése.

I It közben tanítom is őket - folytatta Eloise olyan hangul), amit anyja használt, amikor jelezni akarta, nem tūr elli niinondást. - Hiszen jelenleg nincs nevelőnőjük, ugye?

Valóban nincs - szólt a nőrsz. - Ez a két kis szörnyeteg

• ii».isztóval...

Bármilyen volt is a nevelőnő távozásának oka - vágott a szája ilia Eloise, és egészen biztos volt benne, hogy nem akarja látni, mit műveltek az előző nevelőnővel -, biztos vagyok benne, hogy nagyon nagy megterhelést jelentett önnek, hogy a következő néhány hétben mindkét szerepet el kellett látnia.

Hónapokban - helyesbített a nőrsz bosszúsan.

Még rosszabb - fejezte ki egyetértését Eloise. - Annál inkább megérdemel egy szabad délelőttöt.

Hát, nem lenne ellenemre, ha egy kicsit bemehetnék a városba...

- Akkor megegyeztünk - Eloise lenézett a gyerekekre és

• egy pillanatra megengedte magának, hogy elégedett legyen. A gyerekek ámulva, csodálattal néztek rá. - Menjén - szólt a nőrsznek, az ajtó felé mutatva. - Kellemes időtöltést!

Azzal becsukta az ajtót a döbbsen nőrsz mögött és a gyerekekhez fordult.

- Ön nagyon okos - jegyezte meg Amanda ámulva. Még | Olivér sem tudta megállni, hogy elismerése jeléül ne boltin son. - Gyűlölöm Edwards nőrszöt.

- Természetesen nem gyűlölöd - szólt Eloise, bár nem látni nagy meggyőződéssel; Edwards nőrsz az ő szívébe sem lopt | magát.

- De gyűlöljük - jelentette ki Olivér. - Szörnyűséges nőrsz személy.

Amanda bólintott.

- Bárcsak visszajönne Millsby nőrsz! De neki el kellett monnie, hogy az édesanyját ápolja. Beteg - magyarázta.

-Az anyja beteg - helyesbített Olivér nem Millsby nőrsz.

- Mióta van itt Edwards nőrsz? - kérdezte Eloise.

- Öt hónapja - felelte Amanda komoran. - Öt hosszú In > napja.

- Biztos vagyok benne, hogy nem is olyan rossz - szólt Eloise, és mást is akart mondani, de szándékával rögtön fel hagyott, amikor Olivér a szavába vágott:

- De igen.

Eloise nem akart egy másik felnőttet becsmérelni, különösen olyan felnőttet nem, akinek valamiféle tekintélye kell legyen a gyerekek előtt, ezért inkább a gyors témaváltás mellett határozott: - Ma délelőtt ez egyáltalán nem számít, mien helyette itt vagyok veletek én.

Amanda tétován mozdult, megfogta Eloise kezét.

- Én kedvelem önt - mondta bátortalanul.

- Én is kedvellek - felelte Eloise és meglepődött, hogy sze me sarkát kitörni készülő könnyek égették.

Olivér nem szólt. Eloise ettől nem érezte sértve magát. ~~Vannak akiknek tovább tart megkedvelni egy embert, mint in,Hóknak. Ráadásul ezeknek a gyerekeknek okuk van aggódni I lisen anyjuk végső soron elhagyta őket. Persze úgy, hogy un ghalt, de még kicsik voltak; csak annyit tudnak, hogy sze- H iük és ő eltávozott.~~

I loise jól emlékezett az apja halála utáni hónapokra. Minden lehetőséget kihasználta, hogy anyja közelében lehes- «• i», valósággal tapadt rá; azt mondogatta magának, hogy ha i közelében tartja (sőt, még jobb, ha a kezét fogja), anyja nem mellet el.

Vajon csoda, hogy ezek a gyerekek nem szeretik az új nőrn/.öt? Millsby nőrsz talán születésüktől fogva dajkálta őket. \z, hogy Marina halála után olyan hamar őt is elvesztették, nyilván nehéz volt nekik.

- Sajnálom, hogy monoklit okoztunk önnek - mondta Amanda.

Eloise megszorította a kislány kezét.

- Rosszabbul néz ki, mint amilyen súlyos a sérülés.

- Szörnyen néz ki - ismerte el Olivér; arcán megjelentek a megbánás első, halvány jelei.

- Igen - ismerte el Eloise -, de kezdem megszokni. Azt hi- •izem, úgy néz ki, mint a győztes csatából hazatérő katona!

- Nem úgy néz ki, mint aki győzött - jegyezte meg Olivér, ãs szája sarka bizonytalan kifejezésre húzódtott.

- Butaság. Természetesen győztesnek látszom. Aki hazatér .1 csatából, az már győzött.

- Ez azt jelenti, hogy George bácsi vesztes? - kérdezte Amanda.

- Apátok bátyja?

Amanda bólintott.

- Még a születésünk előtt meghalt.

Eloise azon tűnődött, vajon tudják-e, hogy anyjuk eredetileg az ő felesége lett volna. Valószínűleg nem tudják.

- A nagybátyátok hős volt - felelte halk tisztelettel.

- De apa nem - jegyezte meg Olivér.

- Apátok nem mehetett a háborúba, mert itt volt feladata és felelőssége - magyarázta Eloise. - De ez nagyon komoly beszélgetés egy ilyen szép reggelen, nem gondoljátok? Menjünk inkább úszni, élvezzük a gyönyörű időt!

Az ikrekre hamar átragadt lelkesedése; gyorsan fürdőruhába öltöztek és elindultak a mezőn át a tó felé.

- Aritmetikát kell gyakorolnunk! - kiáltott Eloise menet közben.

És legnagyobb meglepetésére gyakoroltak is. Ki gondolta volna, hogy a számolás ilyen élvezetes lehet?

Milyen szerencsés vagy, hogy iskolában tanulsz! Nekiünk, lányoknak új nevelőnők van; maga a szerencsétlenség. Reggeltől estig számolással gyötör minket. Szegény Ilyacynthot elkapja a sírás, valahányszor a „hét” szót meghallja. (Bár be kell vallanom, fel nem foghatom, hogy a hatos szám miért nem vált ki hasonló reakciókat.) Nem tudom, mit csináljunk. Azt hiszem, tintába mártjuk a haját, vagy valami ilyesmit. (Miss Haversham haját, természetesen, nem Hyacinthét, bár ezt az utóbbi lehetőséget sem zárnam ki.)

Eloise Bridgerton öccsének, az első éves etoni diák Gregorynak.

Amikor Phillip visszatért, a rózsakertből, meglepetésként érte, hogy a ház csendes és kihalt. Ritka alkalom volt, hogy a levegőbe nem hasított feldöntött asztal puffanásának hangja v. így dühös visítás.

A gyerekek, gondolta, és megállt egy kicsit élvezni a ház i sendjét, biztosan nincsenek itthon. Edwards nőrsz nyilván < Itávolította őket a házból; sétálni mehettek.

Feltételezte, hogy Eloise még ágyban van. Ennek a feltételezésnek ellentmondott, hogy már tíz óra felé járt az idő és a hölgy nem tűnt olyanak, mint aki sokáig szeret takaró alatt lustálkodni.

ULIA

U11M1

Phillip lenézett a rózsacsokorra. Egy órát töltött azzal hogy kiválassza a legszebb szálakat; Romney Hall három n> szakerttel büszkélkedik és a legmesszebbibe, a korán vir. if. zó fajtákhoz kellett mennie. Nagyon gondosan kiválasztói. i a legszebbeket, óvatosan lenyeste a szárról, hogy a növény in vább is hozhasson virágot, aztán módszeresen levágta a tır, kéket.

Virágokat tudott nevelni. Zöld növényeket még jobban de valahogy nem gondolta, hogy Eloise romantikusnak találja a maréknyi vadborostyánt.

A reggelizőszalonba ment; azt várta, hogy terítve lesz, a reggeli várja Eloise-t, de a tálalószekrényről már minden le volt szedve, ami azt jelenti, hogy a reggelit befejezték. Phillip elkomorult, egy pillanatig ott állt a szoba közepén, próbált kitalálni, mit tegyen. Eloise nyilván felkelt és megreggelized már, de fogalma sem volt, hol lehet a hölgy.

Éppen ekkor lépett be egy szobalány tollseprével, portörln ronggyal. Amikor meglátta a ház urát, gyors pukedlivel üdvözölt.

- Ennek kéne egy váza - mondta a férfi, a csokrot felemelve. Remélte, hogy egyenesen Eloise kezébe adhatja, de nem volt kedve egész délelőtt markolni, miközben vendégét keresi.

A szobalány bólintott és elindult teljesíteni a feladatot, de Sir Phillip utánaszólt: - Ó, és nem tudja véletlenül, hol lehet Miss Bridgerton? Látom, már megreggelized.

- Elment, Sir Phillip - közölte a szobalány. - A gyerekekkel.

Phillip csak pislogott a meglepetéstől.

- Vele ment Olivér és Amanda? Önszántukból?

A szobalány bólintott.

- Ez érdekes. - Felsóhajtott, igyekezett nem elképzelni a jelenetet. - Remélem, nem gyilkolják meg.

Í szobalány riadtan tűnt. 'ii Phillip!

i '..ik tréfáltam... ó, és...
Maiy? - Nem sir phillipnek szeretettel kérdő hangsúlyig
.11 la befejezni a mondatot, de nem volt biztos abban, Ityiti ^
,1 szobalányt valóban Maiynek hívják-e.

\ lány bólintott, úgy, hogy a ház ura nem lehetett biztos ' mi.
hogyan eltalálta-e a nevet vagy csak udvariasságból hall- |*it

I Nem tudja véletlenül, hova mentek? Azt hiszem, a tóhoz.

Úszni.

'11 Phillip hátán végigfutott a hideg. Úszni? - kérdezte, és
hangját még ő is idegennek és tom- inak találta.

Igen. A gyerekek úszóruhában voltak.

I Iszni. Szentséges isten!

Már egy éve nem járt lent a tónál. Mindig inkább a hosz- *
,ibb úton ment, hogy ne kelljen látnia. És megtiltotta a gye- ..
krltnak, hogy a tó közelébe menjenek.

Vagy csak akarta?

Arra emlékezett, hogy Millsby nőrsznek határozottan meg-
mondta, ne engedje őket a víz közelébe, de vajon Edwards in
iisznek is megmondta ezt?

I ütásnak eredt, a rózsák a padlóra hulltak.

Az utolsó remeterák! - kiáltotta Olivér, teljes erővel a vízbe
luiva. Felnevetett, amikor a víz már a derekáig ért, és le kellett
lassítania.

- Nem vagyok remeterák! Te vagy remeterák! - kiáltott
vissza Amanda, ahogy a sekélyebb vízben csapkodott.

- *Büdös* remeterák vagy!

- Te meg *döglött* remeterák vagy!

Eloise nevetett; néhány lépéssel Amanda mögött gázaf a vízben. Nem hozott magával fürdőruhát. Ki gondolta na, hogy szüksége lesz rá? így aztán feltűzte szoknyáját, alső szoknyáit, térdig látszott csupasz lába. Csupasz lábat mut. u ni szörnyű illetlenség, de két nyolcéves gyerek társaságában nemigen számít.

Ráadásul nagyon el voltak foglalva egymás szekálásávil ahhoz, hogy akár egy pillantásra is méltassák az ő térdig csn pasz lábát.

A tóhoz menet a gyerekek megkedvelték; egész úton ne vettek, csevegtek és Eloise azon tűnődött, hogy csak egy lm figyelemre van szükségük. Elvesztették az anyjukat, az apjuk kai való kapcsolatukat legjobb esetben is hüvösnek lehet ne vezni, és szeretett dajkájuk is elhagyta őket. Hála az égnek, egymást nem veszítették el.

És talán ő is ott van nekik.

Eloise az ajkába harapott zavarában; nem szabad enged nie, hogy gondolatai ilyen irányba kalandozzanak. Még nem határozta el magát, hogy feleségül megy-e Sir Philliphez, báí mennyire is úgy tűnik, hogy nagy szüksége van rá ennek a kei gyerekeknek. Tudta, hogy így van. Mégsem alapozhatja döntéséi Olivér és Amanda szükségletére.

Hiszen nem hozzájuk megy feleségül.

- Ne menj mélyebbre! - kiáltott rájuk, mert látta, hogy Olivér egyre beljebb merészkedik a vízben.

Olivér olyan képet vágott, amelyet elkényeztetett fiúk szok tak, de Eloise látta, hogy két nagy lépést tesz a part felé.

- Jöjjön egy kicsit beljebb, Miss Bridgerton! - szólt Aman da, azzal leült a tó fenekére és felsikított. - Ó! Ez hideg!

- Akkor miért ültél le? - kérdezte Olivér. - Tudtad, hogy hideg.

Ifj-n, de a lábam már hozzászokott! - felelte, karját Illón összefogva teste előtt. - Már nem éreztem olyan hitit cm U,
 Ne aggódj! - mondta Olivér önhitt mosollyal. - A fene-
 <Tk. SIR ih határ megszokja majd!
 ()liver! - szólt rá Eloise komoran, de szinte biztos volt ■ Min ,
 hogy mosolygással rontotta le a hatást.
 Igaza van! - kiáltott fel Amanda, és meglepetten fordult i
 |nl«r hoz. - Már nem is érzem a fenekemet!
 Nem hiszem, hogy ez jó jel lenne - mondta Eloise.
 1 Isznia kéne - javasolta Olivér. - Vagy legalább addig
 menni, mint Amanda. Éppen csak a lábát nedvesítette be.
 Nincs fürdőruhám - magyarázta Eloise, bár ezt már vagy H
 iluzor elmondta.
 Szerintem nem is tud úszni - jegyezte meg Olivér.
 Biztosíthatlak, hogy nagyon is jól tudok úszni. És nem linlod
 kiprovokálni, hogy ezt bemutassam, míg a harmadik lt i'johb
 nappali ruhám van rajtam.
 Amanda pislogva nézett rá.
 -Szeretném látni a legjobbat és a második legjobbat. Ez
 ii.igyon szép ruha.
 Ó, köszönöm, Amanda - mondta Eloise, és azon lilnódött, ki
 válogathatja a kislány ruháit. Valószínűleg a felettébb furcsa
 Edwards nőrsz. Semmi gond nem volt azokkal i Hibákkal,
 amiket Amanda viselt, de Eloise úgy érezte, soha teikinek nem
 jutott eszébe felajánlani neki, hogy maga váltíssa a ruháit.
 Mosolyogva hozzátette: - Ha egyszer szeretnél • I menni egy
 kicsit vásárolni, szívesen veled megyek.
 -Ó, az nagyon jó lenne! - felelte Amanda kitörő örömmel. -
 Persze, hogy szeretnék vásárolni menni. Köszönöm!
 - Lányok - jegyezte meg Olivér megvetően.
 - Egyszer majd örülsz, hogy vagyunk - jegyezte meg l loise.
 - Tessék?
 Eloise mosolyogva ingatta fejét. Beletelik még egy kis ism
 mire kinő abból a korból hogy azt gondolja, a lányok < sn|| arra
 jók, hogy összekösse a copfjukat.
 Olivér vállat vont és folytatta addigi tevékenységét, vagytl
 tenyérrel paskolta a vizet éppen olyan szögben, hogy a leheld
 legnagyobb mennyiség fröccsenjen testvérhúgára.
 - Hagyd abba! - kiáltott Amanda.
 Olivér még jobban fröcskölte.
 -Olivér! - kiáltott Amanda, azzal felállt és fenyegeti ni
 megindult felé. Aztán amikor a lépkedés túl lassúnak bizo nyúlt,
 alámerült és úszni kezdett. Olivér nevetve felsikolt!ni és elúszott;
 csak annyi időre bukkant fel levegőért, hogy hógát csúfolja.

-Úgyis elkaplak! - mordult Amanda, és egy pillanatu megállt a vizet csapkodni.

- Ne menjetek túl messzire! - kiáltott rájuk Eloise, de ej nem volt igazán fontos. Nyilvánvaló volt, hogy mindkét gye rek kiváló úszó. Ha olyanok, mint Eloise és a testvérei, talai már négyéves koruk óta úsznak. A Bridgerton gyerekek szám talan nyarat töltöttek a kenti otthonuk melletti tóban pan csolva, úszkálva, bár ez a multság apjuk halála után moi: csappant. Amíg Edmund Bridgerton élt, a család ideje nagy részét vidéken töltötte; halála után azonban többet időztek a városban. Eloise nem tudta, anyjuk azért maradt inkább i városban, mert túl sok emlék fűzte a vidéki házhoz.

Eloise imádtá Londont és szeretett ott lenni, de mosi, hogy Gloucestershire-ben tóban pancsolt két lármás gyerek kel, rájött, mennyire hiányzik neki a vidéki élet.

Nem mintha kész lett volna feladni Londont a barátaival és mindazokkal a szórakozásokkal együtt, amiket a nagyváros kínált, mégis kezdte fontolóra venni, hogy nem kéne olyan sok időt a fővárosban töltenie.

cxs.r phillipnek szeretettel

Amanda végre utolérte bátyját és rávetette magát. A víz un niltek. Eloise nagyon figyelt; időnként egy-egy kart, lá- i latolt a víz színére bukkanni, aztán a két gyerek egyszerre . im Hintett ki a vízből; nevettek, csapkodtak, igen fontos csa- ' in il< iinő hadakozásba bonyolódtak.

Óvatosan! - kiáltott rájuk Eloise, főként azért, mert úgy •jlfflr, ezt kell tennie. Furcsa volt, hogy tekintélyes felnőtt . M |>|>en találta magát; unokahúgaival és unokaöccseivel a iinikis és engedékeny nagynénit játszotta. - Olivér! Ne húzd t Inigod haját!

Olivér abbahagyta a kifogásolt tevékenységet, de helyet- li logtőn megragadta a fürdőruha gallérját, ami nem lehetett Irfnyrlmes Amandának, mert a kislány köpködni, köhögni lir/iJett.

Olivér! - kiáltott rá Eloise. - Azonnal hagyd abba!

A kisiú engedelmeskedett, ami meglepte és elégedettséggül I töltötte el Eloise-t, de Amanda kihasználta a pillanatnyi mi gtorpanást; testvéreére ugrott, a víz alá nyomta, hátára ült.

Amanda! - kiáltott Eloise.

Amanda úgy tett, mintha nem hallaná.

ó, a fenébe, most be kell mennie hozzájuk, hogy véget vessen ennek az egésznek és csurom víz lesz!

Amanda! Azonnal hagyd abba! - kiáltott rá, mintegy Utolsó kísérletként, hogy ruháját és méltóságát megmentse.

Amanda engedelmeskedett, Olivér levegőért kapkodva Imkott a felszínre.-

Amanda Crane, én most...

- Nem fogod - szólt Eloise szigorúan. - Legalább harminc percig egyikőtök sem öli meg, nyomorítja meg, de nem is öleli meg a másikat!

Láthatóan megbotránkoztatta őket, hogy Eloise az ölelés lehetőségét egyáltalán felvetette.

- Értettük egymást? - kérdezte Eloise igen komolyan.

Hallgattak, aztán Amanda kérdezett: - Akkor mit csináljunk?

Jó kérdés. Eloise úszásemlekeiben hasonló harci játékot szerepeltek.

-Talán megszáritkozunk és pihenünk egy kicsit - kn zölte.

A gyerekek elszörnyülködtek e javaslat hallatán.

- Bizonyos, hogy tanulnivalónk van - tette hozzá Eloise Esetleg számolgatunk egy kicsit. Megígértem Edwards nörsz nek, hogy hasznosan töltjük az időt.

Ez a javaslat sem talált kedvező fogadtatásra.

- Hát jó. Akkor mit csináljunk?

- Nem tudom - motyogta Olivér, mely kijelentést Amanda vállvonása hangsúlyozott.

- Annak nem sok értelme van, hogy itt álljunk tétlenül - j« gyezte meg Eloise, kezét csípőre téve. - Ráadásul rendkívül unalmas is és meglehet, hogy...

- *Kifelé a tóból!*

Eloise hirtelen hátra fordult. Annyira meglepődött a dii hős kiáltástól, hogy megcsúszott és a vízbe esett. Ennyit a ruha szárazon tartásának szándékáról.

- Sir Phillip! - kiáltotta meglepetten és hálás volt, hogy sikerült kezével tompítania az esés erejét és nem esett a toni porára. Ám ruhája eleje teljesen vizes lett.

- Ki a vízből! - mordult Phillip, és meglepő erővel és se bességgel gázolt a tóba.

- Sir Phillip! - szólt Eloise a döbbenettől remegő hangon, miközben feltápszkodott. - Mi a...

De Sir Phillip már megragadta két gyermekét, mellkasukat átfogva cipelte őket a partra. Eloise elragadtatott rémülettel nézte, ahogy nem túl finoman a fűre tette őket.

Mondtam nektek, hogy soha, de soha a tó közelébe se Hihm lek! -- üvöltött rájuk, válluknál fogva rázva őket. - Tud-ii i . h o g y nem szabad ide jönnötök. Ti mégis...

<Tk. SIR PHILLIP hatott nyilvánvalóan valami döbbenetes dologra ■M.loli és levegőt is kellett vennie.

Na de az tavaly volt! - nyöszörgött Olivér.

I lallottatok tőlem olyat, hogy érvénytelenítettem volna « parancsot?

Nem, de arra gondoltam, hogy...

Rosszul gondoltad! - csattant fel Phillip. - Most menje-ii vissza a házba! Mind a ketten!

A két gyerek felismerte a halálos komolyságot apjuk tekintetében és gyorsan felfutottak a hegyen. Miután elmentek, l'hillip egy ideig csak nézte őket, ahogy futnak el, aztán, amint li illőtávolságon kívülre kerültek, Eloise felé fordult és olyan in kifejezéssel, melynek hatására a hölgy egy lépést hátrált, in kiszegelte a kérdést: - Mi ütött magába, hogy ilyet tett?

liloise egy pillanatig szóhoz sem jutott. A kérdés túl gro- i. i/.knek hatott ahhoz, hogy meg lehessen válaszolni.

Egy kicsit szórakoztunk - felelte aztán, a szándékoltnál kii- .it pimaszabbul.

Nem akarom, hogy a gyerekeim a tó közelébe menjenek mordult rá a férfi. - Teljesen világosan kifejeztem ebbéli ik aratómat...

- Nekem nem.

-Önök...

- Honnan tudhattam volna, hogy ön nem akarja őket a in közelébe engedni? - kérdezte Sir Phillip szavába vágva, mielőtt felelőtlenességgel vádolhatná vagy kimondhatna bármi mást, amit mondani akart. - Mondtam a nőrsznek, hogy hova akarunk menni és nem mutatta semmi jelét, hogy ez nlos lenne.

Látta a férfi arcán, hogy pontosan tudja, nincs hiteles éivl ez ellen, és ettől még dühösebb lett. Férfiak! Ha egy napon k. pesek lesznek beismerni bármilyen hibájukat, nővé válnal<

- Meleg van - folytatta Eloise, olyan kopogós hangon, amit olyankor használt önkéntelenül, amikor nem akart cl veszteni egy vitát.

Ami Eloise esetében általában minden vitára értendő.

- Próbáltam kibékülni velük - tette hozzá -, mert nem különösebben szeretnék még egy monoklit szerezni.

Ezt azért mondta, hogy a férfiban némi büntudat ébredl jen, és a taktika nyilván hatott, mert Sir Phillip arca vörös l«-n és a ház ura olyasmit dörmögött, bár alig hallhatóan, ainn beismerésnek lehetett venni.

Eloise néhány pillanatig hallgatott, hátha a férfi folytatja, vagy ami még jobb, talán érthető beszéddel folytatja, <1« amikor Sir Phillip csak állt és nézte, inkább ő folytatta: - Ária gondoltam, hogy ha valami vidám tevékenységet folytatunk együtt, az sokat segíthet. Hiszen ezekre a gyerekekre igazán ráfér egy kis vidámság - jegyezte meg.

- Mit akar ezzel mondani? - kérdezte a férfi halk, dühös hangon.

- Semmit, semmit - vágta rá gyorsan Eloise. - Csak azi, hogy semmi rosszat nem találtam abban, hogy lejjünk úszni.

- Veszélynek tette ki őket.

- Veszélynek?! Az úzás ön szerint veszélyes?

Phillip nem mondott semmit, csak nézte.

- O, az ég szerelmére - szólt nyugtatón. - Csak akkor len ne veszélyes, ha nem tudnék úszni!

- Nem érdekel, hogy *ön* tud-e úszni - mordult. - Csak az érdekel, hogy a gyerekeim nem tudnak úszni.

Eloise pislogott. Sokszor.

I >c tudnak - közölte. - Ami azt illeti, mindketten igen |itl
titznak. Azt hittem, ön tanította meg őket. Miről beszél?

I loise kissé oldalra hajtotta a fejét; talán mert aggódott, Ml in
<Tk. Kíváncsiságok SZERETETTEL
<)n nem is tudta, hogy tudnak úszni?

'ii Phillip egy pillanatra úgy érezte, nem kap levegőt.
Ili'l. •)«■ összeszűkült, bőre bizsergett, teste mintha hideg, kein.
i»v szoborrá merevedett volna.

Szörnyű volt.
Szörnyűséges ember.

I z a pillanat mintha kikristályosította volna minden hibá- | ii
Nem az fájt neki, hogy a gyermekei tudnak úszni, hanem •i.
hogy neki erről fogalma sem volt. Hogyan lehet, hogy egy H|m
nem tud ilyesmit a saját gyerekeiről?

I:gy apának tudnia kell, hogy a gyerekei tudnak-e lovagolni l
gy apának tudnia kell, hogy tudnak-e olvasni és százig • .nnolni.

I s az isten szerelmére, azt is tudnia kell, hogy tudnak-e Hír,
ni.

• Én... - mondta, de hangja egyetlen szótag után elhalt.

I .loise egy lépést tett felé. Jól van, uram? - kérdezte suttogva.

Sir Phillip bólintott, vagy legalábbis úgy érezte, hogy bó-
lintott. Eloise hangja visszhangzott a fejében. *De tudnak. De
tudnak. De tudnak. És az sem számított, mit mondott. A hang-
uily, Meglepetés, és talán némi megvetés csengett benne.*

És ő nem *tudta*.

A gyermekei nőnek, változnak, és ő nem ismeri őket. Látja
okol, ismeri őket, de nem tudja, kicsodák.

flgy érezte, alig kap levegőt. Még azt sem tudta, mi a ked-
voic színük.

Rózsaszín? Kék? Zöld?

Vajon számít ez? Vagy csak az számít, hogy ezt sem tn.li •
róluk?

A maga módján ugyanolyan szörnyű, mint az ő apja voli
Lehet, hogy Thomas Crane többször is kis híján **agyonvein** <
gyerekeit, de legalább tudta, milyenek, tudta, mire készülnél.
Phillip nem vett róluk tudomást, kerülte őket és úgy tett mindent
megtett, hogy megfelelő távolságot tartson tőlük <» el ne veszítse
önuralmát. Bármire képes volt, hogy ne kell)< n olyan apának
lennie, mint az ő apja volt.

Kivéve persze, hogy a távolságtartás nem mindig jó dn
log.

- Phillip? - ságta Eloise, a férfi karjára simítva kezét. - V.i
lami baj van?

A férfi ránézett, de tekintete még nem tisztult ki, még nem látott élesen.

- Azt hiszem, haza kéne mennie - szölet Eloise lassan, ti goltan, óvatosan. - Nem néz ki valami jól.

- Én... - Azt akarta mondani, hogy jól van, de nem jött ki hang a torkán, mert nem volt jól, és az utóbbi időben abb. ui sem volt biztos, hogy ki ő és mi ő.

Eloise zavarában alsó ajkába harapott, aztán ölelőn össze fogta maga előtt a karját és felnézett az égre.

Phillip követte pillantását, látta, hogy felhő takarja el a n. i pot és úgy érezte, a hőmérséklet legalább tíz fokot csökkeni Eloise-ra nézett, lélegzete is elállt, amikor látta, hogy a hölgy didereg.

Phillip sosem fázott még így életében.

- Be kell mennie a házba! Gyorsan! - mondta, azzal meg ragadta a karját és gyors léptekkel elindult felfelé, magáv. i rángatta a hölgyet a hegyre.

- Phillip! - kiáltott mögötte botladozva. - Jól vagyok Csak egy kicsit fázom.

A férfi megérintette a nő bőrét.

i Jemcsak egy kicsit fázik, hanem átkozottul át van fáz- .
mondta, azzal lerángatta magáról a kabátot. - Vegye ezt Mi

i li ii. se nem vitatkozott, csak megjegyezte: - Tényleg jól va-
Nein kell futni.

utolsó szót szinte fuldokolva mondta, ahogy a férfi i4ii |;iU. i
maga után és kis híján elesett.

l'hillip, álljon meg! - kiáltotta. - Kérem, hagyja, hogy <i
tlogoljak!

A férfi olyan hirtelen állt meg, hogy Eloise megtántoro- Inti,
megpördült.

Nem vállalom a felelősséget, ha átfázik és tüdőgyulladást t
i|i mordult rá.

Dje hiszen május van!

Azt sem bánom, ha átkozott július van! Nem maradhat

- l. I. cu az átkozott ruhában!

Persze, hogy nem - felelte Eloise. Próbált okos, logikus li
mgon szólni, mivel egyértelmű volt, hogy ha vitatkozik, az- t il
csak azt éri el, hogy a férfi még makacsabbul ragaszkodik nll. i
pzeléséhez. - De semmi ok arra, hogy ne gyalogolhassak
Imlönösebb sietség nélkül. Mindössze tíz perc az út a házig. I Jcin
fogok meghalni.

Kloise nem hitte, hogy a vér szó szerint képes kiszáradni

- cv ember arcából, de fogalma sem volt, milyen más
kifejeli ssel lehetne megfelelően leírni azt, hogy Sir Phillip
hirtelen falfehér lett.

Phillip? - kérdezte riadtan. - Mi a baj?

Attól tartott, hogy a férfi nem válaszol erre a kérdésre, i/ián hirtelen, mintha nem is lenne tudatában, hogy hang li.igyja el a

torkát, azt suttozta: - Nem tudom.

•<TK. SIR PHILLIPNEK SZÉRÉTELTÉL yy
Megérintette a férfi karját és felnézett rá. Phillip zavartnak Hint, szinte kábultnak, mintha valami színdarabba csöppent volna, és nem tudná a szövegét. Szeme nyitva volt, rá nézett,

de Eloise úgy érezte, semmit sem lát, csak valami emlékf valami valaha történt szörnyű esemény emlékét.

Nagyon sajnálta. Tudta, milyenek a rossz emlékek, tmlu mennyire összefacsarják az ember szívét, hogyan kísérteim álmokban annyira, hogy már a gyertyát elfújni is fél.

Eloise hétéves korában látta apját meghalni; kiáltozon » zokogott, hogy apja levegő után kapkodott és elesett, és ami kor már nem tudott szólni, apja mellkasát verte apró öklévé és könyörgött neki, hogy keljen fel és mondjon valamit.

Visszatekintve nyilvánvaló volt, hogy Edmund Bridgei (un a szerető apa akkor már halott volt, de ettől az emlék v.il i hogy még fájóbbá lett.

De Eloise-nak sikerült ezen túltennie magát. Nem tudta hogyan... talán anyja segített, aki minden éjjel odaült mell. kezét fogta és azt mondta, nyugodtan beszéljen az apjától ez teljesen természetes. Ahogy az is, hogy nagyon hiányzik neki. 1

Eloise még mindig emlékszik erre, de az emlék már nem kísérti, és több mint tíz éve nem volt rémálma.

De Phillip ... ez teljesen más történet. Bármi történt is vcli a múltban, még mindig nagyon vele van.

És Eloise-zal ellentétben ő egyedül küzd az emlékekkel.

- Phillip - mondta, megérintve a férfi arcát. Phillip nem mozdult; és ha Eloise nem érezte volna lélegzetét a kezén, megesküdtött volna, hogy szobor. Újra a nevét mondta, köze lebb lépett hozzá. A

El akarta tüntetni arcáról azt a megviselt nézést; meg akai ta gyógyítani.

Olyanná akarta tenni, amilyennek szíve legmélyén érezt, olyaná, amilyennek tudta.

Még egyszer, utoljára súgta a nevét, együttérzést, megéi tét, segítséget ígérve neki ebben az egy szóban. Remélte, hogy hallja; remélte, hogy meghallgatja.

Aztán a férfi keze lassan az ő kezére simult. Bőre meleg és - imv.i volt és arcát az ő arcához szorította, mintha érintését i mlékezetébe akarná égetni. Aztán ajkához emelte Eloise ke- •vi, és szenvedéllyel, szinte áhítattal csókolta meg a tenyerét, wi.in mellkasára, dobogó szíve fölé vonta.

Phillip? - súgta Eloise kérdőn, bár pontosan tudta, mit ik.ir a férfi.

Szabad kezét derekára simította, és lassan, de biztosan kö- /lebb húzta magához, olyan határozottsággal, amit Eloise m m tagadhatott meg tőle. Aztán megérintette az állát, arcát arcához vonta, csak annyi időre szakítva meg a mozdulatot, hogy nevét súgja, és szemhunyasra készítő, vakítóan heves »sókkal ajkára tapadt. Mohó volt, vágyódó és úgy csókolta, mintha nélküle meghalna, mintha a nő lenne éltető eledele, levegője, teste, lelke.

Olyan csók volt ez, amit egy nő sosem felejt el, amilyenről Eloise nem is álmodott.

Phillip még közelebb húzta magához, hogy testük teljes hosszában egymáshoz simult. Egyik keze Eloise hátán le- i súszva tomporát fogta át, úgy szorította egyre jobban magához, míg a nő zihált a mozdulat intimitásától.

- Akarlak! - hörögte Phillip, a szó mintha kiszakadt volna (orkából. Ajka lecsúszott Eloise ajkáról, arcán haladt, aztán a nyakán, csiklandón, ingerlőn.

Eloise elolvadt ebben az ölelésben. Úgy érezte, megolvad a férfi közelségétől, lágy lesz, akarattalan, és nem tudja ki ő, mi ő és mit csinál.

Csak őt akarta. Még többet. Egészen.

Csakhogy... Csakhogy nem így.

Nem úgy, hogy a férfi mintegy lelki sebeinek gyógyítására használja.

- Phillip - szólalt meg és nagy nehezen elég erőt talált magában, hogy elhúzódjon. - Nem lehet, nem így.

Egy pillanatig nem hitte, hogy a férfi elengedi, aztán hirtelen mégis ez történt.

- Kérem, bocsásson meg! - szólt zihálva. Kábultnál- tűnt, és Eloise nem tudta, vajon a csóktól, vagy a délelőti történéseitől.

- Kérem, ne kérjen bocsánatot - mondta, és ösztönösen lesimította szoknyáját, ám a nedves anyagot nem lehetett lesimítani. Mégis végigsimított rajta; zavart volt, feszengett, furcsán kényelmetlenül érezte magát testében. Attól tartott, hogy ha nem mozdul, nem kényszeríti magát valami értelmetlen mozgásra, újra a férfi karjába veti magát.

- Vissza kéne mennie a házba - mondta Phillip halk, rekedtes hangon.

Eloise érezte, hogy szeme tágra nyílik a csodálkozástól.

- Ön nem jön?

Sir Phillip a fejét ingatta és furcsán tompa hangon azt mondta: - Nem fog megfázni.

- Hiszen május van.

- Hát igen, de... - nem folytatta, mert maga sem tudta, mit akart mondani. Úgy érezte, örülne, ha a férfi a szavába vágna.

Elindult felfele a hegyen, aztán megállt. Meghallotta a férfi halk, határozott hangját a háta mögül: - Gondolkodnom kell.

- Miről?

Nem kellett volna feltennie ezt a kérdést, nem kellett volna tolakodónak lennie ezzel, de sosem volt képes csak a maga dolgával törődni.

- Nem tudom. - Tehetetlenül vállat vont. - Azt hiszem, mindenben.

Eloise bólintott és folytatta útját a ház felé.

De a férfi zord tekintete egész nap nyugtalanította.

Mindannyiunknak hiányzik apa, különösen az évek ebben a szakában. De gondolj arra, milyen szerencsés vagy, hogy tizennyolc évet lehettél vele. Olyan kevéssé emlékszem rá, és azt kívánom, bárcsak ismert volna engem, és tudná, milyen felnőtt lettem.

Eloise Bridgerton bátyjának, Bridgerton vikomtnak,
apjuk halálának tizedik évfordulóján.

Cloise aznap este szándékosan késett a vacsoráról. Nem sokat... nem volt természete késni, különösen, mert ezt a jellemvonást másokban sem tolerálta. De a délutáni események után fogalma sem volt, hogy Sir Phillip egyáltalán megjelenik-e a vacsoránál, és nem tudta elviselni a gondolatot, hogy ott vár a szalonban és próbálja megállni, hogy az ujjait tördelje és azon tűnődjön, vajon egyedül vacsorázik-e.

Úgy vélte, hét óra után pontosan tíz perccel már biztosnak tűnik, hogy ha a férfi nem várja, akkor nem vacsorázik vele és ő egyenesen az ebédlőbe mehet, és úgy tehet, mintha egész idő alatt azt tervezte volna, hogy egyedül vacsorázik.

Ám meglepetésére, és ha őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, legnagyobb megkönnyebbülésére, amikor a szalonba lépett, Sir Phillip az ablak mellett állt elegáns estélyi öltözékben, amely ha nem is a legújabb divat szerinti volt, de tökéletes szabású.

Eloise észrevette, hogy Sir Phillip fekete-fehérbe öltöztöti és azon tűnődött, vajon részben még mindig Marinát gyá szolja-e ezzel vagy egyszerűen így szeret öltözni. Bátyjai rit kán viseltek olyan hivalkodóan színes holmikat, amelyek oly népszerűek voltak az előkelő társaság bizonyos köreibben, és úgy tűnik, Sir Phillip sem ilyen.

Eloise egy pillanatig az ajtóban állt, nézte a férfi arcélét és elgondolkodott, vajon észreveszi-e. Aztán Sir Phillip feléje fordult, nevét suttogta és odasétált hozzá.

- Remélem, elfogadja bocsánatkérésemet a ma délután történetek miatt - mondta, és bár visszafogottan szólt, Eloise a tekintetéből látta, hogy megbocsátására nagyon is vágyik.

- Nem szükséges bocsánatot kérnie - mondta gyorsan, és így is gondolta. Honnan is tudhatná, hogy bocsánatkérés szükséges-e, ha nem is igazán értette, mi történt?

- Én... - szólt tétován. - Én túlreagáltam a dolgot és...]

Eloise nem szólt, csak nézte a férfit, ahogy köhécselt.

Sir Phillip szólni akart, de csak sokára jött ki hang a tor kán.

- Marina majdnem megfulladt abban a tóban.

Eloise lélegzete elakadt, észre sem vette, hogy kezét önkéntelenül szájához kapta, míg ujjait nem érezte ajkán.

- Nem tudott jól úszni - magyarázta Phillip.

- Sajnálom - súgta Eloise. - És ön... - Hogyan kérdezze úgy, hogy ne tűnjön morbidan kíváncsinak? Nem lehetett azonban elkerülni a kérdést és nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze. Tudnia kell. - És ön ott volt?

Phillip komoran bólintott.

- Én húztam ki.

- Milyen szerencsés volt a felesége! - jegyezte meg Eloise részvétellel. - Bizonyára nagyon megrémült.

Phillip nem szólt. Nem is bólintott.

Eloise az apjára gondolt, arra, milyen tehetetlennek érezte magát, amikor ott előtte esett össze. Gyerekként is olyan vnl,

hogy tennie kellett valamit. Sosem volt megfigyelő fajta; mindig cselekedni akart, helyrehozni dolgokat, embereket visszazökkenteni rendes hangulatukba. És amikor ez igazán •/ámított volna, semmit nem tudott tenni.

Örülök, hogy meg tudta menteni - mondta halkán. - Szörnyen érezhette volna magát, ha nem sikerül.

Sir Phillip igen furcsán nézett rá és Eloise rájött, milyen különösen falsul hangzottak szavai, ezért hozzátette: - Nagyon nehéz... amikor valaki meghal... és kénytelenek vagyunk tétlenül nézni, mert semmit nem tehetünk, nem akadályozhatjuk meg... - Aztán, mintha a pillanat azt kívánta volna, kötődést érzett ez iránt az ember iránt, aki ott állt előtte, némán, merev tartással, így halkán és talán kissé részvétellel fejezte be a mondatot: - Tudom, milyen érzés.

A férfi ránézett, kérdés látszott tekintetében.

- Apám - felelte egyszerűen.

Nem szokott erről másokkal beszélni; talán csak jó barátjára, Penelope volt a közvetlen családtagokon kívül az egyetlen, aki tudta, hogy Eloise volt az egyetlen tanúja apja furcsa es idő előtti halálának.

- Sajnálom - szólt a férfi.

- Igen. Én is nagyon sajnálom.

Aztán Sir Phillip a lehető legkülönösebb kijelentést tette.

- Nem is tudtam, hogy a gyerekeim tudnak úszni.

Annyira váratlan volt, a helyzetből annyira nem következett, hogy Eloise csak pislogott.

- Tessék?

A férfi a kezét nyújtotta, hogy az ebédlőbe kísérje a hölgyet.

- Nem tudtam, hogy a gyerekeim tudnak úszni - ismételte zord hangon. - Azt sem tudom, ki tanította meg őket.

- És ez számít? - kérdezte Eloise szelíden.

- Igen - felelte a férfi keserűen. - Mert nekem kellett volna megtanítanom őket úszni.

Nehéz volt ránézni. Eloise nem emlékezett arra, hogy valaha is látott férfit ilyen lelki fájdalomban, mégis, ez vala hogy megmelengette a szívét. Aki ennyire törődik a gyerekeivel, még ha nem is igazán tudja, hogyan bánjon velük, az csak jó ember lehet. Eloise tudta magáról, hogy hajlamos a világot fekete-fehérben látni, és gyakran azért hozott hirtelen döntést, mert nem elemezte a szürke árnyalatokat, de ebben biztos volt.

Sir Phillip Crane jó ember. Lehet, hogy nem tökéletes, de jó ember, igaz szívú ember.

- Hát, ami történt, megtörtént - felelte hirtelen, mert szeretett inkább a problémáknak elébe vágni és elejüket venni, mintsem megtorpanni és lamentálni rajtuk. - Nem felejthetik el, amit megtanultak.

Sir Phillip megtorpant, ránézett.

- Természetesen ebben igaza van - mondta, aztán lágyabban folytatta. - De függetlenül attól, hogy ki tanította meg őket úszni, tudnom kellett volna erről a képességükről.

Eloise ebben egyetértett vele, de a férfi olyan nyilvánvalóan szomorú volt emiatt, hogy a korholás helytelen, sőt érzéketlenség lett volna.

- Még nem késő - mondta halkán.

- Mihez? - kérdezte maró öngúnnal. - Hogy megtanítsam őket a hátúszásra és szélesebb legyen a repertoárjuk?

- Hát, igen - felelte Eloise kissé éles hangon, mert sosem volt nagy türelme az önsajnálathoz. - És ahhoz sem, hogy még többet tudjon meg róluk. Elragadó gyerekek.

Sir Phillip kétkedően nézett rá.

Eloise köhécselt.

- Időnként persze ők is követnek el gyerekcsínyeket és nrm mindig viselkednek jól...

Az apa összevonta szemöldökét.

- Hát jó, elég sokszor viselkednek rosszul, de valójában ■ sak arra vágnak, hogy ön egy kicsit figyeljen rájuk, foglalkozzon velük.

- Ezt ők mondták?

-Természetesen nem - felelte, a férfi naivitásán mosolyogva. - Hiszen csak nyolcvévesek. Nem szavakkal fejezik ki. De számomra egészen világos.

Beértek az ebédlőbe, Eloise leült a székre, amit egy inas húzott ki neki. Phillip vele szemben foglalt helyet, aztán meglógta a borospoharat, majd elengedte. ^{<TK. SIR PHILLIPNEK SZERETÉTTTEL} Ajka nagyon lassan mozdult, mintha mondani akarna valamit, de nem egészen biztos benne, hogyan mondja. Végül, miután Eloise ivott egy korty bort, mégis feltette a kérdést: - És élvezték? Úgy értem, az úszást.

Eloise elmosolyodott.

- Nagyon is. Le kéne vinnie őket úszni.

Sir Phillip behunyta a szemét és nem nyitotta ki; nem tartott hosszú ideig, de egy szempillantásnál sokkal tovább.

- Nem hiszem, hogy képes lennék rá.

Eloise bólintott. Ismerte az emlékek erejét.

- Akkor talán egy másik vízhez - javasolta. - Biztosan van a közelben egy másik tó vagy tengerszem.

Sir Phillip megvárta, míg a hölgy kézbe veszi a kanalat, aztán ő is a levesbe merített.

- Azt hiszem/ ez egészen jó ötlet... - Elhallgatott, köhécselt. - Azt hiszem, ezt meg tudnám tenni. Gondolkodom, hova mehetnénk.

Volt valami szívszaggató az arckifejezésében... olyan bizonytalan volt, olyan sérülékeny Látszott rajta, hogy bár nem tudja, vajon helyesen cselekszik-e, mindenképpen megpróbálja. Eloise érezte, hogy szíve nagyot dobban, kihagy egy ütemet és át akart nyúlni az asztalon, hogy megfogja.) férfi kezét. De nyilván nem tehette volna. Akkor sem, ha az asztal nem lett volna egy karnyújtásnyival hosszabb, mint a karja. így csak mosolygott és remélte, hogy biztatóan néz rá

Phillip egy kis levest fogyasztott, aztán szalvétával meg törölte a száját és azt mondta: - Remélem, csatlakozik hoz zánk.

- Természetesen - felelte Eloise örömmel. - Elszomoríta na, ha nem hívna meg.

- Biztos vagyok benne, hogy túloz - felelte Sir Phillip fa nyar mosollyal. - Mindazonáltal megtiszteltetésnek vennénk, ha velünk tartana, és az igazat megvallva nagy megnyugvás lenne nekem, ha ön is ott lenne. - Eloise kíváncsi tekinteté re hozzátette: - Az ön jelenlétével biztosan sikeres lenne a kirándulás. Biztosra veszem, hogy... - kezdte, aztán másképpen folytatta. - Ha velünk tart, jobban éreznénk magunkat - mondta meglehetősen hangsúllyal és Eloise inkább nem vitatkozik tovább és kedvesen elfogadja a bókot.

Hiszen Sir Phillipnek ebben nyilván igaza van. Ő és a gyerekei annyira elszoktak egymás társaságától, hogy nyilván

mindannyiuknak hasznos lenne, ha Eloise is ott lenne és elsimítaná az esetleges nézeteltéréseket.

Eloise-nak egyáltalán nem volt ellenére ez az ötlet.

- Esetleg holnap is mehetnénk - vetette fel. - Ha a jó idő kitart.

- Igen, azt hiszem, ez megvalósítható - felelte Phillip. Úgy tűnt, megmarad a jó idő.

Eloise rápillantott, miközben levesét kortyolgatta. Csirkehúsleves volt kis zöldségdarabokkal; kissé sótlan.

- Ezek szerint meg tudja mondani, milyen idő lesz? - kérdezte, és szinte biztos volt benne, hogy kétkedése látszik az arcán. Egy unokatestvére is meg volt győződve arról, hogy . Ióiv tudja jelezni az időjárás változásait, és valahányszor az m előjelzésére hallgatott, vagy bőrig ázott, vagy kis híján lefagyott a lába.

Egyáltalán nem - felelte. - De van úgy, hogy... - Elhallgatott, feszülten figyelt. - Mi volt az?

Mi volt mi? - kérdezte Eloise, de amint e szavak elhagylak ajkát, meghallotta, amit Phillip is hallhatott. Vita hangja, l cyre hangosabb szóváltás. Nehéz léptek.

Heves szóáradat, majd rémült kiáltás, ami csak a komornyiktól származhatott...

És Eloise *tudta*.

- Ó, szentséges isten! - mondta és keze hirtelen elernyed, kiesett belőle a kanál, a levesbe toccsant.

- Mi az ördög? - kérdezte Phillip, azzal felállt, felkészült, hogy megvédje otthonát a betolakodókkal szemben.

Bár fogalma sem volt, milyen betolakodók törtek a házba, kikkel kénytelen szembenézni. Milyen kellemetlen, tolakodó, ördögi behatolókkal találja magát szemben... körülbelül tíz másodperc múlva.

De Eloise *tudta*. És azt is *tudta*, hogy a *kellemetlen, tolakodó, ördögi* semmi a *dühös, csillapíthatatlan és egyenesen nagyképű* alakokhoz képest, ha Phillip testi épségéről van szó.

- Eloise? - kérdezte Phillip, szemöldökét ráncolva, amikor odakintről egy öblös férfihang üvöltve keresztnevéen szólította a hölgyet.

Eloise úgy érezte, a vér is kiszikkad testéből. Határozottan érezte, *tudta*, hogy ez fog történni, bár nem sejtette, hogy ilyen hamar. Semmiképpen nem élhet túl egy ilyen pillanatot, az ilyen pillanat nem múlhat el úgy, hogy meg ne öljön valakit, lehetőleg olyasvalakit, akivel közeli rokonságban áll.

Csak állt, az asztal szélét markolta. A léptek (pontosabban veszett horda hangjának tűnő léptek) egyre közelebb értek.

-Valaki, akit ismer, kisasszony? - kérdezte Phillip meglehetősen szelíden ahhoz képest, hogy hamarosan a végzetével kénytelen szembenézni.

Eloise bólintott és valahogy sikerült kimondania: - A bátyám.

Sir Phillipnek eszébe jutott (miközben két pár erős kéz szorult torkára és nyomta a falhoz), hogy Eloise kicsit konkrétan figyelmesebb lehetett volna.

Nem lett volna szüksége *napokra*, bár jó lett volna ennyi idő, ha nem is elégséges négy nagyon erős és kinézetükből ítélve egymással nagyon szoros rokonságban álló férfi ellen.

Fivérek. Gondolhatott volna erre. Talán a legjobb lett volna nem udvarolni olyan nőnek, akinek fivérei vannak.

Pontosan négy fivére.

Négy. Csoda, hogy még életben van.

- Anthony! - kiáltott fel Eloise. - Hagyd abba!

Anthony - legalábbis Phillip feltételezte, hogy Anthony az, mivel eléggé el nem ítéhető okból elmulasztották megtenni az első találkozáskor általában megtörténő formális bemutatást - még erősebben szorította Phillip nyakát.

- Benedict! - könyörgött Eloise, a legerősebb, szintén nyakszorító fivérhez fordulva. - Kérlek, térj észhez!

Az utóbb megszólított nyakszorító - mert még ketten voltak, de ők távolabb álltak, igen komoran - kissé engedett szorításán és megfordult, hogy Eloise-ra nézzen.

Ez nagy hiba volt, mivel a férfiak sietségükben, hogy a házu után minden végtagját leszorítsák, még nem pillantottak testvérhúgukra elég hosszú ideig ahhoz, hogy lássák, milyen csúnya monoklija van.

Természetesen azt hitték, ezért is ő felelős.

Benedict istentelen kiáltást hallatott és olyan erősen nyomta Sir Phillipet a falhoz, hogy a lába nem érte a földet.
- I lát, ez nem az a gondja Phillip. Most tényleg meghalok. Az első szorítás csak kényelmetlen volt, de ez...

Abbahagyni! - sikított Eloise, azzal Benedict hátára ve- i«itt* magát és haját rángatta.

Benedict felüvöltött, feje hátracsuklott, ám sajnálatos módon Anthony fojtó szorítása elég erős volt ahhoz, hogy ne indjon mozdulni akkor sem, amikor Benedict kénytelen volt elengedni őt, hogy Eloise-t leszerelje.

Phillip, amennyire szorult helyzetéből megfigyelhette, azt látta, hogy a hölgy úgy küzd, mintha fúriával keresztezett Me- dúza lenne. Jobb kezével még Benedict haját húzta, baljával livére torkát szorította, alkarja meglehetősen passzentesan szorult az álla alá.

- Szentséges úristen! - káromkodott Benedict, miközben körbe forogva próbálta lerázni testvérhúgát. - Valaki szedje már le rólam!

Nem meglepő, hogy a két másik Bridgerton fivér egyike sem sietett segedelmére. Sőt, az, amelyik hátát a falnak támasztva állt, láthatóan meglehetősen szórakoztatónak találta .1 jelenetet.

Phillip látása kezdett elhomályosodni, látóterének széle elfeketült, de így is csak csodálni tudta Eloise kitartását. Ritka, hogy egy nő ilyen jól tudjon verekedni.

Anthony arca hirtelen nagyon közel került az övéhez.

- Te... te ütötted meg... a húgomat? - mordult rá.

Phillip szédült, szólni akart, de nem tudott.

- Nem! - kiáltott Eloise és egy pillanatra hátrébb sorolta feladatai elsőbbségéből Benedict hajának kitépését. - Nem ő ütött meg, természetesen.

Anthony éles tekintettel nézett rá. Eloise pedig folytatta Benedict püfölését.

- Ebben nincs semmi természetes!

- Baleset volt - bizonygatta Eloise. - Semmi köze nem volt hozzá.

- Aztán, mivel fivéreinek egyikén sem mutatko/ tak annak jelei, hogy hinnének neki, hozzátette: - Az isten szerelmére! Tényleg azt hiszitek, hogy védenék valakit, aki megütött?!

Ez a kijelentés hatni látszott, olyannyira, hogy Anthony hirtelen elengedte Phillipet, aki levegőért kapkodva huppant a padlóra.

Négyen vannak. Vajon Miss Bridgerton említette, hogy négy fivére van? Nyilván nem. Számításba sem vett volna olyan nőt feleségül, akinek négy fivére van. Csak egy bolond kötné magát ilyen családdhoz.

- Mit tettél vele? - kérdezte Eloise vádlón, azzal elengedte Benedictet és Phillip mellé sietett.

- ^{TK. SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL} Ő mit tett veled? - kérdezte az egyik fivér. Az, aki mini Phillip észlelte, állon csapta, mielőtt a másik kettő nekifogott volna fojtogatni.

Eloise metsző pillantást vetett rá.

- Mit művelsz?

- A nővérem becsületét védem.

- Mintha éppen tőled lenne szükségem védelemre! Még húszéves sem vagy!

Ez biztosan az, amelyiknek a neve G-vel kezdődik, gon dolta Phillip. George? Nem. Gavin? Nem...

- Huszonhárom éves vagyok - mordult a fiatalabb fivér a fiatalok ingerültségével.

- Én meg huszonnyolc vagyok - csattant fel Eloise. - Nem volt szükségem a segítségedre pelenkás korodban sem, és most sincs.

Gregory. Ő az. Gregory. Ezt írta valamelyik levelében. O, a fenébe! Ha azt tudta, akkor nyilván tudnia kell a fivérek

■ Im-l.h.o.l. Eloise nyilván említette. Csak magát hibáztathatja, |
|i'i,v <v, elkerülte a figyelmét.

ö is jönni akart - mondta a sarokban álló másik fivér, 11 nem tört Phillip életére. Phillip úgy döntött, őt kedveli I i:inkább, különösen az után, hogy ez a férfiú határozottan mm j'logta Gregory kezét, amikor a vérmes fivér megtorláláské- {•• ii lüoise- ra akarta vetni magát.

Amit pedig, gondolta Phillip meglehetősen ironikus hangulatban a földön, nagyon is megérdemelne. Pelenka. Persze.

Nem kellett volna elhoznotok - mondta Eloise, aki minit nem érzékelt Phillip gondolati átpártolásából. - Van tilalmatok arról, mennyire bántó ez?

Fivérei Phillip meglátása szerint teljesen jogosan bámulni- rá igen furcsán, mintha a hölgynek elment volna a józan t lte.

- Valamit nagyon eltévesztettél - mordult rá Anthony. - Még te vagy megsértődve, te vagy zaklatott és szomorú, ami- kor éppen te voltál olyan észveszejtően ostoba, hogy szó nél- I ni elszöktél!

Eloise egy kicsit mintha csillapodott volna, mindazonáltal .i/t dűnyyögte: - Nem mintha figyelembe venném, akármit is mond.

- Velünk ellentétben - jegyezte meg halkan, szinte csak magának az a fivér, aki nyilván Colin lehetett -, mert velünk ugye csupa szelídség és engedelmesség vagy.

- Ó, az Isten szerelmére! - szólt Eloise alig hallhatóan, .un ezt még Phillip csengő füle is meglehetősen nőietlen megjegyzésnek érzékelte.

Csengő fül? Valaki fültövön vágta? Nehéz volt felidézni. Négy az egyhez, hogy valaki igyekezett megzavarni emlékezetét.

-Te! - csattant fel felé mutatva az a férfiú, akit Philh| teljes bizonyossággal Anthonynak gondolt. - Nem méysz s hová!

Mintha éppen ezt fontolgatta volna.

- És te - mordult Anthony testvérhúgára még halálosabb hangon, bár Phillip a neki szóló szózat után ezt nemigen vélte lehetségesnek -, mit gondoltál magadban? Miért tetted ezt ?

Eloise próbálta ezt a kérdést kérdéssel elhessegetni.

- Mit kerestek itt?

Szándéka célt ért, mert bátyja a kérdésre válaszolt.

- Megmentünk téged a romlástól! - üvöltött. - Az isten szerelmére, Eloise, van fogalmad arról, mennyire aggódunk miattad?

- És én még azt hittem, észre sem vettétek, hogy eljöttem - próbálkozott tréfával.

- Eloise! Anya magánkívül van.

Ez egy pillanatra kijózanította a hölgyet.

- Ó, ne! - suttogta. - Nem gondoltam volna.

- Persze, hogy nem gondoltad volna - felelte Anthony olyan szigorú hangon, ahogy egy olyan ember beszél, aki máj húsz éve családfő. - Meg kéne korbácsoljalak!

Phillip éppen be akart avatkozni, mert nyilván nem tűrhette, hogy bárkit is korbáccsal fenyítsenek, de Anthony ekkor hozzátette: - Vagy legalábbis meg kéne zabolázzalak!

Phillip a zablahasználat humán alkalmazásának ötletére megállapította, hogy a családfő báty igen jól ismeri húgát.

- Hova akar menni? - kérdezte Benedict felettébb szigorúan és Phillip rájött, hogy nyilván tett néhány mozdulatot a felemelkedés érdekében. Erre azonban visszacsúszott a padlóra, meglehetősen tehetetlen testhelyzetébe.

Phillip ekkor Eloise-ra nézett.

- Esetleg bemutatná az urakat, kisasszony?

Ó! - szólt Eloise elképedve. - Igen, természetesen. A fi- \ < u'lni.

Ennyit képes voltam felfogni - mondta igen száraz, kar- . m hangon.

I. loise bocsánatkérően nézett rá, ami Phillip meglátása . < lint a legkevesebb volt, amit tehetett, miután olyan hely- « tbe hozta, hogy kis híján megkínózták és megölték, aztán liverei felé fordult és egyenként bemutatta őket: - Anthony, Ilrnedict, Colin, Gregory. Ők hárman - mutatott az A, B és C kezdőbetűs nevű férfiú felé - a bátyáim, és ő - mutatott lené- i »en Gregory felé - a kiskorú.

Gregory úgy nézett nővérére, mint aki mindjárt a torkának . -iik, amit Phillip egyáltalán nem ellenzett, mert ezzel a gyilkos szándék legalább nem *rá* irányul.

Aztán Eloise végre visszafordult Phillip felé és bemutatta livéreinek: - Sir Phillip Crane, de gondolom, már tudjátok.

- Egy levelet az íróasztalodban hagytál - közölte Colin.

Eloise gyötrődően behunyta szemét. Phillip mintha az *ostoba*, *ostoba*, *ostoba* szavakat látta volna formálódni ajkán. Colin kajánul vigyorgott.

- Ha több ilyen elszökést is tervezel, legközelebb legyél óvatosabb!

- Köszönöm a tanácsot, megfogadom - sziszegte Eloise, de hevesége egyre alábbhagyott.

- Esetleg most alkalmas lenne, hogy felálljak? - érdeklődött Phillip általánosan, konkrétan senkihez sem intézve a kérdést.

- Nem.

Nehéz lett volna megállapítani, melyik Bridgerton fivér tiltakozott hangosabban.

Phillip a padlón maradt. Általában nem gondolta magát gyávának, és elég jól bánt az öklével, de a fenébe is, hiszen négyen vannak ellene! Lehet, hogy ökölvívó. De nem öngyil kos idióta.

- Hogyan keletkezett az a monokli? - kérdezte Colin h.il kan.

Eloise várt egy kicsit, mielőtt válaszolt.

- Baleset volt.

Colin fontolgatta, mit jelenthet ez a válasz.

- Volnál szíves ezt egy kicsit bővebben kifejteni?

Eloise feszengett, lepillantott Phillipre, de rögtön meg bánta. Ettől a négyek még inkább azt hihetik, hogy ő a felelős hűguk sérüléséért.

Egy ilyen félreértés következménye halál és csonkítás le het. Nem úgy néztek ki, mint akik eltúrik, hogy valaki kezét emeljen a testvérhűgukra, nem is beszélve arról, hogy mo noklit nyomjon a szemére.

- Csak mondja meg nekik az igazat, Eloise - kérte Phillip elgyötörtén.

- A gyerekei voltak - mondta Eloise aggódón, mintha fájna kimondani. De Phillip nem aggódott. Bár közel volt ahhoz, hogy megfojtsák, a férfiak nem úgy néztek ki, mint akik hajlamosak ártatlan gyerekeket bántani. És Eloise nyilván nem mondana semmit, ha úgy gondolná, hogy ezzel veszélynek teszi ki Olivért és Amandát.

-Vannak gyerekei? - kérdezte Anthony, kissé kevésbé becsmerlő nézéssel.

Phillip ebből arra következtetett, hogy nyilván Anthonyval is vannak gyerekei.

- Kettő - felelte Eloise. - Ikrek. Egy fiú és egy lány. Nyolc évesek.

- Gratulálok! - mormogta Anthony.

- Köszönöm - felelte Phillip, nagyon öregnek és fáradtnak érezve magát. - Az együttérzés lenne inkább helyénvaló.

Anthony kíváncsian nézett rá, kis híján mosolygott.

- Nem igazán örültek a jelenlétemnek - közölte Eloise.

- Okos gyerekek - jegyezte meg Anthony.

Eloise határozottan rosszálló pillantást vetett bátyjára.

- Bukatózsinórt feszítettek ki. Olyat, mint amelyet Colin feszített ki nekem 1804-ben - mondta, igen ellenségesen nézve fivérére.

Colin ajka hitetlenkedő kifejezésbe rándult.

- Emlékszel, mikor történt?

- Mindenre emlékszik - jegyezte meg Benedict.

Eloise megfordult, csodálkozón nézett rá.

Sajgó torka ellenére Phillip kezdte élvezni ezt a testvéri szóváltást és az egész helyzetet.

Eloise királynői méltósággal fordult újra Anthony felé.

- Elestem - közölte egyszerűen.

- A szemedre estél?

- Ami azt illeti, a csipőmre, de nem volt időm csillapítani az esést, ezért beütöttem az arcomat is. Azt hiszem, az a vérzés terjedt át a szemkörnyékre is.

Anthony igen dühösen nézett le Phillipre.

- Az igazat mondja?

Phillip bólintott.

- A bátyám sírjára! Ha szükséges, kérdésre ezt a gyerekeim is megerősíthetik.

-Természetesen nem tartom szükségesnek - mondta Anthony komoran. - Én soha... - Köhécselt egy kicsit, lépkedett párat, aztán kiadta az utasítást: - Álljon fel!

Hangjának szigorúságát azzal csillapította, hogy kezét nyújtotta Phillip felé.

Sir Phillip ezt elfogadta, mivel úgy ítélte meg, hogy Eloise bátyja sokkal jobb szövetséges, mint ellenség. Mindazonáltal bizalmatlanul, védekező állásban méregette a négy Bridgerton férfit. Semmi esélye, ha azok négyen mégis rátámadnak, és nem volt biztos abban, hogy ez a veszély nem múlt el.

A nap végére vagy halott lesz, vagy nős ember és nem iga zán volt felkészülve arra, hogy ezt a kérdést a Bridgerton fivérek döntsék el.

Aztán, miután Anthony egyetlen pillantásával elhallgatatta négy fiatalabb testvérét, Philliphez fordult és azt mondta: - Talán ön elmondhatná nekem, mi történt.

Phillip a szeme sarkából látta, hogy Eloise tiltakozón a szavába akar vágni, de aztán nem szólalt meg, hanem leült egy székre, és ha nem is alázatos és szerény ábrázattal, de a vártnál alázatosabban és szerényebben nézett.

Phillip elhatározta, neki is meg kell tanulnia olyan szikrázó tekintettel figyelni valakit, ahogy Anthony Bridgerton tud nézni. A gyerekei igen hamar rendet tanulnának.

- Nem hiszem, hogy Eloise ezek után közbeszólna - jegyezte meg Anthony. - Kérem, folytassa.

Phillip ismét Eloise-ra pillantott. A hölgy úgy nézett ki, mint aki menten felrobban. Mégsem szólalt meg, ami valóban jelentős eredménynek számított az ő esetében.

A ház ura röviden összefoglalta az eseményeket attól kezdve, hogy Eloise megérkezett Romney Hallba. Elmondta Anthonynak a leveleket, hogy az első Eloise írta, és részvétét nyilvánította felesége halála után, és ez a levelezés hogyan vált egyre barátságosabb hangúvá és csak akkor hallgatott el kis időre, amikor Colin fejét ingatva megjegyezte: - Mindig csodálkoztam, mit írogat a szobájában.

Amikor Phillip kérdően nézett rá, felemelte a kezét és hozzátette: - Az ujjai. Mindig tintafoltosak voltak az ujjai és én sosem tudtam, miért.

Phillip befejezte a történetet: - Hát, mint tudják, feleséget kerestem. Levelei hangvételéből ítélve okosnak és értelmesnek tűnt. Ha elég sokáig maradnak, hogy találkozzanak velük, látni fogják, gyermekeim... - köhécselt kínosan a legkevésbé bántó jelzõt keresve - meglehetősen zabolátlanok - mondta, szövegteljesítésével elégedetten. - Reméltem, hogy Miss Bridgerton csillapító hatással lehet rájuk.

- Eloise? - horkant fel Benedict és Phillip észlelte, hogy a másik három fivér is osztja aggályait.

És bár Phillip mosolyoghatott Benedict megjegyzésén, miszerint Eloise mindenre emlékszik, és dühös lehetett Anthonyre a zablák alkalmazásának megfontolása miatt, nyilvánvalóvá vált, hogy a Bridgerton fivérek nem adták meg azt tiszteletet lánytestvérüknek, amit megérdemelt.

- Miss Bridgerton, Eloise - jegyezte meg élesen - igen jó hatással volt gyermekeimre, lobban tennék, ha nem lebecsülő hangnemben beszélne róluk a jelenlétemben.

Ezzel mintha saját halálos ítéletét mondta volna ki. Hiszen négyen vannak, és neki egyáltalán nem állt érdekében inzultálni őket. De még ha a fél országon át loholtak is, hogy megvédjék Eloise erényét, akkor sem fogja szó nélkül tűrni, hogy a saját házában így gúnyt űzzenek vendégéből.

Eloise-ből nem. Előtte nem.

Ám legnagyobb meglepetésére e tiltakozást nem követte megtorlás, sőt, Anthony, aki láthatóan még mindig irányította a többieket, elgondolkodón nézett rá, olyan átható pillantással, mintha rétegenként hámozná le róla a bőrt, a húst, hogy lelke legmélyére lásson.

- Uram, sok megbeszélhivalónk van - jegyezte meg Anthony halkán.

Phillip bólintott.

- Gondolom, a húgával is beszélni kíván.

Eloise hálás pillantást vetett felé. Phillipet ez nem érte meglepetésként. El nem tudta képzelni, hogy Eloise jó néven venné, ha kihagynák bármilyen döntésből, ami az ő életét érinti. A fenébe, hiszen nem veszi jó néven, ha bármilyen döntésből kihagyják.

- Igen - felelte Anthony. - Valóban. Ami azt illeti, h.i nincs ellenére, előbb vele beszélnek.

Phillip nem volt olyan ostoba, hogy vitába szálljon egy Bridgertonnal, miközben három másik nézi merőn.

- Kérem, használják a dolgozószobámat - ajánlotta fel. Eloise majd mutatja az utat.

Ezt nem kellett volna mondani. A fivérek nem vették jó néven, hogy arra emlékeztették őket, hogy Eloise már elég hosszú időt töltött a házában ahhoz, hogy tudja, mi hol van.

Anthony és Eloise szó nélkül kiment, Phillip a másik három Bridgerton fivérrel maradt.

- Nincs ellenükre, ha leülök? - kérdezte Phillip, mivel gyanította, hogy egy ideig az ebédlőben kénytelen időzni.

- Csak tessék - felelte Colin szinte szívélyesen. Benedict és Gregory csak állt és bámult. Mint Phillip megjegyezte, Colin sem tűnt különösebben barátkozónak. Kissé barátságosabbnak tűnhetett, mint fivérei, de tekintetében éles indulat feszült, amit nem szabad alábecsülni.

- Kérem, fogyasszanak! - mondta Phillip az asztalon hagyott ételre mutatva.

Benedict és Gregory olyan mogorván nézett rá, mintha mérget kínált volna, de Colin leült vele szembe és elvett egy ropogós zsemlét az egyik tányérról.

- Nagyon finom - jegyezte meg Phillip, bár neki még nem volt lehetősége aznap este megkóstolni.

- Ió - mormogta Colin egy harapás után. - Farkaséhes vagyok.

- Hogyan gondolhatsz ételre? - mordult rá Gregory dühösen.

- Mindig ételre gondolok - felelte Colin, és tekintetével addig pásztázta az asztalt, míg megtalálta a vaját. - Mi másra gondolhatnék?

- A feleségedre - mordult Benedict.

Ó, persze, a feleségemre - jegyezte meg Colin kurta bólintással. Aztán kemény pillantással Phillipre nézett és azt mondta: - Csak hogy tudja, legszívesebben a feleségemmel tol lőttem volna ezt az éjszakát.

Phillipnek nem jutott eszébe olyan válasz, amivel ne sér- ifile volna meg a jelen nem lévő Mrs. Bridgertont, ezért e meg- Kgyzést szó nélkül hagyva megvajazta zsemléjét.

Colin nagy falatot vett magához, aztán az illemszabályok ailyos megsértését figyelmen kívül hagyva tele szájjal szólalt meg: - Csak néhány hete vagyunk házasok.

Phillip kérdőn nézett rá.

- Még újházások vagyunk - pontosította a hivatlan vendég.

Phillip bólintott, mivel valami választ kellett adnia.

Colin előrehajolt.

- Tényleg nem akartam eljönni a feleségem mellől.

- Értem - jegyezte meg Phillip, bár igazából nem is tudta, mi mást mondhatott volna.

- Érti is, amit mond? - kérdezte Gregory meglehetősen ingerülten.

Colin megfordult és fagyos pillantással nézte öccsét, aki nyilván túl fiatal volt ahhoz, hogy mesteri szinten megtanulhassa a nüanszok és körülírások művészetét. Phillip megvárta, míg Colin újra az asztal felé fordul, egy tányér spárgát kínált neki, (amit asztaltársa elfogadott), aztán azt mondta: - Ha jól sejtem, hiányzik önnek a felesége.

Erre csend lett, aztán Colin még egyszer megvető pillantással nézett öccsére és válaszolt: - Igen.

Phillip ekkor Benedictre nézett, mivel ő volt az egyetlen, aki kimaradt a legutóbbi szóváltásból.

Nagy hiba volt. Benedict a kezét tördelte, és még mindig úgy nézett ki, mint aki sajnálja, hogy nem fojtotta meg, amikor lehetősége lett volna rá.

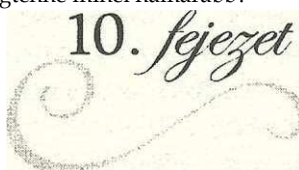
Phillip ekkor Gregoryra nézett, aki dühösen összefogta a mellkasa előtt a karját. Teste szinte remegett a dühtől, I. Ián Phillipre volt dühös, talán családtagjaira, akik egész esw zöldfülű fiataként bántak vele. Phillip pillantását nem foga< I ta szívesen. Gregory álla hirtelen előreugrott, fogát csikorgaii .1 és...

És Phillipnek elege volt. Inkább újra Colinra nézett.

Colin még mindig az evéssel volt elfoglalva; valahogy si került rávennie a személyzetet, hogy hozzanak neki egy tál levest. Am éppen letette a kanalát és a másik kezét vizsgálta, ujjait egyenként nyújtotta ki, és mindegyikkel Phillip felé mutatva egy-egy szót mormogott.

- Hiányzik. A Feleségem.

- A kénköves pokolba! - fakadt ki Phillip végül. - Ha el akarja törni a lábamat, megtenné minél hamarabb?

Nem tudhatod, kedves Penelope, mennyire nincs szerencséd, hogy csak lánytestvéreid vannak. Fiúkkal sokkal jobb mulatság az élet.

Eloise Bridgerton levele Penelope Featheringtonnak, miután három bátyjával éjszakai lovagláson volt a Hyde Parkban.

A következők közül választhatsz - szólt Anthony komoran Phillip íróasztala mögül, mintha övé lenne a dolgozószoba. - Lezámehatsz feleségül egy héten belül, vagy hozzámehetsz feleségül két héten belül.

Eloise rémülten kiáltott fel: - Na de Anthony!

- Azt vártad, hogy más választási lehetőséget is adok? - kérdezte szelíd hangon. - Hát, a körülmények kényszerítő hatása miatt megtoldhatjuk még eggyel.

Eloise kifejezetten utálta, amikor bátyja úgy beszélt, mintha ő lenne egyedül teljesen értelmes és bölcs, őt pedig akaratlanul is gyerekeknek tekintené. Sokkal elviselhetőbb volt, amikor lombolt és szitkozódott. Akkor Eloise legalább eljátszhatta, hogy Anthony megőrült, ő pedig szegény, ártatlan áldozat.

- Nem értem, miért tiltakoznál - folytatta. - Hát nem azzal a szándékkal jöttél ide, hogy feleségül menj hozzá?

- Nem! Azzal a szándékkal jöttem, hogy kiderítsem, alkalmas-e arra, hogy feleségül menjek hozzá.

- Na és, alkalmas?

- Nem tudom. Még csak két napja vagyok itt.

- Mégis - szólt Anthony, tétlenül nézegetve körmeit a hal vány gyertyafényben ez a két nap több mint elég arra, hogy tönkretegye a jó hírnevedet.

- Tudja valaki, hogy elmentem? - kérdezte hirtelen. - V.i gysis a családon kívül.

- Még nem - ismerte el Anthony. - De valaki úgyis rá fog jönni. Valaki mindig rájön.

- Úgy volt, hogy lesz gardedám - jegyezte meg Eloise m < > górván.

- Úgy volt? - kérdezett vissza Anthony teljesen közöm bös társalgási hangon, mintha csak az iránt érdeklődne, hogy bárányhús lesz-e vacsorára vagy vadászatot rendeznek-e szí > rakozásul.

- Nemsokára itt lesz.

- Hmmm. Kár, hogy én értem ide előbb.

- Ez mindenkinek rossz - súgta Eloise.

- Mit mondtál? - kérdezte megint azon a szörnyű han gon, ami egyértelművé tette, hogy minden szót hallott.

- Anthony - szólt Eloise, könnyörgőn ejtve ki bátyja nevét, bár fogalma sem volt, miért könnyörög.

Anthony húga felé fordult, szeme szikrázott, tekintete olyan átható volt, hogy hálásnak kellett volna lennie, hogy bátyja úgy tett, mintha körmei állapota érdekelné.

Egy lépést hátrált. Nincs ember, aki ne hátrált volna, In Anthony Bridgertonnal ilyen dühében kénytelen szembe nézni.

De amikor megszólalt, hangja egyenletes és nyugodtnak ható volt.

- Elég kusza ágyat vetettél itt magadnak - mondta lassú, precíz hanghordozással -, és attól tartok, bele is kell feküdnöd.

Arra kényszerítenél, hogy menjek feleségül egy olyan lí i hlicz, akit nem is ismerek? - súgta Eloise.

Valóban ez az igazság? - tette fel Anthony a kérdést. - h il az ebédlőben úgy tűnt, nagyon is jól ismered. Minden i.l.indó alkalommal a védelmére keltél.

Aiuhony csapdába szorította és Eloise ettől kis híján Miqjörült.

Ez nem elég a házassághoz - bizonygatta. - Legalábbis még nem elég.

De Anthony nem olyan ember volt, aki hagyja magát elit illeni.

Ha most nem, akkor mikor? Egy hét múlva? Két hét múlva?

- Elég! - fakadt ki Eloise és legszívesebben kezével tapasztotta volna be a kezét. - Nem tudok gondolkodni.

- Nem gondolkodsz - helyesbített Anthony. - Ha egy pillanatot is gondolkoztál volna ezen az egészen, ha agyadnak azt a kis részét használtad volna, ahol a józan ész lakozik, nrm szöktél volna el.

Eloise kezét karba fonva másfelé nézett. Nem volt erre t ive, és ez nagyon bántotta.

- Mit akarsz tenni, Eloise?

- Nem tudom - hebegte, és gyűlölte, hogy milyen butának tűnik a hangja.

- Hát - szöktél Anthony azon a szörnyű, ésszerű hangon -, akkor bajban vagyunk, ugye?

- Nem tudnád egyszerűen kimondani? - kérdezte, és bordái mellett ökölbe szorította a kezét. - Muszáj minden mondandódat kérdéssel zárni?

Anthony humortalanul mosolygott.

- Azt hittem, nagyra értékeled, hogy a véleményedet kérdezem.

- Leereszkedő hangon beszélsz velem, és ezt te is jól tudod.

Anthony előrehajolt, tekintete szinte villámlott.

- Van fogalmad arról, mekkora erőfeszítést igényel, hogy fékezzem az indulatomat?

Eloise úgy gondolta, tanácsosabb, ha nem kockáztat a lálgatást.

- Éjnek évadján szöktél meg - mondta, és felállt. - Szó nélkül. Üzenetet sem hagytaál...

- Hagytam üzenetet! - fakadt ki Eloise.

Anthony hitetlenkedéssel nézett rá.

- Hagytam üzenetet! - bizonygatta. - A hallban hagytam, az egyik kis asztalon, a kínai váza mellett.

- És mi állt ebben a titokzatos üzenetben?

- Az, hogy ne aggódjatok, jól vagyok és egy hónapon belül jelentkezem.

- Ó! *Ettől* aztán menten megnyugodtam volna - jegyezte meg Anthony gúnyosan.

- Nem tudom, miért nem kaptad meg - hebegte Eloise. - Talán a meghívók közé keveredett.

- Mi úgy tudtuk - folytatta Anthony egy lépést téve húga felé -, hogy téged elraboltak.

Eloise elsápadt. Sosem gondolt volna arra, hogy családja ilyesmit gondolhat. Eszébe sem jutott, hogy üzenete elkallódhat.

- Tudod, mit csinált anya? - kérdezte Anthony halálosan komoly hangon. - Tudod, mit csinált, *miután* kis híján elájult az aggodalomtól?

Eloise tagadón ingatta a fejét, rettegett a választól.

- A bankba ment - folytatta Anthony. - És tudod, miért?

- Megmondanád? - kérdezte Eloise elgyötörten. Utálta a kérdéseket.

Azért ment oda - folytatta Anthony rémisztő módon lépkedve felé hogy meggyőződjön róla, minden kötvénye - n pénze rendben van-e, hogy tudjon pénzt felvenni, *ha vált- Miflőjkat kell fizetnie érted!*

Eloise összehúzta magát, hátrált bátyja haragvó hangjától. M«g akarta ismételni, hogy *hagyott üzenetet*, de tudta, hogy ab- l»ól nem származna jó. Tévedett és ostoba volt, és nem akarta .i.zal tetézni ostobaságát, hogy megpróbálja kimagyarázni.

- Végül Penelope találta ki, mit tettél - közölte Anthony. - Megkértük, hogy kutassa át a szobádat, mivel ő valószínűleg iniiyi időt töltött ott, mint amennyit mi összesen nem.

Eloise bólintott. Penelope volt a legjobb barátnője, sőt, még mindig az, bár már Colin felesége. Megszámlálhatatlanul sok órát töltöttek a szobájában, mindenről beszélgettek. Flúllippel való levelezése volt az egyetlen titok, amit még neki Nem árult el.

- Hol találta meg a levelet? - kérdezte Eloise. Nem mintha ez számított volna, de nem tudta megállni, hogy ki ne elégítse kíváncsiságát.

- Beesett az íróasztalod mögé - mondta Anthony, karját keresztbe fonva. - Egy lepréssel virággal együtt.

Ez valahogy beleillett a képbe.

- Botanikus - súgta.

- Tessék?

- Botanikus - ismételte, ezúttal hangosabban. - Sir Phillip. Évfolyamelső volt Cambridge-ben. Tudós lenne, ha a bátyja nem halt volna meg a Waterlooi csatában.

Anthony bólintott. Nyugtázta a tényt, és azt is, hogy Eloise tudja.

- Ha azt mondom, hogy kegyetlen ember, aki verni fog, inzultálni és aljasul viselkedik veled, nem kötelezlek rá, hogy hozzámenj feleségül. De mielőtt válaszolsz, azt akarom, hogy vedd fontolóra, amit mondok. Bridgerton lány vagy.

Nem érdekel, kihez mész feleségül, mi lesz a neved, miután az oltár előtt elmondod a házassági esküt. Mindig Bridgerton maradsz, és mi minden cselekedetünkben becsületesek vagyunk; nem azért, mert ezt várják el tőlünk, hanem mert *ilyr nek vagyunk*.

Eloise bólintott, nagyot nyelt, szemét égető könnyeivel küszködött.

- Akkor most felteszem a kérdést. Van valami különös valami miatt nem lehetsz Sir Phillip Crane felesége?

- Nincs - hebegte. Nem is tétovázott. Nem készült fel erre még nem volt kész a házasságra, de nem akarta megmásítani az igazságot azzal, hogy habozik kimondani a választ.

- Gondoltam, hogy így van.

Eloise csak állt némán, szinte legyőzötten, nem tudta, mi csináljon. Megfordult; tudta, hogy Anthony úgyis kitalálja, hogy sír, de nem akarta, hogy könnyeit lássa.

- Hozzámegyek feleségül - mondta zokogva. - Csak... Én csak... csak azt akartam...

Anthony egy pillanatig nem szólt, tiszteletben tartotta húga bánatát, de mivel Eloise nem folytatta a mondatot, rá kérdezett: - Mit akartál, Eloise?

- Szerelmi házasságot akartam - felelte olyan halkán, hogy talán ő maga sem hallotta.

- Értem - felelte Anthony. Kitűnő hallása volt. - Nem gondolod, hogy ezen akkor kellett volna gondolkodnod, mielőtt elszöktél?

Eloise ebben a pillanatban végtelenül gyűlölte bátyját.

-Te szerelemből nősültél. Ha valakinek, neked meg kell ezt értened.

- Én azért vettem feleségül a feleségemet - mondta olyan hangon, ami világosan jelezte, nem tetszik neki, hogy húga megpróbálja az ő magánéletére terelni a beszélgetést -, mert kompromittáló helyzetben talált minket Anglia legnagyobb lykafészké!

I loise felszisszent, nagyon ostobának érezte magát. Olyan történt, hogy Anthony megnősült. El is fejtette a közi illeményeket.

Amikor feleségül vettem, nem szerettem a feleségemet - h'lvlatta. - Illetve - tette hozzá kissé lágyabb, inkább nosztalgikus hangon -, ha szerettem is, nem volt tudomásom róla.

Eloise bólintott.

Nagyon szerencsés voltál - mondta, és azt kívánta, bár- i .,il< ő is ilyen szerencsés lenne Phillippelel.

És Anthony meglepetést okozott. Mert nem szidott és nem korholt. Csak annyit mondott: - Tudom.

- Nagyon szerencsétlennek éreztem magamat, amikor Ivelope és Colin összeházasodtak... - mondta Eloise, és le- mskadt a legközelebbi székbe, fejét kezébe hajtva. - Szörnyű « mber vagyok. Biztosan szörnyű ember vagyok, szörnyű, és .rkélyes, és irigy, mert amikor összeházasodtak, én csak macimra tudtam gondolni.

Anthony felsóhajtott és leguggolt húga mellé.

- Nem vagy szörnyű ember, Eloise. És ezt te is tudod.

Eloise felnézett, és azon tűnődött, mikor lett ez az ember, i bátyja ilyen bölcs. Ha még egy szót szólt volna, ha még egy percet beszél hozzá, azon a gúnyos hangon, megtört volna. Megtört volna vagy megkeményíti magát, de akárhogy is, el- i omlott volna köztük valami.

De itt van Anthony, az arrogáns, büszke, minden ízében / .illetett nemesember, ott térdel mellette, kezét a kezére teszi, olyan kedvesen beszél hozzá, hogy a szíve kis hján megszakad.

- Nagyon örültem, hogy egymásra találtak - mondta Eloise. - Nagyon örültem.

- Tudom.

- Csak örömet kellett volna éreznem.

- Ha így lenne, nem lennél ember.

- Penelope olyan volt nekem, mintha a *testvérem* lenn. Örülöm kellett volna.

- Mintha az imént ezt mondtad volna.

Eloise bólintott.

- Örülök. Igen, örülök a boldogságuknak. Tudom. Nem csak mondom.

Anthony jóindulatúan mosolygott és várta, hogy hÚK.i folytassa, amit mondani akart.

- Csak hirtelen olyan magányosnak és olyan öregnek érc/ tem magamat. - Bátyjára nézett, hátha képes ezt megérteni - Sosem gondoltam volna, hogy rólam feledkeznek meg.

Anthony felnevetett.

- Eloise Bridgerton, nem hiszem, hogy valaha valaki elkö vetné azt a hibát, hogy megfeledkezik rólad.

Eloise érezte, hogy ajka széle halvány mosolyra húzódik hogy annyi ember közül éppen a bátyja képes a lényegre érezni

- Azt hiszem, sosem gondoltam komolyan, hogy vénlány maradhatok. Vagy ha mégis, akkor Penelope maradjon velem lány velem. Ez nem volt túl szép tőlem, és nem gondolom, hogy komolyan így terveztem volna, de...

- De így volt - szólt Anthony, megtéve azt a szívességei, hogy befejezte helyette a mondatot. - Nem hiszem, hogy Penelope valaha komolyan gondolta, hogy egyszer férjhez megy. És ami azt illeti, kétségeim vannak afelől is, hogy Colin fejében megfordult a nősülés gondolata. Tudod, a szerelem elég váratlanul lepheti meg az embert.

Eloise bólintott, és azon tűnődött, vajon őt is meglephte ti-e. Valószínűleg nem. Ő nem olyan ember, akinek ilyen cs.i pász hiányzik.

- Örülök, hogy összeházasodtak - mondta Eloise.

- Tudom. Én is.

Sir Phillip - mutatott az ajtó felé, bár a szóban forgó in < |>pen a hall másik végében, az ebédlőben volt. - Több ! klllt egy éve levelezünk, Sir Phillip és én. Aztán házasságot i mlftett. És ezt olyan finoman tette! Nem kérte meg a keze- i |nri, csak érdeklődött, meglátogatnám-e, hogy megtudjuk, • imáshoz illünk vagy sem. Azt mondtam magamban, ez az . mlht örült, és ilyen ajánlatot nem is vehetek fontolóra. Ki |írnne feleségül valakihez, akit nem is ismer? - Felnevetett.

Aztán Colin és Penelope bejelentették eljegyzésüket. Egy il/if.; omlott össze bennem; kicsúszott a lábam alól a talaj. AM<or kezdtem el ezen gondolkodni. Valahányszor leültem i íróasztalomhoz, ahhoz a fiókhöz, ahol a leveleit tartottam, olyan volt, mintha a papír lyukat égetne a deszkában.

Anthony nem szólt semmit, csak megszorította húga ke- /<■(, mintha értene.

Tennem kellett valamit - mondta Eloise. - Nem ülhet- inn tovább, hogy tétlenül várjam, mit hoz az élet.

A Bridgerton család feje harsányan felnevetett.

Eloise! Ez a veszély nálad egyáltalán nem fenyeget! Még liogy te bármikor tétlenül ülj!

- Antho...

- Nem, hadd fejezzem be. Különleges vagy, Eloise. Veled nősem történnek csak úgy a dolgok. Nekem elhiheted. Láttalak felnőni, és időnként apád helyett apádnak kellett lennem, pedig csak a bátyád akartam lenni.

Eloise ajka megnyílt, mintha valami a szívébe markolt volna. Anthonynek igaza volt. Olyan volt, mintha apja lett volna, i zt a

szerepet egyikük sem akarta rá ruházni, de Anthony évekig, szó nélkül tette a dolgát.

És most megszorítja bátyja kezét; nem azért, mert szereti, hanem mert csak most jött rá, hogy szereti.

- Te hatsz az életre, Eloise - mondta Anthony. - Nem fm dítva. Mindig te döntöttél, mindig te irányítottad a dolgok, Lehet, hogy nem mindig érezted így, de ez a való.

Eloise egy pillanatra lehunyt szemét, fejét ingatva vál.t szolt: - Hát, próbáltam dönten a magam életében, amikor ide jöttem. Jó tervnek tűnt.

- És lehet - jegyezte meg Anthony halkán -, hogy valóban jó terv. Sir Phillip becsületes embernek tűnik.

Eloise nem tudta titkolni méltatlankodását.

- Akkor jutottál erre a következtetésre, amikor fojtog.i tad?

Anthony felsőbbbséges pillantással nézett rá.

- Meglepődnél, ha tudnád, milyen következtetésekre jut nak férfiak egymásról verekezés közben.

- Te azt verekezésnek nevezed? Négyen egy ellen?!

Anthony vállat vont.

- Nem mondtam, hogy sportszerű verekezés volt.

- Javíthatatlan vagy!

- Érdekes jelző, a te jelenlegi cselekedeteidet figyelem In véve.

Eloise érezte, hogy mélyen elpirul.

- Hát jó - jelentette ki Anthony határozottan. Élénk hani; ja arról árulkodott, hogy témát fog váltani. - Megvan, mit fő gunk tenni.

És Eloise tudta, hogy bármit is mond, ő azt fogja tenni Olyan eltökélt volt a hangja.

- Azonnal összecsomagolsz - rendelkezett Anthony - I I megyünk Az Én Házamba, és ott maradsz egy hétig.

Eloise bólintott. Az Én Házam furcsa név volt, Anthony otthona, nem messze Romney Halitól, Wiltshire-ben. Ott éli feleségével, Kate-tel és három fiukkal. Nem különösebben nagy ház, de kényelmes, és nyilván van elég hely még néhány Bridgertonnak.

- A te Sir Phillipet minden nap átjöhet meglátogatni - lolytatta Anthony, és Eloise pontosan tudta, hogy ezt úgy érti, •i le Sir Phillipet minden nap át fog jönni meglátogatni téged.

Eloise megint csak bólintott.

- Ha egy hét elteltével is úgy ítélem meg, hogy elég jó ember ahhoz, hogy feleségül vegye a húgomat, akkor feleségül mész hozzá. Azonnal.

- Biztos vagy benne, hogy egy hét alatt pontosan fel tudod mérni egy férfi jellemét?

- Ritkán tart hosszabb ideig - jelentette ki Anthony. - Ha nem vagyok biztos benne, egyszerűen várunk még egy hetet.

- Lehet, hogy Sir Phillip nem akar feleségül venni engem mondta Eloise, mert úgy érezte, muszáj kimondania.

Anthony kemény pillantással nézett rá.

- Neki nincs meg ez a választási lehetősége.

Eloise alig kapott levegőt.

Anthony egyik szemöldöke arrogáns ívbe húzódott.

- Megértettük egymást?!

Eloise bólintott. Anthony terve nagyon is ésszerűnek tűnt. Sokkal ésszerűbbnek, mint amelyet az idősebb fivérek többsége kitalálna. És ha valami szörnyen rosszul sikerül, ha úgy dönt, hogy mégsem képes feleségül menni Sir Phillip Crane- hez, nos, akkor van egy hete, hogy meggondolja magát. Egy hét alatt sok minden történhet.

Mint az elmúlt héten is.

- Visszamegyünk az ebédlőbe? - kérdezte Anthony. - Gondolom, éhes vagy, és ha sokáig időzünk, Colin nyilván kieszi vendéglátónkat a készleteiből.

Eloise bólintott.

- Vagy ez történik, vagy mostanra már megölte.

Anthony ezen egy pillanatig elgondolkodott.

- Akkor megspórolom az esküvő költségét!

- Anthony!

- Csak tréfáltam, Eloise! - mondta gondterhelten ingatva fejét. - Most gyere! Győződjünk meg róla, hogy a te Sir Phillipped még az élők sorában van.

- És akkor - magyarázta Benedict igen élénken, amikor Anthony és Eloise belépett az ebédlőbe - jött a kocsmá száj hája és olyan hatalmas...

- Benedict! - kiáltott fel Eloise.

Benedict igen bűnbánó arckifejezéssel nézett hűgára, rögtön visszahúzta kezét, mellyel éppen nyilvánvalóan egy rendkívül dús idomokkal megáldott nőszemély testének formáját igyekezett illusztrálni és szabadkozott: - Elnézést. Ezer bocsánat!

- Nős ember vagy! - korholta Eloise.

- Igen, de nem vak - jegyezte meg Colin vigyorogva.

- Te is nős ember vagy! - nézett rá is vádlón.

- De nem vak - ismételte Colin.

- Eloise - szólalt meg Gregory a lehető leggyalázatosabb leereszkedő hangon, aminek alkalmazására Eloise valaha okot adott -, vannak dolgok, amiket lehetetlen nem észrevenni. Különösen, ha az ember történetesen férfi.

- Igaz - erősítette meg Anthony. - Én is láttam.

Eloise zavarában levegő után kapkodva nézett egyik fivérére a másikra, mintha az örület pöcegödrében egy tiszta pontot keresne. Tekintete Phillipre tévedt, aki, úgy tűnt kissé ittas állapota ellenére élethosszig tartó barátságot kötött fivérelével olyan rövid idő alatt, míg ő a dolgozószobában Anthonyval beszélt.

- Sir Phillip! - szólította meg és azt várta, hogy a férfi valami elfogadhatót mond.

De a ház ura csak idétlen mosollyal nézett rá.

- Tudom, kiről beszélnek - közölte. - Sokszor jártam ab-kin a kocsmában. Lucy errefelé elég közismert.

- Még én is hallottam róla - jegyezte meg Benedict sokat ludó bőlintással. - Lovon tőlünk csak egy óra onnan. Könnyű v.igtában kevesebb.

Gregory bizalmasan Philliphez hajolt, kék szeme érdeklődéssel csillogott.

- És volt már vele?

- Gregory! - kiáltott fel Eloise. Ez már igazán túl sok. Fivéreinek egyáltalán nem lenne szabad ilyesmiről beszélniük a jelenlétében, sőt, a legkevésbé sem volt kíváncsi arra, hogy Sir l'hillip meghágta-e a kocsmá szajháját, akinek akkora csöcse van, mint két levesestál.

De Phillip tagadón ingatta a fejét.

- Férjes asszony - felelte. - És én is nő ember voltam.

Anthony hűgához fordult és a fülébe súgta: - Megfelel.

- Örülök, hogy ilyen magasra tetted a mércét szeretett hűgodnak - mormogta.

- Én mondtam - jegyezte meg Anthony. - Magam is meg-szemlélttem ezt a Lucyt. Ennek az embernek van önuralma.

Eloise csípőre tette a kezét és igen szigorúan bátyja szemébe nézett.

- Téged elfogott a kísértés?

- Természetesen nem! Kate elvágna a torkomat!

- Nem arról beszélek, mit tenne Kate, ha félrelépnél, bár azon a véleményen vagyok, hogy nem a torkodon kezdené...

Anthony felszisszent. Tudta, hogy ez pontosan így van.

- Nem - ismerte el fejét ingatva. - De ne mondd el senkinek. Hiszen engem amolyan kicsapongó kéjencnek ismertek. Nem akarom, hogy azt gondolják meg vagyok szelídítve.

- Visszataszító vagy!

Anthony vigyorgott.

- A feleségem mégis rajongásig szeret, és csak ez számít, nemde?

Eloise úgy vélte, ez valóban így van. Felsóhajtott.

- Mit csináljunk velük?

Eloise az üres edényektől roskadó ebédlőasztal mellett ülő négy férfit mutatott. Phillip, Benedict és Gregory hátradőlve ült a széken, meglehetősen elégedettnek tündek. Colin még mindig evett.

Anthony vállat vont.

- Nem tudom, mit akarsz csinálni, de én csatlakozom hozzájuk.

Eloise csak állt az ajtóban, nézte, ahogy legidősebb bátyja leül, és egy pohár bort tölt magának. A beszélgetés tárgya szerencsére elterelődött Lucy-ről és az ő terebélyes kebléről, és már az ökölvívás mesterfogásait tárgyalták. Vagy legalábbis úgy tettek, mintha azt tárgyalnák. Phillip bizonyos kézmozgásokat demonstrált Gregory-nak.

Aztán képen vágta.

- Nagyon sajnálom! - mondta Phillip, hátra veregetve Gregoryt. De Eloise észrevette, hogy szájának jobb sarja halvány mosolyra húzódik. - Biztosan nem fog sokáig fájni. Az én állam már kezd javulni.

Gregory morgott valamit, amivel nyilván azt akarta mondani, hogy nem is fáj, de attól még dörzsölgette az állát.

- Sir Phillip! - szólt Eloise hangosan. - Válthatnánk néhány szót?

- Természetesen - felelte a férfi, és rögtön felállt, bár igazság szerint minden férfinak állnia kellett volna, mert ő el sem mozdult az ajtóból.

Phillip odalépett hozzá.

- Valami baj van?

- Aggódtam, hogy megölik önt - jegyezte meg epésen.

- Ó! - mosolygott három-pohár-bor-utáni mosollyal. - Nem öltek meg.

- Azt látom. De mi történt?

A ház ura az asztal felé nézett. Anthony éppen a Colin illái meghagyott maradékot ette (ami szinte biztosan azért maradt maradék, mert nem vette észre, hogy az asztalon van), Benedict pedig székét hátradöntve próbált egyensúlyozni. Gregory magában dűnyögött, szemét lehunyva, üdvözült mosoly áradt arcán;

valószínűleg Lucyre gondolt, illetve részben rá, pontosabban bizonyos nagy, markolászni való testrészeire.

Phillip visszafordult hozzá és vállat vont.

- Mikor lettek ilyen jó barátok? - kérdezte Eloise túlzott türelemmel.

- Ó! Hát, ez igazán mulatságos. Ami azt illeti akkor, amikor megkértem őket, hogy legyenek szívesek eltörni a lábamat.

Eloise csak bámult. Ha ezer élete lenne, se ismerné ki magát a férfiakon. Négy fivére van, és igazán jobban kéne ismernie őket, mint bármely nőnek, és talán huszonnyolc évbe telt, míg rájött, hogy a férfiak egész egyszerűen szörnyűek.

Phillip megint vállat vont.

- Úgy tűnt, ez megtörte a jeget.

- Nyilvánvalóan.

Eloise csak bámult Sir Phillipre, és Sir Phillip csak bámult Eloise-ra, és közben látta, hogy Anthony őket nézi, és Phillip hirtelen mintha kijózanodott volna.

- Össze kell házasodnunk - jelentette ki a ház ura.

- Tudom.

- Tényleg eltörik a lábamat, ha nem veszem el önt feleségül.

- Ezzel nem elégednék meg - jegyezte meg Eloise komoran. - Akárhogy is, a hölgyek szeretik azt hinni, hogy nem az osteopathiás épség megőrzése volt a fő ok, amiért életük párja őket választotta.

Sir Phillip meglepetten pislogott.

- Nem vagyok buta - mordult Eloise. - Tanultam latint.

- Helyes - felelte Phillip lassan, tagoltan, ahogy a férfiak próbálják leplezni, hogy nem biztosak abban, mit is mondjanak.

- Vagy legalábbis - próbálkozott Eloise elkeseredetten ke resve olyasmit, amit akárcsak távolról is bóknak lehet venni -, ha nem ez a fő ok.

- igen - szólt Phillip, de ennél többet még mindig nem mondott.

Eloise szeme összeszűkül.

- Mennyi bort ittak?

- Csak hármat - felelte, aztán elgondolkodva helyesbített: - Talán négyet.

- Négy pohárral vagy négy palackkal?

Erre mintha nem tudta volna a választ.

Eloise az asztal felé nézett. Négy palack volt az asztalon szanaszét, ebből három üres.

- Annyit azért nem - jegyezte meg.

Sir Phillip vállat vont.

- Két választásom volt. Vagy velük iszom, vagy eltörök a lábamat. Meglehetősen egyértelmű választásnak tűnt.

- Anthony! - kiáltott, Eloise. Elege volt Phillipből. Elege volt mindannyiukból, mindenből, férfiaktól, házasságtól, eltörendő lábaktól és üres boros palackoktól. De legfőképpen önmagából volt elege, abból, hogy annyira tehetetlennek érzi magát az élet viszonyaitól szemben.

- Menni akarok.

Anthony bólintott, mordult egyet, de még mindig azt a megmaradt darab csirkét ette, ami valahogy elkerülte Colin figyelmét.

- Anthony, menni akarok. *Most azonnal.*

A legidősebb Bridgerton fivér nyilván meghallotta húga hangjának szigorúságát, a szótagok reccsenését, mert azonnal felállt.

- igen.

Eloise még soha életében nem volt olyan boldog, hogy hintóban ülhet.

11. fejezet

Ki nem állhatom az olyan férfiakat, akik nem ismernek mértéket az italozásban. Ezért biztos vagyok abban, hogy megérted, miért nem tudtam elfogadni Lord Wescott ajánlatát.

Eloise Bridgerton levele bátyjának, Benedictnek, miután elutasította a második házassági ajánlatot.

- Jaj ne! - szörnyülködött Sophie Bridgerton, Benedict törékeny, szinte éteri megjelenésű felesége. - Ugye nem viselkedek így?

- De igen - felelte Eloise komoran, ahogy a kerti székben hátradőlve limonádét kortyolgattak. - És aztán mind lerészegedtek!

- Borzasztóak - dünnyögte Sophie, és Eloise rájött, hogy előző este attól érezte olyan rosszul magát, hogy a férfiak szörnyen bizalmas, baráti módon beszélgettek. Nyilvánvalóan nagy szüksége volt egy értelmes nőre, akivel kibeszélheti a történeteket.

Sophie elkomorult.

- Nem mondd, hogy megint arról a szegény Lucy nevű nőről beszélgettek!

Eloise alig kapott levegőt.

- Ismered?

- Mindenki ismeri. Isten a tanú, nem lehet nem észrevenni az utcán.

Eloise hallgatott, próbálta elképzelni a jelenséget. Képtelen volt.

- Az igazat megvallva - mondta Sophie suttogva, bár közel s távol egyetlen lélek sem volt látható -, sajnálom azt a szerencsétlen nőt. Nem is akarja felhívni magára figyelmet, talán zavarja is, hogy mindig megbámulják, és ami azt illeti, nyilván nem tesz jót a hátának.

Eloise próbálta elnyomni kitörni készülő harsány mosolyát, de kuncogás nélkül nem tudta megállni.

- Posy egyszer meg is kérdezte tőle, milyen érzés!

Eloise szája tátva maradt a döbbenettől. Posy ugyanis

Sophie mostohanővére volt, aki évekig a Bridgerton családdal élt, aztán hozzáment egy meglehetősen vidám lelkészhez, és alig öt mérföldre laknak Benedict és Sophie otthonától. Posy a legbarátságosabb ember, akit Eloise ismert, és ha valaki képes összebarátkozni egy hatalmas keblű, férjes asszony szolgálóval, az csakis ő lehet.

- Hugh gyülekezetébe tartozik - magyarázta Sophie a szóban forgó nőszemély férjére utalva. - Persze, hogy megismerkedtek.

- Mit mondott? - kérdezte Eloise.

- Posy?

- Nem. Lucy.

- Ó, azt nem tudom - felelte Sophie és elfintorodott. - Posy nem mondta meg nekem. El tudod ezt képzelni? Hiszen Posynak soha életében semmi titka nem volt előttem. Azt mondta, ezzel eljátszaná egy egyháztág bizalmát.

Eloise ezt meglehetősen nemes dolognak tartotta Posy részéről.

- Persze engem ez egyáltalán nem is érdekel - szólt Sophie olyan magabiztossággal, ahogy csak azok a nők tudnak szólni, akik tudják, hogy szeretik őket. - Benedict sosem lépne félre.

- Természetesen nem tenne ilyet! - mondta Eloise hirtelen. Benedict és Sophie szerelme legendás volt a családban. Eloise éppen e szép szerelmi történet hatására utasított el több házassági ajánlatot is. Az övékhez hasonló szerelmet, szenvedélyt akart. És ennél is többet. „Három házam, tizenhat lovam, negyvenkét vadászkutya van” - tájékoztatta egyik kérője, amikor házassági ajánlatot tett.

- De nem hiszem, hogy túl nagy kérés, ha azt várjuk el tőle, hogy fogja be a száját, meg se szólaljon, ha az nő arra jár - folytatta Sophie.

Eloise már éppen határozott és vehemens egyetértéséről akarta biztosítani, amikor meglátta, hogy Sir Phillip sétál a pázsiton feléjük.

- Ő az? - kérdezte Sophie mosolyogva.

Eloise bólintott.

- Nagyon jóképű.
- Igen, azt hiszem - felelte Eloise halkán.
- Csak hiszed? - horkant fel Sophie türelmetlenül. - Ne szerénykedj nekem, Eloise Bridgerton. A szobalányod voltam, jobban ismerlek, mint bárki más.

Eloise tartózkodott attól, hogy akárcsak halvány utalást tegyen arra, hogy Sophie teljes két hétig a szobalánya volt, mielőtt Benedicettel észhez tértek és elhatározták, hogy összeházasodnak.

- Hát jó - szólt Eloise beletörődően. - Igen, elég jóképű, ha az ember a nyers, vidéki típust kedveli.

- Te pedig láthatóan éppen ezt a nyers, vidéki típust kedveled - jelentette ki Sophie pajkosan.

Eloise teljesen elképedve érezte, hogy elpirul.

- Lehet - mormogta.
- És látom, virágot is hozott - jegyezte meg Sophie elismerően.
- Botanikus - tájékoztatta Eloise.

ULIA c (\
tüNN —'

- Ettől a gesztus egy cseppet sem kevésbé kedves.
- Igen, de könnyebb megvalósítani.
- Eloise! - szólt rá Sophie korholón. - Ezt azonnal hagyd abba!
- Mit?
- Azt, hogy leírod szegény embert, mielőtt esélye lenne.
- Egyáltalán nem írtam le - tiltakozott Eloise. De már amikor ezt kimondta is pontosan tudta, hogy hazudott. Ki nem állhatta, hogy a családja megpróbálja irányítani az életét, bármennyire is jó szándékkal tették mindezt, és ettől mogorvának és együttműködni vonakodónak érezte magát.

- Hát, szerintem nagyon kedves, hogy virágot hoz neked - jelentette ki Sophie határozottan. - Mindegy, hogy nyolcezer különböző rózsatöve van. Akkor is rád gondolt, és neked vágta.

Eloise bólintott. Utálta magát. Jobban akarta érezni magát; csupa mosoly és báj akart lenni, hogy az optimizmus sugározzon róla, de ez valahogy nem sikerült.

- Benedict nem mondott el nekem mindent - folytatta Sophie, ügyet sem vetve Eloise feszengésére. - Tudod, milyenek a férfiak. Sosem mondják el, amit igazán tudni akarsz.

- Mit akarsz tudni?

Sophie a pázsit felé nézett, a közeledő Sir Phillipre, és próbálta felmérni, mennyi ideje van, míg a férfi odaér hozzájuk.

- Hát először is azt, igaz-e, hogy egyszer sem találkoztál vele, mielőtt elszöktél.

- Nem. Személyesen nem találkoztunk - ismerte el Eloise. Olyan ostobaságnak tűnt, ahogy így megismételte. Ki gondolta volna, hogy ő, egy Bridgerton lány elszökik egy olyan férfihoz, akivel addig még sosem találkozott?

- Hát, ha a végén kiderül, hogy egymáshoz illetek - szólt Sophie igen tárgyilagos hangon -, micsoda romantikus szerelmi történet kerekedik belőle!

Eloise felettébb feszélyezve érezte magát. Még túl korai, még nem tudhatják, hogy a végén az derül-e ki, hogy egymáshoz illenek. Inkább úgy sejtette, nem, igazság szerint eléggé biztos volt benne, hogy Sir Phillip felesége lesz, de ki tudja, milyen házasság lenne ez? Nem szereti a férfit, legalábbis még nem, és a férfi sem szereti őt, és Eloise úgy vélte, ez rendben is van így, de most, hogy itt van Wiltshire-ben, és próbál úgy lenni, mintha nem venné észre, hogyan néz Benedict Sophie- ra, azon tűnődött, nem követett-e el szörnyű hibát.

Vajon tényleg feleségül akar menni egy olyan férfihoz, aki elsősorban a gyermekeinek keres pótanyát?

Ha az embernek nincs szerelme, ez jobb, mint egyedül maradni?

Sajnálatos módon azonban e kérdések megválaszolása csak az után lehetséges, ha feleségül megy Sir Philliphez és meglátja, hogyan működik a közös élet. És ha nem működik jól...

Akkor is benne ragad.

A házasságból legkönnyebben a halál útján lehet kilépni, és ezen Eloise nem igazán gondolkodott.

- Miss Bridgerton.

Phillip ott állt előtte, kezében egy csokor orchidea.

- Ezt önnek hoztam.

Eloise rámosolygott. Felvidult a kissé ideges, szédítő érzéstől, ami a férfi megjelenésekor elfogta.

- Köszönöm - hebegte, azzal átvette a virágot, beszívta édes illatát. - Nagyon szép csokor.

- Hol talált orchideát? - kérdezte Sophie. - Gyönyörű.

- Termesztem. Üvegházam van.

- Ó, persze, persze. Eloise említette, hogy ön botanikus. Én is szeretek kertészkedni, bár meg kell mondanom, hogy többnyire fogalmam sincs, mit csinálok. Biztos vagyok benne, hogy a gondnokaink itt életük megrontójának tartanak engem.

Eloise köhécselt, rájött, hogy még nem végezte el a bemutatásokat.

- Sir Phillip mondta, aztán ségornőjére mutatott. - A hölgy Benedict felesége, Sophie.

Sir Phillip kézcsókra emelte Sophie kezét.

- Mrs. Bridgerton!

- Örülök, hogy megismerhetem, uram - mondta Sophie legbarátságosabb hangján. - Kérem, szólítson csak Sophie-nak. Tudom, hogy Eloise-t sem szólítja Miss Bridgertonnak, és úgy tűnik, ön már gyakorlatilag családtag.

Eloise elpirult.

- Ó! - kiáltott fel Sophie, hirtelen zavartan. - Nem veled kapcsolatban értettem, Eloise. A világért sem gondolnék ilyet. Ó, jaj. Úgy értettem, hogy a férfiak... - Arca mélyvörösre változott, szemét lesütötte, kezét nézte. - Nos... - hebegte. - Hallottam, sok bor volt.

Phillip is köhécselt.

- Erre a részletre inkább nem emlékszem.

- Az is figyelemre méltó, hogy egyáltalán emlékszik valamire - jegyezte meg Eloise negédesen.

Sir Phillip ránézett, arckifejezése egyértelműen arra utalt, hogy nem tévesztette meg az édes hang.

- Nagyon kedves.

- Fáj a feje?

A férfi arca megrándult.

- Pokolian.

Aggódnia kellett volna érte. Kedvesnek kellett volna lennie, különösen, mert Phillip olyan figyelmes volt, hogy egy egész csokorral hozott neki ritka orchideáiból. De önkéntelenül is úgy érezte, azok után, ami történt, megérdemli, hogy fájjon, így (halkan ugyan, de mégis) azt mondta: - Akkor jó.

- Eloise! - szólt rá Sophie rosszállón.

- Hogy van Benedict? - kérdezte Eloise hasonló mézes hangon.

Sophie felsóhajtott.
SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

- Egész délelőtt mogorva volt, Gregory még fel sem kelt.

- Akkor én hozzájuk képest egészen jól viselem - mondta Phillip.

- Csak Colin után - világosította fel Eloise. - Ő sosem érzi az alkohol hatását másnap. És persze Anthony csak keveset ivott tegnap éjjel.

- Szerencsés ember.

- Megkínálhatjuk valami innivalóval, Sir Phillip? - kérdezte Sophie kalapját megigazítva, hogy jobban árnyékolja arcát. - A körülmények miatt természetesen valami jóféle, nem bódító itallal. Szívesen hozatnék önnek egy pohár limonádét.

- Nagyon hálás lennék. Köszönöm - felelte Sir Phillip és nézte, ahogy a hölgy feláll és a ház felé sétál.

Aztán leült Eloise-zal szemben.

- Örülök, hogy újra láthatom - mondta köhécselve. Sosem volt beszédes típus, és ez alól ez a délelőtt sem volt kivétel, annak ellenére, hogy milyen rendkívüli körülmények vezettek idáig.

- Én is örülök - szólt Eloise halkán.

Sir Phillip feszengett ültében. Túl kicsi volt neki a szék; ahogy a legtöbb szék.

- Elnézést kell kérnem a tegnapi esti viselkedésemért - mondta mereven.

Eloise ránézett. Csak egy pillanatra bámult a férfi sötét szemére, aztán gyorsan a füvet szemlélte. Képtelen volt tovább a szemébe nézni. Őszintének tűnt; valószínűleg az is volt. Nem ismeri még jól, annyira biztosan nem, hogy feleségül menjen hozzá, bár ez a pont már nem volt ennyire egyértelmű. De nem tűnik olyannak, mint aki hamisan mentegetőzik. Még in, képtelen még hálásan a nyakába borulni, így meglehetősen visszafogottan válaszolt.

- Bátyáim vannak - mondta. - Hozzászoktam.

- Ön talán igen, de én nem. Biztosíthatom, hogy nem szokásom mértéktelenül italozni.

Eloise bólintott, elfogadta a bocsánatkérését.

- Gondolkodtam.

- Én is.

Sir Phillip köhécselt, aztán nyakkendőjét igazgatta, mini ha hirtelen túl szoros lenne neki.

- Természetesen össze kell házasodnunk.

Eloise ezt már tudta, de lehet, hogy volt valami szörnyű abban, ahogyan mondta. Talán az érzelmek hiánya; úgy mondta, mintha ő valami megoldani való probléma lenne talán mert olyan tárgyilagosan mondta, mintha neki nem lenne más választása (ami megfelelt az igazságnak, de nem esett jól, hogy erre emlékeztették).

Akárhogy is, Eloise-nak furcsa, bizsergető érzése támad I, mintha ki kéne ugrania a bőréből, ha azt akarja, hogy elmúljon.

Egész felnőtt életében maga hozott döntéseket, és a vi lág legszerencsésebb női személyének gondolta magát, mei i a családja ezt megengedte neki. Talán ezért érezte oly kibír hatatlannak, hogy kénytelen volt egy olyan útra lépni, amiie nem volt még kész.

Vagy talán azért volt olyan kibírhatatlan a helyzet, mert ő indította el ezt az egész gépezetet. Dühös volt magára, és ettől mindenkire haragudott.

- Mindent megteszek, hogy boldoggá tegyem önt - mond ta Sir Phillip rekedtes, ünnepélyes hangon. - És a gyermekek nek anyára van szükségük.

Eloise erőflenül elmosolyodott. Azt akarta, hogy a házassága ne csak a gyerekekről szóljon.

- Biztos vagyok benne, hogy nagy segítség lesz - folytatta a leendő vőlegény.

- Nagy segítség - ismételte Eloise. Gyűlölte a szó hangzását.

- Ugye hozzám jön feleségül?

Eloise bólintott, főként azért, mert attól tartott, hogy ha kinyitja a száját, sikítás jön ki a torkán.

- Jó - mondta Sir Phillip megkönnyebbülten. - Akkor megállapodtunk.

Megállapodtunk. Élete hátralévő részében így fog emlékezni arra, hogy megkérték a kezét. Minden el van rendezve. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy semmi joga nem volt panaszkodni. Hiszen ő állított be váratlanul, úgy, hogy Phillipnek nem hagyott időt, hogy megfelelő gardedámról gondoskodjon. Ő volt olyan akaratos, hogy saját sorsáról akar dönteni. Ő volt az, aki gondolkodás nélkül cselekedett és most csak azt kell mutatnia, hogy...

Megállapodtunk.

Eloise feszengett, kényelmetlenül érezte magát.

- Csodálatos.

Sir Phillip ránézett, zavartan pislogott.

- Hát nem boldog?

- De - felelte tompán, súlytalanul.

- A hangja nem boldog.

- Boldog vagyok! - csattant fel.
Phillip valamit mormogott.
- Mit mondott?
- Semmit.
- De mondott valamit.
Sir Phillip türelmetlenül nézett rá.

- Ha azt akartam volna, hogy ön hallja, hangosan mondtam volna.

Eloise alig kapott levegőt.

- Akkor egyáltalán nem kellett volna mondania.

- Vannak dolgok, amiket az ember képtelen magában tartani - mormogta Phillip.

- Mit mondott? - kérdezte Eloise dühösen.

Phillip végigsimított a haján.

- Eloise...

- Inzultált?

- Tényleg tudni akarja?

- Mivel úgy tűnik, össze fogunk házasodni, igen.

- Nem emlékszem szó szerint - vágott vissza Phillip. - Nem is kívánom szó szerint idézni. De úgy hiszem, a nők és a józan ész csekély mértékének kapcsolatáról szólt.

Nem kellett volna ezt mondania. Phillip is tudta, hogy nem kellett volna ezt mondania; minden körülmények között durva lett volna, és különösen nagy hiba volt az adott helyzetben mondani. Ám Eloise mindenáron hallani akarta, és nem hátrált meg. Olyan volt, mintha tűt szúrt volna Eloise bőre alá és csak úgy szórakozásból úgy döntött volna, hogy még mélyebbre döfi.

Ráadásul miért van egy leendő menyasszony ilyen szörnyű hangulatban? Hiszen ő csak a tényeket állapította meg. Hiszen össze fognak házasodni és örülnie kéne, hogy ha már kompromittálódott, legalább olyan emberrel történt, aki hajlandó helyrehozni a dolgot és feleségül venni.

Nem várt halát a hölgytől. A pokolba is, hiszen legalább annyira az ő hibája is; hiszen végső soron ő fogalmazta meg és küldte el neki a meghívást. De túl sokat vár, ha arra számít, hogy menyasszonya mosolyogjon és jókedvű legyen?

- Örülök, hogy lefolytattuk ezt a beszélgetést - szólt Eloise hirtelen. - Jó volt.

Sir Phillipben rögtön gyanú ébredt.

- Tessék?

- Nagyon hasznos volt. Jó, ha az ember megérti a jegyesét, mielőtt hozzámegy, és...

A férfi felmordult. Ennek nem lesz jó vége.

- És - folytatta Eloise ellentmondást nem tűrően, igen élesen nézve a felmordulás hallatán - nyilvánvalóan üdvös tudnom, mit gondol a női nemről, melybe tartozom.

Sir Phillip jellemzően kerülte a konfliktust, ahol és amikor tudta, de ez már neki is túl sok volt.

- Ha jól emlékszem, soha egy szóval sem említettem, mit gondolok a nőkről.

- Kikövetkeztettem. A „józan ész hiánya” kifejezés vezetett a helyes megállapításra.

-Valóban? - kérdezte igen hangsúlyosan. - Nos, már másként gondolom.

Eloise szeme összeszűkül.

- Ezt hogy érti?

- Úgy, hogy megváltoztattam a véleményemet. Úgy vélem, a nőkkel általában az égvilágon semmi bajom nincs. Csak önt tartom kibírhatatlannak.

Eloise láthatóan sértetten visszahúzódott.

- Még senki nem nevezte önt kibírhatatlannak?

Ezt nehezen tudta elképzelni.

- Senki, aki nem volt velem rokoni kapcsolatban - vágott vissza Eloise.-

- Nagyon udvarias társaságban élhet, kisasszony - mondta Sir Phillip és megint mocorgott a székből. Hát sehol sem készítenek nagytermetű férfiakra bútort? - Vagy egyszerűen mindenkit terrorizált, hogy minden szeszélyét teljesítsék.

Eloise elpirult, és Sir Phillip nem tudta volna megmondani, vajon a rögtönzött jellemrajztól, vagy azért, mert kimondhatatlanul dühös.

Talán a kettő egyszerre.

- Elnézést kérek - súgta Eloise.

Phillip csodálkozva fordult felé.

- Tessék?

Nem hitte el, hogy jól hallotta.

- Azt mondtam, elnézést kérek - ismételte, és nyilvánvalóvá tette, hogy harmadszor nem hajlandó kimondani e szavakat, vagyis jobb, ha Phillip nagyon figyel.

- Ó! - szólt a férfi, és annyira meglepődött, hogy képtelen volt mást mondani. - Köszönöm.

- Nincs mit.

Eloise hangja nem volt túl kedves, de látszott rajta, hogy nagyon igyekezett.

Phillip egy pillanatig nem szólt semmit. Aztán meg kellett kérdeznie.

- Miért?

Eloise felnézett, nyilván bosszantotta, hogy nem ez volt a szóváltás vége.

Muzsáj konkrétan tudja? - mordult.

- Igen.

- Elnézést kérek, amiért szörnyű hangulatban vagyok és helytelenül viselkedtem. És ha azt is megkérdezi, hogyan viselkedtem helytelenül, esküszöm, felállók és elmegyek úgy, hogy az életben nem lát viszont, mert ez a bocsánatkérés is nehéz volt, ahhoz, hogy ne kívánjak tovább magyarázkodni.

Phillip úgy érezte, ennél többet valószínűleg nem kívánhat.

- Köszönöm - mondta nyugodt, férfias hangon. Egy egész percig nem szólt. Talán ez volt élete leghosszabbnak tűnő perce. Aztán mégis úgy döntött, kimondja, amit gondolt. - Ha ettől jobban érzi magát, még fivérei érkezése előtt arra a következtetésre jutottam, hogy összeillünk. Már fontolgattam, hogy feleségül kérem. A szokásoknak megfelelően ezt i, y ú r ú v e l vagy ilyesmivel kéne megtennem. Nem tudom. Már légen nem kértem meg senki kezét, és amikor legutóbb megletem, az sem nevezhető rendes körülménynek.

Eloise ránézett, csodálkozva... és talán kicsit hálásan is.

- Sajnálom, hogy a fivérei megjelentek nálam és siettetik a szertartást, így hamarabb kell megtörténnie, mintsem ön felkészülhetne. De egyáltalán nem bánom, hogy megtörténik.

- Ugye nem? - súgta. - Igazán...

- Olyan hosszú időt adok önnek, amennyi szükséges. Természetesen ésszerű határokon belül. De nem... - a dombra pillantott. Anthony és Colin ereszkedtek lefelé, feléjük tartottak, mögöttük lakáj, tálcával. - De nem tudok a fivérei nevében nyilatkozni. Gondolom, nem bánják, ha várunk az esküvővel, ha ez az ön kívánsága. És az igazat megvallva, ha ön az én húgom lett volna, én már tegnap éjjel oltár elé zavartam volna.

Eloise is felnézett a dombra, meglátta közeledő fivéreit; még legalább fél perc, míg odaérnek. Szóra nyitotta ajkát, aztán becsukta, nyilvánvaló megfontolásból. Végül eltelt néhány másodperc, miközben gyakorlatilag érzékelte, hogyan forognak, csikorognak gondolkodásának kerekai, mégis feltette a kérdést: - Miből gondolja, hogy illünk egymáshoz?

- Tessék?

A visszakérdezés természetesen halogató taktika volt. Sir Phillip nem számított rá, hogy ilyen direkt kérdést kap.

Bár a jó ég tudja, miért nem számított rá. Hiszen Eloise Bridgertonnal áll szemben.

- Miből gondolja, hogy illünk egymáshoz? - ismételte meg a kérdést Eloise kissé élesebb, halogatóst nem tűrő hangon.

De ő nyilván így kérdez. Eloise Bridgertonban nem volt semmi körmönfonság, semmi taktikázás, semmi köntörfalazás. Sosem kerülgeti a forró kását, nem tesz köröket a téma körül, ha egyenesen rászállhat, és a lényegre tapinthat.

- Én... szóval... - köhécselt, feszengett Sir Phillip.

- Szóval nem is tudja - állapította meg Eloise. Hangja csaldódottnak tűnt.

- Természetesen tudom - tiltakozott a férfi. Nincs férfiember a világon, aki szereti azt hallani, hogy nem tudja, mit miért tesz.

- Nem, nem tudja. Ha tudná, nem ücsörögne itt olyan elhűlt képet vágva.

- Szent ég! Van önben egy szemernyi irgalom? Az embernek idő kell, hogy megfogalmazza a gondolatait.

- Ó! - szólt Colin Bridgerton mindig szívélyes hangja. - íme, a boldog pár.

Phillip még soha életében nem volt olyan boldog, hogy egy másik embert a közelében tudhat.

- Jó reggelt! - köszönt a két Bridgerton fivérnek és nagyon örült, hogy elkerülte Eloise vallatását.

- Éhes vagy? - kérdezte Colin, azzal leült a Phillip melletti székre.
- Vettem a bátorságot és szóltam a konyhában, hogy a szabadban terítsenek.

Phillip az inasra pillantott és azon tűnődött, fel kéne-e ajánlania, hogy segít. Szegény ember úgy nézett ki, mint aki menten összeesik az étel súlya alatt.

- Hogy vagy? - kérdezte húgát Anthony és leült mellé a párnázott padra.

-Jól.

- Éhes vagy?

- Nem.

- Vidám?

- Semmi közöd hozzá.

Anthony ekkor Philliphez fordult.

- Általában bőbeszédűbb szokott lenni.

Phillip azon tűnődött, hogy Eloise megüti-e bátyját vagy •,cm. Csak azt kapná, amit megérdemel.

A tálca hangos csattanással érkezett az asztalra; az inas nagyon szabadkozott, hogy ügyetlen volt, Anthony megnyugtatta, hogy ez egyáltalán nem probléma, még maga Herkules sem tudna annyi ételt vinni, amennyit Colin egy ültő helyéhen megeszik.

A két Bridgerton fivér kiszolgálta magát. Anthony odafordult Eloise-hoz és Philliphez: - Úgy látom, ti ketten elég jól illetek egymáshoz ma reggel.

Eloise nyílt ellenségességgel nézett testvérbátyjára.

- Hogyan jutottál erre a következtetésre?

- Egy szempillantás alatt - felelte vállvonogatva. Aztán Phillipre pillantott. - Ami azt illeti, a civakodásból. A legjobban összeillő párok mind civakodnak.

- Örömmel hallom - jegyezte meg Phillip nem túl hangosan.

-A feleségemmel gyakran van hasonló párbeszédünk, mielőtt rájön, hogy nekem van igazam - mondta Anthony megnyerő, kedves hangon.

Eloise igen durcásan nézett rá.

- A feleségem természetesen ezt esetleg másképpen adja elő - tette hozzá kissé flegmán. - Hagyom, hadd *képzeld*, hogy én jutottam az ő álláspontjára. - Visszafordult Phillip felé és mosolygott. - Úgy könnyebb.

Phillip lopva Eloise-ra nézett. Úgy tűnt, a hölgy nagyon tud uralkodni a nyelvén.

- Mikor érkeztél? - kérdezte Anthony.

- Néhány perce - felelte Phillip.

- Igen - erősítette meg Eloise. - És megkérte a kezemet. Biztos vagyok benne, hogy ezt örömmel hallod.

Phillip zavartan köhécselt a meglepetéstől és a hirtelen bejelentéstől.

- Tessék?

Eloise legidősebb bátyjához fordult.

- Azt mondta: „össze kell házasodnunk”.

- Nos, igaza van - felelte Anthony szigorúan nézve hűgára. - Össze kell házasodnotok. És őszintén tisztelem leendő férjedet hogy nem sokat teketóriázik. És azt hittem, ha valaki, te nagyra értékeled az egyenes beszédet.

- Kér valaki süteményt? - kérdezte Colin. - Nem? Akkor több marad nekem.

Anthony ez után Phillip felé fordult: - Eloise egy kicsit bosszús, mert gyűlöli, ha megmondják neki, mit csináljon. Néhány nap múlva jobban lesz.

- Most is jól vagyok - mordult Eloise.

- Igen - mormogta Anthony. - Jól nézel ki.

- Nem kéne valahol máshol lenned? - kérdezte Eloise kissé ingerülten, foghegyről.

- Érdekes kérdés. Egyesek szerint Londonban kéne lennem a feleségemmel és a gyerekeimmel. Ami azt illeti, ha máshol kéne lennem, gondolom velük. De furcsamód úgy tűnik, hogy itt vagyok. Wiltshire-ben. Amikor három napja Londonban kényelmes ágyamban ébredtem, nem gondoltam, hogy most itt leszek. - Nyájasan mosolygott. - Van még kérdés?

Eloise erre elcsitult.

Anthony borítékot nyújtott át Eloise-nak.

- Ez neked jött.

Eloise a borítékra nézett és Phillip rögtön látta, hogy felismerte a kézírást. «SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

- Anya írt neked - közölte Anthony, bár nyilvánvaló volt, hogy a címzett ezt pontosan tudta.

- El akarja olvasni? - kérdezte Phillip.

Eloise tagadón ingatta fejét.

- Most nem.

Ami azt jelenti, értette meg Phillip, hogy fivérei előtt nem akarja elolvasni a levelet.

És hirtelen tudta, mit kell tennie.

- Lord Bridgerton - szólt Anthonynak, azzal felállt. - Kérhetném, hogy kettesben maradhassak egy kicsit a húgoddal?

- Az előbb voltál vele kettesben - felelte Colin két szelet szalonna befalása közt.

Phillip tudomást sem vett erről a megjegyzésről.

- My lord?

- Természetesen - felelte Anthony. - Ha ő beleegyezik.

Phillip megragadta Eloise kezét és talpra rángatta.

- Beleegyezik - mondta.

- Hmmm - szólalt meg Colin. - Nagyon beleegyezőnek tűnik.

Phillip akkor és ott megállapította, hogy az összes Bridgertonra szájkosarat kéne tenni.

- Jöjjön velem - mondta Eloise-nak, mielőtt a hölgynek ideje lett volna tiltakozni.

Mert persze tiltakozott volna, hiszen Eloise az Eloise, és sosem mosolygott udvariasan, sosem engedelmeskedett, amikor vitára, ellentmondásra volt lehetőség.

- Hova megyünk? - kérdezte levegő után kapkodva, miközben jövődöbelije elrángatta a családjától és a fűvön haladtak; alig tudott lépést tartani a férfivel.

- Nem tudom.

- Nem tudja?

Phillip olyan hirtelen állt meg, hogy Eloise nekiesett. Ami azt illeti, ez egészen kellemes volt. Érezte a nő testét, minden porcikáját, keblétől a combjáig, bár túl kevés ideig tartott a dolog, mert túl hirtelen eszmélt, elhúzódtott és így Phillip nem tudta kiélvezni a pillanatot.

- Még sosem jártam itt-magyarázta, mintha jövődöbelije értetlen kislány lenne. - Jónak kéne lennem ahhoz, hogy tudjam, hova megyek.

- Ó! Akkor vezessen, Sir Phillip!

A férfi a ház felé vezette, megálltak egy oldalajtó előtt.

- Ez hova vezet?

- A házba - felelte Eloise.

A férfi igen gúnyos pillantást vetett rá.

- Sophie dolgozószobáján át a hallba - egészítette ki Eloise.

- És Sophie a dolgozószobájában van?

- Kétlem. Hiszen limonádéért indult önnek.

- Remek - felelte a férfi, azzal kinyitotta az ajtót; hálat mondott magában, hogy nyitva volt. Benézett. A helyiségben senki nem volt, de a hálóból vezető ajtó nyitva volt, ezért odalépett és becsukta. Amikor visszafordult, Eloise még mindig a szabadba vezető nyitott ajtó mellett állt, kíváncsisággal és csodálkozással nézte a férfit.

- Csukja be az ajtót! - rendelkezett.

Eloise összevonta a szemöldökét.

- Tessék?

- Csukja be!

Ilyen hangot nem gyakran használt, de miután egy évig hagyta sodorni magát, és mintha elveszett volna az élet hullámai közt, most végre átvette az irányítást. És pontosan tudta, hogy mit akar.

- Csukja be az ajtót, Eloise - mondta halkán, és lassan elindult felé.

Eloise szeme tágra nyílt.

- Phillip? - súgta. - Én...

- Ne beszéljen. Csak csukja be az ajtót!

De Eloise mintha megdermedt volna, úgy nézett a férfira, mintha nem ismerné. Igazság szerint nem is ismerte. A pokolba, gondolta Phillip, hiszen ő sem ismeri magát.

Phillip mögéje nyúlt és becsukta helyette az ajtót. A zár nyelve hangosan, vészjóslón kattant.

- Mit csinál? - kérdezte Eloise.

- Aggódik, hogy nem illünk össze.

Eloise ajka megnyílt a csodálkozástól.

A férfi előrelépett.

- Ideje bizonyítani, hogy igenis összeillünk.

12. j^e^et

*É< honnan tudtad, hogy Simon és te összeilletek házasság- Iwn ?
Mert esküszöm, nem találkoztam olyan férfival, akiről el tudnáyn
mondani, pedig már három hosszú éve vagyok a Házassági Piacon.*

Eloise Bridgerton nővérének,
Hastings hercegnének.

Bc:se-nak alig volt lélegzetvételnyi ideje, a férfi ajka ajkára ■^ridt. És jó, hogy sikerült levegőt vennie, mert minden jel JT72 mutatott, hogy a férfi sosem akarja abbahagyni. Ám hírben visszahúzódott, arcát két nagy tenyere bölcsojébe vette. Li ránézett.

- Mi az? - kérdezte feszengve a fürkésző pillantás alatt. L.:se tudta, hogy vonzónak tartják, de nem volt legendás -épség, és a férfi úgy nézte, mintha minden vonását katalogizálni akarná.

- Látni akartam - súgta Phillip. Megérintette a finom ál- at, aztán hüvelykujjával végigsimította arca élet.

- Mindig mozgásban van. Sosem látom.

Eloise lábából kiment az erő. Ajka megnyílt, de mintha -em tudta volna rendeltetészerűen használni; semmire nem wolt képes, csak arra, hogy a férfi sötét szemébe nézzen.

- Gyönyörű vagy - mormogta Phillip. - Tudod, mit gon- iDlam, amikor először megláttalak?

Eloise csak ingatta a fejét, kétségbeesetten várta a folyta tást.

- Azt gondoltam, hogy el tudnék merülni a tekinteted ben. Azt gondoltam - még közelebb mozdult, szava inkább lélegzetnek, mint hangnak hatott -, azt gondoltam, el tudnék merülni benned.

Eloise érezte, hogy a férfi felé moccan.

Phillip megérintette az ajkát, mutatóujjával csiklandozta a finom bőrt. Az érintés a gyönyör kis fordait keltette benne, a bizsergető hullám lénye legmélyéig, számára tiltott helyekre ért el.

És Eloise rájött, hogy eddig a pillanatig nem is igazán értette a vágy hatalmát. Sosem értette igazán, mi a vágy.

- Csókolj meg - súgta.

A férfi mosolygott.

- Folyton parancsolgatsz nekem.

- Csókolj meg, kérlek!

- Biztos vagy benne? - mormogta, és ajka incselkedő mosolyra húzódott. - Mert ha megteszem, lehet, hogy nem tudom abba...

Eloise kezét Phillip tarkója mögött összekulcsolva magához húzta.

A férfi nevetve ért ajkához, karja szorosabban, rendíthetetlen erővel fogta át a nőt.

Eloise ajka megnyílt, szívesen várta a behatolást, nyöszörgött a gyönyörűségtől, ahogy a férfi nyelve becsusszant, melegségét kutatva. És Phillip harapdált, nyalintott, lassan feltüzelt benne a vágyat és egyre közelebb szorította magához, míg a férfi testének heve ruháján is átsugárzott, a vágy szédü-letébe burkolva.

Phillip keze lassan csusszant lefelé derekán, tomporáig, és markolta, simogatta, maga felé hajlítva, míg...

Eloise felszisszent. Huszonnyolc éves volt, elég idős ahhoz, hogy halljon indiszkrét suttogásokat e tárgyról. Tudta, mit jelent ez a keménység. Sosem gondolta volna, hogy közelsége ilyen forró, ilyen sürgető érzés.

Hátrarándult, inkább ösztönösen, mint akaratlanul, de a férfi nem engedte. Még közelebb húzta magához és hozzá dörgölözött.

- Benned akarok lenni - sóhajtotta a fülébe.

Eloise lábából teljesen kiment az erő.

Természetesen nem esett el; a férfi még szorosabban fogta, aztán a kanapéra fektette, ráfeküdt, míg teljes testével lenyomta a puha, krémszínű párnázatra. Nehéz volt, de súlya izgató, és Eloise képtelen volt más tenni, mint hátrahajtani fejét, ahogy a férfi ajka a nyakát dédelgette, és csúszott lejjebb, egyre lejjebb.

- Phillip - sóhajtott, mintha a férfi neve lenne az egyetlen szó, amit ki tud mondani.

- Igen - súgta rekedten. - Igen. - Szavai mintha a torkából eredtek volna és fogalma sem volt, miről van szó, csak azt tudta, hogy bármire mondott igent, azt Eloise is akarja. Mindent akar. Bármit, amit ő akar, bármit, amit csak lehet.

Eloise is akart mindent, amit csak lehet, és mindent, amit nem lehet. Nem volt több észérv, csak érzés, csak szükség és vágy, és a mindent elborító érzés: *most!*

Nem a tegnapról szólt és nem is a holnapról. A *most* volt és Eloise mindet akarta. Érezte a férfi kezét a bokáján; érdes, kérges kéz volt, felfele kúszott a lábán, míg elérte a harisnya felső peremét. Egy pillanatra sem állt meg ott, hallgatólagosan sem kérte beleegyezését, de Eloise így is beleegyezett, és a férfi széttárta a lábát, hogy jobban a

combok közé férjen, több hely legyen a simogatásra, több hely, hogy bőrét bizsergesse.

És Phillip egyre feljebb és feljebb hatolt, időnként lassan, elidőzve finoman a comb húsába markolt, és Eloise úgy érezte, meghal a vágyakozástól. Tűzben lángolt, égett a vágtyól, furcsa érzés volt, és nedves, és annyira nem jellemző rá, hogy azt hitte, menten a semmi tavába olvad.

Vagy teljesen elpárolog. Vagy szétrobban.

Aztán, amikor már meg volt győződve arról, hogy semmi nem lehet ennél furcsább, nincs nagyobb, belsőjét jobban facsaró izgalom, a férfi megérintette.

Megérintette ott, ahol még senki nem érintette, ahol ő sem merte érinteni magát.

Olyan bensőségesen, olyan gyengéden érintette, hogy Eloise kénytelen volt az ajkába harapni, nehogy fennhangon sikítsa Phillip nevét.

És ahogy a férfi ujjá belé csusszant, tudta, ez az a pillanat, amikor már nem a magáé.

A férfié.

Később, sokkal később majd megint a magáé lehet, visszanyeri uralmát a helyzet, cselekedetei és képességei felett, de egyelőre az övé. Ebben a pillanatban, ebben a másodpercben érte él, azért, amilyen érzést kelt benne a férfi, a gyönyör minden suttogásáit, a vágy minden kejes nyöszörgéséért.

- Ó, Phillip! - zihálta nevét; könyörgés, ígéret, kérdés. Csak ezt kellett mondania, hogy biztosan ne hagyja abba. Fogalma sem volt, hova vezet ez az egész, hogy ha véget ér, ő ugyanaz lesz-e, mint mielőtt kérte azt a csókot, de valahova biztosan elvezet. Az biztos, hogy nem maradhat ebben az állapotban örökké. Olyan mélyen sebzett volt, olyan feszült, hogy úgy érezte, darabokra hullik szét.

A vég közel. Nyilván közel.

Vágyott valamire. Megkönnyebbülésre vágyott, és tudta, hogy ezt csak a férfi adhatja meg neki.

Testét nekifeszítette, olyan erővel, amit maga sem sejtett volna magáról, olyan erővel, hogy vágtyától mindkettőjük teste elívelt a kanapéról. Keze megtalálta a férfi vállát, izmaiba markolt, aztán hátán lecsúsztatva próbálta még közelebb húzni magához.

- Eloise! - nyögött fel Phillip, másik kezét a szoknya alatt csúsztatva fel, tenyerét tomporára simítva. - Van fogalmad arról, hogy ez...

És Eloise-nak fogalma sem volt, mit csinált, valószínűleg a férfinak sem volt fogalma, de egész teste hihetetlenül feszült lett. Nem tudott szólni, levegőt is alig kapott, szája hangtalan sikolyt formált, a meglepetés és öröm hangja és száz más érzés állt össze egygyé. Aztán, éppen amikor azt hitte, egy másodpercig sem bírja tovább, megborzongott és összecsuklott a férfi alatt; a kimerültségtől lihegett, olyan ernyedtté és erőtlenné vált, hogy a kisujját sem tudta volna megmozdítani.

- Ó, istenem! - sóhajtotta. Szinte istenkáromlás volt, de nem jutott más az eszébe. - Istenem!

A férfi keze még szorosabban fogta tomporát.

- Ó, istenem!

Aztán Phillip keze mozdult, megsimogatta Eloise haját. Gyengéd volt, fájón gyengéd, bár a nő teste merev és feszült.

Eloise csak feküdt, azon tűnődött, vajon képes lesz-e valaha újra mozogni, és olyasmit motyogott, hogy túl nehéz, nem bírja el a testét, aztán nem volt rajta más, csak levegő, és amikor oldalra nézett, azt látta, hogy Phillip a kanapé mellett térdel és szoknyáit visszahajtja, betakarja testét.

Gyengéd, úriemberhez méltó mozdulat volt, ahhoz képest, hogy milyen szemérmetlen nőszemélyként viselkedett az imént.

Phillip szemébe nézett, és tudta, hogy az ő arcán ostoba mosoly áradhatott el.

- Ó, Phillip - sóhajtott.

- Van fürdőszoba? - kérdezte a férfi rekedten.

Eloise pislogott; addig nem is vette észre, hogy meglehetősen feszültnek tűnt.

- Fürdőszoba? - visszhangozta.

Phillip mereven bólintott.

Eloise a hallba vezető ajtóra mutatott.

- Kint, jobbra.

Nehéz volt elhinni, hogy Phillipnek könnyítenie kell magán ilyen borzongatóan gyönyörű együttlét után, de ki ő, hogy megpróbálja megérteni a férfitest működését?

Phillip az ajtóhoz ment, a kilincsre tette a kezét, aztán visszafordult.

- Most már elhiszed nekem? - kérdezte, egyik szemöldökét arrogáns ívbe húzva.

Eloise ajka zavartan megnyílt.

- Mit?

A férfi elmosolyodott. Lassan. És csak annyit mondott: -
Össeillünk.

•& SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL

Phillipnek fogalma sem volt, mennyi időbe telik, míg Eloise összeszedi magát és újra emberek közé tud menni. Meglehetősen kellemesen zilált volt, ahogy otthagyta a kanapén Sophie Bridgerton dolgozószobájában. Sosem értette a női ruházat bonyolultságát, és valószínűleg soha nem is fogja érteni, de egészen biztos volt abban, hogy legalább a frizuráját meg kell igazítania.

Ami őt illeti, neki kevesebb, mint egy perc elég volt a fürdőszobában, hogy megkönnyebbüljön; olyan nagyon feszítette az Eloise-zal való együttlét.

Szent isten, hiszen csodálatos!

Régen nem volt már nővel. Tudta, hogy ha végre talál valakit, teste erősen fog reagálni. Megszámolni sem tudta már, mennyi éve a keze volt a felesége; maga elégítette ki magát, a női test elérhetetlen mennyei boldogságnak tűnt számára.

És az ég tudja, milyen gyakran gondolt rá.

De ez más volt, egyáltalán nem olyan, amilyent magában elképzelt. Megőrül Eloise Bridgertonért. *Érte*. A torkán kiszökő hangokért, bőre illatáért, ahogy teste tökéletesen illik a női test öblébe. Még akkor is, ha a végén magának kell befejeznie, többet és élénkebben érzett, mint azt valaha lehetségesnek tartotta.

Azt hitte, szinte minden, bármelyik női test megteszi, de már teljesen világossá vált, oka volt annak, hogy sosem fanyalodott a szajhák és csaposnók szolgálataira, akik hajlandónak mutatkoztak feltárni neki ölüket. Oka volt annak, hogy sosem talált magának egy diszkrét özvegyet.

Többre volt szüksége.

Eloise-ra volt szüksége.

Bele akart merítkezni és nem jönni elő soha.

Birtokolni akarta, a magáénak tudni, hanyatt dőlni és hagyni, hogy Eloise kínozza, míg fel nem sikít a gyönyörtől.

Korábban is voltak fantáziái. A pokolba is, hiszen minden férfinak vannak. De most a fantáziaképnek arca van és attól tartott, hogy ha nem képes fékezni gondolatait, folyton erek- ciója támad.

Esküvő kell. Minél hamarabb.

Felnyögött, gyorsan kezét mosott. Eloise nem is tudja, milyen állapotba került tőle. Észre sem vette. Csak olyan üdvözült mosollyal

nézett rá, túlságosan lefoglalta saját szenvedélye ahhoz, hogy észrevegye, ő majdnem kifakad.

Kinyitotta az ajtót, gyors léptekkel haladt a márványpadlón, ki, vissza a kert pázsitjára. Hamarosan sok ideje lesz kifakadni. És akkor Eloise is vele lesz.

A gondolatra újra elmosolyodott, és kis híján vissza kellett fordulnia a fürdőszobába.

- Itt van - szólt Benedict Bridgerton, ahogy Phillip feléjük tartott a pázsiton. Phillip meglátta a pisztolyt a kezében és rögtön megállt. Mérlegelte, vajon szükséges-e aggódnia. Benedict nem tudhatja, mi történt az imént felesége dolgozószobájában. Vagy mégis?

Phillip feszengett. Erősen gondolkodott. Nem tudhatja. Ráadásul Benedict mosolyog.

Persze, lehet, hogy élvezettel lőné le ártatlan húga meg- rontóját...

- Jó reggelt! - szólt Phillip és körbenézett a társaságon. Próbálta felbecsülni a helyzetet.

Benedict üdvözlésül bólintott, aztán megszólalt: - Szoktál célba lőni?

- Persze - felelte Phillip.

- Jó. - A cél felé biccentett. - Akkor csatlakozz hozzánk.

Phillip megkönnyebbüléssel látta, hogy van céltábla és jól rögzített, ami arra utal, hogy nem neki kell játszani ezt a szerepet.

- Nem hoztam pisztolyt.

- Persze, hogy nem hoztál - szólt Benedict. - Miért is hoztál volna? Hiszen barátok vagyunk. - Elkomorult. - Mert ugye barátok vagyunk?

- Remélem.

Benedict ajka felfelé ívelt, de nem olyan mosollyal, ami komolyabb bizalmat ébresztett volna mások testi épségének megőrzése iránt.

- Pisztolyra ne legyen gondod. Majd adunk.

Phillip bólintott. Ha így kell bizonyítania határozottságát és alkalmasságát Eloise fivéreinek, hát legyen. A lövészet is azok közé a férfias sportok közé tartozott, aminek gyakorlásához apja olyan nagyon ragaszkodott. Számtalan órát töltött Romney Hall környékén; nyújtott karral célra tartott, míg izmai belesajdultak, lélegzetét visszafojtva célzott bármire, amit apja elpusztítani kijelölt. Minden lövésnél buzgón imádkozott, hogy jó legyen az irányzék.

Ha eltalálta a célt, apja nem verte meg. Ilyen egyszerű és ilyen kétségbeejtő volt.

Odament az asztalhoz, amin számtalan pisztoly feküdt, köszönt Aníhonyinak, Colinnak és Gregorynak. Sophie úgy harminclépésre ült, kezében könyv, elmélyülten olvasta.

- Kezdjük! - mondta Anthony. - Mielőtt Eloise visszajön.

Phillipre nézett.

- Hol van Eloise?

- Bement, hogy elolvassa a levelet - hazudta.

- Értem. Hát, az nem fog sokáig tartani - jegyezte meg Anthony vigyorogva. - Akkor jobb, ha sietünk.

- Lehet, hogy választ akar írni a levélre - szólt Colin, azzal felvett egy pisztolyt és nézegette. - Így nyerhetünk még néhány percet. Ismeritek Eloise-t. Folyton leveleket írogat.

- Valóban - szólt Anthony. - Elég nagy kavarodást is okozott vele, ugye?

Phillip kifürkészhetetlen mosollyal nézett rá. Nagyon elégedett volt magával ahhoz, hogy beugorjon minden trükknek, amivel Anthony Bridgerton szekálni próbálja.

Gregory választott fegyvert.

- Még ha válaszol is, nemsokára itt lesz. Pokolian gyors.

- A levélírásban? - kérdezte Phillip.

- Mindenben - vigyorgott Gregory. - Lőjünk!

- Miért igyekeztek annyira, hogy Eloise nélkül lőjete? - kérdezte Phillip.

- Ó... semmi, semmi - mondta Benedict.

Anthony szinte ugyanabban a pillanatban felmordult: - Mondott valaki ilyesmit?

Természetesen mindenki mondott ilyesmit, de Phillip nem emlékeztette őket erre.

ULIA c G\
IUINN^o

- Te vagy a legidősebb köztünk, tied az elsőbbség - mondta Colin, azzal hátra veregette Anthonyt.

- Nagyon kedves vagy - mordult Anthony, és odalépett a fűben mézsporról húzott vonalhoz. Felemelte karját, célzott, lőtt.

- Szép volt - szólt Phillip, amikor az inas odavitte hozzájuk a céltáblát.

Anthony nem pontosan a közepébe talált, de csak egy ujjnyira szórt a találat.

- Köszönöm. - Letette a pisztolyt. - Hány éves vagy?

Phillip csak pislogott a váratlan kérdés hallatán, aztán válaszolt: - Harminc.

Anthony Colin felé biccentett.

- Akkor utána te jössz. Mindig kor szerinti sorrendben csinálunk mindent. Csak így tudunk rendet tartani.

- Rendben - felelte Phillip és nézte, ahogy Benedict és Colin lő. Mindketten jó lövészek voltak; nem találták el a céltábla legközepét, de elég közel voltak hozzá ahhoz, hogy ha ember lett volna a célpont, halálos legyen a lövés.

Szerencsére azonban, legalábbis ezen a délelőttön Phillip pisztolyt választott, súlyát méregette, aztán a vonalhoz állt. Csak nemrégiben sikerült leszoknia arról, hogy apjára gondoljon, valahányszor célóz. Évekig tartott, de végül, ha nehezen is, felismerte, hogy szereti a célba lövést, és nem feltétlenül kínos, hanem élvezetes is lehet. És hirtelen eltűnt az apja hangja, amit oly gyakran hallott magában, ami üvöltött rá, szidta, mindig kritizálta; attól fogva nem hallotta már.

Felemelte kezét, izmai sziklaszilárdan feszültek. Lőtt.

A céltábla felé hunyorgott. Jó lövésnek tűnt. Az inas hozta a lőlapot. Félujjnyival a közepe mellett. Közelebb, mint eddig bárki.

Aztán a lőlapot visszavitték és Gregory következett. Ugyanolyan jól lőtt, mint Phillip.

- Öt kört lövünk - közölte Anthony a vendéggel. - A legjobb nyer. Ha a verseny egyenlő, az élen állók új sorozatot lőnek.

- Értem. Van valami különleges oka? - kérdezte Phillip.

- Nincs - felelte Anthony, újra fegyvert véve a kezébe. - Csak mindig így csináltuk.

Colin igen komolyan nézett Phillipre.

- Mi komolyan vesszük a játékainkat.

- Azt látom.

- Szoktál vívni?

- Nem tudok jól - felelte Phillip.

Colin ajkának egyik sarka mosolyra húzódott.

- Remek!

- Csend legyen! - mordult Anthony, mérgesen nézve rájuk. - Próbálok célózni.

- Ha csak csendben tudsz célózni, az éles helyzetben nem válik javadra - jegyezte meg Colin.

- Fogd be a szád! - dördült rá a legidősebb Bridgerton fivér.

- Ha megtámadnának minket - folytatta Colin hevesen gesztikulálva -, az nyilván elég nagy zajjal járna, és őszintén szólva elég zavarónak találok, ha belegondolok, hogy...

- Colin! - üvöltött Anthony.

- Ne is törődj velem - szólt Colin.

- Megölöm! - jelentette be Anthony. - Van valakinek kifogása az ellen, ha megölöm?

Senki nem emelt kifogást, bár Sophie felnézett és mondott valami olyasmit, hogy ha a vér szertefröcsög, az nagyon sok gondot tud okozni, nehéz feltakarítani, amit nem szeretne.

- A vér kitűnő trágya - jegyezte meg Phillip készségesen, hiszen ez a szakterülete.

- Ó! - bólintott Sophie, és figyelmét ismét a könyvre fordította. - Akkor öld csak meg!

Phillip újult érdeklődéssel nézett Eloise-ra. Nem látta ki
lönösebben bizarrnak.

- Mindjárt összeesek - dűnnyögte Gregory. - Még nem is
reggeliztem.

- Szólni kell a konyhában, hogy hozzanak reggelit - mondta
Colin. - Mindent megettem.

Gregory bosszúsan sóhajtott.

- Csoda, hogy nem haltam éhen - morogta. - Hiszen fia
talabb vagyok nálad.

Colin vállat vont.

- Ha enni akarsz, fürgébbnek kell lenned.

Anthony enyhe felháborodással nézett rájuk.

- Ti ketten árvaházban nőttetek fel? - kérdezte.

Phillip az ajkába harapott, hogy el ne mosolyodjon.

- Lőhetünk végre? - kérdezte Eloise.

- Ti nyilván folytathatjátok - szólt Gregory hátát fának tá-
masztva. - Én megyek enni.

Mégis maradt, nézte, ahogy nővére közönyös arccal emeli
karját és mintha nem is célozna, lő.

Phillip meglepetésében csak pislogott, amikor az inas
odavitte a lőlapot.

Telitalálat.

- Hol tanult meg így lőni? - kérdezte, és nagyon igyekezett,
hogy hangjában ne hallatsszon az elképedés.

Eloise vállat vont.

- Nem is emlékszem. Mintha mindig is tudtam volna.

- A természet bizarr játéka - mormogta Colin. - Nyilvánvaló.

- Szerintem a természet nagyszerű játéka - jegyezte meg
Phillip.

Eloise csillogó tekintettel nézett rá.

- Tényleg így gondolja?

- Természetesen. Ha valaha meg kell védenem az otthonomat, tudom, kit küldjek az első vonalba.

Eloise ragyogón mosolygott.

PHILLIP: HOGYAN KÖVEZÉSEZ CÉLTÁBLA?

Gregory méltatlankodva emelte fel a kezét.

- Feladom. Megyek, eszem valamit.

- Nekem is hozz egy kicsit - kiáltott utána Colin.

- Rendben - mormogta Gregory.

Eloise legidősebb bátyjához fordult.

- Most te jössz.

Anthony kivette a pisztolyt Eloise kezéből és az asztalra tette, hogy töltsék újra.

- Nem mintha számítana, ki jön.

- Mind az öt kört végig kell lőnünk - mondta Eloise komolyan. - Te szabta meg a szabályokat.

- Tudom - felelte savanyú ábrázattal.

Azzal felemelte kezét, célra tartott, lőtt, de nyilván nem tudott teljes mértékben koncentrálni, mert a lövés vagy ötujj- nyival a céltábla közepe mellé ment.

- Meg sem próbálsz! - vádolta Eloise.

Anthony odafordult Benedicthez és azt mondta: - Nem szeretek veled lőni.

- Te jössz - szólította Benedicthez a vonalhoz Eloise.

Benedict lőtt, aztán Colin is, kicsit nagyobb igyekezettel, mint Anthony, de egyikük sem talált a közepébe.

Aztán Phillip lépett a fehér vonalhoz. Csak annyi időre torpant meg, míg meghallgatta, amit Eloise mondott: - Nem akarja inkább feladni?

- Nem is álmodnék ilyesmiről.

- Jó. Nincs semmi élvezet abban, ha olyanokkal játszik az ember, akik elrontják a játék örömét - mondta, utóbbi szavait meglehetősen vehemensen fivéreinek intézte.

- Éppen erről van szó - jegyezte meg Benedict.

- Mindig ezt csinálják - szólt Eloise a családi szokásokról felvilágosítva Phillipet. - Szándékosan rosszul lőnek, míg meg nem elégelem a dolgot, és azt nem mondom, hogy ez így méltatlan játék, és ezen mulatnak.

- Csend legyen! - szólt rá Phillip; szája széle remegett. - Éppen célzok.

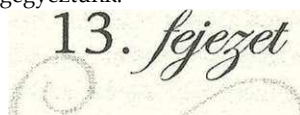
- Ó! - Eloise riadtan elhallgatott, érdeklődéssel nézte, hogy céloz.

Phillip lőtt. Lassú, elégedett mosollyal nézte a céltáblát, ahogy odavitték.

-Tökéletes! - kiáltott fel Eloise kezét összecsapva. - Ó, Phillip, ez csodálatos volt!

Anthony mormogott valamit a bajsza alatt, amit talán nem mondott volna húga jelenlétében, aztán Philliphez szólt: - Ugye feleségül veszed? Mert őszintén szólva, ha megszabadítasz minket tőle, és veled lőhet, vagyis minket nem háborgat ilyesmivel, örömmel megduplázom a hozományát.

Phillip egészen biztos volt benne, hogy egy penny hozomány nélkül is feleségül venné, de erre kajánul elmosolyodott és azt felelte: - Akkor megegyeztünk.

És biztos vagyok benne, hogy el tudod képzelni, mindannyian nagyon bosszúsak voltak. Vajon az én hibám, hogy jobb vagyok náluk? Szerintem nem. Úgy vélem, legalább annyira nem az én hibám, mint az övék, hogy férfinak születtek, így a legkisebb fogalmuk sincs a józan észről vagy az ösztönös jó modorról.

Eloise Bridgerton barátnőjének, Penelope Featheringtonnak, miután hat férfit (melyek közül három nem állt rokonságban vele) legyőzött lövészetben.

Másnap Eloise átment Romney Hallba ebédelni Anthony, Benedict és Sophie társaságában. Colin és Gregory úgy ítélte meg, hogy a család többi tagja tökéletesen kézben tartja az ügyet és úgy határoztak, hogy visszatérnek Londonba; az újházas Colin a feleségéhez és Gregoiy megszokott életviteléhez, amit az *előkelő társaság* tagjai szoktak művelni az idő múlására.

Eloise örült, hogy elbúcsúzhatott tőlük; szerette fivéreit, de négyen együtt olyanok voltak, hogy egyetlen nőtől sem lehetett elvárni, hogy elviselje őket.

Nagyon bizakodón lépett ki a kocsiból; az előző nap sokkal jobban sikerült, mint remélte volna. Még ha Phillip nem vitte volna

be Sophie dolgozószobájába, hogy bizonyítsa, „összeillenek” (Eloise e szóra már csak idézőjelben tudott gondolni), akkor is jól sikerült annak lehetett volna neve/ ni. Phillip a sarkára állt a Bridgerton fivérek kollektív erejével szemben és ettől jó érzése volt, sőt, egy kis büszkeség fogta el

Furcsa, hogy addig eszébe sem jutott, hogy sosem tudna feleségül menni olyan férfihoz, aki nem mérkőzik meg mind a négy fivérével, és nem kerül ki a küzdelemből sértetlenül

És Phillip esetében a négy fivér egyszerre támadt rá. És mégis sértetlen maradt. Egészen lenyűgöző.

Eloise-nak természetesen még mindig voltak fenntartásai a házassággal kapcsolatban. Hogyne lettek volna? Közte és Phillip között kölcsönös tisztelet alakult ki, és remélhetőleg vonzalom is, de nem szerelem, és Eloise sehogy sem tudhatta, hogy szeretni fogják-e egymást valaha szerelemmel.

Mégis meg volt győződve arról, hogy helyesen teszi, ha hozzámegy feleségül. Nemigen volt választása ez ügyben; vagy feleségül megy Philliphez, vagy egyedül néz szembe azzal, hogy tönkretette az életét. Bukott nőnek fogják tartani. De még így is az volt az érzése, hogy Phillip jó férj lesz. Becsületes és tiszteletre méltó, és ha időnként túl csendes, legalább humora van, amit Eloise alapvető tulajdonságnak tekintett minden férjként szóba jöhető férfiban.

És amikor megcsókolta...

Nyilvánvaló *Élt, hogy pontosan tudja, hogyan kell egy nőben felszítani a vágy parazsát úgy, hogy lábát remegve hagyja el az erő. És teste többi részét is. Eloise természetesen gyakorlatias volt. Mindig is az volt, és tudta, hogy a szenvedély nem elég a házassághoz.

De - gondolta kaján mosollyal - nyilván nem is árt.

Phillip körülbelül tizenötödször nézte meg a kandallóórán, hogy mennyi az idő. A Bridgerton család fél tizenkettőre érkezett, ami már öt perccel elmúlt. Nem mintha öt perc miatt aggódni kéne, ha az ember vidéken kocsikázik, de mégis, átkozottul nehéz Olivért és Amandát arra rábírní, hogy ne piszkolják össze magukat, ne gyúrják össze a ruhájukat és mindenekelőtt, hogy jól viselkedjenek, miközben együtt váraкоznak a szalonban.

- Utálom ezt a kabátot - mondta Olivér kis kabátját rángatva.
- Túl kicsi - világosította fel Amanda.

- Tudom - felelte Olivér nyilvánvaló utálattal. - Ha nem lenne túl kicsi, nem panaszkodtam volna.

Phillip úgy találta, könnyen akadhat más panaszkodnivalója is, de nem igazán tűnt ésszerűnek, hogy e véleményének hangot adjon.

- Úgy látom, a te ruhád is túl kicsi - folytatta Olivér. - Látom a bokádat.

- A bokámat nyugodtan láthatod - mondta Amanda, azzal lenézett a lábára.

- De nem ennyire.

Amanda újra lenézett, ezúttal riadalom látszott tekintetében.

- Hiszen csak nyolcévesek vagytok! - szólt Phillip elgyötörten. - Az a ruha teljesen rendben van.

Legalábbis remélte, hogy így van, mert keveset tudott az ilyesmiről.

Eloise, gondolta, és a név úgy visszhangzott fejében, mintha minden imájára válasz lenne, Eloise nyilván mindent tud ezekről a dolgokról. Tudja, ha egy gyerek ruhája túl rövid, mikortól kell egy kislánynak feltűzve viselni a haját, és azt is, hogy mikor kell egy fiúnak Etonba vagy Harrow-ba menni tanulni.

Eloise hál' istennek mindezeket tudja.

- Azt hiszem, késnek - jelentette ki Olivér.

- Nem késnek - vágta rá Phillip rögtön, önkéntelenül.

- Szerintem pedig késnek - felelt Olivér. - Ismerem az órát.

Phillip nem is tudta, mi nyomasztotta. Talán az úszás dolog. Ez is nagyon olyan.

Eloise, emlékeztette magát. Bármik is legyenek apai hiányosságai, mindent jóvátesz azzal, hogy feleségül veszi azt a nőt, aki tökéletes anyjuk lesz. Születésük óta először teszi pontosan azt, amit tennie kell, ami a legjobb a gyerekeknek. Nagy megkönnyebbülés járta át szívét.

A fenébe, nem veheti feleségül elég hamar. Hogyan lehet különleges házassági engedélyt szerezni? Nem gondolta, hogy erre a tudásra valaha is szüksége lehet, de a legkevésbé sem akart heteket várni a jegyesség szabályos, templombeli kihirdetésére.

Az esküvőket nem szombat délelőtt tartják? El lehetne intézni már most szombatra? Az csak két nap, de ha különleges házassági engedélyt kapnak...

Phillip a gallérjánál fogva ragadta meg az ajtón kirohanni akaró Olivért.

- Nem! - mondta határozottan. - Itt várod Miss Bridgertont. És csendben várod, nem csinálsz semmi rosszat, és mosolyogsz, amikor belép ide.

OLIVÉR SZERETETTEL
Olivér legalább megpróbált leülni Eloise nevének hallatán, de a „mosoly” (apja parancsára engedelmesen végrehajtva) rettenetes fintorra sikeredett és Phillip úgy érezte, mintha egy vérszegény gorgó lenne a társaságában.

- Ez nem mosoly volt - jegyezte meg Amanda.

- De igen.

- Nem. A szád széle nem is emelkedett feljebb...

Phillip felsóhajtott, próbálta befogni a fülét, hogy ne hallja. Még ma délután beszél Anthony Bridgertonnal erről a különleges házassági engedély dologról. Úgy érezte, egy vikomt nyilván tudja, mi az eljárás ilyen esetben.

A szombat nem jöhet elég gyorsan. Az ikreket nap közben Eloise-ra bízhatja, és...

Mosolygott magában. Eloise az éjjel rásimulhat.

- Mit mosolyogsz? - kérdezte Amanda.

- Nem mosolygok - felelte Phillip, és érezte, hogy elpirul.

- De mosolyogsz! - vádolta a lánya. - És az arcod is rózsaszín lett.

- Jaj, ne butáskodj! - mormogta Phillip.

- Nem butáskodok. Olivér, nézd meg apát! Hát nem rózsaszín az arca?

- Ha valamelyikőtök még egy megjegyzést tesz az arcomra - fenyegetett Phillip -, akkor én... - A pokolba is, már majdnem a korbácsot emlegette, de tudták, hogy azt sosem használná. - Olyat teszek... mindenképpen teszek valamit - fejezte be a tétova fenyegetési kísérletet.

Csodálatos módon azonban hatott és a gyerekek egy pillanatra nyugton és csendben maradtak. Aztán Amanda a lábát lóbálva felrúgott egy zsámolyt.

Phillip az órára nézett.

- Hoppá! - szólt Amanda, azzal felugrott és lehajolt, hogy felemelje a feldőlt bútort. - Olivér! - kiáltott aztán.

Phillip elkapta tekintetét a kis kézről, ami megmagyarázhatatlan módon nem csinált semmit. Amanda a padlón hevert, fivérére bámult.

- Ellökött! - árulta be Amanda.

- Nem igaz!

- De ellöktél!

- De nem...
- Olivér! - vágott a szavába Phillip. - Valaki ellökte, és az biztos, hogy nem én voltam.

Olivér alsó ajkába harapott; el is feledkezett róla, hogy bűnössége elég nyilvánvaló.

- Az is lehet, hogy magától esett el - vetette fel.

Phillip csak nézett rá szigorúan; remélte, a bős nézés elég arra, hogy *ezt* a gondolatot csírájában elfojtsa.

- Hát igen - ismerte el Olivér. - Én löktem el. Sajnálom.

Phillip a meglepetéstől csak pislogott. Lehet, hogy kezd belejönni az apaságba. Nem is emlékezett, mikor hallott legutóbb külön felszólítás nélküli bocsánatkérést tőlük.

- Te is ellökhetsz - ajánlotta fel büntetésként néniének.

- Ó, nem! - mondta Phillip gyorsan. - Rossz ötlet. Nagyon rossz ötlet.

- Rendben - felelte Amanda vidáman.

- Nem, Amanda - szólt rá Phillip és talpra ugrott.

- Ne merészd...

De Amanda kis kezét már fivére mellkasának nyomta és meglökte.

Olivér hangos kacagással esett hanyatt.

- Most én is ellökhetlek! - kiáltotta.

- Nem fogod ellökni a húgodat! - üvöltötte Phillip.

- Fellökött! - vonyított Olivér.

- Azért, mert felszólítottad rá, te nyomorult kis gazember! - szólt Phillip és kezét kilendítve meg akarta fogni Olivér kabátujját, mielőtt eliszkolna, de a kölyök úgy elsiklott mellette, mint egy angolna.

- Lökj el! - sikított Amanda. - Lökj el, ha tudsz!

- Ne lökd el! - ordított Phillip. A tönkretett szoba képe jelent meg vészjóslón lelki szemei előtt: törött bútorok, felborított lámpák.

Szent ég, és a Bridgerton család bármelyik percben megérkezhet!

Odaért Oliverhez, éppen akkor, amikor Olivér odaért Amandához, és mindhárman elesetek; estükben egy kanapéről párnákat sodortak magukkal. Phillip hálát mondott az úrnak, az ő kis jótéteményeiért. A párna legalább nem törékeny.

Keccs.

Mi a pokol...?

Azt hiszem, az óra volt - szólt Olivér. Torka elszorult az Ijedtségtől.

~~Hogy a pokolban sikerült felk~~
Hogy a pokolban sikerült felkönteniük a kandallópárká- nyon álló órát? Phillipnek fogalma sem volt.

- Ti ketten most felmentek a szobátokba és nem jöttök ki uiinan este nyolc óráig. Igen, ez száműzetés! - süvöltött.

- Olivér volt az! - szólt Amanda halkán.

- Nem érdekel, ki volt az! - dörgött rá Phillip. - Tudjátok, hogy Miss Bridgerton bármelyik percben...

- Bizony!

Phillip lassan az ajtó felé fordult; rémülten, de nem meglepve látta, hogy ott áll.

Anthony Bridgerton, Benedict és Sophie. Eloise közvetlenül mögötte volt.

- My lord - szólt Phillip kissé kurtán. Nyilván sokkal tisztel-
leteljesebb hangon kellett volna szólnia. Nem a vikomt hibája, hogy a gyerekek hajsál híján szörnyetegek, de Phillip akkor és ott egyszerűen képtelen volt jókedvet magára erőltetni.

-Talán félbeszakítottunk valamit? - kérdezte Anthony udvariasan.

- Egyáltalán nem - felelte Phillip. - Mint látják, mi csak... szóval... átrendezzük a bútorokat.

- Ami azt illeti, kiváló munkát végeztek - szólt Sophie vidáman.

Phillip hálás mosollyal nézett rá. Olyan nőnek tűnt, aki mindig megtesz minden tőle telhetőt, hogy mások nehéz helyzetekben se érezzék magukat kényelmetlenül, és abban a pillanatban legszívesebben megcsókolta volna ezért.

Felállt, közben a helyére emelte a feldöntött ottománt, aztán gyermekeit karjuknál fogva felrántotta a földtől. Olivér kis nyakkendője teljesen kibomlott, Amanda hajcsatja a fülénél lógott.

- Bemutatom a gyermekeimet - mondta Phillip a tőle telhető legnagyobb méltósággal. - Olivér és Amanda Crane.

Olivér és Amanda elmormogták a kötelező üdvözléseket, de meglehetősen kényelmetlenül érezték magukat, hogy ilyen sok felnőtt előtt kellett parádézniuk. Vagy szégyellték magukat gyalázatos viselkedésük miatt. Ez utóbbi valószínűlenebbnek tűnt.

- Rendben - szólt Phillip, amint az ikrek megtették kötelességüket. - Most elmehettek.

Bánatosan néztek rá.

- Mi az?

- Nem maradhatnánk inkább? - kérdezte Amanda alig hallhatóan, alázatosan.

- Nem - felelte Phillip. A Bridgerton családot ebédre invitálta és azért, hogy megmutassa nekik az üvegházat; és ha e két programot sikeresen akarja lebonyolítani, az kell, hogy a gyerekek ne legyenek ott, tűnjenek el a gyerekszobában.

- Kérlek, apa! - könyörgött Amanda.

Phillip szándékosan kerülte, hogy vendégeire pillantson; tudta, mindannyian jól láthatják, mennyire nem tud bánni a gyerekeivel.

- Edwards nőrsz vár benneteket a hallban.

- Nem szeretjük Edwards nőrszöt - mondta Olivér. Amanda szorgosan bólogatott mellette.

- Olyan nincs, hogy nem szeretitek Edwards nőrszöt - jelentette ki Phillip türelme fogytán. - Hónapok óta ő vigyáz rátok.

- De nem *szeretjük*.

Phillip ekkor a Bridgerton családra nézett.

- Elnézést kérek - szólt fojtott hangon. - Bocsánat ezért a kis közjátékért! Beszélnem kell velük.

- Semmi probléma. Csak nyugodtan - sietett nyugtatni Sophie; arcán anyai lágysággal nézte a jelenetet.

Phillip a szalon távolabbi sarkába vezette gyerekeit, keresztbe font karral állva nézett le rájuk.

- Gyerekek! - szólt komolyan. - Feleségül kértem Miss Bridgertont.

A gyerekek szeme felcsillant.

- Jó. Látom, egyetértetek velem abban, hogy ez remek ötlet.

- És ő...

- Ne vágjatok a szavamba! - vágott a szavába Phillip; túl türelmetlen volt már ahhoz, hogy az ő kérdéseikkel foglalkozzon. - Azt akarom, hogy hallgassatok meg. Még el kell nyernem a családja beleegyezését. Ezért vendégül kell őket látnom, beszélgetnem kell velük, meg kell mutatnom a házat, és ehhez a gyerekek láb alatt vannak.

Ez nagyrészt igaz is volt, illetve majdnem. Az ikreknek nem kell tudniuk, hogy Anthony gyakorlatilag parancsba adta az esküvőt, és a beleegyezés már nem volt téma.

De Amanda alsó ajka remegni kezdett, és még Olivér is zaklatottnak tűnt.

- Most meg mi van? - kérdezte Phillip elgyötörten.

Phillip felsóhajtott, nagyon undorodott magától. Szentséges isten, hogyan jutott idáig?

- Nem...
- Segíthetek valamiben?

Úgy nézett Eloise-ra, mintha megmentője lenne. Nézte, ahogy letérdel gyerekei mellé, mond nekik valamit olyan halkán, hogy ő sem értette a szavakat, csak a gyengéd hangot érzékelte.

Az ikrek mondtak valamit, ami nyilván tiltakozás lehetett, de Eloise elhallgattatta őket, élénken gesztikulált közben. Aztán Phillip legnagyobb csodálkozására a gyerekek elbúcsúztak és kivonultak a hallba. Nem tűntek túl boldognak, hogy ki kell menniük, de engedelmeskedtek.

- Hála istennek, hogy feleségül veszek - jegyezte meg, Phillip súgva, alig hallhatóan.

- Valóban - felelte Eloise, és titokzatos mosollyal lépve el mellette visszament családjá körébe.

Phillip követte és mentegetőzött Anthonynak, Benedict- nek és Sophie-nak gyermekei viselkedése miatt.

- Anyjuk halála óta nehéz bánni velük - magyarázta.

- Semmit sem nehezebb elviselni, mint a szülő halálát - jegyezte meg Anthony halkán. - Kérlek, ne szabadkozz miattuk.

Phillip bölintott; hálás volt az idősebb férfi megértéséért.

- Gyertek - szólt a csoportnak. - Menjünk ebédelni!

De ahogy az ebédlő felé vezette őket, Olivér és Amanda arca jelent meg lelki szemei előtt. Szomorú szemmel sétáltak el. Látta gyermekeit csökönyösnek, kibírhatatlannak, hisztériás rohamban, de anyjuk halála óta sosem látta őket szomorúnak.

Nagyon nyugtalanító érzés volt.

Az ebéd és az üvegház megtekintése után a kvintett két csoportra oszlott. Benedict magával vitte rajzmappáját, Sophie- val a ház mellett maradtak, élénken beszélgettek, miközben Benedict a házat rajzolta. Anthony, Eloise és Phillip sétát tett a környéken, de Anthony nagyon diszkréten hagyta, hogy Eloise és Phillip jókora távolságban lemaradjon és így a jegyespár bizalmasan beszélgethessen.

- Mit mondtál a gyerekeknek? - kérdezte Phillip az első adandó alkalommal.

Nem tudom - felelte Eloise őszintén. - Csak próbáltam úgy
szólni hozzájuk, ahogy anyám beszélt velünk. - Vállat vont. - Úgy

CSA, SIR PHILLIP, ez lehetett

Phillip ezen elgondolkodott.

- Jó dolog lehet, ha az embernek olyan szülei vannak,
akiknek a példáját követheti.

Eloise kíváncsian nézett rá.

- Neked nem ilyen szüleid voltak?

A férfi tagadón ingatta fejét.

- Nem.

Eloise remélte, hogy erről részletesebben is beszél, sőt, időt is
hagyott neki, de Phillip nem szólalt meg. Végül úgy érezte, mégis rá
kell kérdeznie.

- Az apád vagy az anyád volt?

- Ezt hogy érted?

- Melyik szülőd volt ilyen problémás?

Phillip hosszú-hosszú pillanatig nézte; sötét szeme kifür-
készhetetlen volt, homloka ráncba rándult. Aztán megszólalt:

- Anyám belehalt a szülésbe.

Eloise bólintott.

- Értem.

- Nem hiszem, hogy érted - mondta tompa hangon. - De nagyra
értékelem, hogy megpróbálsz érteni.

Lassan sétáltak egymás mellett, nem akarták, hogy hal-
lótávolságba kerüljenek Anthonyvel, bár sokáig egyikük sem szólalt
meg. Végül, amikor befordultak a házhoz vezető ösvényre, Eloise
kimondta a kérdést, amit egész nap vágyott feltenni: - Miért vittél
be Sophie dolgozószobájába tegnap?

Phillip megbotlott, hebegett.

- Azt hittem, ez... ez... szóval... hogy teljesen egyértelmű

- dadogta elvörösödve.

- Hát, igen - szólt Eloise és ő is elpirult, amikor rájött, mit is
kérdezett. - De nyilván nem gondoltad, hogy az fog történni, ami
történt.

- A férfi mindig remél - mormogta.

- Ezt nem gondolhatod komolyan!

- Természetesen komolyan gondolom - ellenkezett, és úgy
nézett ki, mint aki nem is hiszi el, hogy ezt a beszélgetést folytatja. -
Ami azt illeti, soha eszembe sem jutott, hogy a dolgok irányítása
ennyire kikerül a kezemből, vagyis eny- nyire elvesztem a fejemet. -

Lopva pajkos pillantással nézett jegyesére. - Mindazonáltal egyáltalán nem bánom, hogy így történt.

Eloise érezte, hogy az arckifejezése pirul.

- De még nem válaszoltál a kérdésemre.

- Nem?

- Nem. - Tudta, hogy az illetlenség határát feszegeti, de a dolgok állása szerint ez fontos kérdésnek tűnt, olyan fontosnak, amit igenis érdemes feszegetni. - Miért vittél be oda?

Phillip teljes tíz másodpercig csak nézte, talán azért, hogy meggyőződjön róla, nem történt-e valami elméjének épségével, aztán meggyőződött róla, hogy Anthony nem hallhatja őket, és megválaszolta a kérdést: - Nos, ha valóban tudni óhajtod, meg akartalak csókolni. Folyton a házasságról beszéltél, és nevetséges kérdéseket tettél fel nekem. - Csípőre tette a kezét és vállat vont. - Jó ötletnek tűnt egyszer és mindenkorra bizonyítani, hogy összeillünk.

Eloise úgy határozott, inkább nem veszi figyelembe azt a megjegyzést, hogy nevetséges kérdéseket tett fel.

- De a szenvedély nyilván nem elégséges egy házasság fenntartásához.

- Lehet. De kezdetnek elég biztató - mormogta Phillip. - Beszélhetnénk inkább valami másról?

- Nem. Illetve azt akarom mondani, hogy...

Phillip felhorkant, jobbra-balra nézett.

- Te mindig megpróbálsz valamit mondani.

- Éppen ettől vagyok bájos - jegyezte meg Eloise kissé duzzogva.

Phillip igen türelmesen nézett rá.

- Eloise, mi tökéletesen illünk egymáshoz és békében, barátságban fogjuk leélni házasságunkat. Nem tudom, mit mondhatnék még, hogy ezt bizonyítsam.

- De nem szeretsz engem - mondta Eloise halkán, szomorúan.

Ez mintha szíven ütötte volna. Megállt, igen sokáig csak nézte jegyesét.

- Miért mondasz ilyesmiket?

Eloise kétségbeesetten vállat vont.

- Mert fontos.

Phillip csak nézte.

- Soha nem jutott még eszedbe, hogy nem minden gondolatnak és érzésnek kell külön hangot adni?

- De - felelte, és egy élethossznyi megbánás volt ebben az egyetlen szótagban. - Sokszor eszembe jutott. - Félrenézett, feszengett a torkát szorító furcsa érzéstől. - De nem tudom megállni.

Phillip a fejét ingatta, nyilvánvalóan elképedve, amit Eloise nem is csodált. Ő is sokszor elképedt saját magán. *Miért* kellett erőltetnie ezt a témát? Miért nem tud soha tartózkodó, kellemes nő lenni? Anyja egyszer azt mondta neki, hogy mézzel több legyet lehet fogni, mint pörölyvel, de Eloise sosem tudta megtanulni, hogy tartsa meg magának gondolatait.

Gyakorlatilag direktben tette fel a kérdést Sir Phillipnek, hogy szereti-e; hallgatása ugyanolyan válasz, mintha nyíltan *nemet* mondott volna. Szíve összeszorult. Nem gondolta igazán azt, hogy a férfi ellentmond neki, de csalódottsága azt mutatta, hogy szívének egy rejtett zugában azt remélte, a férfi

ULIA c G\
IUINN —'

térdre borul előtte és kikiáltja, hogy égő szerelemmel szereti, és biztos benne, hogy nélküle meghal.

Ez persze nyilván csak gúnyolódás lenne, és Eloise nem tudta, miért kíván ilyesmit egyáltalán, amikor ő sem szereti szerelemmel.

De tudná szeretni. Olyan érzése volt, hogy ha elég időt szánna rá, szerelemmel tudná szeretni ezt a férfit. És talán azt szeretné, hogy maradjon olyan, amilyen.

- Marinát szeretted? - kérdezte. Előbb kiszaladt a száján a kérdés, mintsem meg tudta volna gondolni, vajon bölcs do- log-e ezt kérdezni egyáltalán. Megborzongott. Már megint túl személyes kérdéseket tesz fel.

Már az is csoda, hogy Phillip nem rohant el üvöltve.

Hosszú-hosszú pillanat telt el szótlanul. Csak álltak ott, nézték egymást, próbáltak tudomást sem venni Anthonyról, aki vagy száz lépésre állt és egy fát tanulmányozott gondosan. Végül Phillip halkán megszólalt: - Nem.

Eloise nem érzett megkönnyebbülést; nem érzett bánatot sem. Semmit nem érzett erre a bejelentésre, ami magát is meglepte. De felsóhajtott; észre sem vette, hogy sóhaj szorult belé. És meglehetősen örült, hogy most már tudja.

Gyűlölte a nemtudást. Gyűlölte, ha van valami, amit nem tud.

Ezért egyáltalán nem kellett volna meglepődnie, amikor sűgva újabb kérdést tett fel: - Akkor miért vetted feleségül?

Phillip tekintete kiüresedett, végül csak vállat vont és válaszolt:
- Nem tudom. így tűnt helyesnek.

~~Első bőlirtott. Az egésznek ez adott értelmet.~~ Pontosan ezt kellett tennie. Phillip mindig helyesen cselekszik, mindig azt teszi, amit elvárnak tőle, bocsánatot kér e közzjátékért, felvállalja mindenki terhét...

Betartja bátyja ígéretét.

És volt még egy kérdése.

- Éreztél... - súgta, szinte esztét veszítve az izgatottságtól -, éreztél iránta szenvedélyt?

Tudta, hogy ezt nem lett volna szabad megkérdeznie; de ,iz előző délután miatt tudnia kellett. A válasz nem számít... vagy legalábbis azzal áltatta magát, hogy nem számít.

De tudnia kellett.

- Nem.

Phillip elfordult, elindult, nagy léptekkel, és Eloise kénytelen volt feleszmélni elgondolkodásából és követni. Aztán amikor már éppen utolérte, Phillip megállt. Eloise nekiütközött, belé kapaszkodott, hogy el ne essen.

- Kérdezhetek tőled valamit? - szólt hozzá Phillip hirtelen.

- Természetesen - hebegte a váratlan változástól meglepődve. De így igazságos. Gyakorlatilag vallatta szegény embert.

- Miért jöttél el Londonból?

Eloise döbbenetében csak pislogott. Nem arra számított, hogy ilyen könnyen megválaszolható kérdést szegez neki.

- Természetesen azért, hogy veled találkozzak.

- Nem ezt kérdeztem.

Eloise megrettent a férfi hangjában érezhető ridegségtől.

- Ez a jöveteled oka. De miért hagytad el Londont?

Addig a pillanatig eszébe sem jutott, hogy a kettő között bármi különbség lenne. De igaza van. Phillipnek nem volt szerepe abban, hogy elhagyta Londont. Csak könnyű okot adott a szökésre, hogy eljőjön onnan anélkül, hogy úgy érezné, elszökik.

Phillip célt adott ennek a szökésnek, amit sokkal könny- nyebb volt megmagyarázni, mint azt, hogy mi elől menekült.

- Szeretőd volt? - kérdezte Phillip halkán, sürgetően.

- Nem! - felelte olyan hangosan, hogy Anthony hátrafordult, mire Eloise kénytelen volt mosolyogni rá és integetni neki, megnyugtatni, hogy semmi baj. - Csak egy darázs! kiáltotta.

Anthony szeme tágra nyílt és elindult feléjük.

- Már elment! - jelezte Eloise és intett, hogy nincs szük ség a jelenlétére. - Semmi, semmi. - Aztán Philliphez fordult és megmagyarázta: - Betegesen fél a méhektől, darazsaktól - mondta elkomorulva. - El is feledkeztem róla. Azt kellett volna mondanom, hogy egér volt.

Phillip kíváncsi tekintettel nézett Anthonyre. Eloise nem volt meglepve; nehéz volt elhinni, hogy egy olyan férfi, mint ő, fél a méhektől, de nyilván érthető ez a félelem, ha az apja méhcsípéstől halt meg.

- Nem válaszoltál a kérdésemre.

A fenébe! Azt hitte, Phillip elfogadta a választ.

- Hogyan kérdezhetsz ilyet?

Phillip vállat vont.

- Miért ne kérdezhetnék? Elszöktél otthonról, nem szóltál a családnak, hova mész...

- Hagytam üzenetet - vágott a szavába Eloise.

- Persze, üzenetet.

Eloise nagyon rossz néven vette ezt a megjegyzést.

- Nem hiszel nekem?

A férfi bólintott.

- De. Te túlságosan rendszerető vagy ahhoz, hogy úgy menj el, hogy nem gondoskodtál az elvarratlan szálak elvarrásáról, az elintézetlen ügyek elintézéséről.

- Nem az én hibám, hogy belekeveredett az anya részére érkezett meghívók közé.

- Nem az üzenetről van szó - szólt Phillip komoran, kezét karba fonva.

Karba fonja a kezét? Eloise erre összeszorította a fogát, i .yerekesnek érezte magát ettől, és semmit nem tehetett vagy mondhatott ellene, mert az volt az érzése, hogy bármit mond Phillip az ő jelenlegi viselkedéséről, igaza van.

Bármennyire fáj is ezt beismerni.

- Tény, hogy éjnek éjadán úgy menekültél el Londonból, mint valami bűnöző. Erről egyszerűen az jutott az eszembe, hogy történhetett valami... ami... foltot ejtett a... jó hírveden. - Eloise elszontyolodott ábrázatát nézve hozzátette: - Ez egyáltalán nem olyan ésszerűtlen következtetés.

Természetesen igaza volt. Nem a jó hírnevét illetően, ami makulátlan volt, mint a friss hó. De valóban furcsának tűnhetett, és az a csoda, hogy nem tette fel ezt a kérdést már korábban.

- Ha szeretőd volt - szólt halkán -, az sem változtat szándékaimon.

- Egyáltalán nem volt - mondta gyorsan, főként azért, hogy Phillip ne beszéljen már erről. - Az a helyzet... - hangja elhalt, felsóhajtott. - Az a helyzet...

Aztán elmondott neki mindent. Elmondta, hányan kérték meg a kezét, és hogy Penelope kérés nélkül maradt, és hogy félig tréfából, félig a helyzet megszépítéseként milyen tervet eszeltek ki, hogy együtt öregsenek meg vénlányként. És elmondta, milyen büntudatot érzett, amikor Penelope és Colin összeházasodtak és

attól kezdve egyfolytában magára gondolt és arra, hogy milyen egyedül van.

Mindezt elmondta, és még többet is. Elmondta, mi nyomja a szívét, elmondta, mire gondol, és olyasmiket is elmondott, amiket soha egyetlen embernek nem mondott még. És eszébe jutott, hogy ő, aki szinte egy percig sem tudott csendben maradni, milyen sok mindent tartogatott magában, mennyi mindent nem mondott el soha senkinek.

Amikor elhallgatott (észre sem vette, hogy a végére ért; csak elfogyott az ereje és inkább csendbe burkolózott), Phillip megfogta a kezét. - Jól van. Jól.

És Eloise rájött, hogy így van, valóban. Jól.

Határozottan osztom azon véleményedet, hogy Mr. Wilson feje valami kételtű állat ábrázatához hasonlít, de szeretném, ha kicsit körültekintőbb lennél szóbeli megnyilvánulásaidban. Bár sosem tekinteném házasságra alkalmas jelöltnek, annyi bizonyos, hogy nem varangyos béka, és rossz fényt vetett rám, hogy a húgom annak nevezte, ráadásul a jelenlétében.

Eloise Bridgerton húgának, Hyacinth-nak, negyedik házassági ajánlata visszautasításakor.

Négy nappal később összeházasodtak. Phillipnek fogalma sem volt, hogyan intézte el Anthony Bridgerton az engedélyt, de megszerezte, így lehetővé vált, hogy kihirdetés nélkül egybekeljenek, hétfőn. Eloise biztosította jövőbelijét, hogy a hétfő semmivel sem rosszabb, mint a kedd vagy a szerda, egyik sem szombat, ahogy az szokás.

Eloise egész családja ott volt, csak megözvegyült húga nem utazott le Skóciából, mert nem lett volna ideje leérni az esküvőre. A szertartást a hagyományok szerint Kentben, a Bridgerton család birtokán, vagy ha ott nem, akkor Londonban kellett volna tartani, a Hanover Square-i St. George-templomban, ahova a család járt, ám ezt ily sietősség mellett nem volt idő előkészíteni, és amúgy sem szokványos esküvőről volt szó. Benedict és Sophie felajánlották otthonukat az esküvői fogadásra, de Eloise azon a véleményen volt, hogy az ikerk jobban éreznék magukat Romney Hallban, így a szertartást a közeli templomban tartották, utána kis, bensőséges fogadási adtak a pázsiton, Phillip üvegháza mellett.

Később, amikor a nap éppen lemerülni készült a horizont kékjében, Eloise új hálószobájában találta magát. Anyja volti vele, aki éppen azzal foglalta le magát, hogy úgy tett, mintha Eloise sebtében összeszedett kelengyéjét rendezné a helyére. Eloise szobalánya (akit a család Londonból magával vitt), természetesen már délelőtt mindent elrendezett, de Eloise nem tett megjegyzést anyja látszólagos tevékenységére. Úgy tűnt, Violet Bridgertonnak egyszerűen muszáj volt valamivel lefoglalnia magát, miközben beszélt.

Ha valaki, Eloise pontosan ismerte ezt az érzést.

- Panaszkodnom kéne, mert megtagadtátok tőlem a lehetőséget, hogy kiélvezzem a menyasszony édesanyjának járó dicsőséges pillanatokot - mondta Violet a lányának, miközben a csipkefátylat hajtogatta össze és gondosan egy kontódra tette -, de igazán boldog vagyok, hogy menyasszonyként láthatlak.

Eloise kedvesen mosolygott anyjára.

- Már egészen el voltál keseredve miattam, ugye?

- Igen - felelte Violet, aztán hirtelen oldalra hajtotta a fejét és hozzátette: - Ami azt illeti, nem. Mindig is úgy gondoltam, hogy a végén meglepetést okozol nekünk. Gyakran teszel ilyet.

Eloise végiggondolta, hány évet töltött hajadonként a londoni társaságban, és hány házassági ajánlatot utasított vissza. Mennyi esküvőn volt vendég, hányszor nézte anyjával barátaik lányainak, barátnőinek esküvőjét kiváló fiatalemberekkel.

Újabb férfi, aki már nem veheti feleségül Eloise-t, Lady Bridgerton híresen hajadon maradt lányát.

- Sajnálom, ha csalódást okoztam neked - szólt Eloise suttogva.

Violet bölcsen, nyugodtan nézte lányát.

- A gyermekeim sosem okoztak csalódást nekem - mondta halkan. - Egyszerűen... csodállak benneteket. Azt hiszem, nekem így a legjobb.

Eloise öntudatlanul anyjához lépett és megölelte. Furcsán érezte magát; nem tudta, miért, hiszen az ő családjukban sosem volt szokatlan a szeretetnek illetően megnyilvánulása saját otthonuk falain belül. Talán azért érezte mégis furcsán magát, mert oly veszélyesen közel járt ahhoz, hogy elsírja magát; talán azért, mert érezte, hogy anyja ugyanígy könnyekkel küszködik. Újra félszeg kamasz lánynak érezte magát, nyakigláb, csontos csitrinek, aki mindig akkor szólal meg, amikor legjobb lenne, ha ki sem nyitná a száját.

Szüksége volt az anyjára.

- Ugyan, ugyan! - nyugtatta Violet, ahogy évekkorábban lehorzsolta térd, vagy lelki sérelmek esetén tette. - Szóval... - mondta és elpirult. - Szóval...

- Anya! - hebegte Eloise. Nagyon furcsán nézett ki, mint aki rossz halat evett.

- Rettegek ettől - szólt Violet halkan.

Anyá? Nyilván rosszul hallotta.

Violet mély, lélekerősítő lélegzetet vett.

- Beszelnünk kell valamiről. - Hátrébb húzódott, lánya szemébe nézett. - Tényleg beszelnünk kell róla?

Eloise nem volt biztos abban, vajon anyja azt kérdezi-e, hogy elbeszélésekből tudja-e mit csinál a férfi és a nő bizalmasan, vagy tapasztalta-e már.

- Én... még nem... Ha úgy érted... szóval én még...

- Nagyon helyes - szólt Violet megkönnyebbült sóhajjal. - De... vagyis... tudod, mi...

- Igen - ^{- FIZVSI R PHILLIPNEK SZERETETTEL} vágta rá Eloise gyorsan, hogy mindkettőjüket megkímélje a felesleges kényelmetlenségtől. - Nem hiszem, hogy bármit meg kell magyaráznod.

- Nagyon helyes - ismételte magát Violet még megkönnyebbültebbnek hangzó sóhajjal. - Meg kell mondanom, nagyon nem szeretem az anyai szerepnek ezt a részét. Nem emlékszem, hogy Daphne nászéjszakája előtt elmondtam-e, csak arra, hogy végig pirultam és hebegtem, és őszintén szólva fogalmam sincs, hogy tájékozottabb lett-e tőle, mint nélküle - mondta, és szája szeglete felfelé ívelt. - Attól tartok, nem tudott meg tőlem semmi érdemlegeset.

- Azért úgy tűnik, elég jól hozzászokott a házaselethez - dünnyögte Eloise.

- Igen. Te is úgy látod? - kérdezte Violet vidáman. - Négy kisgyerek és szerető férj. Az ember nem is kívánhat többet.

- Mit mondtál Francescának? - kérdezte Eloise.

- Tessék?

- Francescának - ismételte Eloise, hűgára utalva, aki hat éve ment férjhez, és két évvel később tragikus módon özvegységre jutott. - Neki mit mondtál, amikor férjhez ment? Daphnét említetted, de Francescát nem.

Violet kék szeme elhomályosodott, mint mindig, amikor harmadik, fiatal özvegy lányára gondolt.

- Ismered Francescát. Azt hiszem, inkább ő mondhatott volna nekem egy-két dolgot.

Eloise meghökkent.

- Természetesen nem *úgy* értem - sietett hozzátenni Violet. - Francesca ugyanolyan ártatlan volt a nászéjszakája előtt... mint te... gondolom.

Eloise érezte, hogy arca lángban ég és hálát adott teremtetőjének, hogy aznap felhős idő volt és a szobában már sötétedett. Ennek, és a ténynek, hogy anyja éppen nagyon el volt foglalva ruhája szegélyén egy szakadás gondos megszemlélésével. A szó szoros értelmében érintetlen volt természetesen, és orvosi vizsgálatnál is érintetlennek találnák, de már nem érezte magát olyan ártatlannak.

- De ismered Francescát - folytatta Violet vállvonva, amikor látta, hogy a ruhaszegéllyel semmit nem lehet tenni. - Olyan agyafúrt és olyan sokat tud. Azt hiszem, már évekkorábban megvesztegetett valami szegény cselédet, hogy magyarázza el neki ezeket a dolgokat.

Eloise bólintott. Nem akarta elmondani anyjának, hogy ő és Francesca összeadták a zsebpénzüket a cseléd lány megvesztegetésére. De minden penny megérte. Annié Mavel mindent részletesen elmagyarázott, és mint Francesca később titokban elmondta, minden pontosan olyan és úgy volt, ahogy elmondta.

Violet szomorkás mosollyal nézett lányára és megérintette arcát a szeme sarkánál. A bőr még egy kicsit elszíneződöttnek tűnt, de a lilaság kékké, zölddé aztán betegségről (de nyilvánvalóan kevésbé csúnya) sárga árnyalatúvá változott.

- Biztos vagy benne, hogy boldog leszel?

Eloise bánatos mosollyal nézett rá.

- Nem gondolod, hogy egy kicsit késő feltenni ezt a kérdést?

- Megváltoztatni nyilván túl késő, de kérdezni sosem az.

- Azt hiszem, boldog leszek - felelte Eloise. *Remélem*, tette hozzá gondolatban, de ezt nem mondta ki.

- Jó embernek tűnik.

- Nagyon jó ember.

- Becsületes.

- Igen.

Violet bólintott.

- Azt hiszem, boldog leszel. Talán időbe telik, míg felismered, és először kételkedsz benne, de boldog leszel. Ne feledd... - elhallgatott, ajkába harapott.

- Mit ne feledjek, anya?

- Csak jusson eszedbe - mondta halkán, tagoltan, mintha minden szót nagy gonddal válogatna -, hogy időbe telik.

ULIA c G\
•UINN J

Mi telik időbe? Eloise legszívesebben felsikított volna.

De anyja már felállt és nagy igyekezettel simította le szoknyáját.

- Azt hiszem, indulásra kell bírnom a családot, különben sosem mennek el. - Ruhája egyik szalagjával játszott, kissé elfordult. Jobb kezét arcához emelte, és Eloise próbálta nem észrevenni, hogy könnycseppet simít el.

- Nagyon türelmetlen vagy - mondta Violet az ajtó felé fordulva. - Mindig is az voltál.

- Tudom - mondta Eloise, és nem tudta eldönteni, anyja ezt feddésnek szánta-e, és ha igen, miért éppen ezt az alkalmat választotta.

- Mindig kedveltem ezt benned. Természetesen mindenestől szerettelek, ^{-fjZVsiR PHILLIPNEK SZERETETTEL} de a türelmetlenségedet valahogy különösen elbűvölőnek találtam. Soha nem azért voltál türelmetlen, mert többet akartál, hanem azért, mert mindent akartál.

Eloise nem volt biztos benne, hogy ez nagyon jó tulajdonságnak tűnik.

- Mindent akartál, mindenkinek, mindent tudni akartál, és...

Eloise egy pillanatra azt hitte, anyja befejezte mondandóját, de Violet megfordult és hozzátette: - Sosem elégedtél meg a második legjobb megoldással, és ez jó, Eloise. Örülök, hogy nem mentél feleségül egyik londoni kérődhöz sem. Egyikük sem tett volna boldoggá. Elégedett lehettél volna, de nem boldog.

Eloise érezte, hogy szeme tágra nyílik a csodálkozástól.

- De ne hagyj, hogy a türelmetlenség eluralkodjon rajtad - mondta Violet halkán. - Mert tudod, ez nem te vagy. Te sokkal több vagy, de úgy érzem, néha erről elfeledkezel. - A lányától búcsúzós anya kedves, bölcs mosolyával mosolygott. - Hagyj időt, Eloise. Légy kedves. Ne erőltesd nagyon.

Eloise szólni akart, de nem jött ki hang a torkán.

- Legyél türelmes. Ne sürgesd.

- Nem... - *Nem fogom*, akarta mondani Eloise, de elhagyták a szavak és csak nézte anyját, és csak ekkor jött rá, mit jelent, hogy már férjes asszony. Olyan sokat gondolt Phillipre, hogy családjára nem is gondolt.

Elhagyja őket. Mindig számíthat rájuk mindenben, ami fontos, de mégis elhagyja őket.

És egészen eddig a pillanatig nem tűnt fel neki, milyen gyakran ült le anyjával beszélgetni. Csak beszélgettek. Ó, milyen drága pillanatok voltak ezek. Violet mintha mindig pontosan tudta volna, mire van szüksége gyerekeinek, ami igazán csodálatra méltó, hiszen nyolc gyereke van, nyolc nagyon különböző lélek, mindegyiknek megvannak a saját reményei, a saját álmai.

Még Violet levele is tökéletes volt - amit neki írt és Anthonyt kérte meg, hogy adja át Romney Hallban -, pontosan az állt benne,

amit Eloise hallani akart. Violet szidhatta volna, vádakat vághatott volna a fejéhez; tökéletesen joga lett volna ehhez, sőt többhöz is.

De csak azt írta; „Remélem, jól vagy. Kérlek, ne feledd, hogy a lányom vagy és mindig is az leszel. Szeretlek.”

Eloise sírt. Szerencsére elfelejtette elolvasni a levelet, csak éjjel olvasta, szobája magányában, Benedict házában.

Violet Bridgerton mindig tökéletes volt, de igazi értéke a bölcsességében és szeretetében rejlett, és amikor megfordult, az ajtó felé ment és Eloise nézte, arra gondolt, hogy több mint anya, és hogy ő is mindenben hozzá akar hasonlítani.

És Eloise alig hitte el, hogy ilyen sokáig tartott neki ez a felismerés.

- Gondolom, Sir Phillippel szeretnél kettesben maradni - mondta Violet, és kezét a kilincsre tette.

Eloise bólintott, bár anyja ezt nem láthatta.

- Hiányozni fogtok.

- Ez teljesen természetes - mondta Violet hirtelen, és ez a hirtelenség nyilván hozzájárult ahhoz, hogy sikerült megőriznie lelki nyugalját. - Nekünk is hiányozni fogsz. De nem leszünk messze. És nagyon közel laksz Benedicthez és Sophie- hoz. És Posyhoz is. Azt hiszem, gyakrabban jövök erre látogatóba most, hogy két unokával többet kényeztethetek el.

Eloise letörölte a könnyeit. Családja rögtön és feltétel nélkül befogadta Phillip gyermekeit. Eloise ezt várta, de így is nagyobb boldogság járta át a szívét, mint képzelte volna. Az ikrek már élénken játszottak a Bridgerton unokákkal, és Violet ragaszkodott hozzá, hogy nagymamának szólítsák. Rögtön szót fogadtak, különösen miután Violet elővett egy egész zacskó borsmentás savanyú cukrot, amiről azt állította, hogy még Londonban esett a táskájába.

Eloise már elbúcsúzott a családjától, így amikor anyja kilépett a hálósobából, igazán és nagyon Lady Crane-nek érezte magát. Miss Bridgerton visszament volna a családjával Londonba, de Lady Crane, egy gloucestershire-i földbirtokos felesége, báróné Romney Hallban maradt. Furcsán másnak érezte magát és megfeddte magát ezért. Az ember azt hinné, huszonnyolc évesen a házasság nem tűnik olyan hatalmas változásnak. Hiszen már nem tudatlan kamasz lány, és ez az állapot már jó ideje fennáll.

Mégis arra gondolt, hogy teljes joggal érzi életét végérvényesen megváltozott. Az ég szerelmére, hiszen férjes asz- szony, a ház úrnője! Nem is beszélve arról, hogy két gyermek anyja. Egyik

testvérének sem kellett az esküvő után ilyen hamar magára vennie a szülői felelősséget.

De kész volt megfelelni a feladatnak. Muszáj megfelelnie a feladatnak. Kihúzta magát, határozottan nézte képét a tükörben, ahogy fészülködött. Hiszen Bridgerton lány, akkor is, ha már nem ez a hivatalos családneve. És mivel nem olyan fából faragták, hogy elviselje a boldogtalanságot, beletörődjön az örömtelen életbe, egyszerűen bizonyítania kell, hogy ő más.

Kopogtak. Eloise megfordult; Phillip lépett a szobába. Becsukta maga mögött az ajtót, de ott maradt, ahol volt, talán azért, mert egy kis időt akart hagyni neki, hogy összeszedje magát.

- Nem lenne szükséged a szobalányodra ehhez? - kérdezte a hajkefére nézve.

- Azt mondtam neki, hogy szabad estéje lehet - felelte Eloise. Megvonta a vállát. - Úgy éreztem, furcsa lenne, ha most itt lenne. Olyan, mintha betolakodna ide.

Phillip köhécselve igazgatta a nyakkendőjét. Kedvesen ismerőssé vált ez a mozdulat. Sosem volt nagyon otthon az ünnepi öltözködésben; mindig igazgatott magán valamit, mindig muszáj volt ezt-azt a helyére rángatnia, és mindig azt kívánta, bárcsak kényelmesebb munkaruháját viselhetné inkább.

Milyen furcsa, hogy egy férjnek hivatása is van! Eloise sosem gondolta volna, hogy ilyen emberhez megy feleségül. Nem mintha Phillip iparos lett volna, de az üvegházi munkája nyilvánvalóan több volt annál, amivel az ismeretségi körébe tartozó tétlen fiatal emberek idejüket töltötték.

És Eloise ráébredt, hogy ez nagyon tetszik neki. Tetszett neki, hogy Phillipnek célja és hivatása van, tetszett, hogy eszes és intellektuális kérdések izgatják, nem a lovak és a szerencsejátékok.

Kedveli.

Ez nagy megkönnyebbülés. Micsoda házasság lenne, ha nem kedvelné!

- Akarsz még néhány percig egyedül lenni? - kérdezte Phillip.

Eloise tagadón ingatta fejét. Készen állt.

Phillip ajkát halkán, sóhajszerűen két szó hagyta el. Mintha csak levegőt vett volna, alig hallhatón. De Eloise hallani vélte ezt a két szót.

- Hála istennek!

Aztán Phillip karjában volt, és férje csókolta, és bármit is gondolt Eloise, nem gondolta már.

Phillip úgy érezte, egy kicsit több szellemi energiát kellett volna fordítania esküvőjére, de képtelen volt a nap eseményeire fordítani figyelmét, amikor az éjszaka eseményei olyan csábítóan közel kerültek. Valahányszor Eloise-ra nézett, valahányszor beszívta a Bridgerton asszonyok parfümjei közül kitűnő illatát, érezte testének sokat mondó feszülését, a várakozás édes borzongását, ahogy felidézte, milyen érzés volt karjában tartani a nőt, aki felesége lett.

Hamarosan, biztatta magát, testét nyugalomra kényszerítve, aztán hálát mondott istennek, hogy sikerült. *Hamarosan*.

A hamarosan pedig elérkezett. Kettesben voltak, és alig hitt a szemének, milyen gyönyörű Eloise így, hogy sűrű, gesztenyebarna haja lágy hullámokban a vállára omlik. Hiszen sosem látta még kibontva, sosem képzelte, milyen hosszú, amikor elegáns kontyban a tarkójára tűzve látta.

- Sosem tudtam, miért viselik a nők feltűzve a hajukat - mormogta a hetedik csók után.

- Természetesen azért, mert ezt diktálja az illem - mondta Eloise kissé csodálkozva.

- Nem azért. - Phillip megérintette felesége haját, belesimított, aztán arcához emelte, beszívta illatát. - A férfiak védelmében.

Eloise meglepetten, zavartan nézett férjére.

- Nyilván úgy érted, hogy megvédjük a férfaitól.

Phillip jobbra-balra ingatta a fejét.

- Meg kéne ölnöm mindenkit, aki kibontott hajjal látott téged.

- Phillip!

Phillip egészen biztos volt benne, hogy neje korholónak szánta a megszólítást, de Eloise pirult és furcsamód elégedettnek tűnt ezzel a kijelentéssel.

- Aki ezt látja, nem tud ellenállni neked - mondta, és ujjával végigsimította a selymes hajzuhatagot. - Ez olyan biztos, mint hogy itt állok.

- Sok férfi kifejezetten úgy találta, hogy nagyon is ellen tud állni nekem - jegyezte meg önleértékelő mosollyal felnézve férjére. - Ami azt illeti, elég sokan.

- Bolondok - jelentette ki Phillip határozottan. - Ráadásul csak engem igazol, nemde? Ez - tartott ujjai közt, arcuk előtt, és érintett ajkához egy hosszú, vastag tincset, beszívva illatot - évekig kontyba volt rejtve.

- Tizenhat éves korom óta.

Gyengéden, de ellenállást nem tűrően magához húzta feleségét.

- Örülök. Sosem lettél volna az enyém, ha férfi jelenlétében valaha kihúztad volna a hajtűidet. Akkor már évekkkel ezelőtt kapott volna utánad valaki.

- Hiszen ez csak haj - súgta Eloise kissé remegő hangon.

- Igazad van. Mert nem hiszem, hogy ezt a hajzuhatagot máson is ilyen bódítónak találnám. Nyilván te vagy rám ilyen hatással -
- FIZVSI R PHILLIPNEK SZERETETTEL
suttogta és hagyta, hogy a hajfűrt kicsússzon ujjai közül. - Csak te.

Két tenyere bölcsőjébe vette felesége arcát, kissé oldalra hajtotta, hogy könnyebb legyen csókolni. Ismerte ajka ízét, csókolta már, alig néhány perce. De így is meglepte édessége, bőrének, leheletének melege, és ahogy teste egyetlen csóktól lángban égett.

Csakhogy nem maradhat ez egyszerű csók. Vele nem.

Ujjai megtalálták a ruha nyílását. Kis bevont gombok végig a gerince mentén.

- Fordulj meg! - parancsolta, a csókot megszakítva. Nem volt olyan tapasztalata a csábításban, hogy látatlanul ki tudta volna gombolni.

Ráadásul nagyon is élvezte ezt a lassú vetkőztetést; mindegyik gomb után a tejfehér bőr újabb félujjnyi területe tűnt elő.

Az övé. A felesége. A hitvese. Már csak három gomb volt hátra. Egy örökkévalóság. Egy ujjal végigsimította Eloise finom gerincét. Nehéz volt elképzelni, hogyan lehetett ilyen szerencsés, de úgy döntött, nem elmélkedik jó sorsán, csak élvezi.

Még egy gomb. Ez a medence táján tárt fel egy kis bőrfelületet.

Megérintette. Eloise megborzongott.

Ujjai az utolsó gombhoz értek. Nem kellett volna bajlódnia vele; a ruha így is eléggé meglazult, hogy leessen a válláról. De valahogy úgy érezte, jól kell csinálnia; ahogy kell. Levetkőztetni úgy, hogy kiélvezze a pillanatot.

Ráadásul az utolsó gomb a tompor ívét tette láthatóvá.

Meg akarta csókolni. Meg akarta csókolni pontosan ott. A hasitéknál, úgy, hogy Eloise nem néz oda, hogy nem a hidegtől, hanem az izgalomtól borzong.

Hozzá hajolt, keze a vállára simult, ajkát tarkójára szorította. Vannak dolgok, amik túl megátalkodottak egy olyan ártatlan nőnek, mint Eloise.

De az övé. Az ő felesége. És csupa tűz, és szenvedély, és energia van belezárva. Nem Marina, emlékeztette magát, nem olyan kényes, olyan törekeny, nem olyan, aki a szomorúságon kívül más érzelmet képtelen kifejezni.

Nem Marina. Szükségesnek tűnt erre emlékeztetni magát, nemcsak most, hanem folyton, egész nap, valahányszor csak iá nézett. Nem Marina, és nem kell lélegzet-visszafojtva járni körülötte, vigyázni minden szóra, óvatosan gesztikulálni, attól tartani, hogy egy rossz gesztustól magába roskad, bánatába süllyed.

Ez Eloise. Eloise. Erős, gyönyörű, csodálatos Eloise.

Képtelen volt türtóztatni magát. Letérdelt, két keze között erősen tartotta Eloise csípőjét, amikor a meglepetéstől halkán felnyögött és meg akart fordulni.

És megcsókolta. Pontosan ott, gerince tövéénél, azon a ponton, ami annyira vonzotta, megcsókolta. És aztán - maga sem tudta, miért, hiszen nem sok tapasztalata volt a nőekkel, . de képzelete nyilvánvalóan pótolta ezt a hiányt - nyelvét lassan, finoman végighúzta nyakszirttől le, a hasitékig egészen; érezte bőrének finom sősságát és megállt, de nem vonta el ajkát, amikor Eloise felnyögött, és kezét a falnak támasztotta, amikor úgy érezte, nem tud állva maradni tovább.

- Phillip! - pihegte.

Phillip felállt, maga felé fordította feleségét, lehajolt hozzá, orruk egy vonalba ért.

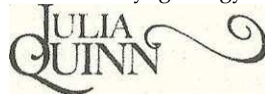
- Nem tudtam ellenállni - mondta gyámoltalanul, mintha ez mindent megmagyarázna. És igaz volt. Nem volt más magyarázat. Nem tudott ellenállni annak a kis rózsaszín, hamvas, csókolnivaló bőrfelületnek.

És ott volt Eloise, és muszáj megkapnia. Egészen.

Újra szájon csókolta és hagyta, hogy az esküvői ruha lecsússzon testéről. Kék ruha, halvány árnyalata annak a színnek, ami szemét oly mélyé teszi, szemét, ami most kékebb volt, mint valaha, sötétszürkés kék, mint a viharfelhők leg- közepe.

Mennyei ruha - ezt mondta róla nővére, Daphne az előző napon, de még mennyebb volt levetni róla ezt a ruhát.

Nem viselt alsóinget, és Phillip tudta, hogy neki meztelen, és hallotta, ahogy Eloise halkán felnyög, ahogy mellbimbója

The image shows a stylized signature of the author Julia Quinn. The name 'JULIA QUINN' is written in a decorative, serif font. The 'J' is particularly large and ornate, with a long, flowing tail that loops around the 'Q' and extends to the right. The overall style is elegant and classic.

az ing anyagához ér. De nem nézett oda, inkább kezével simított végig felesége keble oldalán, ujjai kissé dörzsölték az édes halom szélét. Aztán a csókot abba nem hagyva keze addig óvakodott, míg tenyerébe nem simult a kebel, ujjain érezte gyönyörű súlyát.

- Phillip - nyögött fel Eloise.

Kezét tovább mozdította, míg teljesen be nem fedte a keblet, a mellbimbó két ujjá közé csusszant. És ahogy finoman, áhítattal megszorította, csapdába ejtette, alig hitte el, hogy ez az egész valóban igaz.

És nem tudott már várni tovább. Látnia kell. Látnia kell a női test minden részét, és közben nézni az arcát. Elhúzódott, megszakította a csókot, suttogva kérte folytatását.

Lélegzetét visszafojtva nézett le asszonya testére. Még nem sötétedett be, a nap utolsó sugarai szűrődtek be az ablakon át, Eloise bőrét vörös-arany ragyogásba vonva. Melle nagyobb volt, mint Phillip képzelte, telt, kerek, ruganyos és alig tudta megállni, hogy abban a pillanatban ne döntse az ágyra. Egy örökkévalóságig képes lenne elidőzni ezeken a kebleken, dédelgetni, imádni, amíg...

Szent ég! Kit akar ezzel megtéveszteni? Amíg saját vágya túl erős lesz, és magáévá kell tenni, belé kell hatolnia, mohón.

Remegő kézzel gombolta ki saját gombjait, nézte, ahogy Eloise nézi, ahogy letépi magárról az inget. Aztán elfeledkezett magáról, és megfordult...

Eloise lélegzete egy pillanatra elállt.

Phillip megdermedt.

- Mi történt? - kérdezte sűgva.

Phillip nem tudta, miért volt annyira meglepve abban a pillanatban attól, hogy meg kell magyaráznia. Hiszen a feleségével van, és élete hátralévő részében minden áldott nap látja meztelenül, és ha valakinek tudnia kell, hogyan keletkeztek a hátán azok a hegek, hát neki.

Ő nem látta, mert a hátán volt, de Eloise nem ilyen szerencsés.

- Megkorbácsoltak - mondta, de nem fordult meg. Talán meg kellett volna kímélnie a látványtól, de Eloise hozzászokik majd.

- Ki tette ezt veled? - kérdezte halk, dühös hangon, és dühe Phillip szívét melengette.

- Apám.

Phillip jól emlékezett arra a napra. Tizenkét éves volt, éppen az iskolából ért haza, és apja kényszerítette, hogy menjen vele vadászni. Phillip jól tudott lovagolni, de annyira nem, hogy átugrassa az akadályt, aminek apja nekihajtotta. Azért megpróbálta. Tudta, hogy gyávának bélyegzi, ha nem próbálja meg.

Persze leesett a lóról. Pontosabban a ló ledobta. A csodával határos módon semmi baja nem lett, saját lábán ment el onnan, de apja tombolt. Thomas Crane-nek nagyon szűk elképzelése volt az

angol férfi férfiságáról, amibe nem tartozott bele az, hogy az igazi angol férfi leeshet a lóról. Az ő fiai lovagoljanak, lőjenek, vívjanak, bokszoljanak, és legyenek mindenben kitűnők, kitűnők, kitűnők.

Isten legyen irgalmas hozzájuk, ha nem azok.

George persze átugratta az akadályt. George mindig egy hajszálnyival jobb volt minden sportban. És George két évvel idősebb, két évvel nagyobb, két évvel erősebb volt nála. Próbált közbeavatkozni, megmenteni Phillipet a büntetéstől, de csak azt érte el, hogy Thomas őt is megkorbácsolta azért, mert olyasmibe szólt bele, ami nem tartozik rá. Hiszen Phillipnek meg kell tanulnia, hogy férfi legyen, és ő nem tűri, hogy ebbe bárki, akár George is beleszóljon.

Phillip nem volt biztos benne, hogy mi volt más az aznapi büntetésben; apja általában nadrágszíjat használt, ami ingen át nem is hagyott nyomot. De már az istállóknál jártak, és kéznél volt a korbács, és apja pokolian dühös volt, a szokásosnál is sokkal dühösebb.

Amikor a korbács szája elhasította Phillip ingét, Thomas nem hagyta abba a verést.

Ez volt az egyetlen alkalom, hogy apja ütlegelése látható nyomot hagyott.

És ez Phillipnek életre szóló emlékeztető maradt.

Eloise-ra nézett, aki furcsán, áthatón nézte.

- Sajnálom - mondta Phillip, bár nem sajnálta. Semmi sajnálnivaló nem volt benne, kivéve, hogy kénytelen volt feleségét beavatni gyermekkorának borzalmaiba.

- Én nem sajnálom - szólt Eloise dacosan. Tekintete valósággal perzselt. Phillip szeme tágra nyílt a csodálkozástól. - Nem sajnálom. Felháborítónak tartom.

És Phillip nem tudta türtőztetni magát. Felnevetett. Hátravetette fejét és nevetett. Eloise tökéletes, meztelen és dühös; képes lenne a pokolig masszírozni, hogy előrángassa onnan az apját és szitokáradattal korbácsolja el.

Eloise kissé ijedtnek tűnt a furcsán időzített nevetés miatt, de ő is mosolygott, mintha felismerte volna a pillanat fontosságát.

Megfogta felesége kezét, és mert nagyon vágyott rá, hogy érintse, szívére simította, hogy Eloise ujjai szétterültek, elmerültek a mellkas puha, göndör szőrei közt.

- Olyan erős vagy - suttogta Eloise; keze finoman siklott a bőrön. - Fogalmam sem volt, hogy nehéz testi munkát végzel az üvegházban.

Phillip úgy érezte magát, mint egy tizenhat éves fiú; nagyon elégedett volt a bókkal. És apja emléke szinte észrevétlenül eloszlott, mintha meg sem jelent volna.

- A szabadban is dolgozom - mondta zord, rekedtes hangon, mert képtelen volt egyszerűen megköszönni.

- A munkásokkal? - dűnnyögte Eloise.
- fjZVsiR PHILLIPNEK SZERETETTEL
Phillip csodálkozva nézett rá.

- Eloise Bridgerton...

- Crane - helyesbített Eloise.

Phillip gerincén a gyönyör édes hulláma rengett át e szavakra.

- Crane - ismételte. - Ne mondd azt nekem, hogy titokban mezei munkásokról fantáziáltál!

- Természetesen nem mondom... bár...

Semmiképpen nem hagyhatta, hogy e szavak feledésbe merüljenek.

- Bár? - követelte a folytatást.

Eloise kissé félénknek tűnt.

- Bár... olyan borzasztóan... *eleminek* tűnnek... ahogy ott a napon dolgoznak.

Phillip mosolygott. Lassan, ahogy azok a férfiak, akiknek álma hamarosan megvalósul.

- Fogalmad sincs, mit jelent az, hogy elemi. Fogalmad sincs.

És ekkor megtette, amiről napok óta álmodozott... illetve az egyik álmát valósította meg: szájába vette Eloise mellbimbóját, nyelvvel körbetapogatta peremét, és rátapadt.

- Phillip! - Eloise kis híján sikoltott. Melle férje szájában feszült.

És a férfi a karjába zárta és az ágyhoz vitte, melyben a lepedők felhajtva várták az újházásokat. Gyengéden hanyatt fektette, megállt fölötte, élvezte teste látványát, mielőtt a harisnyával kezdett volna törődni. Más ruhadarab már nem volt rajta. Eloise kezével ösztönösen eltakarta ölet, és Phillip meghagyta neki a szerénységnek ezt a mozdulatát, mert tudta, hogy hamarosan eljön az ő ideje.

ULIA IUNI

Ujját az egyik harisnya széle alá hajlította, a leheletfinom selymen át dédelgette a comb finom bőrét, aztán egyre lejjebb húzta a hosszú szarát. Eloise felnyögött, amikor térdtágra ért, és Phillip nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze: - Csiklandós vagy?

Eloise bólintott.

- Egyre jobban.

Egyre jobban. Tetszett neki ez a mondat. Tetszett neki, hogy Eloise jobban érez, többet akar.

A másik harisnyától gyorsabban megszabadultak, aztán Phillip ott állt mellette, ujjai a nadrág gombolásával matattak. Egy pillanatra megszakitotta a mozdulatot, feleségére nézett, azt várta, tekintetével jelezze, hogy kész, hogy akarja.

Aztán, olyan gyorsan, hogy maga sem gondolta volna, hogy ilyen gyorsaságra képes, levetette maradék ruháját és felesége mellé feküdt. Eloise egy pillanatra megdermedt, aztán a férfi simogató kezétől rögtön megnyugodott. Halántékánál a férfi ajka csitító hangokat hallatott és ajkához mozdult.

- Semmitől... nem... kell... félned - súgta.

- Nem félek.

Phillip hátrébb húzódott, arcát nézte.

- Nem félsz?

- Izgulok, de nem félek.

Phillip elámult.

- Csodálatos vagy!

- Én is ezt mondogattam mindenkinek - szólt közömbös hangon, vállat vonva -, de úgy látszik, te vagy az egyetlen, aki ezt elhitted nekem.

Phillip erre felnevetett, csodálkozva ingatta fejét, alig tudta elhinni, hogy a nászéjszakáján nevet. Hitvese már másodszer neveltette meg, és kezdte elhinni, hogy ez az egész ajándék. Fantasztikus, felbecsülhetetlen értékű ajándék, és igazán áldott szerencse, hogy részesülhet benne.

A szeretkezés mindig a vágyról szólt, testéről, a kéjről, és mindenről, ami férfivá tette. Sosem volt ilyen öröm, ilyen csoda, a másik felfedezése.

Kezébe vette Eloise arcát, újra megcsókolta, ezúttal minden érzését, legmélyebb érzelmeit adta át a csókkal. Csókolta ajkát, arcát, nyakát. És lejjebb csusszant, felfedezte testét, vállától a hasáig, csípője oldaláig. Csak egy helyet hagyott ki, egyetlen helyet, amit nagyon szeretett volna felfedezni, de úgy határozott, hogy majd csak később, amikor Eloise is készen áll rá.

Amikor ő férfiként készen áll rá. Marina sosem engedte, hogy megcsókolja ott; nem, ez így nem igaz; sosem kérte tőle ezt. Annyira nem tűnt helyénvalónak, ahogy ott feküdt, mozdulatlanul, szóltanul, mintha kötelességet teljesítene. Volt nővel házasságkötése

előtt is, de azok tapasztalt nők voltak, és velük sosem akart ilyen nagyon intim viszonyba kerülni.

Később, ígérte magának, ahogy kis időre megállt és megsimította Eloise göndörségét.

Hamarosan. Most már egészen biztosan nem sokára.

Nagy kezével Eloise combja alá nyúlt, széttárta lábát, hogy jobban közje férjen. Kemény volt, nagyon kemény, félt, hogy keletlen helyzetbe hozza magát; mély levegőt vett, amikor megérintette a hasadékot, próbálta csillapítani vérét, hogy minél tovább tartson, hogy Eloise is élvezze.

- Ó, Eloise! - mondta, bár inkább mély sóhaj volt, mint szó. Mindennél jobban akarta, még az életnél is jobban, és fogalma sem volt, meddig bírja.

- Phillip... - szólt Eloise kissé riadtan. - Visszahúzódott, hogy lássa az arcát. - Olyan nagy! - súgta.

Phillip mosolygott.

- Nem tudod, hogy pontosan azt mondtad, amit minden férfi hallani szeretne?

- Biztos vagyok benne, hogy ez olyasmi... - szólt, és ajkába harapott, hogy folytassa-e, de aztán folytatta: - Amivel henceghegnél lóversenyen, kártyázás és mindenféle versenyzés közben csak úgy, minden ok nélkül.

Phillip nem igazán tudta, vajon a nevetéstől vagy a döbbenettől rázkódik.

- Eloise! - sikerült megszólalnia. - Biztosíthatlak, hogy...

- Mennyire fog fájni? - tette fel a rég feszítő kérdést.

- Nem tudom - felelte Phillip őszintén. - Sosem voltam a te helyzetemben. Azt hiszem, egy kicsit fájni fog. Remélem, nem nagyon.

Eloise bólintott, láthatóan nagyra értékelte férje őszinteségét.

- Én folyton... - elhallgatott.

- Mondd! Kérlek, mondd tovább - sürgette.

Eloise sokáig nézett, csak nézett furcsán, pislogva. Aztán kimondta: - Én folyton arra gondolok, mint a múltkor is, hogy... és akkor meglátlak, érezlek, és el nem tudom képzelni, hogyan lesz, és félek, hogy szétszakadok és elvesztem. A varázslatot - magyarázta. - Elvesztem a varázslatot.

És Phillip elhatározta magát. A pokolba is, mire vár? Miért kéne Eloise-nak tovább várnia? Lehajolt, gyorsan szájon csókolta.

- Maradj így. Ne mozdulj!

És mielőtt Eloise bármit kérdezhetett volna, mert nyilván kérdezni akart, hiszen Eloise, Phillip lecsúszott, szélesre tárta combjait, ahogy éjszakánként álmatlanul fekvé gyakran elképzelte, és megcsókolta.

Eloise felsikoltott.

- Jó - mormogta Phillip, szavai Eloise belsejébe hatoltak. Erősen tartotta; erősen kellett tartania, mert Eloise mocorgott, vonaglott, szabadulni akart, mint egy vad asszony. Phillip csak csókolta, nyalogatta, megízlelte minden felületét, minden apró rést és hasadékot. Telhetetlen volt, falta, és még jobban kívánta, és arra gondolt, hogy egészen egyszerűen ez a legjobb dolog, amiben életében része volt és hálát adott, hogy nős emberként olyan gyakran teheti ezt, amilyen gyakran megkívánja.

Természetesen hallott más férfiakat beszélni róla, de sosem álmodta volna, hogy ilyen jó. Egy hajszálnyira volt attól, hogy teljesen elveszítse a fejét, és felesége még meg sem érintette. Nem mintha az adott pillanatban akarta volna, ahogy fogát összeszorítva, a lepedőt erősen markolva küzdött a gyönyörrel, hiszen félt, hogy így kettészakítja.

Hagynia kellett volna, hogy Eloise-t elragadja a gyönyörúség, addig kellett volna csókolnia, míg hullámokban nem oldódik benne a kéj görcse, de ekkor az ő vágya kerekedett felül, és egyszerűen nem volt más választása. Ez a nászéjszakája, magját nem a lepedőre hullatja, hanem belé, és az ég tudja, ha nem érzi maga körül hamar, biztosan elemésztí a vágy heve.

Így hát Eloise csalódott nyöszörgésére ügvet sem vetve elvonta ajkát, felemelkedett, hímveszejét újra hozzá szorította, és ujjaival tágabbra nyitva beljebb nyomakodott.

Eloise nedves volt, nagyon nedves, kettejük nedve elegyedett rajta, és Phillip még soha nem érzett ilyesmit. Egyenesen becsusszant, könnyen és egyszerre szűken volt benne.

Egymás nevét súgták, aztán Phillip képtelen volt lassan, nagyon lassan haladni, ahogy akart, erőteljesen mozdult előre, áttörve a legutolsó akadályt is, tövig belemerült. És talán meg kellett volna állnia, megkérdezni, hogy Eloise jól van-e, fáj-e, de egyszerűen képtelen volt. Olyan átkozottul régen vágott rá, úgy akarta, és amint teste megmoccant, nem volt erő, ami megállíthatta volna.

Gyors volt és heves, de Eloise jóleső érzéssel fogadhatta ezt, mert ő is gyors és heves volt alatta, csípőjét égő vággyal dörzsölte Phillip csípőjéhez, és ujjai férje hátába vájtak. És nem a nevért nyöszörögte. Hanem teljesen mást.

- Még!

És Phillip alányúlt, tomporát ragadta meg, erősen markolta, és feljebb emelte, hogy könnyebben belé hatolhasson, és a testhelyzetváltástól megváltozhatott a dörzsölés milyensége is, vagy Eloise egyszerűen elérte azt a pontot, ahonnan nincs visszaút, mert teste megfeszült, megmerevedett alatta, finoman rázkódott és kiáltás szakad fel torkából, és Phillip érezte, hogy izmai görcsökbe rándulnak körülötte.

Nem bírta tovább. Még egy utolsó nagy merítkezéssel beljebb hatolt és megremegett, ahogy magja kiürült, és feleségét végül visszavonhatatlanul asszonnyá, a magáévá tette.

Nem tudom elhinni, hogy nem vagy hajlandó többet mondani. Nővéredként (nem is kell emlékeztetnem rá, hogy egy teljes évvel idősebb vagy) >ok nálad) bizonyos tisztelet jár nekem, és bár nagyon nagyra értékelem, hogy tájékoztattál arról, miszerint Annié Mavel pontos beszámolót adott a házasság szereléről, e tömör beszámolón túl kicsit részletesebb tájékoztatást szerettem volna kapni. Nyilván nem vagy annyira elfoglalva a házasságbeli boldogsággal, hogy nem tudnál néhány szót szólni (a melléknevek különösen hasznosak lennének) szeretett nővéredre.

Eloise Bridgerton húgának, Kilmartin grófnének két héttel Francesca esküvője után.

Egy héttel később Eloise abban a kis szalonban ült, amit dolgozószobájává alakítottak át; ceruzája végét rágcsálva próbálta rendbe tenni a háztartás könyvelését. Át kellett volna számolnia a pénzt, a liszteszsákokat, a szolgák fizetését, és hasonló feladatai lettek volna, de csak azt tudta számolni, hányszor szeretkeztek Phillippel.

Tizenháromszor, gondolta. Nem, tizennégyszer. Na jó, tizenötyszer, ha azt is beleszámolja, amikor ténylegesen nem hatolt belé, de mind a ketten...

Elpirult, bár senki nem volt mellette a helyiségben, és úgysem találhatta ki senki, hogy mire gondol.

De szent ég, tényleg *megettette*? Megcsókolta Phillipet...
ott?

Nem is tudta, hogy ilyesmi lehetséges. Annié Mavel biztosan nem beszélt ilyesmiről, amikor Eloise és Francesca előtt oly sok éve elmondta, amit nekik még nem lett volna szabad megtudniuk.

Eloise arca furcsa grimaszba torzult, amikor erre visszagondolt. Azon tűnődött, vajon Annié Mavel tudja-e, hogy ilyesmi lehetséges. Nehéz volt elképzelni, hogy Annié ezt tette volna bárkivel, de persze azt is nehéz lett volna elképzelni, hogy bármelyik nő, különösen ő, ilyet tesz.

Csodálatos, gondolta, végtelenül csodálatos és annál is jobb, minden képzeletet felülmúló érzés, hogy férje van, aki örülten szereti. Napközben nem gyakran látták egymást, hiszen Phillipnek dolga volt, és neki is megvoltak a maga tennivalói, de éjszaka, miután öt percet eltöltött toalettjével (eredetileg húsz percig tartott, de úgy tűnik, ez az idő egyre rövidül, és Eloise hallotta Phillip türelmetlen lépteit az ajtó előtt, abban a néhány percben, amit engedett neki)...

Éjjelente megszállottként vetette magát rá. Kíéhezett emberként. Kiapadhatatlannak tűnt energiája és mindig új dolgokat próbált ki, új pozícióba helyezte, ingerelte, simogatta, csókolta, míg Eloise sikongatott és könyörgött, és maga sem volt benne biztos, hogy azért, hogy hagyja abba, vagy azért, hogy folytassa.

Azt mondta, nem érzett szenvedélyt Marina iránt, de Eloise ezt nehezen tudta elhinni. Egészséges étvágyú férfi volt (ostoba szó, de nem talált rá kifejezőbbet), és amit a kezével művelt...

És a szájával...

És a fogával...

És a nyelvével...

Megint elpirult. Amit művelt... félhalott nő, aki erre nem reagál.

Lenézett a lajstromkönyv rubrikáira. Nem történt csoda, a számok nem adódtak össze maguktól, miközben ő álmodozott, és valahányszor koncentrálni próbált, összerosódtak a szeme előtt. Kinézett az ablakon; onnan, ahol állt, nem látta Phillip üvegházát, de tudta, hogy ott van a sarkon túl, és hogy Phillip ott dolgozik; leveleket nyes, magot ültet, és mindenféle dolgot végez egész nap.

Egész nap.

Elkomorult. Ez pontosan leírta a helyzetet. Phillip az egész napot az üvegházban töltötte, gyakran az ebédjét is oda vitette tálcán. Tudta, hogy nem teljesen szokatlan, ha a férj és a feleség külön életet él napközben (sok házaspár még éjszaka is), de csak egy hete házasodtak össze.

És igazság szerint még sokat kellett megtudnia férjéről. Olyan hirtelen jött ez a házasság; tényleg nagyon keveset tud Phillipről. Azt tudta, hogy rendes és becsületes ember, és jól fog bánni vele, és most már azt is tudta, hogy olyan érzékiség van benne, amit külső visszafogottsága alapján nem is feltételezett volna.

Am attól eltekintve, amit az apjáról megtudott, nem ismerte az ^{-FIZVSI R PHILLIPNEK SZERETETTEL}élményeit, a véleményét, azt sem, hogy mi történt az életében, ami ilyen emberré tette, amilyen. Néha megpróbálta beszélgetésbe vonni, és ez néha sikerült is, de próbálkozásait gyakran elhárította.

Mivel ha csókolhatott, inkább csókolt, mint beszélt. És ez elkerülhetetlenül ahhoz vezetett, hogy feleségét a hálószobába csalogatta, ahol elfelejtődnek a szavak.

És azon néhány alkalommal, amikor sikerült beszélgetésre bírnia, többnyire csak csalódottságot érzett. Mindenről kérdezte a véleményét, a háztartásról többek között, de Phillip csak vállat vont és azt mondta, tegye azt, amit jónak lát. Eloise néha azon tűnődött, vajon nem csak azért vette-e feleségül, hogy legyen házvezetőnője.

És persze meleg test az ágyában.

De nyilván van valami más is. Eloise tudta, hogy a házasság ennél több lehet, a házasság nem csak ez. Nem nagyon emlékezett szülei házasságára, de látta testvéreit feleségeikkel, férjeikkel és arra gondolt, hogy Phillip és ő is ugyanolyan boldogok lehetnének, ha egy kis időt a hálószobán kívül is együtt töltenének.

Hirtelen felállt, az ajtóhoz ment. Beszélnie kell vele. Nincs semmi ok, amiért ne mehetne ki az üvegházba, és ne beszélhetne vele. Talán értékelné, ha a munkájáról beszélne vele.

Nem fogja kivallatni, de nyilván nem árt, ha egy-két kérdést feltesz neki és beszélgetésre ösztönzi. És ha Phillip akár csak utal arra, hogy zavarja, vagy nem hagyja dolgozni, azonnal magára hagyja.

De aztán eszébe jutottak anyja szavai.

Ne legyél türelmetlen, Eloise. Ne legyél türelmetlen.

Nem is gondolta, mennyi akaratere van szüksége, hogy megállja, mert természetes ösztöne ellen való volt, mégis megállt, visszafordult, és leült az asztalhoz.

Anyja soha semmilyen fontos dologban nem tévedett, és ha Violet fontosnak tartotta olyan tanácsot adni erről a nászéjszakája előtt, Eloise gyanította, hogy erre valóban nagyon figyelnie kell.

Talán éppen ilyen helyzetekre gondolhatott anyja, amikor azt mondta, ne legyen türelmetlen.

Kezét tompora alá csúsztatta, mintha azt akarná megakadályozni, hogy előrenyújtsa, és ez a mozdulat az ajtó felé húzza. Kinézett az ablakon, de rögtön el kellett kapnia tekintetét, mert bár nem látta az üvegházat, tudta, hogy ott van a sarkon túl.

Ez nem az ő természetes állapota, gondolta fogcsikorgatva. Sosem volt olyan, hogy csak üljön és mosolyogjon. Az ő eleme a mozgás, a cselekvés, a felfedezés, a kérdezés. És ha teljesen őszinte akart lenni magához: a bosszantás és zaklatás is, és az, hogy mindenkinek elmondja a véleményét, aki csak hajlandó meghallgatni.

Elkomorult, felsóhajtott. Mindezek fényében nem tűnt nagyon vonzó személynek.

Próbált visszaemlékezni arra, amit anyja mondott neki a nászéjszaka előtt. Nyilván volt benne *valami* pozitív is. Hiszen anyja szereti őt. Biztosan mondott valami jót is. Esetleg valami olyasmit, hogy elbűvölőnek tartja.

Felsóhajtott. Ha jól emlékszik, anyja azt mondta, hogy a türelmetlenségét tartja elbűvölőnek, ami nyilván nem ugyanaz, mintha a jó természetét tartaná elbűvölőnek.

Milyen szörnyű! Az ég szerelmére, hiszen huszonnyolc éves! Egész életét úgy élte le, hogy teljesen elégedett volt személyiségével és magatartásával.

Illetve majdnem teljesen elégedett. Tudta, hogy túl sokat beszél és időnként talán túl egyenes, túl szókimondó, és hát nem mindenki kedvelte, de a legtöbben igen, és már régen elhatározta, hogy jó ez így neki.

Miért éppen most? Miért érzi hirtelen olyan bizonytalannak magát, miért fél annyira, hogy helytelen dolgot tesz?

Felállt. Ezt nem bírja... nem tudja elviselni ezt a bizonytalan helyzetet, ezt a tétlenséget. Megfogadta anyja tanácsát, és hagyott Phillipnek időt, teret, hogy azt tegye, amihez kedve van, de az isten szerelmére, nem bírja ki, hogy még egy percig tétlenül üljön a szobában.

Lenézett a kitöltetlen rubrikákra. Szent ég! Ha azt tette volna, amit tennie kellett volna, nem ülhett volna tétlenül.

Dühösen, hangos csattanással csapta össze a háztartási nyilvántartást. Nem igazán számított, hogy tud-e összeadni, mert elég jól ismerte magát ahhoz, hogy tudja, hogy akkor se adná össze azokat a számoszlopokat, ha ott ülne, így akár ki is mehet és csinálhat valami mást.

A gyerekek. Igen. Egy hete lett feleség, de egyben anya is. És ha valakinek szüksége van arra, hogy beavatkozzanak az életébe, az Olivér és Amanda.

Újonnan lelt céltudatosságának mentőövével határozott léptekkel az ajtóhoz ment; újra érezte régi énjét. Az a dolga, hogy felügyelje tanulmányaikat, gondoskodjon róla, hogy megfelelően tanuljanak. Olivernek fel kell készülnie etoni tanulmányaira; az ősi szemeszterben már be is kell iratkoznia.

És a ruházatuk. Kinőtték minden ruhájukat, Amanda szebb öltözetet érdemel, és...

Elégedetten sóhajtott fel, ahogy felfelé szaladt a lépcsőn. Már is ujjain számolta a feladatokat, magában tervezte, hogy szólni kell a varrónőnek, a szabónak, és hirdetésekkel kell foglalmazni, mert még néhány tanítót akart alkalmazni, hiszen a gyerekeknek mindenképpen meg kell tanulniuk franciául és zongorázni, és persze számolni is... és vajon túl fiatalok a komolyabb számtani feladatokhoz?

Meglehetősen vidáman nyitott be a gyerekszobába, és ott...

Menten megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

Olivér szeme vörös volt, mintha sírt volna, Amanda szipogott, keze fejével törölte meg az orrát. Mind a ketten szaporán, görcsösen vették a levegőt, mint amikor az ember nagyon zaklatott.

- Valami baj van? - kérdezte Eloise, előbb a gyerekekre, aztán a nőrszre nézve.

Az ikrek nem szóltak semmit, csak tágra nyílt, könnyörgő tekintettel néztek.

- Edwards nőrsz? - tette fel a kérdést a gondozónőnek Eloise.

A nőrsz ajka kellemetlen fintorba torzult.

- Csak azért duzzognak, mert büntetést kaptak.

Eloise lassan bólintott. Egyáltalán nem volt meglepő, hogy Olivér és Amanda olyasmit tett, amiért büntetést érdemelt, mindazonáltal valami nem tűnt helyénvalónak abban, amit látott. Talán megtön tekintetük; mintha próbáltak volna dacolni, de feladták.

Nem mintha a dacot akarta volna erősíteni, különösen nem a nőrsz ellen, akinek fenn kellett tartani tekintélyét a tanulószobában, de nem is akarta ezt a kifejezést látni a gyerekek szemében: ezt a teljesen megalázott, tompa, szomorú nézést.

- Miért kaptak büntetést? - kérdezte Eloise.

- Tiszteletlen beszédért - vágta rá a nőrsz.

- Értem.

Eloise felsóhajtott. Az ikrek valószínűleg megérdemelték a büntetést; gyakran beszéltek tiszteletlenül, és ezért ő is számtalanszor megróttta őket.

- És milyen büntetést rótt ki rájuk?

- Körmöst kaptak - felelte Edwards nőrsz feszesen egyenes tartással, mintha nyársat nyelt volna.

Eloise nagy nehezen rávette magát, hogy ne csikorgassa a fogait. Nem szerette a testi fenyítést, ugyanakkor a körmöst a legjobb iskolákban is alkalmazzák. Egészen biztos volt abban, hogy Etonban a fivérei is számtalanszor kaptak körmöst; el nem tudta képzelni, hogy tanulmányaik éve alatt egyszer sem követtek el fegyelemsértést.

Mégsem tetszett neki a gyerekek tekintete, ezért félrevonta Edwards nőrszöt és halkán, szelíden így szólt hozzá: - Megértem, hogy fegyelmezni kell őket, de meg kell kérnem önt, hogy ha a továbbiakban ezt a fenyítést alkalmazza, nagyobb körültekintéssel és gyengébben tegye.

- Ha nem ütök erősen. - felelte a nőrsz éles hangon -, nem tanulják meg a leckéjüket.

- Én fogom megállapítani, hogy megtanulták-e a leckéjüket - jelentette ki Eloise a nőrsz hangvételén felháborodva.

- És már nem kérem, hanem utasítom önt: bánjon kíméletesebben a gyerekekkel!

Edwards nőrsz ajka megrándult, de bölintott. Kurta bölintés volt, amivel egyszerre jelezte, hogy értette az utasítást, és kifejezte egyet nem értését az intézkedéssel és Eloise beavatkozásával szemben.

Eloise ekkor a gyerekek felé fordult és hangosan azt mondta: - Biztos vagyok benne, hogy mára megtanulták a leckéjüket. Tölthetnének velem egy rövid szünetet.

- Szépírást gyakorlunk - szólt Edwards nőrsz. - Nem engedhetjük meg magunknak, hogy mulasszunk. Különösen úgy nem, hogy nőrszként és nevelőnőként is dolgoznom kell.

- Biztosíthatom, hogy a lehető legsürgősebben igyekszem megoldani ezt a problémát - mondta Eloise. - Ami a mai napot illeti, örömmel gyakorlok szépírást a gyerekekkel. Nyugodt lehet, hogy nem maradnak le a tananyagban.

- Nem hiszem, hogy...

Eloise metsző pillantást vetett rá. Nem véletlenül volt Bridgerton lány, és mint ilyen, nagyon jól tudott bánni az engedetlen személyzettel.

- Kérem, tájékoztasson a mára vonatkozó tantervről.

A nőrsz rendkívül rosszkedvűnek tűnt, de tájékoztatta Eloise-t, hogy aznap az M, az N és az O betű gyakorlása a cél.

- A kis- és nagybetűs változatok is - tette hozzá élesen.

- Értem - szólt Eloise, hangjának fölényes színezetét adva.

- Meglehetősen bizonyos vagyok benne, hogy a magas szintű tudományos tevékenység ezen szakterületének műveléséhez és oktatásához megfelelő képességekkel rendelkezem.

E maró gúny hallatán Edwards nőrsz arca színe vörösre változott.

- Ennyi?

Eloise bólintott.

- Igen. Elmehet. Élvezze szabad idejét. Nyilván nincs sok szabadsága, hiszen két feladatot kell ellátnia, nőrszként és nevelőnőként is. Kérem, ebédeltetésükről gondoskodjon majd.

Edwards nőrsz állát felszegve távozott.

- Rendben - szólt Eloise, és a gyerekek felé fordult, akik még ott ültek kis asztaluknál és úgy néztek rá, mintha valami istenség lenne, aki csak azért szállt a földre, hogy a gonosz boszorkányoktól megmentse a gyerekeket. - Akkor most...

De nem tudta befejezni a kérdésnek szánt mondatot, mert Amanda rávetette magát, olyan erővel ölelve derekát, hogy Eloise a falnak dőlt. Hamarosan Olivér is követte.

- Jól van, jól van! - simogatta a fejüket zavartan. - Mi a baj?

- Semmi - felelte Amanda a szoros öleléstől fojtott hangon.

Olivér elhúzódott és olyan egyenesen állt ott, mint egy kis férfi, ahogy azt általában elvárták tőle. Aztán azzal rontotta le a hatást, hogy keze fejével törölte meg az orrát.

Eloise zsebkendőjét adott neki.

Használta, bólintott és azt mondta: - Jobban kedvelünk téged, mint Edwards nőrszöt.

Eloise nem tudott olyan emberre gondolni, akít kevésbé kedvelne, mint Edwards nőrszöt és elhatározta, hogy a lehető leghamarabb keres valakit helyette, és ha talál, elbocsátja. De erről semmit nem mond a gyerekeknek; szinte biztosan elmondaná az információt a nőrsznek, aki vagy azonnal felmondana és ezzel mindannyiukat nehéz helyzetbe hozna, vagy a gyerekeken töltené ki dühét, ami egyáltalán nem lenne jó.

- Ülünk le! - mondta, az asztal felé terelve őket. - Nem tudom, ti hogy vagytok ezzel, de nem szeretnék a nőrszötök szeme elé kerülni, ha nem gyakoroltuk az M, N és O betűket.

És magában azt gondolta: *komolyan beszélnem kell erről Phillippel.*

Olivér kezére nézett. Nem látszott rajta sérülés, de az egyik ujjperc egy kicsit vörösnek tűnt. Lehet, hogy csak képzeli, de akkor is...

Beszélnie kell erről Phillippel. Az első adandó alkalommal.

Phillip dudorászva ültetett el egy magot; tudatában volt, hogy az esküvő előtt mindig teljes csendben dolgozott.

Eszébe jutott, hogy korábban sosem érezte úgy, hogy füttyörésznie kéne, egyszer sem támadt kedve énekelni, dudorászni. De most... most olyan volt, mintha a zene egyszerűen a fülében csendült volna, mindig. Nyugodtabbnak érezte magát, és válla állandó görcse oldódni kezdett.

Eloise-t feleségül venni talán a legjobb dolog volt, amit tehetett. A pokolba is a talánnal, a legjobb dolog volt, amit életében tett.

Nem is emlékezett rá, mikor érzett ilyesmit legutóbb, de boldog volt.

Olyan egyszerűnek tűnt már boldognak lenni.

Abban sem volt biztos, hogy korábban tudatában volt annak, hogy nem boldog. Az biztos, hogy időnként nevet, és jól érzi magát - nem olyan, mint Marinával, aki mellett teljesen és mindig boldogtalan volt.

Az esküvőig nem is ismerte a boldogságot. Nem úgy, mint most, amikor minden reggel úgy ébred, hogy a világ csodálatos hely és akkor is csodálatos hely lesz, amikor este nyugovóra tér, és másnap reggel is, amikor felkel.

Nem is emlékezett, mikor érzett legutóbb ilyesmit. Egyetemi évei óta talán egyszer sem; akkor megízlelte a szellemi felfedezés borzongató örömét, és elég messze volt az apjától ahhoz, hogy ne kelljen a pálcá állandó fenyegettségében élnie.

Nehéz volt megszámolni, hányféle módon javított Eloise az életén. Természetesen a hálószobában töltött idővel is, amit Phillip minden elképzelését felülmúlóan élvezett. Ha csak álmodta volna, hogy a szeretkezés ilyen nagyszerű lehet, nem maradt volna olyan sokáig önmegtartóztatásban. Ami azt illeti, nem is maradhatott volna, ha mostani vágya jelentkezett volna.

De egyszerűen nem tudta. A szeretkezés egyáltalán nem olyan volt, mint Marinával. És nem olyan, mint azokkal a nőekkel, akikkel első házassága előtt, egyetemistaként összeakadt.

De ha őszinte akar lenni önmagához - és ez nehéz feladat, mert testét annyira megzavarta Eloise -, elégedettségének oka nem csak a szeretkezés volt.

Nemcsak az volt, hanem az érzés - valójában bizonyosság -, hogy apasága óta először, végre igazán azt tette, ami az ikreknek abszolút jó.

Sosem lett volna tökéletes apa. Ezt tudta, és bár egyáltalán nem tetszett neki ez tény, sőt, gyűlöletesnek tartotta ezt az állapotot, elfogadta. De végre a legjobbat tette, és tökéletes anyát szerzett nekik.

Mintha mázsás súlyt vettek volna le a válláról.

Nem csoda, hogy izmai mintha felszabadultak volna, elmúlt a csomó.

Reggelente úgy mehetett az üvegházba, hogy nem kellett aggódnia. Nem is emlékezett már rá, mikor tehette ezt legutóbb, hogy egyszerűen bemeleg és dolgozik, és nem kell megrettennie, valahányszor hangosabb zajt vagy kiáltást hall.

Képes volt munkájára koncentrálni úgy, hogy ne kalandozzanak el gondolatai, ne érezzen büntudatot, és aztán csak arra gondoljon, mennyire rossz apa.

De most, amint belépett, elfelejtette minden gondját. A pokolba is, hiszen nincsenek gondjai.

Ez nagyszerű. Ez egyenesen varázslatos.

Megkönnyebbülés.

És ha felesége néha úgy nézett rá, mintha azt akarta volna, hogy valami mást tegyen vagy mondjon... nos, ezt annak az egyszerű ténynek tudta be, hogy ő férfi, Eloise pedig nő, és igazából hálás lehet neki, hogy szinte mindig kimondta, amit gondolt, ami nagyon jó, mert nem kellett folyton találgatnia, mit vár el tőle.

Mit is mondott a bátyja mindig? Óvakodj a sokat kérdező nőktől! Sosem tudsz olyan választ adni, amit jónak tartanának.

Phillip ettől az emléktől elmosolyodott. Ha így vesszük, nincs oka aggodalomra, ha beszélgetéseik időnként elsikkadtak. Többnyire rögtön ágyba bújtak, amivel neki semmi gondja nem volt.

Lenézett a nadrágjában formálódó dudorra. A fenébe! Nem szabad a feleségére gondolni világos nappal, vagy legalábbis diszkréten vissza kéne osonni a házba, és gyorsan megtalálni.

Ám ekkor, mintha Eloise kitalálta volna, hogy férje éppen arra gondol, milyen tökéletes ő, kinyitotta az üvegház ajtaját és benézett.

Phillip körülnézett és azon tűnődött, miért építette az egész létesítményt üvegből. Lehet, hogy szükséges lesz valamiféle paraván felállítása, ha Eloise rendszeresen meglátogatja itt.

- Zavarok?

Phillip elgondolkodott. Valójában igen; éppen egy munka kellős közepén volt, de jobban belegondolva egyáltalán nem bánja, hogy abbahagyja. Ami furcsa és meglehetősen kellemes érzés volt egyben. Korábban mindig ingerült lett, ha megzavarták. Még akkor is, ha olyan ember látogatta meg, akinek társaságát kedvelte; néhány perc után már azt kívánta, hogy folytathassa a munkát, amit a látogató miatt félbeszakított.

- Egyáltalán nem. Ha nem tartod tiszteletlenségnek a megjelenésemet.

Eloise ránézett, látta ingjén, nadrágján a sarat, földet, és a piszokfoltot, amit nyilván ő kent arcára önkéntelenül, és fejét ingatta.

- Nem probléma.

- Valami bánt?

- A gyerekek gondozója - mondta minden különösebb bevezetés nélkül. - Nem kedvelem.

Phillip nem erre számított. Letette a kézi ásót.

- Nem kedveled? Mi a gond veled?

- Nem tudom pontosan. Csak nem kedvelem.

- Hát, ez nem elég nyomós ok, hogy elbocsássuk.

Eloise ajka kissé el keskenyedett; ez annak a biztos jele, hogy dühös, ismerte fel Phillip.

- Körmössel büntette a gyerekeket.

Phillip felsóhajtott. Nem esett jól neki, hogy valaki veri a gyerekeit, a gondolatától is irtózott, ám ez csak egy körmös volt. Semmi olyasmi, ami ne történt volna meg országsszerte minden osztályteremben. És keserű beletörődéssel gondolta, hogy gyermekei nem a jó viselkedés mintaképei. Legszívesebben felnyögött volna.

- Megérdemelték?

- Nem tudom - ismerte el Eloise. - Nem voltam ott. Azt mondta, hogy tiszteletlenül beszéltek veled.

Phillip érezte, hogy válla szaggatni kezd.

- Sajnálatos módon ezt nem nehéz elhinnem.

- Nem, persze, hogy nem. Biztos vagyok benne, hogy kis vademberek voltak. De akkor is. Valami nagyon nincs rendben.

Phillip a munkapadnak támaszkodott, megfogta felesége kezét, és maga felé húzta.

- Akkor járj utána!

Eloise nagyon elcsodálkozott.

- Nem akarsz te utánjárni?

Phillip vállat vont.

- Nem én aggódom. Nekem eddig sosem volt okom kételkedni Edwards nőrsz hozzáértésében, de ha azt találod helyesnek, hogy megtudd, pontosan mi történt és mi történik, tedd azt. Ráadásul te sokkal jobb vagy ebben, mint én.

- Na de... - vergődött kissé, amikor férje szorosan magához ölelte és nyakát cirógatta -, te vagy az apjuk.

- Te pedig az anyjuk - mondta; szava dúsan, melegen érte Eloise nyakának bőrét. Eloise kápráztató, nem lehet betelni vele; égett a vágytól, és ha sikerülne valahogy elhallgattatni, valószínűleg a hálószobába terezné, ahol sokkal jobban érez- hetnék egymást. - Megbízom az ítélőképességében - mondta, és arra gondolt, hogy ezzel megbékítené a hölgyet; ez ráadásul igaz is volt. – Ezért vettelek feleségül.

Ez a válasz nyilvánvalóan kielégítő volt.

- Ezért?

- Nos, ezért is - mormogta Phillip és azon járt az esze, hogyan kényeztethetné még így, hogy annyi ruha van közöttük.

- Phillip! Hagyd abba! - kiáltott Eloise és elszakította magát tőle.

Mi az ördög?

- Eloise? Mi a baj? - kérdezte óvatosan, mert bár nem volt sok tapasztalata, azt tudta, hogy a dühös nőkkel óvatosan kell bánni.

- Hogy mi a baj? - kérdezett vissza Eloise veszélyesen villámló tekintettel. - Hogyan is kérdezhetsz ilyet?

- Hát úgy, hogy nem igazán tudom, mi a baj - felelte Phillip halkán, némi gúnnyal.

- Phillip, nem alkalmas az idő.

- Mire? Arra, hogy megkérdezzem, mi a gond?

- Nem! - szólt Eloise szinte sikitva.

Phillip egy lépést hátrált. Önvédelemből, gondolta fanyar humorral. Házastársi veszekedésekben a férfi nyilván mindig ezt teszi. Önvédelem, semmi más.

Eloise furcsán hadonászott.

- Ehhez!

Phillip körülnézett. Eloise a munkapadra mutatott, a bor-sópalántákra, az üvegen beragyogó égre.

- Eloise! - szólt szándékosan nyugodt hangon. - Nem vagyok ostoba férfi, de fogalmam sincs, miről beszélsz.

Eloise szája tátva maradt a csodálkozástól.

- Nem tudod?!

Nyilván figyelembe kellett volna vennie saját figyelmeztetését az önvédelemről; nyilván valami kis kanördög kényszerítette arra, hogy azt felelje: - Nem vagyok gondolatolvasó, Eloise.

- Nem alkalmas az idő a szerelmeskedésre - bökte ki végül a nő.

- Hát, természetesen nem - ismerte el a férfi. - Nincs az a meghitt magány - mosolygott elgondolkodva. - De bármikor visszamehetünk a házba. Tudom, hogy fényes nappal van, de...

- Egyáltalán nem erre gondoltam!

- Hát jó - szólt Phillip karját keresztbe fonva. - Feladom. Mire gondoltál, Eloise? Mert biztosíthatlak, hogy fogalmam sincsen.

Ó, férfiak! - mondta.

- Ezt bóknak fogom fel.

Eloise olyan fagyos pillantást vetett rá, hogy azzal akár a Temzét is jéggé fagyaszthatta volna. Phillip vágóját legalábbis lelankasztotta, ami miatt egyáltalán nem bosszankodott, mert már azon gondolkodott, hogy egészen másként könnyít magán.

- Nem így értettem - mondta Eloise.

Phillip a munkapadnak dőlt, szándékosan lazán, mert tudta, hogy ezzel bosszantja feleségét.

- Eloise - szólt nyugodtan -, kérlek, próbálj meg egy kis tiszteletet mutatni értelmi képességeim iránt!

- Ez elég nehéz, amikor olyan kevés tanújelét adod! Csak ez hiányzott.

- Azt sem tudom, mi a veszekedés tárgya! - csattant fel Phillip. - Az egyik pillanatban vággyal simulsz a karomba, a másikkban sikítasz, mint egy kísértet.

Eloise tagadón ingatta fejét.

- Sosem simultam vággyal a karodba.

Mintha egy világ omlott volna össze a férfiban. Eloise is láthatta a döbbenetet az arcán, mert gyorsan hozzátette:

- Úgy értem, ma. Szóval most.

Phillip teste megrázkódott a megkönnyebbüléstől, bár még forrongott benne a düh.

- Próbáltam beszélni veled - magyarázta Eloise.

- Te folyton beszélni próbálsz velem. Folyton ezt csinálod. Beszélsz, beszélsz, beszélsz.

Eloise elhúzódott.

- Ha nem tetszik - szólt hirtelen éles hangon nem kellett volna feleségül vened.

- Nem mintha bármi választásom lett volna a dologban

- mordult. - A fivérideid készek lettek volna kiherélni engem. És csak hogy ne fess le mások előtt teljesen feketének, elmondom, hogy nem bánom, ha beszélsz. Csak az isten szerelmére, ne egyfolytában!

Eloise úgy nézett ki, mint aki valami végtelenül okos és szellemesen sértő mondatot akar mondani, de csak tátogott, mint a partra vetett hal.

- Ó! Ó!

- Időnként - szólt Phillip meglehetősen felsőszélesen - elgondolkodhatnál azon, hogy befogod a szádat és teljesen más célra használod.

- Kibírhatatlan vagy! - dühöngött a nő.

Phillip összevonta a szemöldökét; tudta, hogy ez Eloise-t nagyon bosszantja.

- Sajnálom, hogy a beszédre való hajlamosságomat sértőnek találod - szólt meglehetősen ingerülten -, de fontos dologról próbáltam beszélni veled, te pedig meg akartál csókolni.

Vállat vont.

- Mindig meg akarlak csókolni. A feleségem vagy. Ugyan mi más kéne tennem?

- De néha nem alkalmas az idő. Phillip, ha jó házasságban akarunk élni...

- jó házasságban élünk - vágott a szavába védekező hangon, keserűen.

- Igen, természetesen - erősítette meg gyorsan -, de nem lehet mindig... tudod.

- Nem - adta szándékosan az értetlent. - Nem tudom.

Eloise a fogát csikorgatta.

- Phillip, ne légy már ilyen!

Phillip egy szót sem szólt, csak még szorosabban összefonta a karját és felesége arcába bámult.

Eloise behunyta a szemét, álla kissé előrebillent, ajka mozgott. És Phillip rájött, hogy beszél. Nem adott ki hangot, de beszélt.

Szent ég, ez az asszony sosem hagyja abba! Még most is magában beszél!

- Mit csinálsz? - kérdezett rá végül.

Eloise nem nyitotta ki a kezét, úgy válaszolt.

- Próbálok meggyőzni magamat, hogy jól teszem, hogy nem veszem figyelembe anyám tanácsát.

Phillip a fejét ingatta. Sosem fogja megérteni a nőket.

- Phillip - szólalt meg végül, éppen akkor, amikor férje elhatározta, hogy inkább elmegy és hagyja, hadd beszélgesse magában. - Nagyon élvezem, amit az ágyban csinálunk...

- Ezt örömmel hallok - vágott a szavába; még mindig túl bosszús volt ahhoz, hogy hálás tudjon lenni.

Eloise tudomást sem vett erről az udvariatlan megjegyzésről.

- De nem szólhat csak arról.

- Micsoda?

- A házasságunk - mondta pirulva; láthatóan zavarban volt ettől az egyenes beszédétől. - Nem szólhat csak a szeretkezésről.

- De nyilván nagy része lehet benne - mormogta.

- Phillip, miért nem beszéled meg ezt velem? Van egy közös problémánk, és beszélünk kell róla.

És ekkor Phillipben valami egyszerűen elpattant. Meg volt győződve arról, hogy tökéletes a házasságuk. És Eloise panaszkodik? Annyira biztos volt benne, hogy ezúttal jót tett.

- Eloise, hiszen csak egy hete vagyunk házasok! Egy hete! Mit vársz tőlem?

- Nem tudom. Én...

- Férfiből vagyok.

- Én pedig nőből - felelte halkán, szelíden.

A halk szó valami okból még inkább feldühítette. Előrehajolt, szándékosan megfélemlítésre használta testmértét.

- Tudod te, mennyi idő telt el úgy, hogy nem voltam nővel? - dörögte. - Van fogalmad róla?

Eloise szeme lehetetlenül tágra nyílt. A fejét ingatta.

- Nyolc évig! - mordult. - Nyolc hosszú évig csak a kezemmel vigasztalgtam magamat. Ezért ha legközelebb beléd hatolok, kérlek, bocsásd meg nekem éretlenségemet és *férfiasságomat*...

Az utolsó szót gúnyjal és haraggal mondta ki. Aztán hozzátette: - Egyszerűen élvezem a bőséget a hosszú böjt után. Mint a növények aszály után az esőt!

Aztán képtelen volt akár egy perccel is tovább elviselni feleségét...

Nem, ez nem igaz. Képtelen volt önmagát elviselni.
Akárhogy is, de távozott.

PHILLIPNEK SZERETETTEL

Kedves Kate, jogod van hozzá. A férfiakkal nagyon könnyű bántani. El nem tudom képzelni, hogy vitában veszítsek ellenük. Természetesen, ha elfogadtam volna Lord Lacye házassági ajánlatát, erre lehetőségem sem lenne. Hiszen ritkán beszél, amit felettébb furcsának találok.

Eloise Bridgerton sógornőjének, Bridgerton vikomtessznek, amikor az ötödik házassági ajánlatot utasította el.

Eloise majdnem egy óráig maradt az üvegházban; képtelen volt bármit tenni, csak maga elé bámult. *Mi történt?*

Az egyik percben még beszélgettek... na jó, veszekedtek, de viszonylag ésszerű és civilizált módon; a másik percben pedig Phillip már magánkívül volt, arca eltorzult a dühtől.

És elment. Elment. Egyszerűen *kisétált*. Otthagyta a vita kellős közepén, a szája is tátva maradt a döbbenettől, önérzete megtépázva.

Egyszerűen csak elment. Éppen ez bosszantotta és aggasztotta. Hogyan képes valaki egy vita kellős közepén egyszerűen elsétálni?

Az igaz, hogy ő kezdte a beszélgetést - na, jó, a vitát -, de semmi nem utalt rá, hogy Phillip ilyen viharosan reagál rá.

És az egészben az volt a legrosszabb, hogy nem tudta, mit tegyen.

Egész életében tudta, mit tegyen, sosem volt tanácstalan. Nem mindig volt jó, amit tett, de amikor a döntést meghozta, legalább biztos volt benne, hogy az a helyes. És ahogy ott ült Phillip munkapadján, nagyon idétlennek és zavarodottnak érezte magát, rájött, hogy legalábbis számára sokkal jobb, ha cselekszik és téved, mint ha támasz nélkülinek és tehetetlennek érzi magát.

És ha ez még nem lenne elég, nem tudta kiverni anyja tanácsát a fejéből. *Ne legyél türelmetlen, Eloise. Ne legyél türelmetlen!*

Csak arra tudott gondolni, hogy nem volt *türelmetlen*. Nem sürgette. Az ég szerelmére, hiszen csak annyit tett, hogy odament hozzá, és megosztotta vele a gyerekeivel kapcsolatos aggodalmát! Olyan helytelen, hogy *beszél*ni akart vele ahelyett, hogy a hálósobába rohantak volna? Úgy vélte, valóban helytelen lehet, ha a kérdéses pár nem töltött volna annyi időt együtt bizalmasan, de ők... ők igen...

Legutóbb éppen reggel!

Senki sem mondhatná, hogy bármilyen problémájuk lenne a hálószobában. Senki.

Felsóhajtott, hirtelen magába roskadt. Soha életében nem volt magányos. Ez nagyon furcsa. Ki gondolta volna, hogy férjhez kell mennie, örökre össze kell kötnie az életét egy másik emberrel ahhoz, hogy egyedül érezze magát?

Anyját akarta maga mellett.

Nem, nem akarja az anyját. Az anyját határozottan nem. Anyja kedves lenne és megértő, amilyennek egy anyának lennie kell, de ha anyjával beszélne, úgy érezné magát, mint egy kisgyerek, nem mint egy felnőtt, pedig felnőttnek kell lennie.

A nővéreit akarta. Nem húgát, Hyacinth-ot, aki alig huszonegy éves és semmit sem tud a férfiakról, hanem férjzett nővérét vagy húgát. Daphnét, aki mindig tudja, mit kell mondani, vagy Francescát, aki sosem azt mondta, amit mások hallani akartak, mégis mindig sikerült mosolyt fakasztania.

Túli messze vannak, Londonban és Skóciában, és Eloise nem menekül el, még ideiglenesen sem. Amikor férjhez ment, megvetette ágyát, és abban is alussza álmát minden éjszaka Phillippel. Csak egy kicsit félre ment valami. Nem fog gyáván megfutamodni, akár csak néhány napra sem.

De Sophie közel lakik, alig egyóránnyira. És ha nem is vér szerinti testvérek, testvérként szeretik egymást.

Eloise az ajtó felé nézett. Túl felhős volt az ég, hogy a napot lássa, de szinte biztos volt benne, hogy elmúlt már dél. Még az utazási időt beleszámítva is Sophie-val töltheti a napot, és vacsorára visszaérhet.

Büszkesége nem engedte, hogy bárki lássa rajta, mennyire nyomorultul érzi magát, de szíve azt kívánta, hogy kisírhassa magát valaki vállán.

Szíve győzött.

Phillip a következő néhány órát a mezőn töltötte, ádázul tépkedve ki a gyomokat a földből.

Ez eléggé lefoglalta, mivel nem a művelt parcellán volt, vagyis ha úgy vesszük, szinte minden növény gyomnak számított, annak, aki gyomot látott benne.

És Phillip minden növényben gyomot látott ezen a területen. Nagyon sok gyomot. Ha rá lett volna bízva, minden átkozott növényt kitép a földből a bolygón.

Ő, a botanikus.

De ekkor nem akart növényeket ültetni, nem akart semmilyen növekedést nézni. Rúgni, tépni, rombolni akart. Haragos volt és zavart, és nem tudta, hányadán áll magával; dühös volt magára és dühös volt Eloise-ra, és kész volt dühösnek lenni bárkire, aki az útjába kerül.

Egész délután rugdalt, toporzékolt, vadvirágok fejét tépte le, fűcsomókat szakított ki, aztán leült egy sziklára és fejét a kezébe hajtotta.

A pokolba!

Micsoda gabalyodás!

Micsoda átkozott gabalyodás; és az egészben az a furcsán ironikus, hogy azt hitte, boldogok.

Egészen eddig tökéletesnek gondolta a házasságát... persze, még csak egy hete házasok, de úgy érezte, ez a hét tökéletes volt. És Eloise boldogtalan.

Vagy ha nem boldogtalan, nem boldog.

Vagy egy kicsit talán boldog, de nyilván nem veti szét az öröm, ahogy őt.

És most mindenképpen *tennie* kell valamit az ügyben, amit pedig egyáltalán nem akart. Az, hogy Eloise-zal beszélt, hogy kérdéseket tett fel és megpróbálta kideríteni, mi baj, nem is beszélve arról, hogy kitalálja, mit tegyen... az ilyesmiben mindig ügyetlen volt.

De nincs sok választása, ugye? Azért vette feleségül Eloise-t, részben azért, illetve igazság szerint nagyobb részben azért, mert azt akarta, hogy legyen valaki, aki intézi az ügyeket, átveszi tőle az élet bosszantó apró feladatait, szabaddá teszi őt olyan dolgokra, amik valóban számítanak. Az, hogy megszerette, váratlan jutalom.

Gyanította azonban, hogy a házasság maga nem bosszantó apró feladat, és nem hagyhat mindent Eloise-ra. És bármennyire is fájdalmas a mély, tartalmas beszélgetés, kénytelen szembenézni vele.

Szinte teljesen biztos volt abban, hogy nem azt, nem úgy, nem akkor teszi, ahogy kéne, vagyis teljesen elrontja a dolgot, de legalább elmondhatja, hogy megpróbálta.

Felnyögött. Eloise nyilván az *érzéseiről* kérdezi majd. Vajon nincs nő ezen a földön, aki megérti, hogy a férfiak nem beszélnek

az érzéseikről? A pokolba is, hiszen a férfiak felének nincsenek is érzéseik!

Vagy a könnyebb utat választhatná, és egyszerűen bocsánatot kérhetne. Nem igazán tudta, miért kéne bocsánatot kérnie, de ettől megbékélne és boldog lenne, és csak ezt számít, semmi más.

Nem akarta, hogy Eloise boldogtalan legyen.

Nem akarta, hogy megbánja a házasságot, akár csak egy pillanatra is. Azt akarta, hogy házassága újra olyan legyen, amilyennek gondolta: nappal könnyű és kényelmes, éjszaka tüzes, szenvedélyes.

Nagy léptekkel haladt felfelé a hegyen Romney Hall felé; magában próbálgatta, mit fog mondani feleségének és szidta is magát, hogy milyen ostobán hangzik.

Ám erőfeszítései hiábavalóak voltak, mert amikor beért, a házba és meglátta Gunningot, a komornyik csak annyit mondott: - Nincs itt.

- Hogy érti azt, hogy nincs itt? - kérdezte Phillip dühösen.

- Nincs itt, uram. A fivére házába ment.

Phillip gyomra összeszorult.

- Melyik fivéréhez?

- Azt hiszem ahhoz, amelyik közel lakik.

- Úgy hiszi?

- Egészen biztos vagyok benne - helyesbített Gunning.

- Közölte, mikor szándékozik visszatérni?

- Nem, uram.

Phillip káromkodott magában. Eloise nyilván nem hagyta el őt. Nem olyan nő, aki orvul elhagyja a süllyedő hajót, legalábbis úgy nem, hogy nem győződött meg róla, hogy az utolsó utas is biztonságban távozott előtte.

- Nem vitt magával csomagot, uram - közölte Gunning.

Ettől aztán jobban érezte magát. Komornyikja szükségesnek ítélte megnyugtatni, hogy felesége nem hagyta el.

- Elmehet, Gunning - mondta fogcsikorgatva.

- Rendben, uram - felelte Gunning. Szokása szerint fejét lehajtva távozott.

Phillip percekig csak állt a hallban, mozdulatlanul; kezét haragosan ökölbe szorította. Mi az ördögöt csináljon most? Nem fog Eloise után rohanni. Ha felesége olyan nagyon kerülni akarja az ő társaságát, akkor megadja neki ezt az örömet.

Elindult dolgozószobája felé, ahol egyedül forronghat és tépelődhet; már csak néhány lépésre volt az ajtótól; megállt, egy

pillantást vetett a hall végében álló nagy szekrényórára. Alig múlt három óra, ilyenkor szoktak az ikrek uzsonnázni. Mielőtt összeházasodtak, Eloise azzal vádolta, hogy nem fordít rájuk elég figyelmet.

Csípőre tette a kezét, lába tétován mozdult, mintha nem lenne biztos benne, merre forduljon. Akár fel is mehetne a gyerekszobába, eltölthetne néhány nem várt percet gyerekeivel. Nem mintha nem tudott volna mit kezdeni az idejével, miközben feleségét várta vissza. Ha hazaér, nem lesz oka panaszra; nem, ha ő most belepréseli magát a kis székbe és tejet, kekszet uzsonnázik az ikrekkel.

Határozott léptekkel indult felfelé a lépcsőn a gyereklakosztály felé, amit Romney Hall legfelső szintjén alakítottak ki, az eresz alatt. Ő is ezekben a szobákban nőtt fel, ugyanazokat a bútorokat használta, ugyanazokkal a játékokkal játszott, és valószínűleg megvolt már az a repedés is az ágya fölött, ami kacsá alakúnak látszott.

Phillip a harmadik emeleti hall előtt az utolsó lépcsőn elgondolkodott. Talán meg kéne néznie, hogy ott van-e még az a repedés, és ha igen, milyenek gondolják a gyerekek. Bátyja, George megesküdött volna, hogy disznóra hasonlít, de Phillip sosem értette, hogyan lehetséges összetéveszteni a madárcsórt a tömpe orral.

Fejét ingatta. Szent ég, hogyan téveszthet össze bárki is egy disznót egy kacsával?! Sosem értette. Még a...

Már csak kétajtónyira volt a gyereklakosztálytól. Hallott valamit, de nem volt benne biztos, hogy mi az, csak azt tudta biztosan, hogy nem tetszik neki ez a hang. Hiszen...

Tovább hallgatózott.

Gyerekpityergés volt.

Első szándéka az volt, hogy beront az ajtón, de visszafogta magát, amikor látta, hogy az ajtó kétujjnyira nyitva van; így lassan, hangtalanul odalopózott, a lehető legkisebb feltűnést keltve belesett.

Egy szempillantás elég volt, hogy lássa, mi történik.

Olivér összegömbölyödve feküdt a padlón, néma zokogás rázta kis testét. Amanda a fal mellett állt, apró kezét magához szorítva nyöszörgött, miközben a nőrsz nagy, nehéz könyvvel verte a hátát.

Phillip olyan erővel lökte be az ajtót, hogy az majdnem leesett a sarokvasról.

- Mi a pokol? Mit csinál maga? - üvöltötte.

Edwards nörsz meglepetten fordult hátra, de mielőtt szóra nyithatta volna a száját, Phillip kiragadta a könyvet a kezéből és a nőszemély háta mögött a falhoz csapta.

- Sir Phillip! - kiáltott fel Edwards nörsz döbbenetben.

- Hogy meri megütni ezeket a gyerekeket? - kérdezte dühtől remegő hangon. - Ráadásul könyvvel!

- Azt mondták...

- És ott, ahol senki sem látja. - Érezte, hogy felforr benne a harag, tombol, legszívesebben kiadná a mérgét. - Hány gyereket vert úgy, hogy senki se láthassa a sebeket?

- Tiszteletlenek voltak - közölte Edwards nörsz mereven. - Büntetést kellett kapniuk.

Phillip közelebb lépett, annyira közel, hogy a nörsz kénytelen volt hátrálni.

- Azt akarom, hogy tűnjön el ebből a házból!

- Hiszen éppen ön mondta, hogy fegyelmezzem a gyerekeket belátásom szerint! - tiltakozott Edwards nörsz.

- És így látja jónak büntetni? - süvöltött rá, és minden akaraterejére szüksége volt, hogy keze ne emelkedjen el combja mellől. Legszívesebben előrelendítette volna két erős karját, megragadott volna egy könyvet, és úgy verte volna ezt a nőt, ahogy ő verte a gyerekeket.

De megálljt parancsolt ingerültségének. Fogalma sem volt hogyan, de sikerült fékeznie magát.

- Könyvvel veri őket? - folytatta bőszen. Gyerekeire nézett; egy sarokban lapultak; talán ők is ugyanúgy féltek haragvó apjuktól ebben az állapotában, mint a nörsztől. Phillip gyűlölte ezt a helyzetet, hogy gyerekei ilyenek látják, olyan közel ahhoz, hogy elveszítse önuralmát, de nem tudta többé visszafogni magát.

- Mert nem volt pálca - közölte Edwards dölyfösen.

Nagy hiba volt. Phillip érezte, hogy bőre még jobban izzik, küzdött a vörös köd ellen, ami kezdte elhomályosítani látását. Volt pálca a tanulószobában; a kampó, amin lógott, még mindig ott van az ablak mellett.

Phillip apja temetése napján égette el a palcát; ott állt a kandalló előtt és nézte, hogy hamuvá lesz. Nem elégedett meg azzal, hogy egyszerűen a tűzre dobja; látnia kellett, hogy teljesen és örökre elenyészik.

A palcára gondolt, a sok száz verésre, amit azzal kapott, a fájdalomra, a megaláztatásra, arra, hogy mennyire igyekezett visszafogni magát, nehogy elsírja magát.

Apja utálta a sírós gyerekeket. A könnyek újabb adag verést provokáltak. Pálca helyett esetleg nadrágszíjjal. Vagy lo-vaglóstorral. Vagy ha nem volt más kéznél, akkor az apai kéz által. De soha nem könyvvel, gondolta Phillip visszatekintve, furcsa elfogulatlansággal. Apja talán sosem gondolt erre.

- Kifelé! - mondta Phillip alig hallhatóan. És mivel Edwards nőrsz nem reagált azonnal, ráüvöltött: - Kifelé! Kifelé ebből a házból!

- Sir Phillip - tiltakozott a nő hátrálva, ki a hosszú, erős karok hatóköréből.

- Kifelé! Kifelé! Kifelé!

Már nem tudta, honnan tör elő belőle a düh. Valahonnan mélyről, soha meg nem szelídített énjéből, amit eddig a puszta akaratereő tartott kordában.

- Össze kell szednem a holmimat! - kiáltotta a nőrsz.

- Fél órája van! - szólt Phillip halkán, de hangjában még mindig a kirohanás erejének heve remegett. - Harminc perc. Ha addig nem távozik a házból, magam dobom ki.

Edwards nőrsz az ajtónál tétovázott, már átlépett a küszöbön, aztán visszafordult.

- Elrontja a gyerekeit! - fröcsögte.

- Az én gyerekeim, úgy rontom el őket, ahogy akarom.

- Ahogy akarja. Ezek szörnyetegek; összeférhetetlen, rossz magaviseletű...

Nem aggódott saját testi épségéért? Phillip önuralma nagyon vékony cérnán ingott; a ház ura igen közel volt ahhoz, hogy a karjánál fogva megragadja az átkozott asszonyt és maga penderítse ki az ajtón.

- Kifelé! - mordult, és remélte, hogy utoljára kell ezt mondanania. Képtelen volt tovább türtóztatni magát. Egy lépést tett előre, mozdulattal hangsúlyozva a felszólítást, és végre... a nőrsz kirohant.

Phillip egy pillanatig mozdulatlan maradt, próbált meg nyugodni, hogy rendesen lélegezzen, és forrongó vére lehűljön. Háttal állt az ikreknek, rettegett megfordulni. Büntudat mardosta, hogy ezt a nőt, ezt a szörnyeteget alkalmazta melléjük gondozónak, nevelőnőnek. És túlságosan lefoglalta, hogy kerülje őket, így nem vette észre, hogy szenvednek.

Ugyanúgy szenvednek, ahogy ő szenvedett.

Lassan megfordult, előre rettegett, mit lát a szemükben.

De amikor tekintetét a padlóról felemelte és arcukba nézett, a gyerekek mozgásba lendültek, és olyan erővel vetették rá magukat, hogy kis híján elesett.

- Ó, apuci! - kiáltott Amanda azzal a becéző szóval, amit évek óta nem használt. Régóta csak apának szólította. Phillip már el is felejtette, milyen kellemes a másik megszólítást hallania.

És Olivér... ő is ölelte; kis vézna karját szorosan Phillip dereka köré fonta arcát ingébe temette, hogy apja ne lássa sírni.

De Phillip érezte. A könnyek átáztatták az ingét, minden lélegzetvétel a hasát simította.

Szorosan, védelmezően ölelte át gyermekeit.

- Csss! - nyugtatta őket. - Nincs semmi baj. Itt vagyok.

Sosem mondta még ezeket a szavakat; sosem képzelte, hogy valaha kimondja ezeket a szavakat; sosem gondolta volna, hogy 'jelenléte mindent helyrehoz.

- Sajnálom - mondta fojtott hangon, sírással küszködve. - Annyira sajnálom!

Hiszen mondták neki, hogy nem szeretik a nőrszöt, de ő nem hallgatott rájuk.

- Nem a te hibád, apa - vigasztalta Amanda.

Az ő hibája volt, de nem sok értelme volt felhánytorgatni neki ezt a tényt. Nem most, nem akkor, amikor megérett az idő az új kezdetre.

- Találunk nektek új nőrszöt - biztosította őket.

- Olyat, mint Millsby néni? - kérdezte Olivér színpogva, amikor könnyei végre elapadtak.

Phillip bólintott.

- Valakit, aki olyan, mint ő.

Olivér őszinte, nagy szemekkel nézett rá.

- Esetleg Miss... anya segíthet kiválasztani?

- Természetesen - felelte Phillip fia haját kócolva. - Gondolom ő is szeretné, ha figyelembe vennénk, amit mond. Hiszen nő, és mindenről van véleménye.

A gyerekek kuncogtak.

Phillip is megengedett magának egy mosolyt.

- Látom, jól ismeritek.

- Szeret beszélni - jegyezte meg Olivér tétován.

- De szörnyen okos! - szólt Amanda.

- Valóban - mormogta Phillip.

- Én kedvelem - jelentette ki Olivér.

- Én is - tette hozzá nővére.

- Ezt örömmel hallom. Mert úgy hiszem, itt marad veletek.

És én is, tette hozzá magában, hang nélkül. Oly sok évig kerülte gyermekeit; attól félt, hogy szörnyű hibát követ el és elveszti önuralmát. Azt hitte, ezzel teszi a legjobbat nekik, ha három lépés távolságot tart tőlük, de tévedett. Nagyon tévedett.

- Szeretlek titeket - mondta rekedten, nagy érzelemmel. - Ugye tudjátok?
- FIZVSI R PHILLIPNEK SZERETETTEL

Bólintottak, szemük csillogott.

- Mindig is szeretni foglak benneteket - súgta és leguggolt hozzájuk. Magához húzta őket, érezte testük melegét. - Mindig is szeretni foglak.

Akármi is történt, Daphne, nem hiszem, hogy jól tetted, amikor elmenekültél.

Eloise Bridgerton nővérének, Hastings hercegnének amikor Daphne rövid időre elköltözött a férjétől, néhány héttel az esküvő után.

Benedict házához barázdált, göröngyös úton lehetett eljutni, és mire Eloise megérkezett bátyja küszöbére, rossz hangulata tovább romlott. Hogy még rosszabb legyen a helyzet, amikor a komornyik kinyitotta az ajtót, úgy nézett rá, mintha elmeháborodott lenne.

- Graves? - szólította meg Eloise, amikor látta, hogy a megszólított szóhoz sem jut.

- Várják önt? - kérdezte Graves hebegve.

- Nem várnak - felelte Eloise, és meglehetősen célzatosan benézett mögötte a házba, ahova be akart jutni.

Eleredt az eső, szemerkélt, ő pedig nem volt esőhöz öltözve.

- De nem hiszem, hogy... - kezdte Eloise.

Graves ellépett az ajtóból; kissé későn jutott eszébe, hogy beengedje a vendéget.

- Charles úrfi... - mondta, Benedict és Sophie legidősebb, öt és fél éves fiára utalva. - Elég beteg.

Eloise-nak szörnyű, savas érzés kaparta a torkát.

- Mi a baj? - kérdezte, nem is törődve azzal, hogy csillapítsa sűrgető hangját. - Csak nem...

Szent ég, hogyan kérdezhet az ember olyat, hogy egy kisfiú haldoklik-e?

- Szólok Mrs. Bridgertonnak - mondta Graves, feszengve. Azzal megfordult és sietős léptekkel elindult felfelé a lépcsőn.

- Várjon! - kiáltott utána Eloise, mert mást is akart kérdezni, de a komornyik már nem hallhatta.

Leroskadtt egy székbe, rosszul volt az aggodalomtól; aztán, ha ez még nem lenne elég, nagyon utálta magát azért, hogy akár a legkisebb mértékig is elégedetlen az életével. Gondjai Phillippel, amik igazság szerint egyáltalán nem voltak gondok, csak kis bosszúságok, nos, ezek a gondok nagyon kicsinek és jelentéktelennek tündek emellett.

- Eloise!

Benedict jött le, nem Sophie. Elgyötörtnek tűnt, szeme vöröskarikás, bőre sápadt, gyűrött. Eloise józan ítélőképessége nem engedte, hogy megkérdezze, mióta nem aludt; a kérdés nagyon

bosszantó lett volna, a válasz pedig az arcára volt írva: napok óta nem aludt.

- Mit keresel itt? - kérdezte.

- Látogatóba jöttem. Csak beköszönni. Fogalmam sem volt. Mi a baj? Hogy van Charles? Múlt héten láttam. Semmi baja nem volt...
Mi a baj?

Benedict erőt gyűjtött, hogy meg tudjon szólalni.

- Lázás. Nem tudom, miért. Szombaton, amikor felkelt, még jól volt, de ebédre már... - a falnak támaszkodott, elgyötörten behunyta szemét. - Lázban égett - suttogta. - Nem tudom, mit tegyek.

- Mit mondott a doktor?

- Semmit - felelte Benedict tompa hangon. - Semmi hasznosat.

- Megnézhetem?

Benedict bólintott, de szemét nem nyitotta ki.

- Pihened kell - mondta Eloise.

- Nem tudok.

- Muszáj. Senkinek nem tudsz segíteni így, és gondolom, Sophie sincs jobb állapotban.

- Egy órával ezelőtt ágyba parancsoltam. ^{-FIZVSÍR PHILLIPNEK SZERETETTEL} Úgy nézett ki, mint akibe hálni jár a lélek.

- Hát, te sem nézel ki sokkal jobban - mondta Eloise, szándékosan gyors, komoly hangon. Néha az embernek éppen erre van szüksége; hogy megmondják, mit tegyen. Szána- kozással csak azt érné el, hogy bátyja sírva fakad, és ezt egyikük sem akarta.

- Le kell feküdnöd - parancsolta Eloise. - Majd én ápolom Charlest. Már egyórányi alvástól is sokkal jobban leszel.

Benedict nem válaszolt; állva elaludt.

Eloise gyorsan átvette az irányítást. Utasította Gravest, hogy fektesse ágyba Benedicet, és elindult a betegszoba felé. Alig tudta megállni, hogy riadtan fel ne kiáltson, amikor meglátta kis unokaöccsét.

Kicsinek és törékenynek látszott a nagy ágyban; Benedict és Sophie átvitették saját hálószobájukba, ahol több hely volt, jobban elfértek ápolói. A kisleány arca kipirult volt, de amikor kinyitotta a szemét, tekintete üveges, a semmibe néző; amikor nem természetellenesen mozdulatlanul feküdt, akkor hánykolódott, összefüggéstelenül beszélt pónikról, fatetejű házakról és marcipános édességről.

Eloise belegondolt, miről beszélne ő összefüggéstelenül, ha valaha ilyen láza lenne.

Megtörölgette Charles homlokát, aztán oldalra fordította, segítette a szobalányoknak ágyneműt cserélni és észre sem vette, hogy beesteledett. Hálát adott az égnek, hogy Ch.ult állapota nem rosszabbodott, amíg ő vigyázott rá, inerte .1 v/e mélyzet szerint Benedict és Sophie két teljes napon át mellette volt, és Eloise nem akarta, hogy bármelyiküket rossz hírral kelljen ébreszteni.

Az ágy melletti széken ült, kedvenc gyerekmeséit olvasta fel unokaöccsének, és mesélt neki arról is, milyen volt, amikor apja fiatal volt. Nem hitte, hogy a gyermek mindebből akár egy szót is hall, de ettől jobban érezte magát, mert egyszerűen nem tudott tétlenül ott ülni.

Csak este nyolckor, amikor Sophie végül felébredt bódult álmából, felkelt és Phillip felől érdeklődött, csak akkor jutott Eloise eszébe üzenetet küldeni férjének, hogy ne aggódjon.

Gyorsan írt valamit egy darab papírra és folytatta a virrasztást. Phillip nyilván megérti.

-KIK- SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL YTM

Este nyolc órára Phillip arra a következtetésre jutott, hogy felesége vagy balesetet szenvedett az úton, vagy elhagyta.

Egyik lehetőség sem volt túl vonzó.

Nem hitte, hogy Eloise elhagyta; délutáni veszekedésüktől eltekintve többnyire boldognak tűnt a házasságban. Ráadásul nem vitt magával semmit a holmijából, bár ez nem jelent semmit; holmija nagy része még nem érkezett meg londoni otthonából. Nem mintha sok mindent hagyna Romney Hallban.

Csak egy férjet és két gyereket.

Szent ég, éppen ma délután mondta nekik, hogy Eloise velük marad.

Nem, gondolta igen hevesen, Eloise nem hagyná el őt. Egyáltalán nem gyáva nő, el sem tudja képzelni róla, hogy valaha gyáván viselkedjen, és sosem szökne el, sosem hagyná ott házasságukat. Ha valami nem tetszene neki, azt egyenesen a szemébe mondaná, minden köntőfalazás nélkül.

Ebből valószínűbbnek tartotta, hogy Eloise holtan fekszik a wiltshire-i út mentén; e gondolatra rögtön felkapta kabátját és az ajtónál termett. Egész este sűrű eső esett, és a Benedict házához vezető út nem volt karbantartva. A pokolba is, jobb lett volna, ha elhagyja!

De ahogy bőrig ázva, szörnyű hangulatban odaért Benedict Bridgerton furcsa nevű házának bejárójához, az látszott valószínűbbnek, hogy Eloise úgy határozott, elhagyja őt.

Mert nem feküdt az árokparton és balesetnek semmi jele nem volt, ráadásul az út menti két fogadó egyikében sem szállt meg.

És mivel Benedict házához egyetlen úton lehetett eljutni, nem lehetett más út mentén másik fogadóban, és nem lehetett azt mondani, hogy ez az egész csak valami nagy félreértés.

- Önuralom - mondogatta magában, ahogy felfelé ment a lépcsőn. - Önuralom!

Mert még sosem volt ilyen közel ahhoz, hogy elveszítse a fejét.

Lehet, hogy van valami logikus magyarázat. Talán Eloise nem akart esőben hazamenni. Nem volt olyan vészes, de sze-

merkélésnél azért sűrűbb, és Phillip arra gondolt, felesége ilyen időben nem akart útra kelni.

Felemelte a kopogtatót, az ajtólapnak csapta. Keményen.

Talán a kocsinak kitörött egy kereke. Újra kopogott.

Nem, az nem lehet magyarázat. Benedict könnyen hazaküldhette volna az ő kocsiján.

Talán...

Talán...

Lázasan keresett újabb okokat, miért van a felesége itt a bátyjánál, mint otthon, a férjével. De nem jutott eszébe semmi.

Olyan szitok csúszott ki a száján, amit már évek óta nem mondott ki.

Újra a kopogatóért nyúlt, ezúttal elszánt volt, hogy ha nem nyitnak ajtót, kitépi az átkozott karikát és az ablakon hajítja be. Ám éppen ekkor kinyílt az ajtó és Phillip a csodálkozó Graveszel találta magát szembe, akit kevesebb mint két hete, rövid udvarlása idején látott legutóbb.

- A feleségem? - mordult rá.

- Sir Phillip! - szólt a komornyik döbbenetben.

Phillip nem mozdult, bár esővíz folyt le az arcán. Az átkozott háznak nincs tornáca. Ki hallott már ilyet, főleg Angliában?!

- Hol a feleségem? - mordult újfent.

- Itt van - nyugtatta Graves. - Jöjjön be!

Phillip belépett.

- A feleségemmel akarok beszélni. Most azonnal.

- Hadd segítsen le a kabátját, uram! - szólt Graves.

- Nem érdekel a kabátom! - csattant fel Phillip. - A feleségemet akarom!

Graves éppen Phillip kabátját akarta lesegíteni; keze megállt a levegőben. - Nem kapta meg Lady Crane üzenetét?

- Nem. Semmiféle üzenetet nem kaptam.

- Azt hiszem, kicsit korán érkezett - mormogta Graves. - Nyilván elkerülték egymást a futárral. Kérem, jöjjön be!

- Bent vagyok! - emlékeztette Phillip ingerülten.

Graves nagyot szusszant, majdnem sóhajtott, ami igen figyelemre méltó volt egy komornyiktól, akit arra képeztek, hogy ne nyilvánítson érzelmeket.

- Azt hiszem, egy ideig itt fog időzni, uram - mondta nyugodt hangon. - Kérem, vegye le a kabátját. Szárítkozzon meg. Nyilván kényelmesen akarja tölteni az időt.

Phillip dühe hirtelen csontig hatoló rémületté változott. Valami történt Eloise-zal? Szent ég, ha valami...

- Mi folyik itt? - kérdezte elhaló hangon. Éppen csak megtalálta a gyermekeit. Nem állt készen elveszíteni a feleségét.

A komornyik szomorú tekintettel fordult a lépcső felé.

- Jöjjön velem - mondta halkán.

Phillip követte, minden lépésnél nagyobb rettenet fogta el.

Eloise természetesen minden vasárnap templomba ment. Ezt várták el tőle, minden jó, becsületes ember ezt teszi, de valójában sosem volt istenfélő vagy különösebben vallásos. Számos mise alatt gondolatban elkalandozott, az énekeket nem lelki magasztosságból énekelte, hanem mert különösen szerette a zenét és a templom volt az egyetlen hely, ahol egy botfülű személy is fennhangon énekelhetett.

De ezen az éjszakán, ahogy kis unokaöccsét nézte, imádkozott.

Charles állapota nem rosszabbodott, de nem is javult és a doktor, aki aznap már másodszor járt ott vizitálni, kijelentette: „a kis beteg Isten kezében van”.

Eloise gyűlölte ezt a kifejezést. Gyűlölte, hogy az orvosok ehhez folyamodtak, amikor a betegség gyógyítása meghaladta képességeiket, de ha az orvosnak igaza van, és a beteg tényleg Isten kezében van, akkor az egekre, hozzá fog folyamodni.

Amikor éppen nem hideg borogatást tett Charles homlokára vagy nem etette langyos húslevessel. De ennél többet nem tehetett, és a betegszobában ideje nagy részét tehetetlen virrasztással töltötte.

És csak ült ott, kezét szorosan ölébe fonva és imádkozott: - Kérlek! Kérlek!

Aztán mintha csak nem az éppen elmondott imája hallgattatott volna meg, hangokat hallott az ajtó felől és belépett Phillip, bár a futárt csak egy órával korábban küldte. Bőrig ázott, haja csúnyán a fejéhez tapadt, de ez volt a legkedvesebb látvány, amit valaha látott, és magánkívül szaladt oda hozzá, karjába vetette magát.

- Ó, Phillip! - zokogta, mert végül nem tudott tovább küszködni kitorzni készülő könnyeivel. Olyan erős volt egész nap, kényszerítette magát, hogy támasz legyen, amire bátyjának és sógornőjének szüksége van. De most itt van Phillip, és átöleli, és olyan szilárd, olyan jó, és ez egyszer megengedhette magának, hogy valaki erősebb legyen nála.

- Azt hittem te vagy... - suttogta Phillip.

- Tessék? - kérdezte Eloise zavartan.
- A komornyik nem mondott semmit, amíg fel nem értünk a lépcsőn. Azt hittem, te... - fejét ingatta. - Mindegy.
Eloise semmit nem szólt, csak nézett rá szomorú mosoly-lyal.
- Hogy van?
- Nem jól.
Phillip ekkor Benedictre és Sophie-ra nézett, akik felálltak, hogy üdvözöljék. Ők is elég rosszul néztek ki.
- Mióta van így? - kérdezte Phillip.
- Két napja - felelte Benedict.
- Két és fél - igazította ki Sophie. - Szombat reggel óta.
- Meg kell szárítkoznod - szólt Eloise férjétől elhúzódva. - És most már nekem is - nézett sajnálkozva Phillip nedves öltözkétől átázott ruhájára. - Ugyanolyan beteg leszel, mint szegény Charles.
- Jól vagyok - jelentette ki Phillip, és felesége mellett ellépve a kislány betegágya mellé állt. Megérintette homlokát, aztán fejét ingatva a szülőkre nézett. - Nem tudom megállapítani. Túlságosan átfáztam az esőben.
- Magas láza van - erősítette meg Benedict komoran.
- Hogyan kezeltétek? - kérdezte Phillip.
- Tud valamit az orvoslásról? - kérdezte Sophie; tekintetében elkeseredett reménység csillogott.

- A doktor eret vágott rajta - felelte Benedict. - Úgy látjuk, nem használt.

- Húslevest adtunk neki - egészítette ki Sophie -, és ha nagyon magasra szökik a láza, hideg vizes ruhával borogatjuk.

- És ha túlságosan hideg, melegítjük - fejezte be Eloise szomorúan.

- Semmi sem használ - panaszkolta Sophie. Aztán ott, mindenki előtt egyszerűen összeomlott. Az ágy szélére dőlt és zokogott.

- Sophie! - szólította Benedict fojtott, szomorú hangon. Letérdelt mellé, simogatta síró feleségét; Phillip és Eloise félrenéztek, amikor látták, hogy ő is sír.

- Fűzfaháncstea - mondta Phillip hitvesének. - Ittattak fele fűzfaháncsteát?

- Nem hiszem. Miért?

- Cambridge-ben tanultam, hogy azt adták fájdalomcsillapítónak, mielőtt a laudanum olyan népszerű lett. Egyik professzorom szerint lázcsillapító is.

- Ittátál ilyen teát Marinával? - kérdezte Eloise.

Phillip meglepetten nézett rá, aztán eszébe jutott, hogy Eloise még úgy tudja, Marina megfázásban halt meg, ami tulajdonképpen majdnem igaz is volt.

- Próbáltam. De nem tudtam eleget bele erőltetni. Ráadásul ő sokkal betegbb volt, mint Charles. - Elhallgatott, felidéződtek emlékei. - Többszörösen is betegbb volt.

Eloise felnézett rá, nagyon hosszú pillanatig nézte, aztán Benedicthez és Sophie-hoz fordult, akik már elcsendesedtek, de még ott térdeltek egymás mellett a padlón, magukról megfeledkezve, egymás világában.

Eloise azonban, mivel ő Eloise, nemigen volt tekintettel a meghitt pillanatokra ilyenkor, így hát megragadta bátyja vállát és maga felé fordította.

- Van itthon fűzfaháncstea?

Benedict csak nézett rá, pislogott, és nagy sokára felelt: - Nem tudom.

- Mrs. Crabtree-nek lehet, hogy van - szólt Sophie arra a házaspárra utalva, akik Én Házam gondnokai voltak Benedict házassága előtt, amikor csak ritkán járt ide. - Ő tart ilyesmit a háznál. De Mr. Crabtree-vel elmentek meglátogatni a lányukat. Napokig nem jönnek vissza.

- Be tud jutni a házukba? - kérdezte Phillip. - Felismerem, ha van neki. Nem úgy néz ki, mint a teafű. Háncs. Forró vízbe áztatják. Segít csillapítani a lázat.

- Fűzfaháncs? - kérdezte Sophie kételkedően. - Úgy érti, fakéreggel gyógyítsuk a fiamat?

- Jelenlegi állapotában nyilván nem árt neki - jegyezte meg Benedict komoran, az ajtó felé indulva. - Gyere, Crane! Van kulcsunk a házukhoz. Magam viszlek oda. - De amint az ajtóhoz ért, odafordult Philliphez és megkérdezte: - Tudod, mit csinálsz?

Phillip legjobb tudása szerint válaszolt.

- Nem tudom. Remélem.

Benedict mélyen a szemébe nézett és Phillip tudta, hogy az idősebb férfi felméri, milyen ember. Mert fel tudta mérni. Ezért hagyta, hogy ő vegye feleségül a húgát. De egészen más dolog, hagyni, hogy furcsa főzeteket erőltessen le fia torkán.

De Phillip ezt teljesen természetesnek vette. Neki is vannak gyerekei.

- Rendben - mondta Benedict. - Menjünk!

És miközben Phillip kisietett a házból, imádkozott, hogy Benedict Bridgerton iránta való bizalma megalapozottnak bizonyuljon.

Nehéz lett volna megmondani, vajon a fűzfaháncstea vagy Eloise elsutogott imái, netán a vakszerencse segített, de másnap reggelre Charles láza elmúlt, és bár a kisfiú még mindig gyenge és kedvetlen, de kétségtelenül gyógyulófélben volt. Délre kiderült, hogy Eloise és Phillip segítségére már nincs szükség, ami azt illeti, útban voltak, ezért kocsiba szálltak és hazahajtottak. Alig várták, hogy bedölesek a nagy ágyba, és ez egyszer rögtön elaludjanak.

A hazaút első tíz percében nem szóltak egymáshoz. Eloise furcsamód túl fáradt volt, hogy beszéljen. De ebben a kimerült állapotában is nyugtalan volt; túlságosan megviselte az előző éjszakai feszültség és az aggodalom ahhoz, hogy aludjon. Ezért meglegedett azzal, hogy az ázott vidéket nézte a kocsikablakából. Az eső körülbelül akkor állt el, amikor Charles láza lement, ami arra utalt, hogy a gyógyulásban lehetett valami része az isteni beavatkozásnak is, vagyis imáival Eloise volt a kisfiú megmentője, de ahogy Eloise egy pillantást vetett a kocsiban mellette lehunyt szemmel ülő férjére (és egészen biztos volt benne, hogy nem alszik), tudta, hogy a fűzfaháncstea segített.

Eloise nem tudta, honnan tudja ezt, és pontosan felismerte azt, hogy ezt sosem lesz képes bizonyítani, de unokaöccse életét egy bögre tea mentette meg.

És belegendolt, milyen valószínűtlennek tűnt, hogy Phillip ott legyen Benedict házában azon az estén. Az események nagyon szerencsés egybeesése volt. Ha nem ment volna meglátogatni az ikreket, nem kereste volna Phillipet az üvegházban azzal, hogy nem kedveli a nőrszöt, és ha nem veszekedtek volna...

Mindezeket összeadva a kis Charles Bridgerton valószínűleg a legszerencsésebb kisfiú egész Britanniában.

- Köszönöm - mondta, és észre sern vette, hogy szólni akart, míg a szavakat ki nem mondta.

- Miért? - mormogta Phillip álmosan, szemét ki sem nyitva.

- Charlesért - felelte magától értetődően.

Phillip erre kinyitotta a szemét és feleségéhez fordult.

- Lehet, hogy nem miattam gyógyult meg. Sosem tudjuk meg, hogy a fűzfaháncstea tette-e meg a hatását.

- Én tudom - jelentette ki Eloise határozottan.

Phillip ajka halvány mosolyra húzódott.

- Te mindig tudod.

És Eloise arra gondolt: ez az, amire egész életemben vártam. Nem a szenvedély, nem a gyönyör hullámai, amit az ágyban vele érzett, hanem ez.

Ez a nyugalom, ez a fesztelenség, ez a kapcsolat, hogy az ember ott ül valaki mellett egy hintóban, és lénye minden idegszálával tudja, hogy hozzá tartozik.

Kezét férje kezére simította.

- Szörnyű volt - mondta; maga is meglepődött, hogy könnyek szöktek a szemébe. - Azt hiszem, soha életemben nem féltém ennyire. El nem tudom képzelni, mit érezhetett Benedict és Sophie.

- Én sem - felelte Phillip halkán.

- Ha a mi gyerekeink valamelyike lett volna... - mondta, aztán ráeszmélt, hogy először mondta ki: „a mi gyerekeink”.

Phillip sokáig nem szólt. Amikor megszólalt, az ablakon nézett kifelé.

- Egész idő alatt, amíg Charlest néztem - szólt, hangjában gyanús rekedtséggel -, arra gondoltam, hála istennek, hogy nem Olivér vagy Amanda ilyen beteg. - Aztán visszafordult Eloise felé, arca büntudattól égett. - De senki gyerekének nem kívánom.

Eloise megszorította a kezét.

- Nem hiszem, hogy bármi rossz lenne ezekkel az érzésekkel. Tudod, nem vagy szent. Csak egy apa. És úgy érzem, nagyon jó apa.

Phillip furcsa tekintettel nézett feleségére, aztán a fejét ingatta.

- Nem - mondta komolyan. - Nem vagyok az. De remélem, az leszek.

Eloise kissé oldalra hajtotta fejét.

- Phillip?

- Igazad volt - szólt elkomorulva, ajka komor vonallá feszült. - A nőrsszel kapcsolatban. Nem akartam, hogy bármi rosszul történjen, ezért nem figyeltem, de igazad volt. Verte őket.

- *Tessék?!*

- Könyvvel - folytatta szinte szenvtelen hangon, mintha minden érzelmét elhasználta volna. - Bementem, és láttam, hogy könyvvel veri Amandát. Olivért akkor már elverte.

- Ó, ne! - Eloise szemébe a bánat és düh könnyei gyűltek. - Nem gondoltam volna. Persze nem szerettem. És körmöst is adott nekik, de... én is kaptam körmöst. - Összegörnyedt az ülésben, vállára nehezedett a büntudat. - Rá kellett volna jönnöm. Látnom kellett volna.

Phillip nyugtatta.

- Alig két hete laktál a házban. Én hónapokig együtt éltem ezzel az átkozott nőszeméllyel. Ha én nem láttam, te hogyan láttad volna?

Eloise erre semmit nem tudott mondani, legalábbis semmi olyat, amitől ne rosszabbodott volna férje büntudata.

- Gondolom elbocsátottad.

Phillip bólintott.

- Azt mondtam a gyerekeknek, segítesz másik nőrszöt keresni és választani.

- Természetesen - felelte gyorsan.

- Én... - elhallgatott, köhécselt, az ablakon nézett kifelé. - Én...

- Mi az, amit mondani akarsz, Phillip? - kérdezte halkán.

Nem fordult vissza feléje, úgy mondta ki: - Én... jobb apa leszek. Túl sokáig kerültem őket. Annyira féltem, hogy olyan leszek, mint az apám, hogy én...

- Phillip - súgta Eloise, férje kezére simítva kezét. - Nem vagy olyan, mint az apád. Sosem tudnál olyan lenni.

- Valóban - felelte halkán, törődötten. - De azt hittem, tudnék. Egyszer megragadtam egy lovaglóstort. Az istállóba mentem és ostort vettem magamhoz - mondta fejét kezébe temetve. - Olyan dühös voltam. Olyan átkozottul dühös.

- De nem használtad - szólt Eloise halkán és tudta, hogy így volt. Így kellett lennie.

Phillip a fejét ingatta.

- De akartam.

- De nem használtad - ismételte a lehető leghatározottabb hangon.

- Olyan dühös voltam! - mondta megint, és Eloise nem volt biztos abban, hogy hallotta előző szavait, annyira elmerült saját emlékeiben. De aztán odafordult hozzá, mélyen a szemébe nézett. - Meg tudod érteni, milyen az, amikor az ember megretten a saját haragjától?

Eloise tagadón ingatta fejét.

- Nem vagyok kistermetű, gyenge ember, Eloise. Kárt tehettem volna valakiben.

- Én is - felelte a nő. Férje csodálkozó tekintete láttán hozzátette: - Nos, lehet, hogy benned nem, de elég nagy vagyok ahhoz, hogy kárt tehettem volna egy gyerekben.

- Te ezt sosem tennéd - mordult Phillip, azzal elfordult.

- Ahogy te sem.

Phillip nem szólt.

Aztán Eloise hirtelen megértette.

- Azt mondd, dühös voltál... de mire voltál dühös? - kérdezte szelíden.

Phillip éltetlen tekintettel nézett rá.

- A nevelőnőjük haját a lepedőhöz ragasztották, Eloise!

- Tudom - felelte legyintve. - Biztos vagyok benne, hogy ha én ott lettem, mind a ketőt megfojtottam volna. De nem ezt kérdeztem. - Megvárta, míg valami választ formál. De nem jött válasz. - A ragasztó miatt voltál dühös rájuk, vagy magadra, hogy nem tudtad megnevelni őket?

Phillip nem felelt, de mindketten tudták a választ.

Eloise megérintette a kezét.

- Egyáltalán nem vagy olyan, mint az apád, Phillip. Egyáltalán.

- Most már tudom. Fogalmad nincs, hogy akkor és ott mennyire szerettem volna cafatokra tépni azt az Edwards nőszemélyt.

- El tudom képzelni - felelte Eloise, azzal hátradólt az ülésen.

Phillip érezte, hogy ajka bizsereg. Fogalma sem volt miért, de volt valami szinte mulatságos felesége hangjában, sőt, valami vigasztaló is. Valahogy humort talált egy olyan helyzetben, amiről senki nem gondolta volna, hogy humoros lehet. És ez nagyon jó érzés volt.

- Csak azt kapta, amit megérdemelt - tette hozzá Eloise vállat vonya. Aztán megfordult és férjére nézett. - De ugye egy ujjal sem nyúltál hozzá?

Phillip jobbra-balra ingatta fejét.

- Nem. És ha vele szemben sikerült megőriznem az önuralmam, akkor soha nem veszem el a fejemet a gyerekeimmel.

- Persze, hogy nem - mondta Eloise, mintha ez a kérdés soha fel sem merült volna. Megsimogatta Phillip kezét, aztán kinézett az ablakon; láthatóan nem aggódott.

Hisz benne, ismerte fel Phillip. Hisz az ő belső jóságában, lelke értékében, amikor pedig öt évekig gyötörte a kétség.

Aztán úgy érezte, őszintének, nyílnak kell lennie, nem lehet más, és mielőtt feleszmélt volna, kimondta: - Azt hittem, elhagytál.

- Tegnap éjjel? - fordult felé döbbenten Eloise. - Hogyan gondolhattál ilyet?

Phillip szerényen, szinte önbecsmérlően vállat vont.

- Ó, nem is tudom. Talán azért, mert elmentél a bátyád házába és nem jöttél vissza.

Eloise csak hümmögött; idő kellett, hog}' értelmes mondatot tudjon mondani.

- Most már világos, miért kellett ott maradnom. Ráadásul sosem hagynálak el. És ezt tudhatnád.

- FIZVSI R PHILLIPNEK SZERETETTEL
Phillip összevonta a szemöldökét.

- Tudnom kéne?

- Természetesen tudnod kéne - szólt Eloise meglehetősen dühösen. - Megesküdtem a templomban és biztosíthatlak, hogy az ilyesmit nem veszem könnyedén. Ráadásul megígértem Olivernek és Amandának, hogy anyjuk leszek, és sosem szegnék meg egy ilyen ígéretet.

Phillip rezzentelenül a szemébe nézett, aztán halkán azt mondta: - Nem. Te nem tennél ilyet. Ostoba vagyok, hogy nem gondoltam erre.

Eloise hátradőlt, kezét karba fonta.

- Pedig tudnod kellett volna. Ennél jobban ismersz. - Aztán, mivel Phillip nem szólt, hozzátette: - Szegény gyerekek! Az anyjukat már elvesztették. Nem az ő hibájuk volt. Biztosan nem fogok csak úgy elmenni és kitenni őket annak, hogy még egyszer azt kelljen átélniük, hogy elhagyta őket az anyjuk. -

Igen bosszúsán fordult férje felé. - El sem tudom képzelni, hogy egyáltalán ezt feltételezted rólam!

Phillip ezen maga is kezdett csodálkozni. Hiszen csak... mennyi ideje is... szent ég, lehetséges, hogy csak két hete ismerik egymást?! Egy egész életnek tűnt. Mert úgy érezte, lénye legmélyéig ismeri Eloise-t. Természetesen mindig megvoltak a maga titkai, ahogy minden embernek megvannak, és egészen biztos volt benne, hogy sosem fogja megérteni, mivel el sem tudta képzelni, hogy egy nőt valaha megérthet.

De ismeri. Egészen biztos volt abban, hogy ismeri. És több esze kellett volna lennie annál, mintsem azt feltételezze róla, hogy elszökött a házasságból.

Egyszerű, vegytiszta pánik volt. És úgy érezte, azért gondolta ezt, mert jobb volt azt hinni, hogy elhagyta, mint elképzelni, hogy holtan fekszik az útszéli árokban. Előbbi esetben még beronthat bátyja házába és hazarángathatja.

De ha meghal...

Nem volt felkészülve a fájdalomra, amit a pusztá gondolatra is zsigereiben érzett.

Mikortól jelent ilyen sokat neki? És mit tegyen, hogy mindig boldog legyen?

Mert az kell, hogy boldog legyen. Boldog Eloise-ra van szüksége. Nem csak azért, amit mondogatott magának, hogy ha a felesége boldog, akkor az ő élete is zavartalan. Azért kell boldognak lennie, mert a puszta gondolat, hogy Eloise boldogtalan, olyan volt, mintha kést forgattak volna a szívében.

Az irónia azonban jól célzott volt. Folyton azt mondogatta magának, azért nősült meg, hogy a gyerekeinek legyen anyjuk; de most, hogy Eloise kijelentette, sosem lépne ki a házasságból, hogy túlságosan ragaszkodik az ikrekhez...

Féltékeny volt.

Tényleg féltékeny volt saját gyerekeire. Azt akarta, hogy Eloise *feleségnek* tekintse magát, ezt a szót mondja ki, de csak azt mondta, hogy anya.

Azt akarta, hogy Eloise őt akarja. Őt. Nemcsak azért, mert megesküdött a templomban, hanem mert úgy érzi, nem tud nélküle élni. Talán mert szereti.

Szereti.

Szent ég, mikor történt mindez? Mikortól akar ilyen sokat a házasságtól?

Azért vette feleségül, hogy gyermekei anyja legyen; ezt mindketten tudták.

És aztán jött a szenvedély. Az ég szerelmére, hiszen férfi, és nyolc éve nem feküdt asszony combjai közt! Hogyan ne részegülne meg, ha Eloise bőrét érzi maga mellett, ha nyö- szörgésének, sóhajainak édes hangját hallja, ahogy gyönyörbe lüktet körülötte?

Saját gyönyörétől, amikor belé hatol?

Megtalált ebben a házasságban mindent, amit valaha a házasságtól kapni akart. Eloise tökéletessé tette életét nappal, és éjszaka egy kurtizán fortélyáival melegítette ágyát. Olyan jól kielégítette minden vágyát, hogy észre sem vette, ennél is többet tett.

Megtalálta a szívét. Megérintette és megváltoztatta. Teljesen megváltoztatta őt.

Szereti. Nem keresett szerelmet, nem is gondolt rá, de itt van, és ez az elképzelhető legértékesebb dolog.

Új nap hajnalán állt, élete új fejezetének első oldalán. Borzongató érzés volt. És borzasztó. Mert nem akart hibázni. Nem most, nem amikor végül megtalált mindent, amire szüksége volt. Eloise-t. A gyerekeit. Önmagát.

Évek óta nem érezte magát kényelmesen a bőrében, évek óta nem bízta magát az ösztöneire. Évek óta nem nézett a tükörbe úgy, hogy el ne kapta volna a tekintetét.

Az ablakon nézett kifelé. A kocsit lassított, aztán megállt Romney Hall előtt. Minden szürke volt: az ég, a ház kövei, a felhőket visszatükröző ablakok. Még a pázsit is kevésbé tűnt zöldnek napfény nélkül.

Tökéletesen illett elmélkedő hangulatához.

Inas jött, hogy segítsen Eloise-nak kiszállni. Amint Phillip leugrott mellé, felesége odafordult hozzá: - Rettenetesen fáradt vagyok, és te is kimerültnek tűnsz. Szunditunk egyet?

Phillip már majdnem igent mondott, mivel valóban nagyon fáradt volt, de aztán mielőtt rábólintott volna, megrázta fejét és azt mondta: - Menj csak nélkülem.

Eloise kérdezni akart valamit, de Phillip gyengéden átölelte a vállát.

- Megyek én is nemsokára. De most szeretném megölelni a gyermekeimet.

18. J^e^eb

Nem tudom elég gyakran hangsúlyozni, kedves anya, milyen hálás vagyok, hogy a te lányod lehetek. Ritka az a szülő, aki ennyire széles látókörű és ilyen megértő. Még ritkább, aki barátnőjének tekinti a lányát. Szeretlek, drága anya!

Eloise Bridgerton az anyjának, amikor hatodik kérését is elutasította.

Amikor Eloise felébredt a szendergésből, meglepetéssel észlelte, hogy az ágy másik felén a lepedő tiszta, gyűretlen. Phillip ugyanolyan fáradt volt, ha nem fáradtabb, mint ő, hiszen előző este szélben, esőben lovagolt Benedict házához.

Rendbe szedte magát és elindult keresni, de sehol sem találta. Csillapította magát, hogy aggodalomra semmi ok, nehéz napjaik voltak, talán Phillipnek is időre van szüksége, hogy gondolkozzon.

Az, hogy ő jellemzően nem kedveli a magányt, még nem jelenti azt, hogy más is így van ezzel. Felnevetett magában, de nem azért, mert jókedve lett volna. Ez olyan lecke, amit egész életében - sikertelenül - próbált megtanulni.

Így nagy nehezen rávette magát, hogy hagyja abba a keresést. Hiszen már férjes asszony és hirtelen megértette, mit igyekezett olyan nagyon megmagyarázni neki anyja a nászéjszakája előtt. A házasság a kompromisszumokról szól, és ő meg Phillip nagyon más ember. Lehetnek tökéletesek egymásnak, de ez nem jelenti azt, hogy egyformák. És ha azt akarja, hogy Phillip bizonyos dolgokban megváltozzon iránta, neki is változni kell.

Nem látta egész nap, akkor sem, amikor délutáni teáját fogyasztotta, akkor sem, amikor jó éjszakát kívánt az ikreknek és vacsoránál sem; egyedül volt kénytelen vacsorázni és nagyon egyedül érezte magát a nagy mahagóniasztalnál. Csendben evett, tudta, hogy a két inas figyelni, mindketten együttérzőn mosolyogtak rá, ahogy az ételt elé tették.

Eloise visszamosolygott rájuk; hitt abban, hogy udvariasnak kell lenni mindig és mindenkihez, de lelkét a beletörődés sóhaja

feszítette. Szomorú, hogy az inasok (az ég szerelmére, férfiak, akik általában nem veszik észre mások szomorúságát), sajnálják őt.

De akkor is itt van, egy hete férjnél és egyedül vacsorázik. Ki nem szánná?

Ráadásul az inasok csak azt látták, hogy előző este Sir Phillip dühösen kirentott az ajtón, hogy hazavigye feleségét, aki feltételezhetőleg a súlyos veszekedést követően bátyja házába menekült.

Innen nézve, gondolta Eloise felsóhajtva, egyáltalán nem meglepő, hogy Phillip azt gondolhatta, elhagyta őt.

Keveset evett, nem akarta a szükségesnél tovább elnyújtani az étkezés idejét, és amikor befejezte a kötelező két falat pudingot, felállt. Az volt a szándéka, hogy lefekszik, és az ágyban, ahogy egész nap, egyedül tölti az időt.

De amint kilépett a hallba, nyugtalanságot érzett; nem akart még nyugovóra térni. Sétálni indult, céltalanul bolyongott a házban. Május végéhez képest csípős éjszaka volt, örült, hogy vállkendőt vett magához. Eloise sok nagy vidéki házban volt vendég, ahol a kandallókba begyújtottak éjszakára, a házban fény és meleg volt, de Romney Hall, bár meghitt és barátságos otthon volt, nem áltatta magát a fontosság illúziójával és a szobák többsége zárva volt és a kandallókban csak akkor raktak tüzet, ha szükséges volt.

És a pokolba is, nagyon hideg volt!

Összehúzta magán a vállkendőt, úgy sétált a folyosókon. Nagyon élvezte, hogy a halvány holdfénynél is megtalálja az utat. A portrégaléria felé közeledve azonban lámpás fényét vette észre.

Valaki van ott. És még mielőtt egy lépéssel közelebb ment volna, hogy megnézzé, ki az, tudta, hogy Phillip. Halkan közeledett, örült, hogy a puha papucsát vette fel, amiben zajtalanul járhat. Benézett az ajtón. Amit látott, szinte összetörte a szívét.

Phillip ott állt, mereven, Marina portréja előtt. Nem mozdult, csak pislogott időnként. Csak állt ott, halott feleségét nézte, olyan tompa tekintettel, olyan szomorú arccal, hogy Eloise kis híján felszisszent.

Vajon hazudott neki, amikor azt mondta, nem szerette Marinát? Amikor azt mondta, nem érzett szenvedélyt iránta?

És vajon számít ez? Marina halott. Nem mintha igazi vetélytárs lenne Phillip érzelmeiért. És ha az is, mit számít? Mert Eloise-t sem szereti, és ő sem...

Illetve, ismerte el magának, azokban a pillanatokban, amikor az ember tüdejében semmi levegő nem marad, mégis szereti.

Nehéz volt elképzelni, mikor történhetett vagy hogyan történhetett, de amit iránta érzett, a szenvedély, a tisztelet valami mélyebbé változott.

És ő, mennyire szeretne volna, ha Phillip is így érez!

Szüksége van rá. Ebben Eloise egészen biztos volt. Phillipnek talán nagyobb szüksége van rá, mint viszont, de nem erről volt szó. Eloise szeretne, ha másoknak szüksége van rá, ha kívánják jelenlétét, ha nélkülözhetetlen, de ennél is mélyebb volt ez az érzés.

Szerette, ahogy Phillip mosolygott, kissé féloldalasan, kiskiúsán, és némiképp meglepetten, mintha maga sem hinné, hogy boldog.

Szerette, ahogy rá nézett, mintha ő lenne a világ legszebb asszonya, pedig ő egész egyszerűen tudta, hogy ez nem így van.

Szerette, ahogy Phillip meghallgatta, amit mondott, és ahogy nem hagyta, hogy korlátok közé kényszerítse. Azt is szeretne, amikor azt mondta, hogy túl sokat beszélt, mert ezt mindig mosolyogva tette, és természetesen, mert igaz volt.

És szeretne, hogy Phillip mégis hallgat rá, még az után is, hogy azt mondta neki, hogy túl sokat beszél.

Szerette, ahogy a gyerekeit szereti.

Szerette egyenességét, becsületességét, fanyar humorát.

És szeretne, hogy ő beleillett az életébe, ahogy beleillettek egymás életébe.

Kényelmes volt. Helyénvaló volt.

És végül ráébredt, hogy ő ide tartozik.

De Phillip csak állt ott, halott felesége portréját bámulta és abból, hogy olyan mozdulatlan, olyan merev volt... Isten tudja, mennyi ideig állt ott. És ha még szereti...

Büntudat tört rá, elfojtotta az érzést. Kicsoda ő, hogy Marinával kapcsolatban a szomorúságon kívül bármi mást érezzen? Fiatalon halt meg, váratlanul. És elvesztette azt, ami Eloise szerint minden anya isten adta joga: hogy lássa felnőni a gyerekeit.

Oktalanság, teljesen elfogadhatatlan egy ilyen asszony iránt féltékenynek lenni.

Mégis...

És Eloise mégsem lehet olyan jó ember, mint amilyennek gondolta magát, mert képtelen volt nézni ezt a jelenetet; nem tudta nézni, hogy Phillip első felesége portréjára révül; nem tudta úgy nézni, hogy szíve el ne facsarodjon. Rádöbrent, hogy szereti ezt az

embert, és élete végéig szeretni fogja. Rá van szüksége, Phillipre, nem egy halott nőre.

Nem, gondolta hevesen. Phillip nem szereti már Marinát. Talán sosem szerette Marinát. Reggel azt mondta, nyolc évig nem volt asszony combjai közt.

Nyolc évig?

Végül megértette.

Szentséges isten!

Az elmúlt két napot olyan érzelmi viharban töltötte, hogy el sem gondolkodott azon... mit is jelenthet valójában... amit mondott.

Nyolc év.

Ezt nem gondolta volna. Nem gondolta volna egy olyan férfiről, mint Phillip, aki nyilvánvalóan élvezte... és nem csak élvezte... akinek szüksége volt a házasság testi aktusára.

Marina csak tizenöt hónapja halt meg. Ha Phillip már nyolc éve nő nélkül él, az azt jelenti, hogy az ikrek fogantatása óta nem osztották meg egymással hálószobájukat.

Nem...

Eloise magában számolt. Nem, ez csak az ikrek születése utántól lehet. Egy kicsit később.

Persze Phillip tévedhet az időtartamot illetően, esetleg túlzott, de Eloise ezt valahogy valószínűtlennek tartotta. Inkább arra gondolt, hogy Phillip pontosan tudja, mikor aludt Marinával utoljára együtt, és attól tartott, különösen így, hogy a dátum különös hangsúlyt kapott, hogy szörnyű alkalom lehetett.

De Phillip nem hagyta el. Hűséges maradt egy nőhöz, aki kitiltotta az ágyából. Eloise ezen egyáltalán nem lepődött meg, hiszen tudta, hogy férjében veleszületett becsület és méltóság van, de nem hitte, hogy rosszat gondolna róla, ha máshol keresett volna vigaszt.

És az a tény, hogy nem...

Ettől még jobban szerette.

De ha a Marinával töltött idő olyan nehéz és felkavaró volt, miért jött ide ma éjjel? Miért bámulja a portréját, miért áll ott, mintha nem tudna elmozdulni arról a helyről? Úgy nézi, mintha könnyörögne hozzá, mintha kérne valamit tőle.

Egy halott asszony szívességéért könnyörög.

Eloise képtelen volt ezt tovább elviselni. Egy lépést tett előre és köhécsejt.

Phillip meglepte; azonnal megfordult. Eloise azt hitte, teljesen belefeledkezik saját világába, hogy nem hallja, amit mond neki. Phillip egy szót sem szólt, a nevét sem mondta, de akkor...

Kinyújtotta felé a kezét.

Eloise hozzá lépett és megfogta férje kezét; nem tudta mi más tehetne, és bármilyen furcsa, azt sem tudta, hogy mit mondjon. Ezért csak állt mellette és felnézett Marina festett arcására.

- Szeretted? - tette fel a kérdést, bár ezt kérdezte már korábban is.

- Nem.

Eloise rájött, hogy lelke legmélyén még aggódott, mert erre a válasza a megkönnyebbülés meglepő erejű hullámát érezte zsigereiben.

- Hiányzik?

- Nem - felelte Phillip lágyabb, de határozott hangon.

- Gyűlölted? - kérdezte sűgva.

Phillip tagadón ingatta fejét és nagyon szomorúnak tűnt, amikor azt felelte: - Nem.

Eloise nem tudta, mi más kérdezhetne, nem tudta, mit kéne kérdeznie, ezért csak várt, remélte, hogy Phillip beszél.

Nagyon hosszú idő telt el, mire megszólalt.

- Szomorú volt. Örökké szomorú volt.

Eloise felnézett rá, de Phillip nem viszonzta a pillantást. Marina képmására tekintett, mintha rá kéne néznie, amikor róla beszél. Mintha ennyivel tartozna neki.

- Mindig komor volt - folytatta. - Mindig egy kicsit túl higgadt, ha ennek van valami értelme, de az ikrek születése után ez csak rosszabb lett. Nem tudom, mi történt. A bába azt mondta, teljesen természetes, hogy a nők sírnak szülés után, és ne aggódjak, néhány hét, és elmúlik.

- De nem múlt el - mondta Eloise halkán.

Phillip tagadón ingatta a fejét, aztán hirtelen mozdulattal kisimított egy sötét hajtincset, ami a mozdulattól a homlokába hullt.

- Rosszabb lett. Nem tudom, hogyan magyarázzam. Szinte olyan volt, mintha... - Kétségbeesetten vállat vont, hiába keresett szavakat, aztán amikor újra megszólalt, már suttogott: - Olyan volt... szinte olyan volt, mintha eltűnt volna... Ritkán kelt fel az ágyból... Sosem láttam mosolyogni... Sokat sírt. Nagyon sokat.

Egymás után mondta ezeket a mondatokat. Egyenként, mintha minden információt csak lassan tudna felhozni emlékezetének mélységeiből. Eloise semmit nem szólt, úgy érezte, nem szabad

félbeszakítania, nem szabad érzéseit belevinni egy olyan történetbe, amiről nem tud semmit.

Aztán Phillip végre elfordult Marinától és Eloise-ra nézett, egyenesen a szemébe.

- Mindent megpróbáltam, hogy boldoggá tegyem. Mindent, ami tőlem tellett. Mindent, amit csak tudtam. De nem volt elég.

Eloise szólni akart, halk hang jött ki a torkán, csak egy hang, biztosítani akarta, hogy a legjobbat tette, de Phillip elhallgattatta.

- Érted, Eloise? - kérdezte egyre hangosabban, egyre sürgetőbben. - Nem volt elég.

- Nem a te hibád volt - mondta halkán, mert bár Marinát nem ismerte felnőttként, Phillipet igen, és tudta, hogy egészen biztosan így van.

- Végül feladtam - szólt tompa hangon. - Már nem próbáltam segíteni neki. Annyira belefáradtam, hogy ha róla van szó, folyton falakba ütközöm. Már csak a gyerekeket próbáltam megvédeni és távol tartani őket, amikor nagyon rossz állapotban volt. Mert a gyerekek nagyon szerették. - Könyörgőn nézett rá, talán megértést várt, talán valami mást, amit Eloise nem értett. - Az anyjuk volt.

- Tudom - szólt Eloise halkán, szelíden.

- Az anyjuk volt, és nem... nem volt képes...

- De te ott voltál! - mondta Eloise lelkesen. - Te ott voltál velük, ott voltál nekik!

Phillip harsányan felnevetett.

- Igen, és gondolom, milyen jót tett ez nekik! Az egy dolog, ha valakinek egy rémes szülője van... de ha kettő! Sosem kívántam volna ezt a gyerekeimnek, mégis... ez a helyzet.

- Nem vagy rossz apa - mondta Eloise; képtelen volt kiszűrni hangjából a rosszálló tónust.

Phillip csak vállat vont és visszafordult a portré felé; nyilván képtelen volt felfogni felesége szavait.

- Tudod, mennyire fájt ez nekem? - kérdezte sűgva. - Van fogalmad róla?

Eloise tagadón ingatta fejét, bár férje nem láthatta.

- Fájt, hogy próbáltam, olyan erősen próbáltam, de nem sikerült... - Felnevetett. Rövid, keserű hang volt, csupa öngyűlölet. - A pokolba is! Nem is szerettem, mégis annyira fájt!

- Nem szeretted? - kérdezte Eloise. Annyira meglepődött, hogy hangja magasabb regiszterbe csúszott.

Phillip ajka ironikus mosolyra rezdült.

- Szerethet az ember valakit, akit nem is ismer? - visszafordult feleségéhez. - Nem ismertem, Eloise. Nyolc évig voltunk házасok, és nem ismertem.

- Meglehet, ő nem engedte, hogy megismerd.

- Meglehet, erősebben kellett volna próbálnom.

- Meglehet - mondta Eloise, minden meggyőződést és bizonyosságot hangjába sújtva, meglehet, hogy semmit nem tehetél. Vannak, akik melankolikusnak születnek, Phillip. Nem tudom, miért, nem hiszem, hogy bárki tudja, miért, de egyszerűen ilyenek.

Phillip keserű gúnnyal nézett rá; sötét tekintete arra utalt, hogy nem veszi figyelembe ezt a véleményt. Ezért Eloise új érvet hozott fel.

- Ne feledd, hogy én is ismertem, amikor te még nem is tudtad, hogy létezik.

Phillip arckifejezése ekkor megváltozott, olyan áthatóan nézett feleségére, hogy Eloise szinte vergődött tekintetében.

- Sosem hallottam nevetni. Egyszer sem. Amióta megismertelek, próbáltam jobban felidézni magamban, miért tűnik róla minden emlék olyan furcsának, olyan nem-természetesnek, és azt hiszem, ez az oka. Sosem nevetett. Ki hallott már olyan gyerekről, aki nem nevet?

Phillip egy ideig hallgatott, aztán azt mondta: - Nem hiszem, hogy valaha hallottam nevetni. Néha elmosolyodott, többnyire akkor, amikor a gyerekek bementek hozzá, de sosem nevetett.

Eloise bólintott.

- Nem vagyok Marina.

-Tudom. Hidd el, hogy tudom. Éppen ezért vettelek feleségül.

Nem biztos, hogy Eloise ezt akarta hallani, de nem adott hangot csalódottságának, hagyta, hogy Phillip folytassa.

Homlokán mélyebbek lettek a ráncok, erősen vakarta fejét. Olyan megterheltnak tűnt, annyira látszott rajta, hogy belefáradt a sok felelősségbe.

- Csak olyan valakit akartam, aki nem lesz szomorú. Olyan valakit, aki itt lesz a gyerekekkel, és aki nem...

Elhallgatott, elfordult.

- Aki nem tesz mit? - kérdezte Eloise sürgetően. Érezte, hogy ez fontos.

Nagyon sokáig azt hitte, nem lesz a kérdésre válasz, de aztán, amikor már majdnem feladta, Phillip megszólalt: - Influenzában halt meg. Ezt tudtad, ugye?

- Igen - mondta ki, mert Phillip háttal állt neki, nem láthatta, ha bólint.

- Influenzában halt meg - ismételte Phillip. - Mindenkinek ezt mondtam...

Eloise hirtelen rosszul volt, mert tudta, teljes bizonyossággal tudta, mit fog mondani.

- Ez az igazság - mondta keserűen, meglepve Eloise-t ezzel a kijelentéssel. Annyira biztos volt benne, hogy azt mondja, egész idő alatt hazudott első felesége halálának okáról.

- Ez az igazság - ismételte. - De nem a teljes igazság. Valóban influenzában halt meg, de senkinek nem mondtuk el, hogyan betegedett meg.

-A tó... - szólt Eloise remegő, halk hangon, önkéntelenül. Észre sem vette, hogy erre gondolt, míg ki nem mondta.

Phillip komoran bólintott.

- Nem véletlenül esett bele.

Eloise ajkához kapta a kezét. Nem csoda, hogy Phillip annyira zaklatott volt, amikor a gyerekeket levitte oda. Szörnyen érezte magát. Természetesen nem tudhatott róla, de akkor is...

- Éppen időben értem oda... Éppen időben, hogy megmentsem a vízbe fulladástól. De attól nem tudtam megmenteni, hogy három nappal később tüdőgyulladást ne kapjon - keserű nevetést fojtott vissza. - Még az én híres fűzfaháncsteám sem tudta megmenteni.

- Nagyon sajnálom - suttozta Eloise, és valóban sajnálta, akkor is, ha valamiképpen éppen Marina halála tette lehetővé, hogy boldog legyen.

- Nem érted - mondta, nem nézve rá. - Nem értheted.

- Sosem ismertem senkit, aki eldobta magától az életet - szólt Eloise óvatosan, mert nem érezte, ezek-e azok a szavak, amiket ilyen helyzetben mondani kell.

- Nem így értem - szólt Phillip kis híján felcsattanó hangon. - Nem tudod, milyen érzés, amikor az ember csapdában van, beragadt az életébe, reménytelenül. Próbálkozni, keményen próbálkozni és soha... soha nem érni el semmit - megfordult, Eloise felé nézett, tekintete lángolt. - Megpróbáltam. Minden nap megpróbáltam. Próbálkoztam magamért, és próbálkoztam Marináért, és főként Olivérért és Amandáért. Mindent megtettem úgy, ahogy én gondoltam, úgy, ahogy mások tanácsolták, és semmi, semmi, az égvilágon semmi nem használt. Próbáltam, és ő sírt, és megint próbáltam, megint, megint és megint, de ő csak egyre mélyebbre süppedt abba az átkozott ágyába, és a fejére húzta a

takarót. Sötétségben élt, behúzott függönyök mögött, tompított fényben, és hetek óta nem sütött ki a nap, de ő az első istenverte napfényes napot választotta, hogy megölje magát.

Eloise szeme tágra nyílt.

- Napfényes nap volt - mondta Phillip. - Egy egész hónapig borult volt az ég, aztán végre kisütött a nap, és neki ekkor támadt kedve megölni magát - nevetett kurtán, keserűen. - Mindazok után, amit tett, ki kellett mennie a tóhoz, és gondoskodnia kellett róla, hogy ne élvezhessem a napfényes napokat.

- Phillip - szólt Eloise, kezét férje karjára simítva.

De Phillip lerázta az érintést.

- És ha ez még nem lett volna elég, arra sem volt képes, hogy rendesen megölje magát. De nem - mondta harsány keserűséggel. - Azt hiszem, ez az én hibám volt. Rendesen meghalt volna, ha nem mentem volna utána, és nem kínoztam volna magunkat még három napig azzal a kétséggel, hogy túléli-e vagy meghal. - Karba fonta a kezét, undorral horkant fel. - De persze meghalt. Nem tudom, miért is reménykedtünk. Egyáltalán nem küzdött az életéért. Egy csepp energiát sem használt arra, hogy megküzdjön a betegséggel. Csak feküdt és hagyta, hogy elpusztítsa a kór, én meg vártam, hogy végül elmosolyodjon, mert végre sikerült elérnie, azt, amit akart.

- Istenem! - suttogta Eloise; rosszul volt ettől a képtől. - És elmosolyodott?

Phillip tagadón ingatta fejét.

- Nem. Arra sem volt már ereje. Ugyanolyan arccal halt meg, ahogy mindig is nézett. Kiüresedetten.

- Sajnálom - szólt Eloise, bár tudta, hogy az ő szava sosem lehet elég. - Senkinek nem kívánom, hogy ilyesmit átéljen.

Phillip egy hosszú, nagyon hosszú percig nézte; tekintetével Eloise tekintetét kutatta; keresett valamit, választ keresett, amit Eloise sem tudott biztosan. Aztán hirtelen elfordult, az ablakhoz ment, kinézett a tintafekete éjszakai égre.

- Nagyon erősen igyekeztem - mondta halkán, beletörődő, bánatos hangon -, mégis, minden nap azt kívántam, bárcsak mást vettem volna feleségül. - Feje előrebukott, homloka az ablaküveghez ért. - Bárki mást.

Sokáig nem szólt. Olyan sokáig, hogy Eloise nem bírta tovább; előrelépett, nevét suttogta, csak hogy hallja a választ. Csak hogy tudja, Phillipnek nincs semmi baja.

- Tegnap... - szólalt meg hirtelen. - Tegnap azt mondtad, van egy problémád...

- Nem - vágott a szavába amilyen gyorsan csak tudott. - Nem úgy értettem...

- Azt mondtad, van egy problémád - ismételte, halk, erőteljes hangon. Eloise úgy érezte, nem hallana meg egy újabb közbeszólást, akkor sem, ha megpróbálná. - De amíg nem élted át azt, amit én átéltem - folytatta -, amíg nem kerültél egy reménytelen házasság csapdájába, reménytelen házasságba, amíg nem voltál kénytelen évekig egyedül lefeküdni, és semmit sem kívánni jobban, minthogy megérinthesd egy másik emberi lényt...

Megfordult, felesége felé lépett; tekintetében olyan tűz lobogott, hogy Eloise összerezzent.

- Amíg nem élted át mindezt, ne panaszkodj a mi házasságunkról. Mert nekem... nekem... - hangja elcsuklott, de szinte rögtön folytatta: - Ez... mi... ez maga a mennyország. És nem tudom elviselni, hogy azt kell hallanom... hogy te mást mondasz.

- Ó, Phillip!

És Eloise ekkor az egyetlen dolgot tette, amit tenni tudott. Férjéhez lépett, karját nyaka köré kulcsolta és ölelte, ölelte teljes erőből.

- Nagyon sajnálom!

- Nem akarok újra hibázni - mondta fojtott hangon, arcát felesége nyakába temetve. - Nem tudok... nem tudok...

- Nem fogsz - ígérte. - Nem fogsz.

- Azt akarom, hogy boldog legyél! - hangja úgy szólt, mintha kiszakadt volna a torkából. - Boldognak akarlak látni. Kérlek, mondd, hogy...

- Boldog vagyok - biztosította. - Az vagyok.

Phillip hátralépett, két kezébe fogta felesége arcát, kényyszerítette, hogy mélyen a szemébe nézzen. Mintha keresett volna valamit arckifejezésében, kétségbeesetten kereste a megerősítést, vagy talán feloldozást, vagy egyszerűen ígéretet.

- Boldog vagyok - suttogta, kezét férje kezére simítva. - Boldogabb, mint valaha lehetségesnek gondoltam volna. És büszke vagyok, hogy a feleséged lehettek.

Phillip arca mintha megfeszült volna, alsó ajka remegni kezdett. Eloise lélegzet-visszafojtva állt mellette. Sosem látott még férfit sírni, nem is igazán tartotta lehetségesnek, hogy egy férfi sírjon. De aztán egy könnycsepp gördült le lassan az arcán szája sarkában. Eloise gyengéden letörölte.

- Szeretlek - mondta Phillip fojtott hangon. - Azzal sem törődök, ha te nem ugyanígy érzel. Szeretlek, és... és...

- Ó, Phillip! - suttogta, azzal letörölte a többi könnycseppet is. -
Én is szeretlek.

Phillip ajka mozdult, mintha szavakat akarna formálni, aztán lemondott a beszédről, keze mozdult, magához ölelte feleségét olyan hévvel és erővel, hogy Eloise elérékenyült. Phillip az asszony nyakához szorította arcát, nevét suttogta újra és újra, és a szavakból csókok lettek, és bőrén felcsúszva megtalálta ajkát.

Eloise nem tudta, mennyi ideig álltak ott csókolózva, mintha a világnak aznap éjjel vége lenne. Aztán Phillip a karjába vette, kivitte a portrégalériából, fel a lépcsőn, és Eloise egy szempillantás alatt az ágyon találta magát, maga felett férjét.

És Phillip ajka nem szakadt el az övétől.

- Szükségem van rád! - szólt rekedten, remegő ujjakkal vetve le a ruhát asszonya testéről. - Úgy kellesz nekem, mint a lélegzet. Ugy kellesz nekem, mint étel, mint víz.

Eloise próbálta kimondani, hogy neki is szüksége van rá, de képtelen volt; azért volt képtelen, mert Phillip ajka a mellbimbójára tapadt, és csókolta, szívta, úgy, hogy Eloise mélyen a hasában érezte, langyos, lassú hőség, egyre terjedt, foglyul ejtette, megigézte és nem volt képes másra, csak hogy

•Cksift phillipnek szeretettel jómagához húzza ezt a

férfit, a férjét, és mindenestől nekiadja magát.

Phillip elemelkedett tőle, csak annyi időre, hogy lerángassa magáról a ruhát, és újra vele volt, ezúttal mellé feküdt. Magához húzta, míg hasuk össze nem ért, haját simogatta lágyan, finoman, másik kezével derekát támasztotta.

- Szeretlek! - súgta Phillip. - Semmit nem akarok jobban, mint megragadni téged, és... - nagyot nyelt. - Fogalmad sincs, mennyire akarlak ebben a szent pillanatban.

Eloise ajka mosolyra görbült.

- Azt hiszem, van némi fogalmam.

Ettől Phillip elmosolyodott.

- Eleped a testem a vágytól. Ilyet nem éreztem még soha, és mégis... - Közelebb hajolt, ajkát finoman Eloise ajkához dörzsölte. - Meg kellett állnom. El kellett mondanom neked.

Eloise nem tudott beszélni, alig kapott levegőt. És érezte, szemét könnyek égetik, arcán csorognak le, kezére.

- Ne sírj! - súgta Phillip.

- Nem tudom megállni - mondta remegő hangon. - Nagyon szeretlek. Nem gondoltam... Mindig reméltem, de azt hiszem, sosem gondoltam igazán...

- Én sem gondoltam soha - mondta, és mindketten tudták, mire gondolnak.

Sosem gondoltam, hogy megtörténhet velem.

- Olyan szerencsés vagyok! - szólalt meg Phillip, és keze lecsúszott a mellkason, a hasra, aztán a finom bőrű hátra. - Azt hiszem, egész életemben erre vártam.

- Tudom, hogy rád vártam - mondta Eloise.

Phillip szorította, magához húzta, érintése szinte égetett.

- Nem leszek képes lassan csinálni - szólt remegő hangon. - Azt hiszem, az előbb minden akaraterőmet elhasználtam.

-Akkor ne... csináld... lassan - felelte Eloise, hanyatt dőlt, és magára húzta férjét. Széttárta lábát, annyira, hogy Phillip a combja közé férjen, férfiassága közvetlenül nőiessége nyílásához ért. Keze megtalálta Phillip haját és belesimított, fejét lehúzta, hogy ajkuk összeérjen. - Nem akarom lassan.

Aztán egyetlen könnyed mozdulattal, mely oly gyors volt, hogy Eloise lélegzete is elakadt, Phillip benne volt, teljesen benne, olyan erővel ütődött méhe kapujának, hogy ajkáról meglepett kiáltás szakadt fel.

Phillip kajánul mosolygott.

- Te mondtad, hogy gyorsan akarod.

Eloise pedig erre köré fonta lábait és szorosan magához húzta. Csípőjét megemelte, még beljebb húzva magába a férfit, és visszamosolygott.

- Nem is teszel semmit!

És Phillip tette.

Ahogy mozogtak, elvesztek köztük a szavak. Nem voltak kecsesek, és nem mozogtak egyszerre. Testük nem volt összhangban, a hangok, amiket kiadtak magukból, nem zeneiek, nem szépek.

Csak mozogtak, vággyal, tűzzel, teljes belefeledkezéssel, hogy egymást elérjék, hogy elérjenek a csúcra. Nem kellett sokat várni. Eloise próbálta elhúzni, hogy később, csak még egy kicsit később, de nem volt rá lehetőség. Phillip minden mozdulattal olyan tüzet csiholt benne, aminek csak megadhatta magát. És végül, amikor egy pillanattal sem tudta tovább türtőztetni magát, Eloise felkiáltott, megfeszült a férfitest alatt, együtt emelkedtek fel a lepedőről, kielégülése erejével. Teste remegett, rázkódott, és levegő

után kapkodott, és csak szorította, karmolta Phillip hátát, és körme biztosan nyomot hagy a bőrén, annyira szorította magához.

Aztán még mielőtt visszaeshetett volna a földi valóba, Phillip felkiáltott és újra és újra nyomult, és belé ürítette magát, aztán összerogyott, a matrachoz nyomva feleségét.

De Eloise nem bánta. Szerette érezni magán, szerette súlyát, szerette az izzadság szagát és ízét a bőrén.

Szereti.

■CIR SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL J^D^

Ilyen egyszerű.

Szereti, és Phillip viszont szereti, és ha van még más, valami fontos a világában, az nem számít. Itt nem. Most nem.

- Szeretlek - súgta Phillip, végül legördülve róla, hogy tüdeje levegővel telhessen meg. - Szeretlek.

Eloise-nak nem is kellett ennél több.

A napok végtelen szórakozással telnek. Vásárolok, zsúrokra járok, vizitába (és hozzám is jönnek). Estéként bálba vagy zeneestekre megyék, időnként kisebb társas összejövetelekre. Néha otthon maradok, egyedül; ilyenkor könyvet olvasok. Igazán teljes és tartalmas élet, nincs okom panaszkodni. Gyakran felteszem magamnak a kérdést: kívánhat-e ennél többet egy hölgy?

Eloise Bridgerton levele Sir Phillip Crane-nek hat hónappal levelezésük kezdete után.

Eloise amíg él, élete legvarázslatosabb heteként emlékszik az ezt követő napokra. Nem voltak rendkívüli események, nem volt hirtelen szép idő, nem voltak születésnapok, extravagáns ajándékok, váratlan látogatók.

Mégis, bár legalábbis kívülről szemlélve minden nagyon hétköznapiak tűnt... Minden megváltozott.

Nem is olyan volt, mint ami az embert villámcsapásként éri, vagy - gondolta Eloise fanyar mosollyal - mint egy becsapott ajtó, vagy egy magas C az operában. Lassú, lopakodó változás volt, olyan, ami úgy kezdődik, hogy az ember nem veszi észre, és vége van, mielőtt rájönnénk, hogy elkezdődött.

Néhány reggel az után kezdődött, hogy meglátta Philli- pet a portrégalériában. Amikor felébredt, férje az ágy lábánál ült, teljesen felöltözve, és gyengéd mosollyal nézett le rá.

ULIA UNÍ

- Mit csinálsz ott? - kérdezte Eloise, és a takarót a hóna alá gyűrve felült.

- Téged nézlek.

Ajka megnyílt csodálkozástól, aztán önkéntelenül elmosolyodott.

- Nem lehet nagyon érdekes.

- Ellenkezőleg. Nem tudok semmire gondolni, ami ilyen sokáig fenntartaná a figyelmemet.

Eloise elpirult, mondott valamit arról, hogy Phillip ostoba, ám igazság szerint e szavak hallatán legszívesebben vissz- szarángatta volna az ágyba. Úgy érezte, férje nem tiltakozna - sosem tiltakozott -, de megálljt parancsolt vágyának, hiszen Phillip már teljesen felöltözött, és ennek biztosan van valami oka.

- Hoztam neked egy muffint - mondta, tányért tolvá elé.

Eloise megköszönte és átvette a felé nyújtott tányért. Míg

Eloise evett (és arra gondolt, jó lett volna, ha férje italról is gondoskodott volna), Phillip azt mondta: - Arra gondoltam, ma elmehetnénk egy kicsit kirándulni.

- Te meg én?

- Ami azt illeti, úgy gondoltam, négyen mennénk.

Eloise mozdulata megfagyott, foga megakadt a süteményben; férjére nézett. Rájött, hogy ez az első alkalom, amikor Phillip ilyesmit javasolt. Ez volt az első alkalom, legalábbis az ő tudomása szerint, amikor maga mellett akarta tudni a gyerekeit, és nem háritotta el jelenlétüket, remélve, hogy valaki más vigyáz rájuk.

- Azt hiszem, ez kiváló ötlet.

- Remek - szólt Phillip és felállt. - Most magadra hagylak, végezd el a reggeli teendőket; megyek, szólok annak a szegény szobalánynak, akit ráédesgettél, hogy nőrszként vigyázzon rájuk, hogy egész napra elvisszük őket.

- Biztos vagyok benne, hogy megkönnyebbülés lesz ez számára
- mondta Eloise. Mert Mary még ideiglenesen sem nagyon akarta elvállalni ezt a pozíciót. A személyzet egyik tagja sem szerette volna ezt a munkát végezni; elég jól ismerték az ikreket. És szegény hosszú hajú Mary élénken emlékezett arra, hogy neki kellett elégetni a lepedőket, miután nem tudták leszedni róluk szegény nevelőnő ráragasztott haját.

De nem lehetett mást tenni, valakinek el kellett vállalnia a gyerekek gondozását, és Eloise megígértette velük, hogy olyan tisztelettel bánnak Maryvel, mint egy királynővel, és eddig betartották a szavukat. Eloise szívből remélte, hogy Mary beleegyezik, és állandóra elvállalja ezt a feladatot. Hiszen jobban fizették, mint a takarítást.

Eloise az ajtó felé nézett és meglepetten látta, hogy Phillip ott áll mozdulatlanul, furcsa arckifejezéssel.

- Mi az?

Phillip pislogott, feleségére nézett; homlokán még nem simult ki a ránc.

- Nem is tudom, mit tegyek.

- Azt hiszem, az ajtókilincs lenyomása célszerű első lépés - incselkedett Eloise.

Phillip feddően pillantott rá.

- Nincs a faluban vásár, nincs semmi különleges esemény. Mit csináljunk velük?

- Bármit - felelte Eloise és szívből jövő mosollyal nézett férjére. - Vagy semmit. Igazából nem is számít. Csak téged akarnak, Phillip. Csak téged.

Két órával később Phillip és Olivér ott állt a Larkin-féle úri- és hölgyzabóság előtt Tetburyben, és némiképp türelmetlenül várták, hogy Eloise és Amanda befejezzék a vásárlást odabent.

- Muszáj volt éppen *vásárolni* jönnünk? - méltatlankodott Olivér, mintha arra kérték volna, hogy lófarkat és szoknyát viseljen.

Phillip vállat vont.

- Anyád ezt akarta.

- Legközelebb mi, férfiak mondjuk meg, mit csináljunk - mordult Olivér. - Ha tudtam volna, hogy ezt jelenti, ha az embernek anyja van...

Phillipnek nagy erőfeszítésébe került, hogy fel ne nevessen.

- A férfinak áldozatokat kell hozni a nőért, akit szeret - mondta komoly hangon, vállon veregetve fiát. - Attól tartok, ez a világ természetes rendje.

Olivér szenvedő sóhajt hallatott, mintha napi rendszerességgel kéne ilyen áldozatokat meghoznia. Phillip benézett az ablakon. Semmi jele nem volt annak, hogy Eloise és Amanda hamarosan végez odabent.

- Ám ami a vásárlás dolgát illeti, és azt, hogy ki határozza meg következő közös programunkat, teljes mértékben egyetérték veled.

Eloise ekkor kinézett az üzletből.

- Olivér! Szeretnél bejönni?

- Nem! - felelte a gyermek, igen hevesen ingatva fejét.

Eloise elgondolkodva csücsörítette ajkát.

- Engedd meg hogy másképpen fogalmazzak. Olivér, szeretném, ha bejönnél.

Olivér könyörgő tekintettel nézett apjára.

- Attól tartok, engedned kell a kérésnek - mondta Phillip.

- Túl sok az áldozat! - mormogta Olivér, és fejét ingatva felvonszolta magát a lépcsőn.

Phillip köhögéssel leplezte a kitörni készülő nevetést.

- Te is bejössz? - kérdezte Olivér.

A fenébe is, dehogyan megyek be! - akarta mondani, de még időben észbe kapott.

- Idekint kell maradnom, hogy vigyázzak a kocsira.

Olivér szeme összeszűkül.

- Mit kell a kocsin vigyázni?

- Hát, hogy el ne deformálódjanak a kerekek - mormogta Phillip. - És tudod, a csomagokra is...

Nem hallotta, mit mondott Eloise halkán, de a hangnem egyáltalán nem volt hízelgő.

- Fuss, Olivér! - mondta, hátba veregetve fiát. - Anyádnak szüksége van rád.

- És rád is! - szólt Eloise kedvesen, és Phillip biztos volt benne, hogy csak azért mondta, hogy bosszantsa. - Új ingekre van szükséged!

Phillip felmordult.

- Nem lehetne a szabót a házhoz rendelni?

- Nem akarsz kiválasztani az anyagot?

Phillip tagadón ingatta fejét és nagyvonalúan kijelentette: - Természetesen megbízom az ízlésedben!

- Azt hiszem, a kocsira kell vigyáznia - jegyezte meg Olivér még a küszöbön tétovázva.

- Magára kell vigyáznia - dünnyögte Eloise -, ha nem...

- Hát jó - szólt Phillip beletörődően. - Bemegyek. De csak egy pillanatra.

Ott találta magát a bolt női felén. Ennél fodros-bodrosabb női helyet elképzelni sem lehetett. Megborzongott.

- Mindjárt elpusztulok. Zárthely-izonyom van itt!

- Elpusztulni? Egy nagy, erős ember? Ugyan már! - szólt Eloise kedvesen, és férjére nézve állával biccentve szólította közelebb.

- Mi az? - kérdezte Phillip, mert nem tudta, miről van szó.

- Amanda - súgta a helyiség hátsó részéből nyíló ajtóra mutatva.

- Amikor kijön, lelkendezz, meg ilyesmi.

Phillip kétkedően nézett körül az üzletben. Akár Kínában is lehetett volna, olyan idegenül érezte magát.

- Nem tudok valami jól lelkendezni.

- Tanuld meg! - rendelkezett Eloise, aztán Olivérré fordította figyelmét: - Most te jössz, Crane úrfi. Mrs. Larkin...

Olivér felhőrdült, olyan rémesen, hogy az egy haldoklónak is becsületére vált volna.

- Mr. Larkint akarom - tiltakozott. - Mint apa.

- A szabóval szeretnék konzultálni? - kérdezte Eloise.

Olivér hevesen bólogatott.

- Valóban?

Olivér ismét bólintott, bár már nem olyan nagy meggyőződéssel.

- Alig egy órával ezelőtt, egy röpké órája - szólt Eloise olyan teátrálisan, hogy ezzel a megszólalásával akár színpadon is felléphetett volna - megesküdtél, hogy vadlovak sem tudnának bevonzolni olyan boltba, aminek kirakatában nincsenek játékpuskák és ólomkatonák!

Olivér szája lefelé görbült, de bólintott. Alig észrevehetően.

- Ügyes. Nagyon ügyes - súgta Phillip felesége fülébe, és nézte, ahogy Olivér átvánszorog a kettéválasztott üzlet Mr. Larkin és Mrs. Larkin része közötti ajtaján.

- Az egész arról szól, hogy megmutassuk nekik, mennyivel rosszabb a másik alternatíva - világosította fel Eloise. - Ha Mr. Larkin szab és igazít neki ruhát, az unalmas, ha Mrs. Larkin... az szánalmas lenne.

Méltatlankodó kiáltás hasított a levegőbe, Olivér rohant vissza, egyenesen Eloise-hoz, amitől Phillip egy kicsit jog-fosztottnak érezte magát. Azt akarta, hogy a gyerekei hozzá szaladjanak.

tkk sir phillipnek szeretettel J^IX-

- Megszúrt tűvel! - jelentette be Olivér.

- Mocorogtál? - kérdezte Eloise szemrebbenés nélkül.

- Nem!

- Egy kicsit sem?

- Csak egy nagyon kicsit!

- Akkor jó. Legközelebb kicsit se mozogj. Biztosíthatlak, hogy Mr. Larkin nagyon jól érti a mesterségét. Ha nem mozdulsz, nem szúr meg. Ilyen egyszerű.

Olivér ezen egy kicsit rágódott, aztán könnyörgő tekintettel fordult Philliphez. Jó dolog, ha az embernek van szövetségese, de Phillip nem akart ellentmondani Eloise-nak, és aláásni a tekintélyét. Különösen nem akkor, amikor teljes mértékben egyetértett vele.

De ekkor Olivér meglepetést okozott neki. Nem könnyörgött, hogy szabadítsák ki Mr. Larkin karmai közül, és nem mondott, semmi csúnyát Eloise-nak, amit pedig, mint arról Phillip meg volt győződve, néhány héttel korábban megtett volna bármely felnőttel szemben, aki akaratának megvalósítását bármiben keresztülhúzta.

Olivér azonban csak ott állt és azt kérdezte: - Velem jössz, apa? Kérlek!

Phillip mondani akart valamit, de váratlanul el kellett hallgatnia. Szemét könny égette, és rájött, hogy egyszerűen meghatódott.

Nem azért, mert fia az ő társaságát kereste egy olyan tevékenységhez, ami a férfiaknál afféle beavatási rítusnak számított. Olivér már korábban is könyörgött neki, hogy legyen vele.

Hanem azért, mert ez volt az első alkalom, amikor Phillip igazán képesnek érezte magát arra, hogy igent mondjon; nagy magabiztosságot érzett, hogy ha vele megy, azt teszi, ami helyes, és helyesen beszél vele.

És az sem számít, ha mégsem így sikerül. Hiszen nem olyan, mint az ő apja volt, és sosem lesz olyan. Nem lehet gyáva, nem tolhatja gyermekeit más emberek felé csak azért, mert fél, hogy hibázik.

Nyilván, mint mindenki, ő is hibázik. Ez elkerülhetetlen. De nem követ el nagy hibákat, és biztos volt abban, hogy ha Eloise mellette van, bármit meg tud tenni.

Még az ikreket is nevelni tudja.

Olivér vállára tette kezét.

- Örömmel, fiam - mondta, és köhécsett, a második szó már rekedtesen szólt. Aztán lehajolt és a fülébe súgta: - Nem akarjuk, hogy nők jöjjenek át a férfi oldalra, ugye?

Olivér heves egyetértéssel bólogatott.

Phillip felegyenesedett, felkészült, hogy kövesse fiát viszsza, Mr. Larkin üzletrészébe. Aztán meghallotta Eloise köhécsettését a háta mögött. Megfordult. Felesége a helyiség hátsó részéből nyíló ajtó felé biccentett.

Amanda.

Nagyon nőiesnek tűnt levendulaszín ruhájában; egy árnyalatnyit már látszott, milyen lesz majd felnőtt nőként.

Néhány percen belül másodszor fenyegette Phillipet a veszély, hogy könny csordul ki a szeméből.

Ez hiányzott az életéből. Félelmei és kétségei közt ez hiányzott neki.

Nélküle nőttek fel.

Phillip megveregette fia vállát, jelezve, hogy mindjárt visszamegy hozzá, aztán lányához sietett. Szó nélkül felkapta, megcsókolta.

- Miss Amanda Crane - mondta szívből, mosolyogva -, te vagy a legszebb lány, akit valaha láttam.

Amanda szeme tágra nyílt, ajka a puszta gyönyörűség kicsi O-ját formázták.

- Na és Miss... anya - súgta feldúltan.

Phillip a feleségére nézett, aki szintén könnyekkel küszködött, aztán visszafordult Amandához, hozzá hajolt és a fülébe súgta: - Kössünk alkut. Te gondold azt, hogy anyád a legszebb nő a világon. De szerintem te vagy az.

Később, éjszaka, miután Phillip lefeküdt gyerekei, mindkettőjüket homlokukon csókolta és az ajtó felé indult, lánya suttogását hallotta.

- Apa!

Megfordult.

- Mi az, Amanda?

- Ez volt életem legszebb napja, apa - súgta a kislány.

- Nekem is! - szólt Olivér.

Phillip bólintott.

- Nekem is - felelte halkán, szelíden. - Nekem is. Az

egész egy üzenettel kezdődött.

Aznap éjjel, amikor Eloise befejezte a vacsorát és tányérját elvitték, kétszer összehajtott, téglalap alakú kis papírlapot talált alatta.

Férje korábban kimentette magát; azt mondta, meg kell találnia egy könyvet, amiben megvan az a vers, amiről a feleségel beszéltek, így Eloise, mivel senki nem figyelte, még az inas sem, aki nagyon el volt foglalva azzal, hogy a tányérokot a konyhába szállítsa, elvette az asztalról a papírt és olvasta az írást.

Sosem bántam valami jól a szavakkal állt a lapon Phillip jellegzetes kézírásával. És kisebb betűkkel a sarokban: Menj a dolgozószobádba!

Eloise izgatottan állt fel, kilépett az ebédlőből. Egy perccel később belépett dolgozószobájába. És ott, az íróasztal közepén egy másik üzenetet talált

De ez az egész egy levéllel kezdődött, ugye?

Utána utasítás, hogy menjen a szalonba. Eloise eleget tett az utasításnak, bár nagyon kellett figyelnie, hogy izgatottságában is csak sétáljon, ne eredjen teljes erejéből futásnak. A kanapé közepén, vörös párnán újabb, kétszer összehajtott papírlap feküdt: *Szóval, ha szavakkal kezdődött, szavakkal is kell folytatódnia.*

Ezúttal a fogadó hallba irányította az írás.

De nem lehet szavakkal kifejezni, mennyire hálás vagyok mindazért, amit adott nekem, ezért azokat a szavakat használom, amiket tudok, és úgy> mondom, ahogy tudom.

A lap alsó sarkán az állt, hogy menjen a hálószobájába.

Eloise lassan ment fel a lépcsőn, szíve a várakozás izgalmától hevesen vert. Biztos volt benne, hogy ez az utolsó helyszín. Phillip ott várja, várja, hogy megfogja a kezét, és közös jövőjükbe vezesse.

Rájött, hogy az egész egy levéllel kezdődött. Egy ártatlan, ártalmatlan üzenettel, és ez lett belőle; olyan teljes, olyan tartalmas szerelem, hogy alig tudta magában tartani.

Felért az emeletre, halk léptekkel haladt a hálószoba ajtaja felé. Résnyre nyitva volt, alig kétujnyira. Remegő kézzel tárta ki egészen...

És a lélegzete is elállt.

Mert az ágy tele volt virággal. Több száz, több ezer virág, olyanok is, amiknek nem volt szezonja, az üvegházból, Phillip különleges gyűjteményéből. A fehér és rózsaszín szirmok hátterében vörösekben volt írva:

SZERETLEK!

- A szó nem elég - szólalt meg Phillip halkan, az árnyékból kilépve.

Eloise odafordult hozzá, észre sem vette, hogy könnyek csorognak le arcán.

- Ezt mikor... Phillip mosolygott.

- Biztosan megengeded, hogy néhány titkom legyen.

- Én... én...

Megfogta felesége kezét, közelebb húzta magához.

- Nem találsz szavakat - mormogta. - Te? Éppen te? Akkor valamit nagyon jól csináltam.

- Szeretlek! - vallotta Eloise sírva. - Nagyon szeretlek! Phillip átölelte, arcát mellkasára simította, állát lágyan az asszony fején pihentette.

- Ma az ikrek azt mondták nekem, hogy ez volt életük legszebb napja. És rájöttem, hogy igazuk van.

Eloise bölintott, mert szó nem jött ki a torkán.

- De aztán - folytatta Phillip -, rájöttem, hogy nincs igazuk.

Eloise felnézett, kérdőn.

- Nem tudnék megnevezni egyetlen napot - vallotta meg. - Minden nap boldogság veled. Minden egyes áldott nap.

Megérintette felesége arcát, ajkával ajkát kereste.

- Minden hét - mormogta. - Minden hónap, minden óra.

Lágyan, lelke minden szerelmével csókolta meg.
- Minden pillanat - súgta -, míg veled vagyok.

■ CTK SIR PHILLIPNEK SZERETETTEL JAD^

Epilógus

Remélem, hogy sok mindent megtaníthatok neked, kicsikém. Remélem, hogy példamutatással tehetem meg, de úgy érzem, szükséges szavakba öntenem, papíra vetnem is. Ez az én furcsa szokásom, remélem, tudod és kedvesnek, szórakoztatónak találsz, mire ezt a levelet olvasod.

Legyél erős!

Legyél szorgalmas!

Legyél lelkiismeretes. Semmit nem érhetsz el, ha a könnyebb utat választod. (Kivéve persze, ha járt útról van szó. Mert vannak járt utak. Ha ilyennel találkozol, ne erőltess az új, nehezebb utat. Csak a mártírok keresik maguknak a bajt.)

Szeresd a testvéreidet. Van már két testvéred, és ha Isten is úgy akarja, lesz több is. Szeresd őket jól, mert ők a te véred, és ha bizonytalan vagy valamiben, vagy nehéz időzlet élsz át, ők melletted állnak majd.

Nevezz! Nevezz hangosan, nevezz gyakran. És ha a körülmények csendet kívánnak, nevetés helyett mosolyogj!

Ne törődj bele semmibe, ami nem jó neked. Tudd, hogy mit akarsz és igyekezz elérni. És ha nem tudod, mit akarsz, légy türelmes! Időben megkapod a választ, és lehet, hogy az a válasz, hogy szíved vágya egész idő alatt a szemed előtt volt, csak nem vetted észre.

És ne feledd, soha ne feledd, hogy van apád és anyád, akik szeretik egymást és szeretnek téged.

Érzem, hogy nyugtalan vagy. Apád furcsán szöszmörög, és attól tartok, elveszti türelmét, ha nem állok fel az íróasztaltól és nem fekszem le mellé.

Üdvözlünk a világban, kicsim. Nagyon örülünk, hogy megismerhettünk.

Eloise Bridgerton lánya, Penelope
születésére.

JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JON! JON! JON! JON!

/^^ Rossz kor

MIT JELENT ROSSZNAK LENNI?

Michael Stirlingnek a rosszaság titkolt szerelem volt, kielégíthetetlen vágyódás az után a nő után, aki sosem lehet az övé.

MIT JELENT KÖNNYELMŰNEK LENNI? Francesca

Bridgertonnak ez egyetlen csókkal kezdődött. Egy férfi csókolta meg, akiről sosem gondolta volna, hogy vágyódni fog rá.

MI TÖRTÉNIK, HA NINCS TÖBB TITOK?

Kiderül Júlia Quinn legszívszorítóbb és legszenvedélyesebb

regényéből...